

ஆசியாவின் அபிவிருத்தி யதார்த்தங்கள்

தொகுப்பாசிரியர்
கனமுதி செ.சந்திரசேகரம்

Asian Development Realities
PROF.V.P.SIVANATHAN
Felicitiation Volume

ஈசியாவின் அபிவிருத்தி யதார்த்தங்கள்

உதிம்பாசிறியர்
கலாநிதி செ.சந்திரசேகரம்
ஆலோசனை உதிம்பாசிறியர்
பேராசிறியர் ஏ.வி.மணிவாசகர்

Asian Development Realities
PROF V.P.SIVANATHAN
Felicitation Volume

ஆசியாவின் அபிவிருத்தி யதார்த்தங்கள்
கலாநிதி செ. சுந்திரசேகரத்தால் தொகுக்கப்பட்டது.
பதிப்புரிமை © : செ.சுந்திரசேகரம்
பதிப்பு:2015 அபி வெளியிடக்கத்தால் வெளியிடப்பட்டது.
196/23 தலுவில் லேன் நவாலி வடக்கு மாணிப்பாய், யாழ்ப்பாணம்.
வடிவமைப்பு: மறுயுகம், 42 சேர்.பொன்.இராமநாதன் வீதி, யாழ்ப்பாணம்
அச்சகம்: யுனெட்டாட் மேர்சனஸ் பிரின்டர்ஸ்(பிரை)லிமிட

Aasiayavin Apiviruththy Yatharththankal

Edited By Dr.S.Santhirasegaram

Copy right © : S.Santhirasegaram

First Edition: 2015

Published by API Publisher

No 196/23 Thaluvil Lane, Naval North Manipay, Jaffna

Designed by “Maruyuham” 42 Sir.Pon.Ramanathan Road, Jaffna

Printed by : United Merchants Printers (Pvt)Ltd.,

71, Old Moor Street, Colombo-12

ISBN 978-955-44890-7-3

பேராசிரியர் வி.பி.சிவநாதன்

பொருளாடக்கம்

வாழ்த்துரை

பேராசிரியர் வி.பி.ரிவநாதன் பற்றி...

அணிந்துரை

பநிப்பாசிரியர் உரை

01. தென்-கிழக்கு ஆசியாவின் பொருளாதார அபிவிருத்தி மூலங்களும் இலங்கையின் அனுபவங்களும்	1
02. தென் கொரியாவின் பொருளாதார முன்னேற்றம்: கைத்தொழில் கொள்கை மற்றும் பொருளாதார ஜனநாயகம் மீதான ஒரு நோக்கு	60
03. ஆசியப் பொருளாதாரங்களின் பசுகமப்பொருளாதார வளர்ச்சி நோக்கியதான் நகர்வும் மெய்வளர்ச்சிக் குறிகாட்டி கணிப்பீடும்.	76
04. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடும் அவற்றின் போக்குகளும்	89
05. பிராந்தியவாதமும் பூகோளவியல்வாதமும்: கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவின் பொருளாதார வெற்றிக்குப் பங்களித்த வர்த்தக முறையை பற்றிய ஒரு மதிப்பீடு	134
06. பால்நிலை சமத்துவமும் பொருளாதார வளர்ச்சியும்: ஆசியாவின் சில அனுபவங்கள்.	162
07. தென்கிழக்கு ஆசியாவின் நிதி நெருக்கடி	185
08. E-Enabled Service Delivery: Indian Reality at Local Development.	201
09. Cutting Edge Nationalism: Contemporary Crisis of South Asian Political Economy	222
10. Decentralized Government in the Developmental context of India	234
கட்டுரை ஆசிரியர்கள் பற்றி...	248

வாழ்த்துரை

கலாநிதி செ.சந்திரசேகரத்தின் பதிப்பிலும் பேராசிரியர் ஏ.வி.மணிவாசகர் அவர்களின் ஆலோசனையின் முபற்சியினாலும் வெளிவரும் “ஆசியாவின் அபிவிருத்தி யதார்த்தங்கள்” என்ற இவ்வெளியீட்டுக்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

பொருளியல் ஒரு வாழ்வியல் நடைமுறை சார்ந்த பாடநெறியாகும். இது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஏதோ ஒரு வகையில் பயன்படுகின்றது. ஒவ்வொரு மனிதனின் தினசரிக் கருமங்களிலும், மறைமுகமாகவும் வெளிப்படையாகவும் பொருளாதார நீதியான காரணங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன.

பொருளாதார அபிவிருத்தி என்பது தேசிய அடிப்படையில் அது சார்ந்த துறை நிபுணர்களின் அறிவாற்றல் மற்றும் அவற்றின் அமுலாக்கம் என்பவற்றில் தங்கியிருக்கின்றது. பல்கலைக் கழகங்கள் துறைசார் நிபுணர்களை உருவாக்குவதில் முதன்மையான இடத்தினை வகிக்கின்றன. நிபுணர்களின் தரமானது பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களின் தரத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. ஆசிரியர்களின் அறிவாற்றல் அவர்களின் வெளியீடுகளால் வெளிக் கொணரப்படுகின்றது.

பதிப்பாசிரியர் செ.சந்திரசேகரம் தனது ஏனைய வெளியீடுகளில் தனது ஆசிரியர்களைக் கொள்வதித்தது போன்று இவ் வெளியீட்டிலும், அவருடைய ஆசிரியரும் கலைப்பிடாதிபதியுமான பேராசிரியர் வி.பி.சிவநாதன் அவர்களின் சேவையை கொள்வதித்துத் தனது குரு பக்தியை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆசியாவில் குறிப்பாக சின்கப்பூர், தைவான், தென்கொரியா போன்ற நாடுகள் இலங்கையை விட உயர்ந்த அபிவிருத்தியைக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த அபிவிருத்தி வேறுமாட்டிற்கான காரணங்களை இவ் வெளியீடு எடுத்து விளக்கும் என நம்புகிறேன். அபிவிருத்திக் கொள்கைகள் யதார்த்த பூர்வமானவையாக இருக்க வேண்டும் என்பது பலரால் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இவ்வெளியீட்டின் தலைப்பு அதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

ஆசிரியரின் வெளியீட்டுப் பணி தொடர எனது நல்வாழ்த்துக்களையும் ஆசிகளையும் தெரிவித்து அவருடைய முயற்சியை மனமாரப் பாராட்டுகிறேன்.

சிரேஷ்ட பேராசிரியர் வசந்தி அரசுரட்டம்
உப வேந்தர்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்
திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்

இலங்கை

28.02.2015

பேராசிரியர் வி.பி.சிவநாதன் பற்றி....

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளியற் துறையில் நீண்ட காலமாக இக்கட்டான் காலகட்டங்களிலும் தனது தனிப்பட்ட வாய்ப்புக்களையும் பயன்படுத்தாது பொருளியல் துறையின் வளர்ச்சிக்கு அன்ப்பிய பங்காற்றிய எனது பல்கலைக்கழக ஆசிரியரும் தற்போதைய கலைப் பீடாதிபதியுமாகிய பேராசிரியர் வி.பி.சிவநாதன் அவர்களின் சேவைகளை கெளரவிப்பதற்காக இந்நாலினை வெளியீடு செய்கிறேன்.

பேராசியர் 1951இும் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 16இும் திகதி யாழ்ப்பாணத்தில் பாராமிய விவசாயக் கிராமமான புலோலியில் விவசாயக் குடும்பத்தில், ஒரு ஆண் சகோதரனையும் மூன்று பெண் சகோதரிகளையும் கொண்டு திரு.திருமதி.பசுபதி தம்பதிகளின் மூன்றாவது மகனாகப் பிறந்தார். அறம்பக் கல்வியை புலோலி மெத்தில்த மிசன் பாடசாலையிலும், உயர் கல்வியை பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரியிலும் பயின்றார்.

1972இல் பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாம் வருடத்தில் பொருளியல், புவியியல், அரசு அறிவியல் ஆகிய மூன்று பாடங்களைப் பயின்று 1973இல் இரண்டாம் வருடத்தில் பொருளியல் மற்றும் துணை கணிதமும், மூன்றாம் மற்றும் நான்காம் வருடங்களில் சிறப்பாக பொருளியல் கணிதப் புள்ளிவிபரவியலையும் பயின்று 1976இல் கலைப் பட்டதாரியாக வெளியேறினார்.

1977 மாசி மாதம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தற்காலிக உதவி விரிவரையாளராக இணைந்து கொண்ட பேராசிரியர் 1979இல் நிரந்தர விரிவரையாளராகி இன்று வரை இங்கு பணியாற்றி வருகின்றார். 1984இல் அபிவிருத்திப் பொருளியலில் முதுமாணி பட்டத்தையும், 2002இல் இணைப் பேராசிரியர் பட்டத்தையும் பெற்று பணியாற்றி வருகிறார். 1997 - 2004 காலப் பகுதியில் பொருளியல் துறைத் தலைவராகவும் பணியாற்றிய பேராசிரியர் 1990இல் சிலகாலம் வணிகத்துறை தலைவராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். 1993-1996 காலப் பகுதியில் சிரேஷ்ட மாணவ ஆலோசகராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். 2012 ஜூலை முதல் கலைப் பீடாதிபதியாகப் பணியாற்றி வருகின்றார்.

1990இும் ஆண்டிலிருந்து அகதிகள் புனர்வாழ்வு நிறுவனத்தில் இணைந்து சமூகசேவையாற்றியுள்ளார். 1992இல் இருந்து அந்நிறுவனத்தின் செயலாளராகவும் 2006இும் ஆண்டிலிருந்து அதன் தலைவராகவும் இருந்து

சேவையாற்றி வருகின்றார். உள்ளாட்டு இடப்பெயர்வு காலத்தில் அரசு சார்பற்ற நிறுவனமாகிய அகதிகள் புரூவாழ்வு நிறுவனத்தில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியுடன் இணைந்தும் அவரின் மறைவின் பின்னர் தனித்தும் சேவையாற்றியுள்ளார்.

பேராசிரியர் சிவநாதன் அவர்கள் பொருளியலில் பிரபல்யமான பேராசிரியர் இராசரட்னம், பேராசிரியர் பாலகிஷ்ணன், பேராசிரியர் சின்னத்தம்பி, பேராசிரியர் அம்பலவாணர், சிவராசா, பேராசிரியர் தம்பையாபிஸ்ளை, பேராசிரியர் அமிர் அலி, கலாநிதி பத்மநாதன், கலாநிதி யோகச்சந்திரன் போன்றவர்களின் அடிப்படை நிறைந்த மாணவராவர்.

பேராசிரியரின் ஆசிரியப் பணியானது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் இராசரட்னம், பேராசிரியர் பாலகிஷ்ணன், பேராசிரியர் நித்தியானந்தம், திரு.பேரின்பநாதன், கலாநிதி குந்தையா போன்றவர்களுடன் இணைந்திருந்தது.

பேராசிரியரின் மாணவர்கள் பலர் இலங்கையிலும், வெளிநாடுகளிலும் உயர் பதவிகளில் உள்ளனர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், கிழக்கு பல்கலைக்கழகம், தென்-கிழக்கு பல்கலைக்கழகம் மற்றும் கொழும்பு பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில் பொருளியல் துறையில் தற்போது கடமையாற்றும் பல விரிவுரையாளர்களும் இவருடைய மாணவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவருடைய மாணவர்கள் பலர் வடக்கு கிழக்கில் அரசு நிர்வாகத்தில் உயர் பதவிகளில் பணி புரிகின்றனர்.

பேராசிரியர் தலைசிறந்த ஓர் ஆசிரியர் ஆவார். தான் எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தை மற்றவர்கள் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளத்தக்க வகையில் அமைதியாக ஆழமாக கற்பிக்கின்ற திறன் பல மாணவர்களை கவர்ந்தது என்பது யாவரும் அறிந்ததே. எனிமையான சுபாவம் கொண்ட பேராசிரியர் எல்லா மாணவர்களையும் கவர்ந்த ஓர் உண்ணதமாக மனிதன் ஆவார். வறிய மாணவர்கள் மீது இருக்கம் காட்டும் இவரிடமிருந்து நிதி வசதி உட்பட பல உதவிகளை மாணவர்கள் மட்டுமன்றி அவரின் நன்பர்கள், ஆசிரியர், ஊழியர்களும் பெற்று வருகின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஓர் மாணவனின் தந்தையின் பெயரைக் கந்தன் என அச்சிட்டு சான்றிதழுக்கு கையொப்பமிட வந்தபோது பேராசிரியர் அதை நீக்கி முதல் எழுத்தான் “க” மட்டும் இட்டு சான்றிதழ் வழங்கியதை நான் நேரில் கண்டிருக்கிறேன். பேராசிரியரின் இந்த சமூகம் நோக்கிய செயற்பாடானது

அவர் ஏழை, எனிய மக்களை எந்தளவுக்கு நேரித்தார் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னேற்றத்தில் அவருக்கு தனியான பங்குள்ளது. யுத்த காலத்திலும் யுத்தத்திற்குப் பின்னரும் பல்வேறுபட்ட ஓரசியல் தலையிடுகள் இப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தபோதும் பதவிகள், சலுகைகள், பட்டங்களுக்காகத் தவறான நியமனங்களுக்கு இடம் கொடுக்காது அத்தகைய தருதியற்ற நியமனங்களை பேரவையில் எதிர்த்தது மட்டும் அல்ல, ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சபையிலிருந்து இடையில் எழுந்து விலகி வெளியில் செல்லும் அளவுக்கு அவருடைய நேரமைத் தன்மை இருந்தது பலருக்கு தெரிந்த ஓர் விடயமாகும்.

பேராசிரியரின் மனைவி ஓர் பட்டதாரி ஆசிரியர். யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் பணி புரிகின்றார். “தக்கார் தகவிலார் என்பார் அவரவர் எச்சத்தால் காணப்படும்” என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாக்குக்கு இனங்க பேராசிரியரின் மூன்று ஆண் பிள்ளைகளும் படித்து நல்ல நிலையில் உயர் பதவிகளில் உள்ளனர். முத்த மகன் மற்றும் மருமகள் இருவரும் பொறியியல் துறையில் கலாநிதி பட்டம் பெற்று பிரித்தானியாவில் உயர் பதவிகளில் பணியாற்றுகின்றனர். இரண்டாவது மகன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் பிடத்தில் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றுகின்றார். மூன்றாவது மகன் தகவல் தொழில்நுட்பத் துறையில் கல்வி பயின்று கொண்டிருக்கிறார்.

எங்கள் பேராசிரியரின் வாழ்வு மேலும் சிறுப்புற நாங்கள் எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

செ. சந்திரசேகரம்
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
பொருளியல் துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

அணிந்துரை

ஆசியாவின் அபிவிருத்தி யதார்த்தங்கள் சிலவற்றை அலகும் கட்டுரைகளைத் தொகுத்துப் பேராசிரியர் வி.பி.சிவநாதன் அவர்களைக் கொரவிக்கும் வகையில் கலாநிதி எல் சந்திரசேகரம் பதிப்பு நூலென்றை வெளியிட முன்வந்திருப்பது பெரிதும் மகிழ்ச்சி தருகின்றது. நூல் பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்கு முன்னதாகச் சிவநாதன் பற்றிச் சில வார்த்தைகள்.

சிவநாதனும் நானும் யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரே பிரதேசத்திலிருந்து (வடமராட்சி), ஒரே பாடசாலையிலிருந்து (ஹாட்லிக் கல்லூரி) பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்தவர்கள். அதேநேரம், நாம் இருவருமே ஒரே பாடத்தில் சிறப்புக் கல்வி பெற்றுப் பொருளியல் விரிவுரையாளர்களாக ஒரே பல்கலைக்கழகமாகிய தனித்துவம் மிக்க யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நீண்டகாலம் பணியாற்றியிருப்பது ஓரளவு அதிசயமானதுதான். ஆனால், அதனையும் விட அதிசயம் எம்மிருவரதும் ஆசானாகிய அமரர் பேராசிரியர் பாலகிருஷ்ணன் அவர்களும் அதே தடத்தில் வந்து, ஒரு தருணத்தில், நாம் மூவருமே யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளியல் துறையை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

இன்று சிவநாதனின் பங்களிப்பு, பாலகிருஷ்ணன் போன்றே, கலைப் பீடாதிபதி மட்டத்துக்குத் தரமுயர்ந்துள்ளது. ஏற்கெனவே அவர் தமது சேவையில் தமக்குரிய தனித்துவத்தை நிலைநாட்டி முத்திரை பதித்துள்ளார். எந்த ஒரு விடயத்தையும் ஆர்ப்பரிப்போ ஆரவாரமோ இன்றி அதே நேரத்தில் உணர்ச்சி செப்படாமல் அமைதியாகவும் நிதானமாகவும் எடுத்த விடயத்தை அனுகுவது அவரது தனியான பண்டி. அவர் ஓய்வு நிலையை அடைவதற்கு முன்னதாகவே பல்துறை முக்கியத்துவம் பெறும் அவருடைய சிறப்பான சேவையையும் பங்களிப்பையும் அங்கீரித்து, அவரைக் கொரவிக்கும் வகையில் இந்த நூலைச் சந்திரசேகரம் பதிப்பித்திருப்பது பெரிதும் பாராட்டுதற்குரியது. இவ்வாறான உயர் குறிக்கோள் கொண்ட இந்த நாலுக்கான அணிந்துரையை வழங்குவதையிட்டு நான் பெருமிதம் அடைகின்றேன். அதற்கான வாய்ப்பினை நல்கிய கலாநிதி சந்திரசேகரத்துக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் அதேசமயம் அவரது முயற்சிக்கான பாராட்டுதல்களை வழங்குவதிலும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். கொவை பெறும் பேராசிரியர் சிவநாதனுக்கு எனது உளமார்ந்த நல்வாழ்த்துக்கள்.

நாலின் கருப் பொருளாகப் பதிப்பாசிரியர் சந்திரசேகரம் தாம் துறை போகிய தென்கிழுக்காசியப் பிரதேசத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்றார். அவர் அத்துடன் நின்று விடாது, தானும் நூலுக்கான கல்விசார் பங்களிப்பினை வழங்குவதற்கு முன் வந்து நாலின் முதலாவது கட்டுரையில் இந்தப் பிரதேசத்தின் அபிவிருத்திச் செல்நெறியினை எமது இலங்கை அநுபவத்தின் மீது சுமத்திப் பின்னையதன் அபிருத்திப் சாத்தியப்பாட்டினை மதிப்பிடு செய்ய முயன்றிருக்கின்றார். நாலின் அடிப்படையான குறிக்கோளைச் சொல்லாமலே சொல்லுகின்ற அவரது இந்தக் கட்டுரை நூலுக்கு மகுடம் வைத்தார் போல அமைந்திருக்கின்றதெனின் அது மிகையாகாது. ஏனைய கட்டுரைகளில், ஒன்று, ஒரு குறிப்பாவில் என்றவகையில், தென் கொரிபாவின் அபிவிருத்தி அநுபவம் புற்றி ஆராய், ஏனையவை, குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின் சமூகப் பொருளாதார முன்னேற்றத்திலான பலவேறு பரிமாணங்களையும் அலச விண்ணுகின்றன.

வளர்முக நாடுகளின் அபிவிருத்தி மேம்பாடு பற்றிப் பேசும் போது, இந்த நாடுகளின் பொருளாதாரங்களை எந்தத் தேசங்கள் நீண்ட காலமாகக் கமது காலனித்துவக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்து அவற்றைச் சுரண்டிக் கொள்ள முற்பட்டனவோ, அதே மேற்கத்திய நாடுகளின் அபிவிருத்தி அநுபவத்தினை ஒரு முன்னுதாரணமாக அல்லது வழிகாட்டியாக எடுத்துக் கொள்வதுதான் பெரும்பாலும் வழக்கமாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. ஆனால், இது எந்தவகையிலும் சரிபானதொன்றால்ல என்பது வெள்ளிடைமலை, ஏனெனில் மேற்கத்திய நாடுகள் அநுபவித்த பிரதான வசதியாகிய காலனித்துவச் சுரண்டல் என்பதும் அது சுந்து கொண்டிருந்த வளங்களின் கொடை என்பதும் எவ்வகையிலும் மீட்டிப் பார்க்க முடியாதவையாகும். ஆகவே, அதுணை வேறு ஒப்புமைகள் கொண்டு பதிலீடு செய்ய வேண்டிய அவசரியாம் வளர்முக நாடுகளுக்குத் தோர்ச்சியாக நீடித்து வந்துள்ளதென்னாம். இந்திலைப்பில் துன் கீழைத் தேசும் அதற்கு உரியகளம் அமைத்துக் கொடுப்பதுயிருந்தது. இங்கிருந்த நாடுகளின் கிட்டிய வரலாற்று அநுபவத்தினைப் புறக்கணித்து அவற்றின் நீண்டகால வரலாற்றை தோக்கின், அவை, மேற்கத்திய நாடுகளின் நிலையைவிடத் தரமுயர்ந்த சமூகப் பொருளாதார முன்னேற்றத்தைக் காலத்துக்குக்கந்தவாறு வெளிப்படுத்தியிருந்தனவென்பது ஒரு நிதர்சனமான உண்மையாகும். ஆகவே, அவற்றின் வரலாற்று அனுவத்தினைச் சுற்றுப் பூர்ட்டிப் பார்ப்பது மிகவும் வேண்டற்பாலதென்பதில் ஜூயில்லை. ஆனால், நடப்பு நிலையில் அவற்றின் நீண்டயால் வரலாற்றையும் விஞ்சிய முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பது, அவற்றுட் சில நாடுகள், அதிவேக பொருளாதார முன்னேற்றத்தை

வெளிப்படுத்தி ஆசிய வேங்கைகள் என்ற பரிநாமத்தையும் ஈடுகொண்டிருப்பதாகும். ஆகவே, இந்தகைய கிட்டிய கால அனுபவம், அவர்கள் பதித்து தடத்தினை மீளாய்வு செய்து, அதிலிருந்து உயிரவாறு முன்னுதாரணங்களைத் தேடிக் கொள்வதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி நிற்கின்றது.

இந்தகைய செயற்பாட்டிற்கான ஒரு தகுந்த வழிகாட்டியாக விளங்குவதுதான் இந்த நூலின் சிறப்பும் மேன்மைபான பங்களிப்பும் எனலாம். ஆகவே, இதனைக் கல்வி மட்டத்திலான அபிவிருத்திப் பொருளியல் மாணவர் மாத்திரமன்றி, எமது பிரதேச வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டுள்ள ஏனையோரும் உள்வாங்கி நூலினைத் தருந்தவாறு பயன்படுத்தி நன்மையடைய வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

நாலுக்கு விடயதாலும் செய்த அனைவரையும் பாராட்டி அவர்கள் இது போன்ற முயற்சிகளில் தொடர்ந்தும் ஈடுபடுவதற்கான எனது வாழ்த்துக்களைப்பும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

நன்றி.

விழித்தியானந்தம்
ஓய்வு நிலைப் பொருளியற் பேராசிரியர்
யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழகம்
இலங்கை
05.02.2015

பதிப்பாசிரியர் உரை

வளர்முக நாடுகளின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான அனுபவ ஆய்வுகள் மேலைத்தேசத்தை மையப்படுத்தி ஆராய்வதை விட கீழைத்தேச நாடுகளின் அனுபவங்களை ஆய்வு செய்வது குறைவிருத்தி தெள் ஆசியப் பொருளாதாரங்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக அமைகின்றது. ஒரு காலத்தில் தென் ஆசியாவுடன் இணைந்த வகையில் ஒரே வரலாற்றுச் சமூக மற்றும் அரசியல் பின்புலங்களைக் கொண்ட ஆசியப் பொருளாதாரங்கள் குறுகிய காலத்தில் எவ்வாறு துரித அபிவிருத்தியைப் பெற்றன என்பதை நோக்குவது சிறப்பானதாகும். ஆசியாவின் பொருளாதார அபிவிருத்தி அனுபவங்களை இலங்கைக்குப் பிரயோகிப்பது ஜோரோப்பாவின் அனுபவங்களை பிரயோகிப்பதை விட சிறப்பானதாக இருக்கும். அபிவிருத்தி செல்நேரி என்பது நிலையானது அல்ல. காலத்துக்கு ஏற்ப மாறக் கூடியது. இந்த வகையில் இருபுதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலகட்டத்தில் சிறப்பாக நோக்கப்பட்ட ஆசிய நாடுகளின் பொருளாதார அபிவிருத்தியை இந்நால் வெளிக்கொண்டு வருகின்றது. இந்த அபிவிருத்தியின் அனுபவ ரீதியான சான்றுகள் அபிவிருத்தி புலமையாளர்களுக்கு பயனுள்ளதாக இருக்கும் என நம்புகிறேன். அபிவிருத்தி அனுபவங்களை ஒருவர் நோக்குவதைக் கொட்டிலும் பலர் ஒன்றிணைந்து வேறுபட்ட விடயங்களை வேறுபட்ட கோணங்களில் துருவி ஆராய்வது சிறப்பானதாகும். இலங்கையில் தமிழ் மொழியில் பொருளாதார அபிவிருத்தியை கற்கும் மாணவர்களுக்கு பல பல்கலைக்கழகங்களைச் சார்ந்த புலமையாளர்களால் இக்கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவை இத்துறையில் உள்ள மாணவர்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

ஆசியாவில் புதிதாக கைத்தொழில் மயமாகிய பல நாடுகளில் கல்வி கற்ற, பயண அனுபவங்கள் மற்றும் எனது வாசிப்புத் தேடல்கள் இந்நாலை வெளிபிடத் தூண்டியது. தென்-கிழக்கு ஆசியாவின் பொருளாதார அபிவிருத்தி மூலங்களும் இலங்கையின் அனுபவங்களும் என்ற முதலாவது கட்டுரையானது என்னால் எழுதப்பட்டதாகும். இக்கட்டுரை ஏறத்தாழ 60 பக்கங்களுக்கு நீண்டு செல்கின்றது. இக்கட்டுரையானது பொருளாதார அபிவிருத்தியில் மிகவும் கவையான அம்சங்களை கோட்பாடுகளுடன் இணைந்த வகையில் வெற்றி பெற்ற ஆசியப் பொருளாதாரங்களுடன் தொடர்புடைத்தி எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மிகவும் ஆழமாகச் செல்கின்ற இக்கட்டுரை இவ்வெளியீட்டின் மையமாகும்.

இரண்டாவது கட்டுரையானது கொழும்பு பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுவரையாளரான கலாநிதி கோ.அபிரதவிங்கத்தால் தென் கொரியாவின் கைத்தொழில் கொள்கையானது எவ்வாறு கொரியாவின் துரித பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் அபிவிருத்திக்கும் பங்காற்றியுள்ளது என்பதை விபரிக்கின்றது. கொரியா குறுகிய காலத்தில் எவ்வாறு கைத்தொழில்மயமாக்கத்தை ஜனநாயகமயமாக்கத்தை தாமதப்படுத்திய வழி பெற்றுள்ளது என்பதை விபரிக்கின்றது. அரசு ஆதரவும் மற்றும் பொருளாதார ஜனநாயகமும் கைத்தொழில்மயமாக்கத்தினை நிலைத்திருக்க செய்யாது. மாநாக அரசு கட்டுப்பாடற்ற வாணிப முதலாளித்துவம் அவசியம் என்கின்றன. கைத்தொழில்மயமாக்கத்தின் பின்னர் பொருளாதார ஜனநாயகமாக்கலின் தேவையை வலியுறுத்தும் இவ் ஆய்வானது ஆசியாவின் பொருளாதார அபிவிருத்தியைக் கற்கும் மாணவர்களுக்கு ஒரு அரிய கட்டுரையாகும்.

பொருளாதார அபிவிருத்தியில் பச்சைக் கணக்கீடு என்பது இன்று முக்கியம் பெறுகின்றது. பச்சை கணக்கீட்டு அடிப்படையில் மெய்வளர்ச்சிக் குறிகாட்டி மற்றும் அவற்றுள் உள்ளடக்கப்படுகின்ற பல அளவீடுகள் பற்றி எடுத்துக் கூறுகின்றது. அபிவிருத்தி குழலுக்கு ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தைக் குறைப்பது இன்றைய அபிவிருத்தியில் அதிகமுக்கியம் வாய்ந்த எண்ணக்கருவாகும். ஆசியப் பொருளாதாரங்களை தொடர்புபடுத்தி இவ்எண்ணக்கருவை ஆய்வு செய்கின்ற இக்கட்டுரையானது கலாநிதி த.பவனால் ஆழமாக ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. காலத்தின் தேவை அறிந்து எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரையானது பொருளியலில் நடைமுறை சார்ந்த குழல் விடயங்களை ஆராய்கின்றது.

பொருளாதார அபிவிருத்தியில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு இப்பிராந்தியத்தில் முக்கியம் பெறுகின்றது. கலாநிதி ஏ. முஸ்தபாவினால் எழுதப்பட்ட கட்டுரை இந்த விடயங்களை ஆய்வு செய்கின்றது. வெளிநாட்டு முதலீடு, அவற்றின் மூலங்கள், உற்பத்தியில் அவைகளின் வகிபாகம் என்பன சிறப்பாக எடுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளை மட்டும் ஆய்வு செய்யும் இக்கட்டுரையானது வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு தொடர்பாக பல தகவல்களை ஒன்று திரட்டி வழங்குகின்றது.

கலாநிதி அப்துல் அஸீஸ் முஹம்மது நுபைலின் பிராந்தியவாதமும் பூகோளாவியல்வாதமும்: கிழக்கு மற்றும் தென் கிழக்கு ஆசியாவின் பொருளாதார வெற்றிக்குப் பங்களித்த வர்த்தக முறைமை பற்றிய ஒரு மதிப்பீடு எனும் கட்டுரை பிராந்தியவாதத்தின் எழுச்சியை பொதுவாக

விளக்குவதுடன் கிழக்கு மற்றும் தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளிடையே பிராந்தியவாதம் எவ்வாறு உட்பிராந்திய வர்த்தகத்தின் மூலம் விரிவாக்கம் பெற்று வந்துள்ளது என்பதனை விளக்கியுள்ளது. மேலும், இக் கட்டுரையில் சுதந்திர வர்த்தக உடன்படிக்கைகள் மற்றும் பிராந்திய பொருளாதார வளர்ச்சி பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன், உலகளாவிய பிராந்திய வர்த்தகச் செயலாற்றல்களினுடாக கிழக்கு மற்றும் தென் கிழக்கு ஆசியாவின் பண்ட மற்றும் சேவைகள் துறை வர்த்தகத்தின் போக்குகள் ஆராயப்பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பெண்களும் அபிவிருத்தியும் குறைவிருத்தி நாடுகளில் முக்கிய வகிபாகத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது. திருமதி கமலகுமாரி கருணாநிதி அவர்களின் கட்டுரையானது பால்நிலை சமத்துவமும் பொருளாதார வளர்ச்சியும் பற்றி ஆசியாவின் சில அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்கின்றது.

திரு.எ.ஸ.எஸ்.உதயகுமார் மற்றும் திருமதி ரவிசங்கரின் கட்டுரையானது 1997 இல் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட நிதி நெருக்கடி தொடர்பாக எழுதப்பட்டுள்ளது. தென்கிழக்கு ஆசியாவில் ஏற்பட்ட நிதி நெருக்கடிக்கான காரணங்கள் பற்றியும், இந்தித் தென்கிழக்கியானது இப்பொருளாதாரங்கள் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் பற்றியும் மற்றும் இந்தித் தென்கிழக்கிய மேற்கொள்ளப்பட்ட பரிகாரங்கள் பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு காலம் கடந்த கட்டுரையாக இருந்த போதும் நிதி நெருக்கடி உலகில் முக்கியமான ஒரு பிரச்சினையாக இருப்பதால் காலத்தின் தேவை உணர்ந்து இக் கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

செல்வி.ந.தர்மினியின் எலெக்ட்ரோனிக் சேவை வழங்கும் உள்ளுர் அபிவிருத்தியில் இந்தியாவின் யதார்த்தம் எனும் கட்டுரையானது இந்தியாவில் ஈ-அரசாங்கத்தை உருவாக்குவதில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்கள், சவால்களை விபரிக்கின்றது. ஈ-ஆட்சியானது பேச்சளவில் பொது மக்களுக்கு தகவல்களை வழங்குவதில் முன்னேற்றும் கண்டுள்ளது. ஆனால் யதார்த்தத்தில் மக்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய அரசாங்க சேவைகளில் இந்த தகவல் தொழில்நுட்பத்துடன் இணைந்த ஈ-அரசாங்கம் கீழ் நிலையில் ஆரம்ப கட்டத்தில் உள்ளதை பல்வேறு தகவல்கள் ஊடாகவும், புள்ளிவிபரங்கள் ஊடாகவும் சிறப்பாக விபரித்துள்ளது.

ஒன்பதாவது கட்டுரையான பேராசிரியர் ஏ.வி.மணிவாசகரின் தென்னாசியாவின் அரசியல் பொருளாதாரத்தில் விளிம்பு நிலையில் இருக்கும் தேசியவாதம் சம காலத்தில் எதிர்நோக்கும் சவால்களை

எடுத்துக் காட்டுகின்றது. தென்னாசியா, ஆசியாவில் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த கலாச்சார சமய ஒருங்கிணைப்புக்கான காரணிகளைக் கொண்டிருந்தும் அது ஓர் உறுதியான தேசிய வாதத்தை கொண்டிருக்க தவறியமையை எடுத்துக் காட்டும் இக் கட்டுரையானது தேசியவாதம் தொடர்பான சமகாலப் பிரச்சினைகளை எடுத்து இயம்புகின்றது. தென்னாசிய நாடுகளில் அமைதியின்மையும், அரசியல் உறுதியற்ற தன்மையும், எதேச்சாதிகார அரசியலும் நிறுவனமாக்கல் அபிவிருத்தியை தடை செய்கிறது. இது தேசியவாதத்தை கேள்விக் குறிபாக்குகின்றது என்பதைத் தெளிவாக எடுத்து விளக்குகிறார்.

கலாநிதி த.கிருஷ்ணமோகனின் கட்டுரையானது இந்தியாவில் பஞ்சாயத்து உள்ளூர் நிர்வாக முறைமை உள்ளூர் மட்டத்தில் ஜனநாயக ரீதியாக தெரிவு செய்யப்பட்ட ஓர் அரசாங்க முறை ஆகும். இவ் அரசாங்க முறைக்கான அதிகாரங்கள் பொறுப்புக்கள், நிதி ஒதுக்கீடுகள் மாவும் இந்திப் பேரியல்யாப்பில் தெளிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டுரையானது இவ்விடயங்களை ஆழாக ஆராய முற்படுகின்றது. பொருளாதார அபிவிருத்தியினை நோக்கமாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட இம்முறைமையின் நன்மை நீண்மகளை இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது. உள்ளூர் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஓர் அதிகார ப்ரவலாக்கல் முறைமையை இக்கட்டுரை எடுத்து விளக்குகின்றது.

இந்நாலில் உருவாக்கத்துக்கு உதவி செய்த பலருக்கு நான் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். முதலாவதாக இந் நாலுக்கு கட்டுரைகளை தந்து உதவிய அனைத்து விரிவுரையாளர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இந்நாலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கிய உபவேந்தர் சிரேஷ்ட பேராசிரியர் வசந்தி அரசரட்னம் அவர்களுக்கும் நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அனிந்துரை வழங்கிய ஓய்வழிலைப் பேராசிரியர் விநித்தியானந்தம் மற்றும் பல வழிகளிலும் உதவி புரிந்த விரிவுரையாளர்கள் நன்பர்கள் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் போன்றோர்களுக்கு எனது இதயம் களிந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்நாலினை வெளியிட்ட இளம் பொருளியல் மன்றம் மற்றும் பல்வேறு வழிகளில் பணியாற்றிய எனது மாணவர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி கூறுகின்றேன்.

கலாநிதி செ. சந்திரசேகரம்
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
பொருளியல் துறை
யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம்
இலங்கை
2015

பொருளியல் துறைக் தலைவரின் செய்தி

எமது ஆசானாகிய பொருளியல் பேராசிரியர் பசுபதி சிவநாதன் அவர்கள் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக உயர்கல்லி மாணவர்களுக்கு துறை சார்ந்த வகையிலும், பல்வேறு சமூக அமைப்புக்கள் ஊடாக வறியவர்களின் வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்தவும் மேற்கொண்டு வருகின்ற அளப்பரிய பணிகளைக் கொரவிக்கும் வகையில் பேராசிரியரின் மாணவனும், எனது நன்பனுமாகிய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக பொருளியற் துறையின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் கலாநிதி செ.சுந்திரசேகரம் அவர்களால் “ஆசியாவின் பொருளாதார யதார்த்தங்கள்” என்ற தொகுப்பு நூல் வெளியிடப்படுகின்றது. அவரது இந்த முயற்சியைப் பாராட்டுவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றேன்.

சிதம்பரநாதன் உதயகுமார்
தலைவர்
பொருளியற்றுறை
கலைப்பீடும்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
இலங்கை

தென்-கிழக்கு ஆசியாவின் பொருளாதார அபிவிருத்தி முலங்களுடைய இலங்கையின் அனுபவங்களுடைய

– செ. சந்திரசேகரம்

அறிமுகம்

ஆசியாக் கண்டத்தில் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் வெற்றி பெற்ற சில நாடுகள் ஆசியாவின் பொருளாதார வேங்கைகள் அல்லது கிழக்காசிய பொருளாதார வேங்கைகள் (Asian/South-East Economic Tigers) என அழைக்கப்படுகின்றன. பொருளாதார அபிவிருத்தியில் இந்நாடுகளின் வெற்றிக்குப் பின்னால் பல காரணிகள் இருக்கின்றன.

ஆசியாவின் பொருளாதார எழுச்சியை மூன்று கட்டங்களில் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். முதலாவது, மேலைத்தேச ஐரோப்பிய நாடுகளின் பொருளாதார எழுச்சியுடன் இணைந்த காலம் ஆகும். இக்காலத்தில் ஆசியாவில், ஜப்பான் முதல் நிலையில் இருந்தது. முதலாவது கட்டத்தில் ஜப்பான் தவிர இதர ஆசிய நாடுகளை இனங்காண முடியாது. இரண்டாவது கட்டமானது சிங்கப்பூர், ஹொங்கொங், தென்கொரியா மற்றும் தெவான் போன்ற நாடுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இந்நாடுகள் 1950களில் இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளின் அபிவிருத்திக்கும் கீழ்நிலையில்தான் இருந்தன எனலாம். இக்காலத்தில் இந்நாடுகளின் வெற்றிக்கு பல சமூக, அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகள் உள்ளாட்டு ரீதியாகவும் சர்வதேச ரீதியாகவும் பங்களிப்புச் செய்திருந்தன. மூன்றாவது கட்டம் என்பது சீனாவின் எழுச்சியை நடுநாயகமாகக் கொண்டு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இறுதியாக வரும் மூன்றாவது கட்டத்தில் சீனாவுடன் போட்டி போடக் கூடிய இன்னொரு பொருளாதாரமாக இந்தியா அடையாளம் காணப்படுகின்றது. 21ஆம் நால்தாண்டிலான உலகப் பொருளாதாரத்தின் உந்து சக்திகளாக இவ்விரு நாடுகளும் விளங்கியிருக்கும் எனலாம்.

இக்கட்டுரையானது இரண்டாம் கட்ட நாடுகளான சிங்கப்பூர், தென்கோரியா, தைவான், ஹோங்கோங் என்பவருக்கின் பொருளாதார ஏழுச்சியைத் தூண்டிய அடிப்படைக் காரணிகளை இனம் காண முற்படுகின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வெற்றிக்குப் பொருத்தமாக இருந்த அகப்பறுக் காரணிகள் இன்னொரு காலத்தில் பிறிதொரு நாட்டில் பொருத்தமாக இருக்கும் எனக் கூற முடியாது. எனவே இக்காரணிகளை அடைபாளம் கண்டு அவற்றை விளங்கிக் கொள்வது என்பது இந்த காரணிகளையும் அவற்றின் அனுபவங்களையும் எமது நாட்டின் அபிவிருத்தி முயற்சிகளுக்கு நேரடியாகவே பிரயோகிக்கலாம் என்பதையும் மாற்றுகிறது. இக்காரணிகளைக் விளங்கிக் கொள்வதன் மூலம் நிகழ் மற்றும் எதிர்காலத்தில் இந்த அகப்பறுக் காரணிகளை குறித்த ஒரு பொருளாதாரத்தில் எப்படிப் பிரயோகிக்க முடியும் என்பதை முடிந்தவரை சரியாக விளங்கிக் கொள்வதே ஆகும்.

எனவே அபிவிருத்தியடைந்த ஜெரோப்பிய நாடுகளின் பொருளாதார வெற்றியைத் தூண்டிய காரணிகளை கற்பதற்குப் பதிலாக எமது பிராந்தியத்தில் ஒரு காலத்தில் ஏறக்குறைய ஒரே தரத்தில் இருந்த, ஒரே மாதிரியான சமூக, பொருளாதார, வரலாற்றுப் பின்புலப் பண்களைக் கொண்டிருந்த பொருளாதாரங்கள் எவ்வாறு பாரிய பொருளாதார அபிவிருத்தியை அடைந்தன என்பதைக் கற்பதன் ஊடாக நூல் மூது சொந்தப் பொருளாதார அபிவிருத்தி வரைத்து எவ்வாறான தந்திரோபாயங்களையும் கொள்கைகளையும் கடைப்பிடிக்க முடியுமென்பதை விளங்கிக் கொள்ள இயலும். இவ்வாறான கண்ணோட்டத்தில் இந்நாடுகளின் வெற்றிக்குப் பின்னால் செயற்பட்ட அபிவிருத்தி இரகசியங்களை நோக்குவோம். இக் கட்டுரை Prabhath.J(2008)ஜ அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்படுகிறது.

01. உள்நாட்டு அரசியல் (Local Politics)

பொருளாதார அபிவிருத்தி என்பது தனித்து பொருளாதாரக் காரணிகளால் தீர்மானிக்கப்படும் ஒன்றுலல்¹. மாற்றாக ஒரு நாட்டின்

1 “Development is a political as well as an economic process. It succeeds only when both aspects are fully taken into consideration, especially the complex interaction between the two, and appropriate visions, strategies and action plans are fleshed out and executed”.

சமுக, அரசியற் காரணிகளே பொருளாதார அபிவிருத்தி மீது அதிக தாக்கத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆரம்ப காலப் பொருளாதார நூல்கள் யாவும் அரசியற் பொருளாதாரம் என சேர்ந்து இருந்ததை அவதானிக்கலாம். அடம்சிமித், ரிக்காடோ மற்றும் மில் போன்ற ஆரம்பகாலப் பொருளாதார சிந்தனையாளர் பலரும் எழுதிய பொருளாதார நூல்கள் அரசியற் பொருளாதாரம் என்பதாகவே இருந்தமை ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. உலகின் பிரபல்யமான பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றிலும் பொருளியல் துறையும் அரசறிவியல் துறையும் இணைந்து ஒன்றாகவே இயங்குகின்றன. உதாரணமாக இலண்டன் பொருளாதார மற்றும் அரசறிவியல் கல்லூரியைக் குறிப்பிடலாம் (London School of Economics and Political Science-LSE).

தென்-கிழக்காசிய நாடுகளின் பொருளாதார வெற்றிக்குப் பின்னால் உள்ளாட்டு அரசியல் காரணமாக இருந்தது. ஒரு நாட்டின் அரசியற் பொறிமுறை அந்த நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதாக இருக்க வேண்டுமே ஒழிய அது நாட்டின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்து நிறுத்தக் கூடாது. மேலும் இந்த அரசியல் பொறிமுறை குறித்த நாட்டின் அரசியல், சமுக, பொருளாதார நிலைமைகளை கவனத்திற் கொள்ளாது, பிறநாடுகளில் இருந்து கண்மூடித்தனமாக பிரதி செய்து இணைக்கப்பட்டதாக இருக்கக் கூடாது. இந்த வகையில், இந்நாடுகள் யாவும் சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர், மேலைத்தேச நாடுகள் பின்பற்றிய தாராள ஜனநாயக அரசியற் பொறிமுறைக்கு உடனடியாக வராமல் ஒரு கட்டுப்பாடுடைய, பெறுமதி குறைக்கப்பட்ட ஜனநாயகம் கொண்ட ஓர் அரசியற் பொறிமுறையைப் பெற்றிவு செய்தன. பெறுமதி குறைக்கப்பட்ட ஜனநாயகம் என்பது ஒரு கட்சி ஆட்சியாகவோ (சிங்கப்பூர்) அல்லது இராணுவ ஆட்சியாகவோ (தென் கொரியா) அல்லது மக்களால் தெரிவு செய்யப்படுகின்ற பிரதிநிதிகளுடன் முழு ஆட்சி அதிகாரம் மிக்க ஆளுநரால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்ற ஓர் அரசியற் பொறிமுறையாகவோ (ஹோங்கொங்) விளங்கியிருக்கலாம். இவைகளின் பொதுவான ஒரு பண்டு யாதெனில், குறைந்தது 20 வருடங்களுக்கு மேலாக இந்நாடுகளின் ஆட்சி அதிகாரம் ஒரு

தனிப்பட்ட நபரின் அல்லது குழுவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தமை ஆகும். இவ்வாறான ஒர் அரசியற் கட்டமைப்பு எல்லா மக்களுக்கும் எல்லா வகையான சுதந்திரங்களையும் கொடுக்கவில்லையாயினும், ஒரு பொருளாதார நோக்கில் சகல மக்களுக்கும் வாழ்க்கைத்தர உயர்வை நீண்ட காலத்திற்கு பெற்றுக் கொடுத்துள்ளதெனலாம். இந்த அரசியல் வரலாற்றுப் பொறிமுறை கூட வெற்றி பெற்ற எல்லா ஆசிய வோங்கைகளுக்கும் பொதுவான ஒரு பொறிமுறையாக இருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆயினும் குறைவெப்பட்ட ஜனநாயகம் என்பது ஒரு பொதுவான பண்பாகச் செயற்பட்டிருந்தது.

தென்கொரியாவானது 1950களின் முற்பகுதியில் இடம்பெற்ற கொரிய பத்தத்தால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுக் கீழ் நிலையில் இருந்தது. 1945-1961 வரையான காலப் பகுதியில் (Rhee Syngman) ஸி சிங்மன் ஆட்சியின் போது நாடு ஊழல், மோசாட என பல சமூகச் சீரமிக்களைச் சந்தித்திருந்தது. (Park Chung - hee) பாக்-சங்-ஹீ 1961 இல் சர்வாதிகார இராணுவ ஆட்சியை ஏற்படுத்துகிறார். இவருக்குப் பின்னர் 1979இல் (Chun Doo - hwan) சன் ஞ-ஹங்வன் என்ற தலைவர் அதனை 1987 வரையும் தொடர்ந்தார். எனவே, தென் கொரியாவில் 1961-1987 வரையான கால் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் எதேச்சாதிகார (Authoritarian regime) ஆட்சியொன்று அபிவிருத்தி வாதத்தை (Developmetalism) முன்னெடுத்துச் சென்றது. 1987 இல் (Roh Tac Woo) றோ ரய் வூ தென் கொரியாவை ஒரு ஜனநாயக வழிக்கு மீண்டும் திருப்பினார். எனவே, கொரியாவின் உள்ளாட்டு அரசியல் என்பது ஒர் அபிவிருத்திசார் அரசுக்கு வேண்டியிருந்த ஒரு கட்டுப்பாடு நிறைந்த அரசியற் குழலை 25 வருடங்கள் வரை தொடர்ச்சியாக வைத்திருந்தது.

தைவானின் மூச்சியும் இவ்வாறான குறைவெப்பட்ட ஜனநாயகப் பண்பு கொண்ட உள்ளாட்டு அரசியற் குழலால் ஏற்பட்ட ஒன்றுதான் என்பதை எடுத்துக் காட்ட முடியும். தைவானில் 1949-1961 வரை தேசியவாதக் கட்சி (Nationalist Party) ஆட்சியில் இருந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து, 1961-1988 காலப் பகுதியில் ஒர் எதேச்சையான பெறுமதி குறைக்கப்பட்ட ஜனநாயக ஆட்சி காணப்பட்டது. இக்காலப் பகுதியில் கைத்தொழில்மயலாக்கத்துக்கான அடிக்கட்டுமானம்

இடப்பட்டதெனலாம். இக்காலப் பகுதியில் (Chiang Kai-Shek) வீயாங் கை-ஷேக் (1961-1975) மற்றும் (Chiang Ching-Kuo வீயாங் வீங்குவா (1978-1988) ஆகிய இருவரும் தெவானில் அபிவிருத்திக்கான அடிக்கட்டுமானத்தை இட்டார்கள். 1988க்குப் பின்னர்தான் தெவான் படிப்படியாக தாராள ஜனாயகத்துக்குச் சென்றிருந்தது. இவ்வாறு, தெவானில் எதேச்சாதிகாரமும், குறைவுபட்ட ஜனாயகமும் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான வாய்ப்பைக் கொடுத்திருந்தது.

சிங்கப்பூரில் எதேச்சாதிகார ஆட்சிமுறை பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான, தகுந்த அரசியற் குழலை உருவாக்கியிருந்தது. 1965-1991 வரையிலான கால் நாற்றாண்டுக்கும் மேற்பட்ட காலப் பகுதியில் (Lee Kuan Yew) வீ குவான் யூவும், 1991இல் இருந்து இன்று வரை அவருடைய மகன் (Goh Chok-tong) கோ சோக்ரேங்கும் ஒர் எதேச்சாதிகாரம் கொண்ட பெறுமதி குறைக்கப்பட்ட ஜனாயகமும் கொண்ட அரசியற் குழலில்தான் உள்ளாட்டு அரசியலை வைத்திருக்கின்றனர். வெனி உலகத்துக்கு சிங்கப்பூர் பல்லினத் தன்மை கொண்ட ஒரு ஜனாயகம் என்பதாக எடுத்துக் காட்டியபோதும், நடைமுறையில் ஒரு கட்சி (PAP) தொடர்ந்தும் ஆட்சிக்கு வரத்தக்க வகையில் கொள்கைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன.

மலேசியாவில் 1969க்கு முன்னர் தாராள ஜனாயக ஆட்சி இருந்தது. 1969இல் மலேசியாவில் ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய இனக் கலவரத்தின் பின்னர் மஹதிர் மஹாமத் (Mahathir Mohamad) எதேச்சாதிகார ஆட்சியை 1980-2004க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் மிகவும் கடுமையான முறையில் அமுல்படுத்தினார்.

எவ்வாறுயாவினும் குறைவுபட்ட ஜனாயகமும் எதேச்சாதிகார ஆட்சியும் ஆசியாவின் எல்லா நாடுகளிலும் வெற்றி பெற்றதென்று ஒரு பொதுவான முடிவை எடுக்க முடியாது. புதுநடை எடுத்துக்காட்டாக பிலிப்பின்ஸில் மார்க்கோஸ் 1965 - 1986 வரை எதேச்சாதிகார ஆட்சி புரிந்த போதும் பொருளாதார வெற்றியை ஈட்டிக் கொடுக்கவில்லை. இதே பொன்றதான் இந்தோனேசியாவில் (Suharto) சுகாந்தோ 1965 முதல் 1998 வரை ஆட்சி புரிந்தவிடத்து பெறுமதி குறைக்கப்பட்ட ஜனாயகமே நிலவியிருந்தது. எனினும், அது வெற்றியைக் கொண்டுரை முயலவில்லை. தாய்லாந்திலும், 1958-1973 வரையான 15 மால் கால

குறைவுட்ட ஜனநாயக அரசியற் குழல் பொருளாதார வெற்றியைத் தரவில்லையென்பதும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் பொருளாதார வெற்றிக்குப் பின்னால் பெறுமதி குறைக்கப்பட்ட ஜனநாயக ஆட்சிக் குழல் நிலவியுள்ளது. அதுதான் வெற்றிக்கான மூல காரணம் என்ற கருதுகோளை உறுதியான ஒரு முறையில் வலுமைப்படுத்த முடியாததென்றே கூற வேண்டும். எனினும், கொரியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகள் அத்தகைய நடைமுறைப்படுத்தவின் கீழ் வெற்றியடைந்தன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

தென்கிழக்கு ஆசியாவின் இந்தப் பண்பை தெர்கு ஆசியாவுடன் நாம் ஓப்பிட்டுக் கூறலாம். தென்னாசியப் பிராந்தியத்தில் இலங்கை 1978 முதல் இன்றுவரை ஒரு வகை எதேச்சாதிகார ஆட்சி முறையை அனுபவித்துள்ளதெனலாம். இந்த அரசாட்சி முறையை ஒர் அனைவேக்காடு மக்களாட்சி என்பதாக அழைக்க முடியும். எனினும், இலங்கை பொருளாதார ரீதியாக வெற்றி பெறவில்லை என்றே கூறலாம். இலங்கை பற்றி பின்னர் விரிவாக நோக்குவோம். பாகிஸ்தானில் நீண்ட காலம் இராணுவ ஆட்சி இருந்துள்ளது. இருந்தும் பாகிஸ்தான் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் வெற்றியை ஈட்டிக் கொள்ள முடியவில்லை. நேபாளம் நீண்ட கால மன்னர் ஆட்சியில் குறைவான ஜனநாயகப் பண்புகளையே கொண்டிருந்தது. எனினும் இது கூட நேபாளம் பொருளாதார வெற்றி பெறுவதை உத்தரவாதுப்படுத்தவில்லை.

அட்டவணை 1.1., ஆசியாவில் எதேச்சாதிகார ஆட்சி வலுவுள்ள அரசியல் முறையையும் அவற்றின் தலைமைத்துவம் மற்றும் வெற்றி தோல்விகளையும் கருக்கமாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

அட்டவணை 1.1:**தென்-கிழக்கு நாடுகளில் ஜனநாயகம், தலைமைத்துவம், தலாவருமானம்**

நாடுகள்	எதேசுசாதிகள் தலைவர்கள்	காலங்பகுதி	அபிவிருத்தியின் வேற்றி/ தோல்வி (தலைவருமான அதிகரிப்பு)	ஜனநாயக துணை (சராசரி)
தென்கொரியா	Park chung – hee Chun Doo - hwan	1961 – 1997 1979 – 1987	110-3320	1.33
இந்தியா	Chiang Kai – shek Chiang Ching – Kua	1961 – 1975 1978 – 1988	வெற்றி வெற்றி	0.07
சிங்கப்பூர்	Lee kuan Yew Goh Cho – Tong	1965 – 1991 1991 – 2013	540-42930	2.88
மலேசியா	Mahathir Mohamad	1981-1963	1970 – 4530	4.58
தாய்லாந்து	Sarit Thanon	1958-1963 1963-1973	116 – 270	0.57
பிலிப்பைன்ஸ்	Marcos	1965-1986	190-550	1.63
இந்தோனேசியா	Suharto	1965-1998	56-670	0.00
இலங்கை (பகுதியான எதேசுசாதிகார இடை)	ஜேயவர்த்தன பிரேமதாஸா சந்திரிக்கா மகிந்த ராஜபக்ஷி	1978-2013	270-3180	6.07

மூலம்: Kenichi Ohno, GRIPS & VDF(2006) இலங்கை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

வல்வாறாபினும் பெறுமதிக் குறைவடைய மக்களாட்சி அரசியல் சில வழிகளில் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு உதவி² Starting from an incompetent and often corrupt government, a leader rose to take over power, either legally or illegally, to establish a new government with the sole purpose of achieving rapid economic development to maintain national unity or defend the nation from external threats. Such a leader often launched the political regime of authoritarian developmentalism where he himself became the prime driving force of development. He was backed by a technocrat team to concretize his vision, national ideology that glorified material advancement, unwavering belief in upgrading technology and competitiveness, popular support for rising living standards, and political legitimacy based on industrial

முடியுமென்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அதன் நடைமுறை பின்வருமாறு அமைய முடியுமென்றால்.

1. நுகர்வுக் குறைப்பும் சேமிப்பு அதிகரிப்பும்

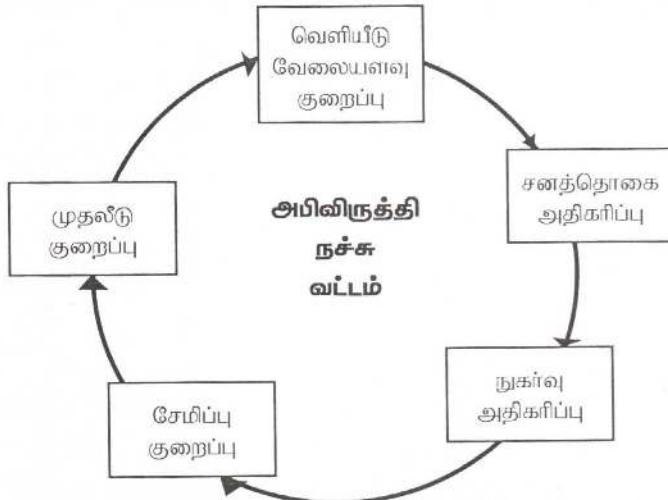
ஜனாநாயகம் பன்முகப்படுத்தப்பட்டு விரிவாக்கப்படும் போது ஆட்சிக்கு வரும் தலைவர்கள் அரசாங்கத்தின் பொது நிதியைப் பயன்படுத்தி பொதுச் சேவைகளை வாரி வழங்குவதன் ஊடாக நுகர்வுச் செலவை அதிகரிப்பார்கள். இது சேமிப்பைக் குறைத்து முதலீட்டைக் குறைக்கிறது. மாறாக, இந்நாடுகளில் நிலவியிருந்த வெறுமதி குறைவுக்குப்பட்ட ஜனாநாயகமானது அரசாங்கத்தினதும் தனியாரினதும் நுகர்வுச் செலவைக் குறைத்துச் சேமிப்பை அதிகரித்தது. இது அபிவிருத்திக்குத் தேவையான நிதியை உள்ளாட்டுச் சேமிப்பில் இருந்து பெறுவதை வழிப்படுத்துவதாக இருந்தது. இந்நாடுகளின் நுகர்வுச் செலவுக்கும் சேமிப்புக்கும் மத்தியிலான இடையீட்டின் போக்கினை நாடொன்றில் நிலவியிருக்கும் ஜனாநாயக சுதந்திரத்தை தொடர்படுத்தி விளக்க முடியும். சிங்கப்பூர், கொரியா, தெவான் போன்ற நாடுகளில் ஜனாநாயக சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்திய போது நுகர்வுக்கும் சேமிப்புக்கும் மத்தியிலான இடைவெளி சேமிப்பின் அதிகரிப்பின்வழி குறைந்து செல்கின்றது. இது முதலீடு அதிகரித்துக் கூடிய தலைவரும் வேகமாக அதிகரிப்பதை உத்தரவாதப்படுத்திற்று. கோட்பாடு நீதியாக, குறிப்பாக ரோஸ்ரோவின் விடுபடு காலப் பகுதியில் நாட்டின் சேமிப்பும் முதலீடும் இரு மடங்காகப் பெருக வேண்டுமென ஏதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

ரோஸ்ரென்றியன்-ரோடான் (Rosenstein-Rodan) ரோஸ்ரோ (Rostow) என்ற இருவரும் முறையே மூலதனத்தின் அதி உந்துதற் கோட்பாடு (Big Push Theory), பொருளாதார அபிவிருத்தியின் ஜந்து நிலைக் கோட்பாடு (Five Stages of Economic Development) என்ற பிரதான கோட்பாடுகளை முன்வைத்திருந்தனர்.

அதி உந்துதற் கோட்பாடு குறிப்பிடுவது யாதெனில், அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளின் சனத்தொகை அதிகரிப்புக் காரணமாக அந்நாடுகளில் அதிகளவான நுகர்வு இடம் பெறுகின்றது. results rather than democratic procedure (Ohno,2008a; Watanabe, 1995).

இது சேமிப்பைக் குறைக்கின்றது. குறைந்த சேமிப்பு முதலீட்டைக் குறைக்கின்றது. குறைந்த முதலீடு, குறைவான வெளியீட்டையும் குறைந்த வேலைவாய்ப்புகளையும் உருவாக்குகின்றது³. எனவே பொருளாதாரமானது ஒரு நச்ச வட்டத்தினுட் சுருங்கி வளர்ச்சி என்பது குன்றுகின்றது. இதனைப் பின்வரும் படம் விளக்குகின்றது.

வரைபடம் 1.1: பொருளாதார அபிவிருத்தியின் நச்ச வட்டம்

மூலம்:- Allen C. Kelley (1988)

இவ்வாறு அபிவிருத்தியின் ஆரம்ப நிலையில் இந்நாடுகள் நச்சச் சமூலில் சிக்குண்டு இவ்வாட்டத்தை உடைத்துக் கொண்டு அபிவிருத்தியை நோக்கி வெளிவர முடியாமல் துன்பப்படுகின்றன என்பது இவருடைய வாதம் ஆகும். இக்கருத்துப் பரவலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதென்றே கூறலாம்⁴. இந்த நச்சச் சமூலை உடைப்பதற்கு

3 For over 25 years economists and population specialists have generally embraced the plausible notion that rapid rates of population growth exert a quantitatively significant adverse impact on the pace of economic growth through the effects of age dependency, capital shallowing, and investment diversion Allen C. Kelley (1988), p.459

4 As early 1951 secretary- general of united nation have appointment a group of experts to consider the measures to accelerate the economic development of underdeveloped countries. The groups stated its reports that “ it is a commonplace that economic progress is a function, among the other things, the rate of new capital formation. In most countries where rapid economic progress is occurring, net capital formation at home is at least 10 percent of national income, and in some it is substantially higher. By contrast, most under

முதலீட்டில் அதி உந்துதல் என்பது வேண்டப்படுகின்றது. ஒரு பொருளாதாரம் இவ்வாறான நச்சுச் சுழலில் அகப்பட்டினுக்குமிடத்து வட்டத்தை உடைப்பதற்கு முதலீடானது ஏற்றதாழ இரண்டு மடங்காக அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். இத்தகைய பாரியளவான முதலீட்டு அதிகரிப்பு என்பது பெரியளவான சேமிப்பு மூலம்தான் சாத்தியமாகும். பேரளவு சேமிப்பு என்பது உள்ளாட்டுச் சேமிப்பு அல்லது வெளிநாட்டு உதவி, வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு (FDI), வெளிநாட்டு பண வருகை போன்ற பல்வேறு வடிவங்களில் ஒரு நாட்டுக்குள் ஈர்க்கப்படலாம். வெளிநாட்டு மூலங்களை (இதைப் பற்றி இரண்டாவது பகுதியில் விரிவாக நோக்குவோம்) உள்ளாட்டுச் சேமிப்பு என்பது மிக முக்கியமானதாகும். ஒரு நாடு உள்ளாட்டு மூலங்களை புறந்தள்ளி வெளிநாட்டு மூலங்களை மாத்திரம் பயன்படுத்தி முதலீட்டை அதி உந்தலுக்குப்படுத்த முடியாது. எனவே, உள்ளாட்டு சேமிப்பு அதிகரிப்பு என்பது முதலீட்டை அதிகரிப்பதற்கு அத்தியாவசியமானதொன்றாகின்றது.

நோஸ்ரோவின் அபிவிருத்தி மாதிரி இந்தக் கருத்தை மென்மேலும் வலியுறுத்துகின்றது. அபிவிருத்திப் பொருளாதாரப் பேராசிரியர் நோஸ்ரோ தனது விரிவுரையை முடித்து விட்டு உள்ளாட்டு விமானத்தை எடுப்பதற்காக விமான நிலையத்தில் காத்திருக்கிறார். அப்போது அவர் விமான ஓடு பாதையில் ஓர் விமானம் பயணிகளை ஏற்றிக் கொண்டு பயணிகளுடன் ஆகாயத்தில் பறந்து தரையிறங்கும் வரையிலான கால கட்டங்களை மிகவும் நுணுக்கமாக அவதானித்து ஒரு நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்தியிலும் இந்தக் கட்டங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தொடர்புபடுத்தி விளக்குகின்றார்⁵. பொருளாதார developed countries net capital formation is not as high 5 percent of national income, even foreign investment is included. In many of these countries, the saving has been sufficient only to keep up with population growth, so that only negligible amount of new capital, if any, has actually become available for increasing the average standard of living. How to increase rate of capital formation is therefore a question of great agency" Gerald M Meier (1999) p.345

5 "The theory of growth is largely a theory of investment....A Minimum, quantum of investment is necessary condition for successful development....Launching a country into the self sustaining growth is a little like getting an airplane off the ground. There is critical ground speed which must be passed before the craft can become airborneA big push seems to be required to jump over the economic obstacles to development. There may be finally a phenomenon of indivisibility in the vigor and drive required for a successful

அபிவிருத்திக்கும் விமானப் பயணத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பை பின்வரும் அட்டவணை மூலம் கால்கட்டமாம்.

அட்டவணை 1.2 :

விமான நிலைமாற்றத்தின் அழப்படையில் பொருளாதார நிலை மாற்றம்

	விமானம்	பொருளாதாரம்
1	வோன்ஜில் இணைந்து தனித்து தயூபில் தரித்து நின்று பயணிகளை ஏற்றுகின்ற காலகட்டம்	பாரம்பரிய பொருளாதாரம் (விவசாயத்தில் தங்கி இருக்கும் இயக்கமற்ற உள்ளார்ந்த பொருளாதாரம்) உள்ள காலகட்டம் (பாரம்பரிய சமூகம்)
2	பயணிகளை ஏற்றிக் கொண்டு மெல்ல அடைந்து சென்று பிரதான ஒடு பாதையை நோக்கிச் செல்லும் காலகட்டம்	பாரம்பரிய நிலையில் இருந்து நவீன பொருளாதாரத்துக்கு செல்வதற்கு தேவையானவற்றை பெறும் காலகட்டம் ஆரம்பமாவதற்கு(கைத்தொழில் மயமாக்கத்துக்கு) வேண்டிய முன் நிபந்தனைகள்.
3	பயணிகளுடன் விமானம் தரையில் விடுபட்டு மேல் எழும் காலகட்டம்	பாரம்பரிய பொருளாதாரத்தில் இருந்து முழுமையாக விடுபட்டு நவீன பொருளாதாரத்தை (கைத்தொழில் மயமாக்கம்) நோக்கி விரைவாக மாறும் கால கட்டம் (முதிர்ச்சியை நோக்கி முன்னேறுதல்)
4	விமானத்தில் உல்லாசமாக உணவு, மது அருந்தி, நித்திரை செய்யும் காலகட்டம்	பெரும் நுகர்ச்சிக்காலம்
5	விமானம் அமைதியாக பயணம் செய்யும் காலம்	நுகர்வுக்கு அப்பால் உள்ள காலகட்டம்.

மூலம்: இலக்கிய மௌலிகில் இருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

இந்த ஐந்து கட்ட பொருளாதாரப் படிமுறையில் இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது காலகட்டம் என்பது மிக முக்கியமானவையாகும். ஓர் விமானத்தை தரையை விட்டு மேல் எழுப்புவதற்கு விமானம்

development policy. Isolated and smalls efforts may not add up to a sufficient impacts on growth. An atmosphere of the development may only arise with a minimum speed or size of investment" Rosenstein- Rodan, 1957, p.70 cited by Gerald M Meier (1999), p.355.

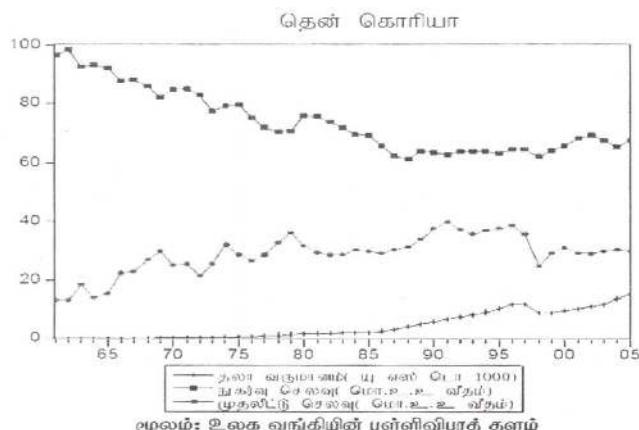
தனது இயந்திர வேகத்தை உச்சமாக அதிகரிப்பதைப் போன்று ஒரு பொருளாதாரமும் பாரம்பரிய காலத்தில் இருந்து விடுபட்டு நவீன காலத்தை நோக்கிச் செல்வதற்கு சேமிப்பு மற்றும் முதலீட்டில் உச்ச நிலையை அடைதல் (இரட்டிப்பு மடங்கு அதிகரிப்பு) மிக முக்கியமானதாகும்.

மேலே விளக்கப்பட்ட இரண்டு கோட்பாடுகளின் மைக்கருத்து யாதெனில் ஒர் பொருளாதாரம் பாரம்பரிய நிலையில் இருந்து நவீனமாக்கத்துக்குச் செல்லும் போது சேமிப்பு மற்றும் முதலீடுகள் முன்னர் உள்ள நிலையை விட அதி உச்ச அளவில் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். ஒர் விமானி விமானத்தை மேல் எழுப்புவதற்கு எவ்வளவு நூட்பமாக இயந்திரத்தின் இயல்தகவை உச்சமாகப் பயன்படுத்துகின்றானோ அதேபோன்று ஒர் பொருளாதாரமும் தனது சேமிப்பு மற்றும் முதலீட்டை உச்சப்படுத்த வேண்டும். இருவருடைய கோட்பாடும் பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தில் சேமிப்பு முதலீட்டின் தேவையை வலியுறுத்தின.

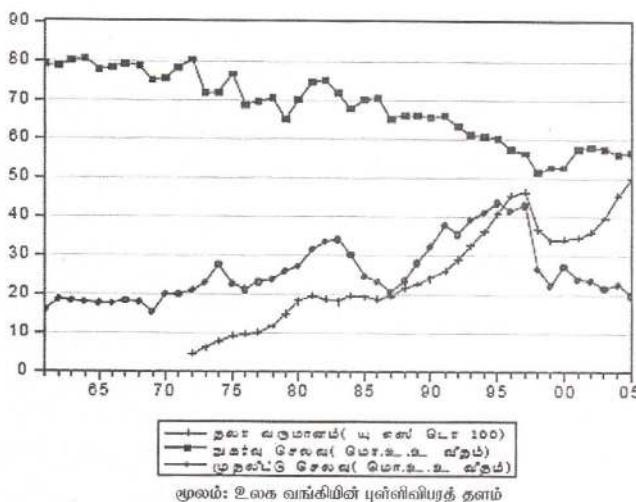
வரைபடம் 1.2 மற்றும் 1.3 என்பன முறையே தென் கொரியா மற்றும் மலேசியாவின் நுகர்வுச் செலவுக் குறைப்பு, மூலதனச் செலவு அதிகரிப்பு மற்றும் தலை வருமான அதிகரிப்புக்கு இடையிலான வேறுபாட்டை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

வரைபடம்: 1-2, 1-3

தென்கொரியா மற்றும் மலேசியாவின் மூலதன தீர்டீ மற்றும் தலாவருமானம்

மலேசியா

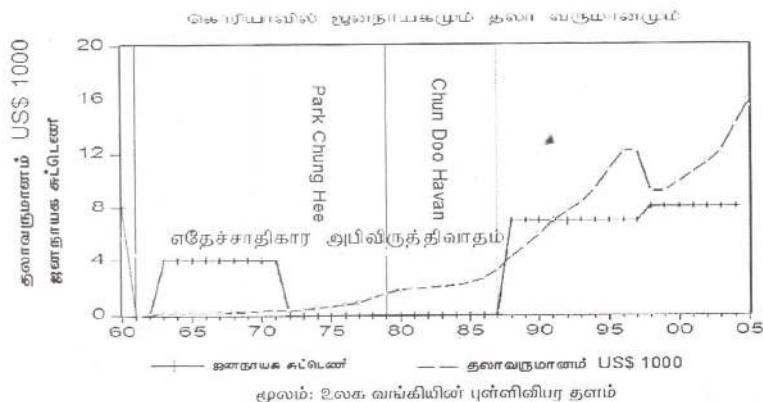

பொருளாதார சிந்தனைக்கு அரசியல் சிந்தனையுடைக் கூட இந்த பொருளாதார வெற்றிக்குப் பின்னால் ஒர் அரசியல் பின் உந்து சக்தி இருப்பதாக நான் (செ.சந்திரரேகரம்-2010) எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறேன். பொருளாதாரம் தனிச்சையாக மேல் நகரமாட்டாது. நாட்டின் எல்லா மக்களுடைய கருத்துக்கணையும் செவிசாய்த்தும் பொருளாதாரத்தை மேல் உயர்த்த முடியாது. மேல் எழுப்புவதற்கு ஒரு உந்து சக்தி அவசியமாகின்றது⁶. அந்த அரசியல் உந்து சக்தி யாதெனில் குறைந்த ஐனாயகத்தை உடைய அரசியல் பொறிமுறையாகும். ஆசியாவில் வெற்றி பெற்ற நாடுகளின் நீண்டகால காலத்தொடர் புள்ளி விபரங்களைப் பரீட்சித்துப் பார்த்தபோது, குறைந்த ஐனாயகம் உள்ள பொருளாதாரங்களில் குறைந்த ஐனாயக காலத்தில் நுகர்வுச் செலவு குறைந்து சென்றுள்ளது. பின்னர் ஐனாயக சுதந்திரம் அதிகரித்தபோது நுகர்வுச் செலவு அதிகரித்துச் சென்றுள்ளது. இந்த நுகர்வுச் செலவை கட்டுப்படுத்துகின்ற பிரதானமான ஒர் உள்நாட்டு அரசியல் காரணியாக இந்நாடுகளில் காணப்பட்ட ஒன்நாயகத்தின்

6 “Economic progress is not a spontaneous or automatic affair. On contrary, it is evident that there are automatic forces within system tending to keep it moored to a given level. How then can the deadlock be broken?” Nurkse, 1953, Gerald M Meier (1999) p.346

வழி பொதுமக்களிடம் வாக்குகளுக்குச் செல்லாத அரசுகளும் அவற்றின் தலைவர்களும் பொதுச் செலவை நூகர்வுச் செலவில் குறைத்து முதலீட்டுச் செலவில் அதிகம் செலவிடு செய்ததை அவதானிக்க முடிகின்றது. அரசாங்கம் முதலீட்டுத் திட்டங்களுக்கு வேண்டிய நிதியை கடுமையான நூகர்வுக் குறைப்பு மற்றும் சேமிப்பு அதிகரிப்புக் கொள்கையூடாக முன்னெடுக்கக் கூடியதாக இருந்தது. பொதுமக்கள் நூகர்வுச் செலவு குறைப்புக்கான கொள்கைகளில் அதிருப்தியடைந்து அரசாங்கத்தை மாற்ற முடியாது. எனவே தூராள ஐனாயகத்தில் இருக்கின்ற தலைவர்கள் பொது நிதியை மக்களை மகிழ்விக்க பயன்படுத்துவது போலன்றி, இப்பொறிமுறையில் நாட்டின் அனைத்து வளங்களையும் சேமிப்பை உச்சப்படுத்துவதற்கு பயன்படுத்த முடிகிறது. உள்நாட்டு ரீதியாக நூகர்வைத் தூண்டுகின்ற காரணிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடிகின்றது. இலங்கை போன்ற பல குறைவிருத்தி நாடுகளில் சமூக நலத்திட்டங்கள் உடாக மக்களை சோங்பல் அடையச் செய்வது போன்று அல்லாமல். இவ் அரசாங்கத்தின் பொதுத் திட்டங்கள் யாவும் மக்களை சுறுசுறுப்பாக உழைக்கத் தூண்டுகின்றன. சீனர்கள், கொரியர்கள், ஜப்பானியர்கள் மற்றும் சிங்கப்பூரியர்கள் ஏன் இவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக இருக்கின்றார்கள் என்பதற்கு அவர்களின் இன்றியான மரபணுப் பரம்பலுக்கு அப்பால், இந்த உள்நாட்டு அரசியல் பின் உந்துதல் ஓர் காரணமாகும்.

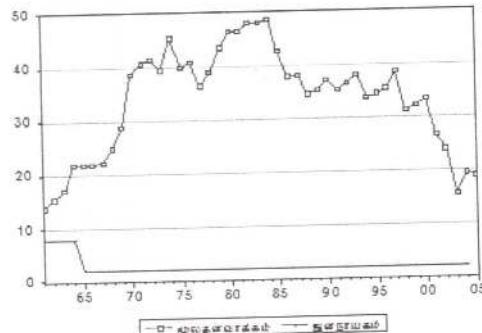
வரைபடம் 1.4

பொதுமக்களும் எதிர்கால நுகர்வுக்காக நிகழ்கால நுகர்வைத் தியாகம் செய்கின்றார்கள். இலவசமாக சேவைகள், பொருட்களைக் கொடுத்து திறைசேரியை வற்றச் செய்து வெளிநாட்டு நிதியில் தங்கியிருக்கின்ற நிலையை மாற்றி, உள்நாட்டு உழைப்பின் ஊடாக சேமிப்பு மற்றும் முதலீடு இரண்டிற்கும் அரசியல் பின் தன்னுதலை இந்த குறைந்த ஜனநாயக அரசியல் பொறிமுறை கொண்டிருந்தது. எனவே பொருளாதார ரீதியாக கூறப்பட்ட அதி உந்துதல் கோட்பாடு வெற்றி பெற்ற தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் அனுபவத்தில் ஒரு அரசியல் பின் உந்துதன்னுதலைக் (Political Back Pushing to Big Push in Saving and Investment) காணலாம். இது உள்நாட்டு மூலங்களில் இருந்த நங்கச் சமூலை உடைப்பதற்கு உதவியது. எனவே எதேச்சாதிகாரம் உள்ள அதிகாரவாதமும், அபிவிருத்திவாதமும் (Authoritarianism and developmentalism) இந்நாடுகளில் நோஸ்ரோவின் விடுபடு காலத்தை இலகுபடுத்தியது. மேலும் விரிவாகக் கூறுவதாயின் ஒரு விமானம் தறையை விட்டு மேல் எழும் போதும், அதற்கு ஆயத்தமாகும் போதும் விமானத்தின் அனைத்துக் கட்டுப்பாடுகளும் தனி ஓர் விமானியிடம் வருகின்றது. விமானப் பணிப்பெண்கள் தமது ஆசனத்தில் அமர்கின்றார்கள். பயணிகள் பட்டிகள் அணிந்து தமது இருக்கைகளில் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றார்கள். ஏன் உதவி விமானிக்கட தனது இருக்கையில் அமைதியாக பிரதான விமானியின் செயற்பாடுகளை பார்த்துக்கொண்டு அமர்கின்றான். விமானத்தை தறையில் இருந்து விடுவித்து மேல் எழுப்புகின்ற முழு அதிகாரமும் ஓர் தனி மனிதனிடம் வருவது போன்று, நாட்டின் பொருளாதாரமும் பாரம்பரிய சமூகத்தில் இருந்து விடுபடும் போது முழு அதிகாரமும் தனி ஒருவரிடம் அல்லது ஒரு குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் வெற்றிக்குப் பின்னால் இந்த எதேச்சாதிகார உள்நாட்டு அரசியல், பல்வேறு வடிவங்களில் ஒரு துண்டு பானுக்காக வாக்களிக்கின்ற கீழ்நிலை மக்களிடமும் அவைசார்ந்த அரசியல்வாதியிடமும் இருக்காது, நாட்டை தூர நோக்குடன் வழிநடத்துகின்ற கல்விகற்ற உயர்தர தலைவர்களிடம் ஒப்படைத்திருந்தது. இந்த உள்நாட்டு அரசியல் பொறிமுறை இந்நாடுகளின் வெற்றியின் இரகசியம் ஆகும். இருப்பினும் இப்பொறிமுறை பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு ஓர் அவசியமான

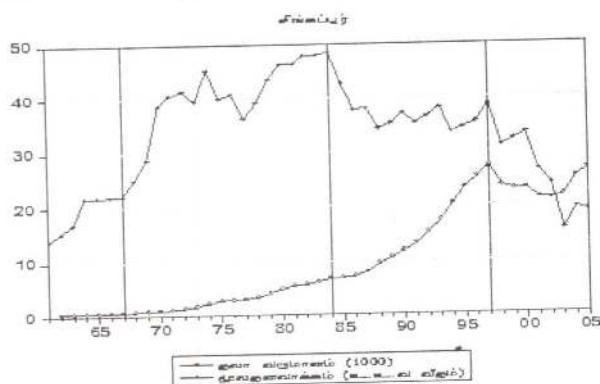
காரணியாக இருந்தபோதும் நிறைவான காரணி அல்ல என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

வரைபடம் 1.5 சிங்கப்பூரின் ஜனநாயகம், மூலதன திரட்சி⁷ மற்றும் தலாவருமானம்

மூலம்: உலக வங்கியின் புள்ளிவிவர துளம்

வரைபடம் 1.6 சிங்கப்பூரின் மூலதனவாக்கமும் தலா வருமானமும்

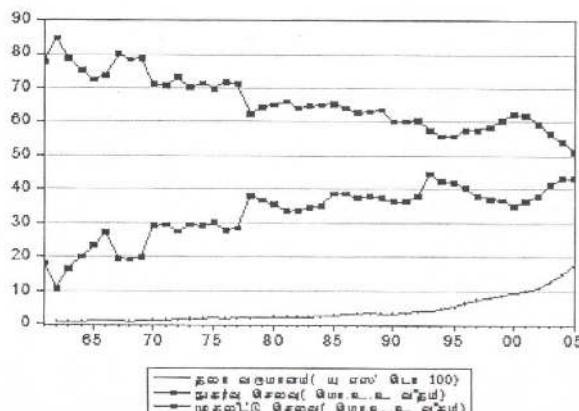
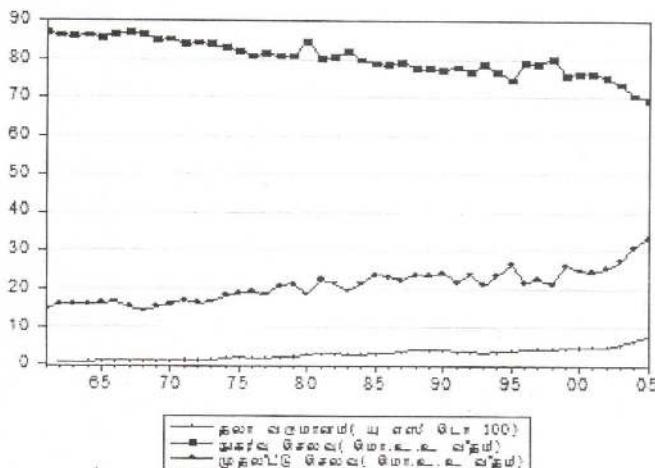
வரைபடம் 1.5 மற்றும் 1.6 என்பன சிங்கப்பூரின் மூலதனவாக்கத்துக்கும் தலாவருமான அதிகரிப்புக்குமான தொடர்பை 1960-2005 காலப்பாகுதியில் விளக்குகின்றது. குறைந்த ஜனநாயகம் என்பது மனிதனின் அடிப்படை அரசியல் உரிமையை மறுக்கும் ஒர் பொறிமுறை ஆகும். சீனாவின் சனத்தொகை அதிகரிப்பு பொருளாதார

7 மூலதனச் திரட்சியானது மொத்த முதலீட்டுச் செலவை உள்ளாட்டு உற்பத்தியின் சதவீதமாக காட்டப்பட்டுள்ளது.

அபிவிருத்திக்கு ஒரு தடையாக இருந்தது. சீனாவின் எதேச்சாதிகார ஓர் கட்சி ஆட்சி முறையில் “ஒரு குழந்தைக் கொள்கை” நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு சனத்தொகை அதிகரிப்பு கணிசமான அளவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

வரைபடம் 1.7 & 1.8:

சீனா மற்றும் இந்தியாவின் மூலதனச் செலவும் தலை வருமான அதிகரிப்பும்

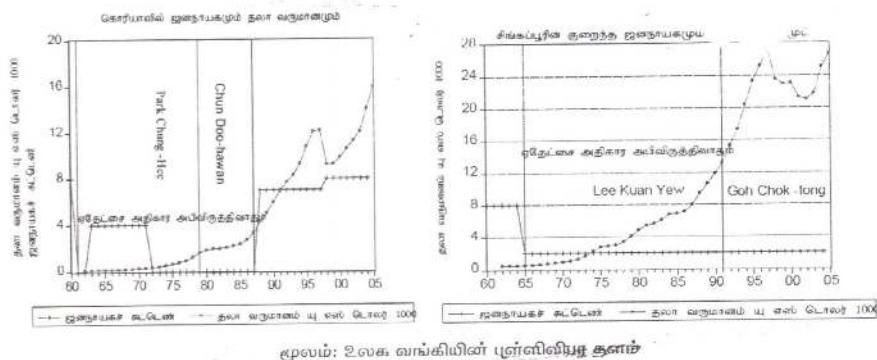

ஸ்ரூதி: செ.நந்திரசேகரம் (2009)

இந்த அணுகுமுறை நுகர்வைக் குறைத்து சேமிப்பு மற்றும் முதலீடு அதிகரிப்பதற்கு காரணமானது. சீனாவில் தொழிலாளருக்கு இருக்கின்ற குறைந்த நலச் சேவைகள், முதலாளிகளுக்கு சார்பான தொழில் சட்டங்கள், அரசின் குறைந்த சமூக நலன்புரிச் செலவீடுகள் என்பன மனிதனின் அடிப்படை மனித உரிமையை மீறும் கொள்கைகள் ஆகும். ஆனால் சீனாவின் வேகமான பொருளாதார அபிவிருத்தியானது உள்ளாட்டு மக்களின் அரசியல் அபிலாசைகளை கட்டுப்படுத்தியே அடையப்பட்டிருக்கின்றது. எதிர்கால அபிவிருத்திக்காக நிகழ்காலத்தில் பலர் தமது நுகர்வைத் தியாகம் செய்வதற்கு சீனாவின் உள்ளாட்டு அரசியல் குழல் இடம் கொடுக்கின்றது. ஆனால் இந்தியா போன்ற உயர்ந்த ஜனநாயக நாடுகளில் இந்த வெற்றியை அடைய முடியாது. வரைபடம் 1.7 மற்றும் 1.8 என்பன முறையே சீனா மற்றும் இந்தியாவின் நுகர்வுச் செலவு குறைப்பு, மூலதனச் செலவு அதிகரிப்பு மற்றும் தலா வருமான அதிகரிப்புக்கு இடையிலான வேறுபாட்டை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

வரைபடம் 1.9:

கொரியா மற்றும் சிங்கப்பூரில் அரசியல் சுதந்திரம் தலாவருமானமும்

வரைபடம் 1.9இல் கொரியாவில் ஜனநாயக சுதந்திர விரிவாக்கத்துக்கும் தலா வருமான அதிகரிப்புக்கும் இடையிலான தொடர்பை விளக்குகின்றது. குறைந்த தலா வருமான மட்டத்தில் அரசியல் சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. உயர்ந்த தலா

வருமானத்தில் அரசியல் சுதந்திரம் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளது. சிங்கப்பூர் உயர் தலை வருமான மட்டத்திலும் கூட பல்லின மக்கள் வசிப்பதால் அரசியல் சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

2. வெளிநாட்டு சேமிப்பு மற்றும் முதலீடு

தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் வெற்றிக்குப் பின்னால் உள்ள உள்நாட்டு குறைந்த ஜனநாயக அரசியல் குழலானது வெளிநாட்டு முதலீட்டையும் உள்ளிருத்தது. எதேசுகாதிகார அரசியல் பொறிமுறை நீண்டகாலம் நீடித்து இருந்ததால் “அரசியல் உறுதிப்பாடு” அதிகரித்தது. இது வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்களை இந்நாடுகள் மீது முதலிடத் தூண்டியது. பல ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் ஆசியப் பொருளாதாரங்களில் ஜனநாயக சுதந்திரத்துக்கும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டுக்கும் இடையில் ஒர் எதிர்க் கணியமான தொடர்பு காணப்படுகின்றது. அந்திய உதவி ஊடாகவும் இந்நாடுகளுக்கு வெளிநாட்டு சேமிப்புகள் கிடைத்தன. இருப்பினும் வெளிநாட்டு உதவி மீது உள்நாட்டு அரசியலின் தாக்கத்தை விட புவிசார் அரசியலின் தாக்கம் அதிகமாக இருந்தது.

3. பொதுத் துறையின் சிறந்த முகாமைத்துவம்

இராணுவ ஆட்சி அல்லது ஒரு கட்சி ஆட்சி முறையில் சிங்கப்பூர், தென் கொரியா, ஹோங்கோங் மற்றும் தைவானில் பொதுச் சேவைக்கு உள்ளிருக்கப்பட்டவர்கள் உயர்ந்த முகாமைத்துவம் மற்றும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தார்கள். நாட்டின் தலைமைத்துவம் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தில் இருந்ததன் காரணமாக அவைகளின் கீழ் இருந்த பணியாளர்களும் சட்ட விதிகளை அனுசரித்து அற்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றுகின்ற பொதுச் சேவையாளர்களாக இருந்தனர். அரசநிர்வாகத்தில் ஒழுங்கீனம் ஏற்படுமிடத்து அவைகளுக்கு இராணுவத்தில் இருக்கின்ற தண்டனைகள் போன்று கடுமையான தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன. இது இம்மக்களை நல்வழியில் பணியாற்றுகின்ற பணியாளர்களாக உருவாக்கியது. நல்லாட்சி என்பது குறைந்த ஜனநாயகத்தில் இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகள் ஊடாக எதிர்ப்படலாம் என்பதற்கு இந்நாடுகள் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

4. திட்டங்களின் முறிவின்மை

நீண்டகாலம் குறித்த ஓர் தலைவர் ஆட்சியில் இருந்தமையால் பொருளாதாரம் நன்கு திட்டமிடப்பட்டு, திட்டங்களில் முறிவின்மை ஏற்படாமல் அமுல்படுத்தப்பட்டன. தாராள ஜனநாயகம் உள்ள நாடுகளில் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்னாலே அந்நாடுகளின் அரசாங்கம் மாற்றியமைக்கப்பட்ட பல சம்பவங்கள் உள்ளன. அடிக்கடி மாறுகின்ற அரசாங்கங்களால் புதிய புதிய திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டு அவை அரைகுறையாக அமுல்படுத்தப்பட்டன. இந்நிலைமை கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் வேறுபட்டிருந்தன. ஒரே அரசாங்கம் நீடித்த காலம் ஆட்சியில் இருந்த அரசியல் குழல் காரணமாக திட்டங்கள் சிறப்பாக அமுல்படுத்தப்பட்டு வெற்றியை ஈட்டின.

5. கொள்கைகளின் நிதித்த தன்மை

உள்நாட்டு அரசியலின் உறுதிப்பாடு, அரசாங்கம் ஒரே கொள்கையை நீண்ட காலத்துக்கு தொடர்வதற்கு வழி வகுத்தது. இது தனியார் முதலீட்டாளர்களை ஊக்கப்படுத்தியது. எதிர்வு கூறல் ஏதுவாக இருந்தது.

இவ்வாறு குறைந்த ஜனநாயகப் பண்பு கொண்ட உள்நாட்டு அரசியல் குழல், இந்நாடுகளில் பொருளாதார வெற்றிகளை ஈட்டிக் கொடுத்தன.

02. புவிசார் அரசியல் குழல் (Geopolitical Environment)

உள்நாட்டு அரசியல் குழலுக்கு பக்க பலமாக புவிசார் அரசியல் குழல் இந்நாடுகளின் பொருளாதார வெற்றியைத் தீர்மானித்தன. இந்நாடுகள் பொருளாதார ரீதியாக எழுச்சி அடைந்த காலமும் பனிப்போர் நிகழ்ந்த காலமும் ஒன்றாகும். எனவே சர்வதேச அரசியல் பொறிமுறையில் இழையோடி இருந்த புவிசார் அரசியல் இந்நாடுகளின் வெற்றிக்குப் பங்களித்தது. இரண்டாம் உலக யுத்தம் முடிவடைந்த பின்னர் அமெரிக்கா தலைமையில் முதலாளித்துவ நாடுகளும், ரஷ்யா தலைமையில் சோவெலிச நாடுகளும் இருவேறு துருவங்களாக மாறி பனிப்போரில் ஈடுபட்டன. இரண்டு துருவங்களுக்கும் இடையில் இருந்த

வளர்ச்சியடைந்து வரும் நாடுகளை தன்வசம் இழப்பதற்கு இரண்டு அணிகளும் முயன்றன. இந்த உலகளாவிய இராணுவப் போட்டியில் இந்நாடுகளை முதலாளித்துவ நாடுகள் தன்வசம் இழப்பதற்கு பல திட்டங்களைத் தீட்டின. உலகிலே அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகள் பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றாது சந்தை முறையிலான முதலாளித்துவ அமைப்பை பின்பற்றுவார்களாக இருந்தால் அப்பொருளாதாரங்களில் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் குறுகிய காலத்தில் பாரிய வளர்ச்சியை அடையும் என்பதை உலகத்துக்கு பறைசாற்றுவதற்கான காட்சிப் பொற்மைகளாக சிங்கப்பூர், தெவான், தென் கொரியா மற்றும் ஹாங்கோங் போன்ற நாடுகளை முதலாளித்துவ செல்வந்த நாடுகள் உருவாக்கின.

தெவானில் தேசியவாதிகளான KMT⁸ (Kuo Ming Tang) உறுப்பினர்கள் மாவோ-சே-துங்கின் முதலாளித்துவ களை எடுப்புக்குப் பயந்து சீனாவில் இருந்து கடல் கடந்து வந்து தெவானில் குடியேறிய மக்களாக இருந்தனர். சீனாவில் புரட்சியின் பின் நிறுவப்பட்ட சோஷலிச அரசு மிகவும் பலமாக வளர்ந்து வந்தது. எனவே சீனாவுக்கு சொந்தமான ஓர் சிறிய தீவாக இருக்கும் தெவானை சீனா கைப்பாற்ற முயற்சித்தது. குறிப்பாக தெவான் தனியான மத்திய வங்கி மற்றும் தனி நாணயம் என்பவற்றை உருவாக்கியபோது இந்த அச்சுறுத்தல் மென்மேலும் அதிகரித்தது. பரப்பிலும் (36000km^2) சனத் தொகையிலும் (26M) சீனாவுக்கு ஓர் துரும்பாக இருக்கின்ற தெவான் உலகத்தில் வலுவான வல்லரசைக் கேட்யமாக வைத்திருப்பதன் மூலமே, முதலில் அச்சுறுத்தலை அகற்றலாம் என்றும் பின்னர் பொருளாதார அபிவிருத்தியை அடையலாம் என்பதையும் தெவானியர்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டனர். அக்காலத்தில் முதலாளித்துவ வல்லரசுகளுக்கு தெவானும் தேவையாக இருந்தது. சீனாவுக்குப் பக்கத்தில் தமது சொற்கேட்டு செயல் புரிகின்ற ஓர் நாட்டை முதலாளித்துவ நாடுகள், குறிப்பாக அமெரிக்கா உருவாக்க ஆர்வம் காட்டியது. இதே காலத்தில் தெவானுக்குத் தேவையாக இருந்தது சீனாவை மிரட்டுவதற்கு ஓர்

⁸ The political party founded by Sun Yat-sen in 1911 and dominant in China from 1928 until 1949 under the leadership of Chiang Kai-shek. Since then it has been the official ruling party of Taiwan [from Chinese (Mandarin): National People's Party, from kuo nation + min people + tang party]

பலம் உள்ள கூட்டாளி ஆகும். எனவே தெவான் மற்றும் அமெரிக்கா ஆகிய இருவரினது நோக்கங்களும் ஒரே நேர்கோட்டில் சந்திப்பதால் இரு நாடுகளும் கூட்டுச் சேர்ந்தன. தெவான் எழுச்சி பெற்றது.

ஜப்பானின் எழுச்சிக்குப் பின்னாலும் இந்த புவிசார் அரசியல் ஈர்ந்து இருந்ததை அவதானிக்க முடிகிறது. இரண்டாம் உலகப் போரின் பின்னர் ஜப்பான் நிறைய வளங்களை இழந்தது. எதிர்ப் படையினர்களுக்கு நிறைய நஷ்டசூக்களை கொடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருந்தது. மேலும், ஜப்பானில் 1974இல் இடதுசாரிகளைக் கொண்ட சோஷலிசவாதிகளின் பலம் அதிகரித்திருந்தது. இவ்வாறாக உள்நாட்டில் இருந்த பலவீனமான நிலையால் பிற்ற தயவை நாடு அதாவது அமெரிக்காவின் உதவிகள் மூலம் ஜப்பான் எழுச்சி பெற்றது. உலகத்தில் அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகள் சந்தைப் பொருளாதார மாதிரியைப் பின்பற்றினால் எத்தகைய சுபீசத்தை அடையலாம் என்பதற்கு இந்நாடுகள் ஒர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கின. முதலாளித்துவ செல்வந்த நாடுகள் மற்றும் அவற்றின் பொம்மைகளாக தொழிற்படுகின்ற சர்வதேச நிதி அமைப்புக்களையும் இந்நாடுகள் தங்கள் நாடுகளில் செங்கம்பளம் விரித்து வரவேற்றன.

தென்-கிழக்கு ஆசியாவில் இந்நாடுகள் மேலைத்தேச முதலாளித்துவ நாடுகளின் விருப்பு வெறுப்புக்களை நாடு பிடித்து அறிந்து அவைகளின் கைப்பொம்மைகளாக அல்லது செல்லப் பிள்ளைகளாக தொழிற்படுவதன் மூலம் நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்தியை மேம்படுத்தலாம் என்பதை விளங்கிக் கொண்டன. மேலும் இந்நாடுகள் மேலைத்தேச முதலாளித்துவ நாடுகளின் அழைப்பை ஏற்று அவர்கள் பக்கம் சேர்வதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டன எனவும் சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

உதாரணமாக தென் கொரியாவை எடுத்து நோக்குவோமாக இருந்தால் இந்நாடு வட கொரியாவுடன் ஏற்பட்ட போரில் பெள்ளீக வளங்களை இழந்தது. இழந்த வளங்களை வழங்கி உதவி செய்து தென் கொரியாவை தலை நிமிர்த்தக்கூடிய நாடுகளைத் தேடியபோது முதலாளித்துவ செல்வந்த நாடுகளைத்தான் அவர்களுக்குக் கிடைத்த வெகுமதியாகக் கருதினார்கள். மேலும் தென் கொரியா

பேளதீக ரீதியாக அல்லாமல் கருத்தியல் ரீதியாக வட கொரிய மக்களை எதிர்க்க வேண்டிய கடப்பாட்டிற்குள் தள்ளப்பட்டிருந்தது. தென் கொரியாவுக்கு வட கொரியா சீன நண்பனுடன் சேர்ந்து அல்லது அதன் உதவியுடன் தென் கொரியாவை ணநேரமும் மீண்டும் இணைக்கலாம் என்ற அச்சுறுத்தல் இருந்தது. இவ்வாறு உள்ளாட்டில் இருந்த பலவீனமான ஒரு அரசியல் நிலைமையை சர்வதேச முதலாளித்துவ அரசுகள் தமக்குச் சார்பாகப் பயன்படுத்த முயற்சித்தன. இவை வலுவிழுந்து தயவை நாடி நின்ற தென் கொரியாவை காட்சிப் பொம்மையாக மாற்றிக் கொண்டன.

சிங்கப்பூரும் 1965க்குப் பின்னர் பலவீனமான ஓர் நிலைக்குச் சென்றது. 1965க்குப் பின்னர் ஏனைய தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் சிங்கப்பூரின் துறைமுகம் இன்றி வியாபாரம் செய்ய அரூம்பித்தன. இது சிங்கப்பூருக்கு வருமான அடிப்படையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. 1971இல் பிரித்தானியா தனது இராணுவத்தை மலேசியா மற்றும் சிங்கப்பூரில் இருந்து திருப்பி அழைக்கப் போவதாகக் கூறியது. பிரித்தானிய இராணுவத்தில் சிங்கப்பூர் மக்களுக்கு 10 சதவீத வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. சிங்கப்பூரின் மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்தியில் ஆறில் ஒரு பங்கு பிரித்தானிய இராணுவத்தால் கிடைத்திருந்தது. 1965இல் சிங்கப்பூர் மலேசியாவிடம் இருந்து பிரிந்து சென்று சுதந்திரமடைந்தமையால் மலேசியாவின் பெரிய சந்தையை இழக்க வேண்டி இருந்தது. எனவே இவ்வாறான பல காரணிகள் சிங்கப்பூருக்கு பொருளாதார ரீதியில் நெருக்கடிகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக சிங்கப்பூரை மலேசியா எவ்வேளையிலும் மீண்டும் இணைக்கலாம் என்ற அச்சுறுத்தலும் இருந்தது. இவ்வாறான ஒரு பலவீனமான அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நிலைமைகள், தலைவர்களை உலகத்தில் வலுவான அணிகளுடன் கூட்டுச் சேர்வதன் ஊடாகத்தான் பொருளாதார அபிவிருத்தி அல்லது அவர்களுடைய அரசியல் இருப்பை தக்கவைத்தது.

எனவே கிழக்கு ஆசியப் புலிகள் எதிர்நோக்கிய வெளிப்புறம் சார்ந்த அச்சுறுத்தல்கள் அல்லது அனர்த்தங்கள் காரணமாக என்ன விலை கொடுத்தாவது கைத்தொழில் துறையை வளர்ப்பதன் ஊடாக

பொருளாதார அபிவிருத்தியை அடையலாம் என்பதை உணர்ச் செய்தது. இந்த அரசியல் பொருளாதார சூழ்நிலை என்ன விலை கொடுத்தாவது பொருளாதார அபிவிருத்தியை அடையத் தூண்டியது. அரசியலில் நாம் செல்லும் வழி முக்கியமல்ல இலக்குத்தான் முக்கியம் என்பதற்கு இணங்க எந்தப் பேய்களுடனும் கூட்டுச்சேர இந்நாடுகள் தயாராக இருந்தன. இக்கூட்டுக்கள் பின்வரும் பொருளாதார நன்மைகளை இந்நாடுகளுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தன.

(அ) பாரிய வெளிநாட்டு நிதி உதவிகள்

முதலாளித்துவ நாடுகளும் அவை சார்ந்த நிதி அமைப்புக்களும் பாரிய உட்கட்டுமான அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்கு அந்நிய உதவிகளை வழங்கின. இந்நிதியானது இந்நாடுகளின் கைத்தொழில் மயப்படுத்தலுக்கான நிதியுதவியாக மட்டுமன்றி அரசுகள் தங்கள் சுயாதீனத்தைப் பேணுவதற்கும் உதவியது.

(ஆ) தொழில் நுட்ப உதவிகள்

செல்வந்த நாடுகளில் முன்னிலையில் இருந்த தொழில் நுட்பங்களை உதவி அடிப்படையில் நேரடியாகவும் மற்றும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு மூலமாகவும் பெற்றுக் கொண்டன. நலீன ஏக்கால தொழில் நுட்பமானது இந்நாடுகளின் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கு சர்வதேச நாடுகளில் போட்டித்திறன் மிக்க சந்தைகளை சந்திக்க உதவியது.

(இ) சந்தை வாய்ப்பு

வளர்ந்த முதலாளித்துவ நாடுகளில் கொள்வனவு சக்தி உயர்வானதாகும். உலகில் செல்வந்த நாடுகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்ததன் காரணமாக அந்நாடுகளில் உள்ள உயர்ந்த கொள்வனவு சக்தியடைய சந்தைகளை இப்பொருளாதார வேங்கைகள் தங்களுக்குச் சார்பாக பயன்படுத்திக் கொண்டன. 1960 மற்றும் 1970களில் அமெரிக்க உலகில் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் 5,6 முன்னணி நாடுகளுக்கு வழங்கிய சந்தையையே 1990களில் 150க்கு மேற்பட்ட நாடுகள் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. இவ்வாறு புவிசார் அரசியல் கூட்டு அதிக விற்பனை வருமானத்தை உழைக்கக் கூடிய பாரிய சந்தைகளை வழங்கியிருந்தது.

(எ) ஏற்றுமதி கோக்கிய கைத்தொழில் மயமாக்கம்

தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் புவிசார் அரசியல் காரணமாக ஏற்றுமதி கைத்தொழில் வலயங்கள் காரணமாக ஏற்றுமதி கைத்தொழில் வலயங்களை நிறுவின. இந்நாடுகளில் கைத்தொழில் மையங்கள் பல அபிவிருத்தியடைந்த அமெரிக்கா, ஜூர்மனி, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளின் கைத்தொழில் மாதிரியை ஒத்திருக்கின்றன.

(ஊ) மதியரைஞர் சேவைகளும் சீர்திருத்தம் களும்

தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் சந்தைப் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களுக்கு வேண்டிய ஆலோசனை சேவைகளும் இந்தக் கூட்டினைவு ஊடாக கிடைக்கப் பெற்றன. இந்நாடுகளின் அரசுகளுக்கு பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்கு விதப்புறைகள் வழங்க மதியரைஞர்கள் அமெரிக்கா, இஸ்ரேல், பிரித்தானியா, கனடா, அவுஸ்டிரேலியா போன்ற நாடுகளில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

(ஹ) இராணுவ உதவி

பொருளாதார உதவிக்கு மேலாக இந்நாடுகளின் இராணுவக் கட்டமைப்பை உருவாக்கத் தேவையான நிதி மற்றும் பெளதீக், மனித வளங்களை முதலாளித்துவ மேலைத்தேச நாடுகள் ஒளிவு மறைவின்றிக் கொடுத்தன. இந்த அந்நிய உதவியானது படைவீரர்களை பயிற்சியளித்து வளர்ந்த நாடுகளுக்கு நிகரான இராணுவப் படைக் கட்டுமானங்களை உருவாக்க உதவியது.

03. அரசாங்கங்களின் செயல்திறன் நூற்றல்

கிழக்கு ஆசியாவின் பொருளாதார வெற்றிக்குப் பின்னால் இருக்கின்ற இன்னொரு காரணி என்னவென்றால் அரசாங்கங்களின் செயல்திறன் ஆற்றல் என Castells M (1992) குறிப்பிடுகின்றார். பல்மான அரசுகள் செயல்திறன் மிக்கதாக கொள்கைகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கான உள்ளார்ட்டு ஆற்றல்களைக் கொண்டிருந்தன. இது இரண்டு வகையில் ஓரங்கப்பட்டாலாம்.

1. அரசியல் செயல்திறன் ஆற்றல்

அரசாங்கம் தமது கொள்கைகளை எந்தவித தடையுமின்றி முன்னெடுத்துச் செல்லக்கூடிய ஆற்றலை இது குறித்து நிற்கின்றது. அரசியலில் எதிர்க்கட்சிகள் இல்லாமலும் அல்லது இருக்கின்ற எதிர்க் கட்சிகளை ஆட்சிக்கு வரமுடியாமல் நக்கும் ஆனால் கட்சிகளும் அதன் அரசாங்கங்களும் நீண்ட காலம் தாங்கள் ஆட்சியில் தொடர்ந்து இருப்பதற்கான பின்புலங்களை உருவாக்கினார்கள். தூய அரசியல் பார்வையில் இந்த அனுகுமுறை சற்றுக் கசப்பாக இருந்தாலும், பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தில் பல நன்மைகளைக் கொண்டு வந்துள்ளது. இந்த இயல்தகவு பொருளாதாரக் கொள்கைகளை தூர நோக்கம் கொண்டவையாக உருவாக்க உதவியது. மேலும் அரசியல் தலைவர்கள் தூர நோக்குள்ள முடிவுகளை எடுப்பதற்கும் முடிவுகள் எடுப்பதில் உள்ள தடைகளையும் இது அகற்ற உதவியள்ளது. நீண்ட காலப் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் இந்நாடுகளின் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்டன⁹. இவ்வாறு அரசியலில் இருந்த அரசாங்கங்களின் இயல்தகவு அரசியலில் இருந்த தலைவர்கள் நன்கு திட்டமிட்டு நாட்டை கட்டியெழுப்புவதற்கான இயல்தகவைக் கொடுத்தது. மேலும் இந்த இயல்தகவு அரசுகளின் சுயாதீனத்தை அதிகரிப்பதற்கு உதவியள்ளது. தேசிய அடிப்படையில் கொள்கைகளை வகுக்க உதவியது. வெற்றி பெற்ற இந்த நாடுகளில் அரசுகளின் சுயாதீனமானது பிரதானமாக இரண்டு மூலங்களால் ஏற்பட்டது.

முதலாவதாக, நாடுகளில் உள்ள அரசுகளின் சுயாதீனம் வரலாற்று விளைவுகளால் உருவானதாகும். நிலச் சீர்திருத்தங்கள் ஊடாக நிலப்பிரபுக்களை அகற்றியமை. இது பல குறைந்த அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகளில் சுதந்திரம் பெற்று 50,60 ஆண்டுகள் நீங்கியும் நடைபெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் அரசுகள் உள்நாட்டு வரி வருவாய் மூலங்களில் தங்கியிருந்தமையும் அரசுகளின் இயல்தகவை அதிகரித்தது. அந்நாடுகளுக்கு வெளிநாட்டு மூலதனப் பாய்ச்சல்களை அதிகரித்தன. எனவே அரசுகள் உள்நாட்டு முயற்சியாளர்களையோ அல்லது வருமான மூலங்களில் தங்கியிருந்து

9 “The Nature of the ideological element is largely dependent on contemporary diametric and relevant international socio Political Conditions”

அவைகளுக்கு தாளம் போடும் அரசாக அன்றி, வெளிநாட்டு மூலங்கள் ஊடாக நாட்டைக் கட்டியெழுப்பும் அரசுகளாக மாறின. தொவானில் இந்திலைமை சுற்று விலகி உள்ளாட்டு முயற்சியாளர்கள் கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இரண்டாவதாக இந்நாடுகளின் அரசுகளின் செயல்திறன் இயல்தகவு அதிகரித்தமைக்குக் காரணம் இவ்அரசுகள் உள்ளாட்டு ரீதியாக கட்டியெழுப்பிய அரசு தொழில் முயற்சிகள் மற்றும் அரசு நிறுவனங்களின் விணைத்திறனான வளர்ச்சி ஆகும். அரசின் சிவில் சேவை என்பது இன்றைய குறைவிருத்தி நாடுகள் பலவற்றில் இருப்பது போன்று பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகளை நிரப்பும் ஓர் சேவையாக இருக்கவில்லை. மாநாக கல்வியில் முதல் தர மாணவர்கள் சிவில் சேவைக்கு உள்ளீர்க்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் அரசு நிறுவனங்கள் விணைத்திறமையாக தொழிற்பட அர்ப்பனிப்புடன் சேவையாற்றினார்கள். அமைச்சுக்கள் விணைத்திறமையாக இயங்க இந்த சிவில் சேவை அதிகாரிகள் அதிகம் பங்காற்றியுள்ளனர்.

ஒவ்வொரு அமைச்சுக்களிலும், மதியராஜர்களை நியமித்தல், ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளல், முடிவுகளை வெளிப்படுத்தல் போன்றன யாவும் சுயாதீனமாக தொழிற்பட்டன. மத்தியில் அரசியலை கட்டுப்படுத்திய தலைவர்கள் உள்ளாட்டில் பணிக்குமுக்கள், நிறுவனங்கள், புலமையாளர்கள் சுயாதீனமாகத் தொழிற்பட அனுமதித்தார்கள். இது பொருளாதார வெற்றியைக் கொடுத்தது.

2. இலக்குகளை அடையும் செயல்தரன் ஆற்றல்

இலக்குகளை அடையும் இயல்தகவு என்பது அரசானது சில தெரிந்து எடுக்கப்பட்ட தலையீடுகள் மூலம் கைத்தொழில் இலக்குகள், ஏற்றுமதி மேம்பாடு மற்றும் முழுமையான மேற்பார்வை போன்றவற்றை நிறைவேற்றுவதற்கான அரசுக்கு உள்ள இயல்தகவை அல்லது வல்லமையை இது குறித்து நிற்கின்றது எழுந்தமானமாக கைத்தொழில் இலக்குகள் வரையறுக்கப்படவில்லை. மாநாக நன்கு திட்டமிட்டு தங்கள் அரசின் ஆற்றலுக்கு உட்பட்டதாக இவை வகுக்கப்பட்டன. இந்நாடுகளின் இலக்குகளை அடையும் ஆற்றல் அதிகரித்தமைக்கு பிரதான காரணம் அரசுகள் உருவாக்கிய

செயல்திறனான நிறுவனங்கள் ஆகும். இவ்வகையில் இலக்குகளை அடையும் ஆற்றலை அதிகரித்தமைக்கு நான்கு வகையான தொழிற்பாடுகளை நாம் அடையாளம் காணமுடியும்.

[1] தந்திரோபாயத் திட்டமிடலும் நடைமுறைப்படுத்தலும்

இவை பின்வரும் நிறுவனங்கள் உட்டாக மேற்கொள்ளப்பட்டன.

1. மத்திய திட்டமிடல் நிறுவனங்கள்

- i. பொருளாதாரத் திட்டமிடல் சபை (கொரியா)
- ii. கைத்தொழில் மற்றும் சர்வதேச வர்த்தகத்துக்குமான அமைச்சு (MITI) – (ஜப்பான்)
- iii. பொருளாதார அபிவிருத்திச் சபை (சிங்கப்பூர்) (EDB)
- iv. பொருளாதார திட்டமிடல் மற்றும் அபிவிருத்திச் சபை (BEPD) – தெவான்

2. ஒடைநிலை நிறுவனங்கள்

- i. தெவானிய வெளிநாட்டு சந்தைப்படுத்தல் முகவர் (தெவான்)
- ii. கொரியா வர்த்தக மேம்பாட்டுக் கூட்டுத்தாபனம்
- iii. பொது வர்த்தகக் கம்பனிகள் (கொரியா)

3. சிறப்பியல் நிறுவனங்கள்

உ + ம. அபிவிருத்தி வங்கி, பிரதேச அபிவிருத்தி வங்கி.

இந்நிறுவனங்கள் நாட்டின் தொழில்துறை வளர்ச்சியில் உள்ள தடைகள் மற்றும் கொள்கைகளின் எதிர் விளைவுகள் போன்றவற்றை மிகவும் நிதானமாகக் கணித்து சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு மிகவும் நிதானமாகவும் விணைத்திறமையாகவும் வழங்கியுள்ளது. இவை தொழில் வளர்ச்சியில் உள்ள தடைகளை நீக்க உதவியது.

[2] சட்ட முக்கியத்துவத்தைவிட

நிர்வாக நெறிப்படுத்தல்களின் முக்கியத்துவம்

இந்நாடுகளில் பொதுவான சட்டங்களும் விதிகளும் நிர்வாகத்தை நெறிப்படுத்துவதற்கு மிகவும் நிதானமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இச்சட்டங்கள் பேரின மட்டத்தில் மிகவும்

இறுக்கமானதாக இருந்தது ஒருபுறமிருக்க சிற்றின மட்டத்தில் கள நிலைமைகளுடன் கூடிய வினைத்திறமையான வழிகளில் நிர்வாக நெறிப்படுத்தல்கள் அமுல்படுத்தப்பட்டன. துருப்பிடித்த சட்டங்களையும் ஒழுங்கு விதிகளையும் தொக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு யதார்த்தத்தைப் புரியாமல் கண்முடித்தனமாக சட்டங்கள் அமுல்படுத்தப்படவில்லை மாறாக நிலமைகள், யதார்த்தங்களை கவனத்தில் எடுத்து சட்டதிட்டங்கள், ஒழுங்கு விதிகள் உள்ளூர் மக்களின் தேவைக்கு ஏற்றவாறு மறுசீரமைத்து அமுல்படுத்தப்பட்டன.

தென்கிழக்கு ஆசியாவின் பொருளாதாரப் புலிகள் தங்களுடைய பணிக் குழுக்களை மிகவும் நேர்த்தியாகக் கட்டமைத்து உருவாக்கியிருந்தன. உயர் தரத்திலான இப் பணிக்குழாங்கள் இலஞ்சம், மோசடி, அதிகார துறைப்ரயோகம் இல்லாமல் வளர்க்கப்பட்ட பின்னர் இப்பணிக்குழுக்கள் சுயாதீனமாக (ஒழுங்கு விதிகளுக்குள்) தொழிற்பட அனுமதிக்கப்பட்டன. அந்நாடுகளில் பணிக்குழுக்கள் அனுபவித்த நிர்வாக நெறிப்படுத்தல் ஓர் இராணுவக் கட்டளைத் தளபதி அல்லது ஒரு கப்பலின் கப்பனுக்கு ஒத்தது. ஓர் இராணுவக் கட்டளைத் தளபதி களத்தில் ஓர் பொதுவான சட்ட விதிகளுக்கு அமைய படையை வழி நடத்துகின்றார். ஆனால் களத்தில் ஏற்பட்ட நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப தன்னிச்சையாக சில முடிவுகளை எடுப்பதற்கு அவனுக்கு அதிகாரம் இருக்கின்றது. எதிரியின் பொறியில் சிக்கி இருக்கின்ற போது எல்லா நடவடிக்கைகளுக்கும் மேலதிகாரியின் கட்டளையை தளபதி எதிர்பார்க்க மாட்டான். கப்பன் கப்பல் கடலில் புயலில் சிக்கும்போது தான் என்ன செய்வது என்று தனது கப்பல் கம்பனியின் தலைமைக்கு அறிவித்து அவர்களின் முடிவுகள், வழி நடத்துதல்களுக்கு காத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு மாறாக யதார்த்தத்திற்கு ஏற்ப தீர்மானத்தை தன்னிச்சையாக எடுக்க வேண்டும். இந்நாடுகளில் பணிக்குழுக்களின் மேலதிகாரிகள் பல சந்தர்ப்பங்களில் கப்பல் கப்பன் மற்றும் இராணுவ தளபதி போன்று தொழிற்பட்டு இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய தன்னிச்சையான அளவுக்கு செய்யப்பட வளர்க்கப்பட்ட பின்னர் அவர்களுடைய தீர்மானத்தில் பாரதாரமான தவறு ஏதும் நடைபெறாது

என அரசியல் தலைமைகள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தன. எனவே இவர்களை சுயாதீனமாக செயற்பட அனுமதித்தார்கள்.

[3] அரசாங்கத்தின் சட்ட நடைமுறைகள்

அரசாங்கம் பணிக் குழுக்களை சுயாதீனமாக இயங்க அனுமதித்தபோது அவர்களுக்கு என வகுக்கப்பட்ட இலக்கு தேசிய அடிப்படையில் சட்டமாக வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. சிற்றின ரீதியாக பணியாளர்களின் சுயாதீனத்தின் வெகுமதி பேரின ரீதியாக அவர்களால் அடையப்படும் இலக்கு ஆகும். இலக்குகளை அடைவதற்கு ஊக்குவிப்புக்கள் வழங்கப்பட்டன. ஏற்றுமதி இலக்கு அவர்களுக்கு ஓர் சட்டமாக இருந்தது.

[4] அமைக்கப்படாத வலைப்பின்னல்

இலக்குகளை அடையும் இயல்தகவை அதிகரித்த இன்னொரு காரணி இவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட அமைக்கப்படாத வலைப்பின்னல் ஆகும். அரசாங்கம், பணிக்குழுக்கள், உயர்நிலை அதிகாரிகள், பாடசாலை மற்றும் பல்கலைக்கழக சகபாடிகள், இராணுவக் கல்லூரி சிவில் அதிகாரிகள் மற்றும் ஓய்வு பெற்ற சிவில் அதிகாரிகள் போன்றோர்களுக்கிடையில் நாட்டின் வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்ட அமைக்கப்படாத ஓர் வலைப்பின்னல் காணப்பட்டது. பல்வேறுபட்ட சேவைகளை துரிதமாக விணைத்திற்மையாக நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் இந்த அமைக்கப்படாத வலைப்பின்னல்கள் பெரிதும் உதவியுள்ளன. இருப்பினும் இந்த வலைப்பின்னலை சட்டத்துக்கு மாறான நடவடிக்கைகளுக்கு பயன்படுத்த அரசு அனுமதிக்கவில்லை. மாறாக நாட்டின் நன்மை, தேசிய வளர்ச்சி கருதி இந்நடவடிக்கைகள் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தன.

04. அரசியல் தலைமைத்துவம் (Political Leadership)

பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு அரசியல் தலைமைத்துவம் எவ்வாறான பங்களிப்பைச் செய்ய முடியும் என்பதற்கு ஆசிய வேங்கைகளை விட வேறு நாடுகளை உதாரணம் காட்ட முடியாது. இந்நாடுகளில் ஆட்சிக்கு வந்த தலைவர்களில் பலர் ஓர் நிறுவன

மயப்படுத்தப்பட்ட சட்டரீதியான நடைமுறைகள் ஊடாக அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றவில்லை. மாறாக இராணுவப் புரட்சி அல்லது பொதுப் புரட்சி என சட்டத்துக்குப் புறம்பாக ஆட்சிக்கு வந்தார்கள். மேலும் சட்ட ரீதியாக ஆட்சிக்கு வந்த பல தலைவர்கள் பதவிக்கு வந்த பின்னர் பதவியை தொடர்ந்து தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு சட்டத்துக்கு புறம்பான சில தந்திரோபாயங்களைக் கையாண்டனர். எனவே பொதுவாக எல்லாத் தலைவர்களும் தங்களுடைய அரசியல் இருப்பை தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஒரு கருவியாகக் கையாண்டனர். இது Institutional Legitimacy மற்றும் Instrumental Legitimacy என எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. நிறுவன ரீதியாக சட்ட வரைடுகளுக்கு அமைய ஆட்சியதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தவர்கள் Institutional Legitimacy என்றும், பொருளாதார அபிவிருத்தி என்ற கருவியை மக்களுக்கு எடுத்துச் சென்று அதன் வழி ஆட்சி அதிகாரத்தை தொடர்ந்து வைத்திருந்தவர்கள் Instrumental Legitimacy என்றும் அழைக்கப்படுகின்றார்கள். இந்நாடுகளின் தலைவர்கள் பதவிக்கு வந்தபோது அவர்களுடைய இருப்புக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டது. எனவே எதிர்க்கட்சியை நக்கினார்கள்.

கொரியாவில் “பாக் சன் ஹீ” (Park Chun Hee) இராணுவப் புரட்சி ஓன்றின் ஊடாகத்தான் பதவிக்கு வந்தார். இவர் பதவிக்கு வருவதற்கு முன்னர் கொரியாவில் மக்களால் ஐனாநாயக சுதந்திரம் ஊடாக தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒர் அரசு இருந்தது. ஐனாநாயக அரசியலில் பல குறைபாடுகள் இருந்தன. ஆனால் குறைபாடுகளுக்கு தீவிர ஐனாநாயக வழியில் இல்லாமல் இராணுவப் புரட்சியாக இருக்கக் கூடாது என்பது ஐனாநாயகவாதிகளின் கருத்தாகும். எனவே இவருக்கு ஆரம்பத்தில் பெரியளவான மக்களின் ஆதரவு இருக்கவில்லை எனலாம்.

தைவானின் வீதியாங் கை ஷேக் (Chiang Kai Shek) சீனாவில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்த தேசியவாதி ஆவார். இவருக்கும் தைவானிகளின் ஆதரவு இருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிங்கப்பூரில், லீ குவான் யூவும் ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் ஶோஷலிச்சாதிகளை அகற்றினார். ஐனாநாயகத்தில் நம்பிக்கை வைக்காத லீ குவான் யூவின் ஆட்சியில் எதிர்க்கட்சிகள்

நகக்கப்பட்டன. ஒரு கட்சியை தலைமையாகக் கொண்டு ஆட்சி முறையை உருவாக்கினார். இவர் ஜனநாயகத்தை ஓர் பொம்மையாகக் காட்டிய போதும் உண்மையான ஜனநாயகம் இருக்கவில்லை. இவருடைய தலைமைத்துவமும் பின்னர் இவரின் மகனின் அரசியல் தலைமைத்துவமும் மற்றவர்களுக்கு முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தன¹⁰.

எனவே இந்நாடுகளில் சட்டத்துக்கு புறம்பாகத்தான் ஆட்சியதிகாரத்தை தலைவர்கள் தொடர்ந்திருக்கிறார்கள். ஜனநாயக ரீதியாக தெரிவு செய்கின்ற அரசியல் தலைமை ஒன்றை குறிப்பிட்ட காலப் பகுதியில் மக்கள் தட்டிக் கேட்க முடியாது. அரசியல்வாதி பதவி கிடைத்தவுடன் தனது உத்தரவாதங்களை மறந்து விடுகின்றான். சட்டத்துக்குப் புறம்பாக ஆட்சிக்கு வருகின்றவர்கள் தமது ஆட்சியில் நல்ல அபிவிருத்தி நடைபெறுகின்றது என்பதனை மக்களுக்குக் காட்டுவதற்காக என்ன விலை கொடுத்தாலது பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்திக் காட்ட வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது. எனவே இந்த தலைமைத்துவங்கள் மிகவும் அர்ப்பணிப்படன் தமது கடமைகளைச் செய்யத் தலைப்பட்டிருந்தனர். நாடு பொருளாதார அபிவிருத்தியை நோக்கி முன்னேறியது.

இந்நாட்டின் தலைவர்களுக்கு மேற்குறிப்பிட்டது போன்று உள்ளாட்டு அச்சுறுத்தலுக்கு அப்பால் வெளிநாடுகளில் இருந்தும் அச்சுறுத்தல் புலிசார் அரசியல் காரணமாக ஏற்பட்டது. இந்த

10 “The moment key leaders are less than incorruptible, less than stern in demanding high standers, from that moment the structure of administrative integrity will weaken, and eventually crumble. Singapore can survive only if Ministers and senior officers are incorruptible and efficient... Only when we uphold the integrity of the administration can the economy work in a way which enables Singaporeans to clearly see the nexus between hard work and high rewards. Only then will people, foreigners and Singaporeans, invest in Singapore; only then will Singaporeans, invest in Singapore; only then will Singaporeans work to improve themselves and their children through better education and further training, instead of hoping for windfalls through power friends and relatives or through greasing contacts in the right places. First, we had to set the example. If the ministers were taking something on the side, his personal secretary must know, right? So, we have got to set an example, not only in being uncorrupt but also in being thrifty and economical..... We wanted to trim the cost of government No wastage, no lavish entertainment, no big offices. We set the tone, the example, they followed. They responded to it.” Lee Kuan Yew, Senior Minister, then Prime Minister, in Parliament, 1979 and *The Man and His Ideas*, Singapore Press Holdings and Times Editions, 1997

அச்சுறுத்தலுக்கு இந்நாடுகளின் இடவமைவு காரணமானது. இது பின்னர் பொருளாதார அபிவிருத்திக்குக் காரணமாகியது.

இந்நாடுகளில் உள்ள தலைவர்களுக்கு உள்ளாட்டில் இதுசாரிகள் மற்றும் தொழிற்சங்கங்களின் அச்சுறுத்தல்களும் அதிகமாக இருந்தன. இத்தலைவர்கள் பதவிக்கு வந்தவுடன் கருத்தியல் ரீதியாக சந்தைப் பொருளாதாரத்துக்கு எதிராக தொழிற்படுகின்ற இயங்கங்களை நகசுக்கினார்கள். எனவே சந்தைப் பொருளாதாரத்துக்கு எதிரான சக்திகள் இவர்களுடைய எதிரிகளாக மாறி அச்சுறுத்தலைக் கொடுத்தன.

இந்நாட்டுத் தலைவர்கள் அமெரிக்காவின் பொருளாதார மற்றும் இராணுவ உதவிகளின் இடைநிறுத்தல்களால் கூட அச்சுறுத்தப்பட்டனர். இவர்கள் அமெரிக்காவின் ஆதரவு இல்லாமல் அந்தக் காலத்தில் இருந்த சர்வதேச அரசியல் குழலில் உயிர் வாழ முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டனர். எனவே ஒர் பகுதியான எதேச்சாதிகார ஆட்சிக்கென இல்லாமல் முழுமையான எதேச்சாதிகார ஆட்சிக்குள் சென்றார்கள். தலைமைத்துவம் சிறப்பாக இருந்தது¹¹. இவ்வாறான ஒர் ஆட்சியை இத்தலைவர்கள் முன்னெடுத்தபோது இது அமெரிக்காவுக்கு கசப்பாக இருந்தது. ஆனால் தனது சுயநலத்துக்காக இந்நாடுகளுடன் அனுசரித்துச் சென்றது.

இவ்வாறாக சட்டபூர்வமற்ற முறையில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி சட்ட ரீதியற்ற வகையில் அதிகாரத்தை தக்க வைத்துக் கொண்டிருந்த தலைவர்கள் உள்ளாட்டில் மேலே குறிப்பிட்ட பல அச்சுறுத்தல்களுக்கு உட்பட்டனர். இந்த அச்சுறுத்தல்களில் இருந்து மீள்வதற்கு பொருளாதார அபிவிருத்திதான் ஒர் வழியாக இருந்தது. இந்த பொருளாதார சுபீர்சம் பின்வரும் வழிகளில் இத்தலைவர்களின் இருப்புக்கு உதவியது.

11 We have not become decadent and corrupt after 41 years in office. The old guard sets high standards; the new guard has to maintain this self-discipline and integrity in the mindset growing affluence. Otherwise the Singapore story will not have a happy ending. By Lee Kuan Yew, Excerpts from 'Effective Leadership, Singapore-Style', by Lee Kuan Yew, Senior Minister, as reproduced in The Straits Times, October 19, 2000

1. தலைவர்களுடைய எதேச்சாதிகார ஆட்சியை நியாயப்படுத்து வதற்கும் உள்ளாட்டு அரசியலில் எதிர் தரப்பினரை ஒரும் கட்டுவதற்கும் இவ் அபிவிருத்திப் பெறுபேறு உதவியது. குறிப்பாக சட்டத்துக்குப் புறம்பாக ஆட்சிக்கு வந்தவர்கள் இவ்வாறான ஓர் பொருளாதார அபிவிருத்தியை மெய்ப்பித்துக் காட்ட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இவ்வாறான தலைவர்களின் வருகை நாட்டின் பொருளாதார வெற்றிக்குப் பங்காற்றியுள்ளது.
2. பொருளாதார அபிவிருத்தியும் வாழ்க்கைத் தர முன்னேற்றமும் இந்நாடுகளில் முதலாளித்துவத்தை நியாயப்படுத்தி முன்னேடுத்துச் செல்லவும் மற்றும் இடதுசாரிகளை அரசியல் வாழ்வில் இருந்து அகற்றவும் உதவியது.
3. இந்த நாடுகளின் தலைவர்கள் தங்கள் அரசியல் இருப்புக்காக மெய்ப்பித்துக் காட்டிய பொருளாதார அபிவிருத்தியும் வாழ்க்கைத் தர முன்னேற்றமும். முதலாளித்துவத்தின் வினைத்திறஞன உலகத்துக்கு நிறுபிக்க களத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்த அமெரிக்காவின் கண்களுக்கு ஓர் வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. எனவே அமெரிக்காவும் இத்தலைவர்களின் வழிவத்து மூலங்களையும் அவர்களின் ஜனநாயக ஒடுக்குமுறைகளையும், கண்டும் காணாது இருந்துவிட்டு, இந்நாடுகளின் பக்கம் முழுமையாகச் சாய்ந்தது. பனிப்போர் காலத்தில் அமெரிக்கா எதை எதிர்பார்த்து இருந்ததோ அவை யாவற்றையும் இந்நாடுகளின் தலைவர்கள் தங்கள் அரசியல் இருப்பை நிலைநிறுத்தச் செய்து காட்டினார்கள். அது மறுபறுத்தில் அமெரிக்காவுக்கு சாதகமாக அமைந்தது. எனவே கிழக்கு ஆசியாவில் வெற்றி பெற்ற அரசியல் தலைவர்களின் நோக்கமும், 20ஆம் நாற்றாண்டின் அரைஇருதிக் காலத்தில் முதலாளித்துவத்தின் தந்தையாக விளங்கிய அமெரிக்காவின் நோக்கமும் ஒன்றாக இருந்ததன் காரணமாக இருவரும் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். இந்த இணைப்பு பொருளாதார அபிவிருத்தியை

மென்மேலும் தூண்டியது. எனவே பொருளாதார அபிவிருத்தி என்ற ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தி தலைவர்கள் தங்களுடைய அரசியல் இருப்பை சட்டமாக்கி உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்கள் (Acquiring Legitimacy).

சிங்கப்பூர் மற்றும் ஜப்பான் போன்ற நாடுகள் மேற்குறிப்பிட்ட வழித்தோன்றலில் சற்று வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. இருப்பினும் இவை பொருளாதார அபிவிருத்தி ஊடாக தங்கள் ஜனநாயகத்துக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை நியாயப்படுத்தி தங்கள் அரசியல் இருப்பை நிலை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். இவர்கள் உள்ளாட்டில் பல ஓரம் கட்டப்பட்ட குழுக்கள், தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் இராணுவம் போன்றவற்றால் அடக்குமுறைகள், தேர்தல் மோசாடகள் அரசியல் யாப்பை மீறுதல் போன்றவற்றைச் செய்து தங்கள் அதிகாரங்களைத் தக்க வைத்தனர்.

எனவே தென்கிழக்கு ஆசியாவின் வெற்றி பெற்ற பொருளாதாரப் புலிகளின் தலைவர்கள் அரசியல் சிங்கங்களாக இருந்துள்ளனர். தலைமைத்துவத்தின் தோற்றுத்தின் மூலம்தான் இந்நாடுகளின் மக்களை இவ்வாறு செயற்படச் செய்தது என்றால் மிகையாகாது. ரிஷி மூலங்களும் நதி மூலங்களும் அவைகளின் தோற்றுத்தில் அழுக்குகளைக் கொண்டிருப்பது போன்று உலகிலே பல இலட்சக் கணக்கான முறை மேற்கோள் காட்டப்பட்ட இந்நாட்டு தலைவர்களின் மூலங்களும் அழுக்குப் படிந்தவையாகவே இருந்துள்ளன. ஜனநாயகத்தின் வழிவந்த தலைவர்களில் இருந்து இவர்கள் வேறுபடுவது எப்படியென்றால் ஜனநாயகத்தில் வெற்றி பெற்ற தலைவர்கள் தங்களின் வெற்றிக் களிப்பில் சோம்போறிகளாக மாறி நாட்டையும் நாட்டு மக்களையும் உறங்க வைத்து விடுகின்றார்கள். இது பொருளாதார அபிவிருத்தியை மந்தமடையச் செய்துள்ளது. ஆனால் ஜனநாயகமற்ற முறையில் ஆட்சிக்கு வந்த தலைவர்கள் தாங்கள் செய்த தவறை நியாயப்படுத்த, மக்களின் வாழ்க்கைத் தர மேற்பாட்டைக் காட்டுவதன் மூலமே முடியுமென்பதால் பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஓர் கருவியாகப் பயன்படுத்தினார்கள். இந்நாடுகளில் ஏனைய காரணிகளுடன் சட்டமற்ற முறையில் ஆட்சிக்கு வந்த அரசியல் தலைமைத்துவமும் பொருளாதார வெற்றிக்குப் பங்களிப்புச்

செய்துள்ளது. தலைவர்கள் யதார்த்தவாதிகளாகக் காணப்பட்டனர். சீனாவிலும் இந்தப் பண்பு காணப்படுகின்றது¹².

05. ஆனாம் கட்சி (Ruling Party)

இந்நாடுகளில் ஆனாம் கட்சியின் பல்வேறு நடவடிக்கைகள் பொருளாதார வெற்றியை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இரண்டு வகையான நோக்கங்களை ஆனாம் கட்சி கொண்டிருந்தது.

1. அரசியல் தலைவர்களும் கட்சியும் தங்கள் இருப்பைத் தக்க வைப்பதற்கு உயர்ந்த பொருளாதார வளர்ச்சியை அடைய வேண்டி இருந்தது.
2. ஆனாம் கட்சி தங்கள் இருப்பை தக்க வைப்பதற்கு நிதி சேகரித்தல் பொறிமுறையை உருவாக்க வேண்டி இருந்தது.

இந்நாடுகளின் ஆனாம் கட்சி தங்கள் கட்சிக்காரரான ஆதரவாளர்களைக் கொண்டு பொருளாதார வளர்ச்சியை அடையத் தூண்டியது. இது ஓர் பக்கச் சார்பான கொள்கையாக இருந்தபோதும் நாட்டின் நன்மை கருதி அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. உதாரணமாக ஆனாம் கட்சி தமது கட்சியின் ஆதரவாளர்களுக்கு அரச வளங்களை அபிவிருத்தி என்ற போர்வையில் வெகுமதியாகக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். இது இவர்களின் வாக்கு வங்கியை பலமடையச் செய்தது. கொரியாவில் விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட மானியங்கள் சிறந்த உதாரணம் ஆகும். சிங்கப்பூரில் ஆனாம் கட்சி தனது அதிகார இருப்பை தக்க வைப்பதற்கு சிங்கப்பூரின் வீட்டுமொப்பு அதிகார சபையை பயன்படுத்தி இருக்கின்றது.

12 Deng Xiaoping, who held power in China during 1978-1997, was a very pragmatic leader penchant for material progress in sharp contrast to Mao Tse-tung who ruled during 1949-1976 with political ideology and radicalism which brought chaos and misery to the Chinese people. This leadership switch completely changed the economic landscape of China. Under Deng, agricultural liberalization and gradual international integration became the two pillars of “reform and opening” policy. His method was to try everything, even capitalist mechanisms and foreign elements, to increase production, then continue if it works and adjust or abandon if it does not. Many of his dictums, such as “It does not matter whether the cat is white [SOEs] or black [FDI or private] as long as it catches mice [increases output]” “My invention is staying away from debates,” “Poverty is not socialism,” and “Even try the stock market and see,” p. 47 Ohno, I. (2008).

வீட்டைமெப்புத் திட்டத்தில் வழங்கப்பட்ட வீடுகள் ஆரம்பத்தில் ஆனால் கட்சியின் ஆதரவாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. இது இலவசமாக வழங்கப்படவில்லையாயினும் அரசாங்கத்தின் சில சலுகைகள் இந்தத் திட்டத்தில் இருந்தன. இவற்றை கட்சி ஆதரவாளர்கள் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இருப்பினும் இந்த நடவடிக்கைகள் நாட்டின் வளர்ச்சியைப் பாதிக்கவில்லை, மாறாக வளர்ச்சியை அதிகரித்தது.

ஆனால் கட்சி தமது ஆதரவாளர்களை பல்வேறு சலுகைகள் ஊடாக அதிகரித்தார்கள். நீண்ட காலத்தில் ஏனைய கட்சி அங்கத்தவர்களையும் ஆனால் கட்சி சலுகைகளைக் கொடுத்து தன்வசம் ஈர்த்துக் கொண்டது. ஆனால் கட்சியின் அடையாள அட்டையைக் கொண்டிருந்தால் மட்டுமே தொழில் செய்யலாம் என்ற நிலை மாறியது. இது நாட்டின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தது. இந்தப் பண்பு சிங்கப்பூர், தென்கொரியா மற்றும் சீனாவில் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

06. பணிக்குழுக்கள்- அரச அலுவலர்கள் (Bureaucrats)

பொருளாதார அபிவிருத்தியின் வெற்றி என்பது அரச அலுவலர்களில் பெரிதும் தங்கியிருக்கின்றது. ஆசியப் பொருளாதார வேங்கைகளில் அரச சேவையில் பணியாற்றியவர்கள் உயர்ந்த கல்வித் தகைமை பெற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். பதவிகளும் மற்றும் பதவி உயர்வுகளும் திறமை அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டன. இவர்களைத் தெரிவு செய்யும்போது தரப்படுத்தல் இடம்பெற்று கீழ்த் தரத்தில் உள்ளவர்கள் நீக்கப்பட்டனர். இந்நாடுகளில், இவ்வாறு உயர்தரப் பணியாளர்கள் போதுச் சேவைகளுக்கு உள்ளீர்க்கப்பட்டமை, அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை விளங்கிக் கொண்ட பணியாளர்கள் மூலம் அவற்றை முன்னெடுக்க உதவியது. இவர்களும் மற்றும் உள்ளாட்டு மதியரைஞர்களும் அரசியல்வாதிகளுக்கு முன்னால் துணிந்து தங்கள் கருத்துக்களை மற்றும் நம்பிக்கைகளை ஒழிவு மறைவு இல்லாமல் வெளியிட்டனர். இவர்களுடைய கருத்துக்களை அரசியல் தலைவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

அநேகமான குறைவிருத்தி நாடுகளில் உள்ள பணியாளர்கள் தங்கள் கருத்துக்கள் காரணமாக மேலதிகாரிகளினால் பழிவாங்கப்படுவோம் அல்லது தங்களுக்கு எதிர்காலத்தில் கிடைக்கவிருக்கும் வாய்ப்புக்களை இழக்க வேண்டி இருக்கும் என அஞ்சவது போன்று அல்லது இந்நாடுகளின் பணியாளர்கள் கருத்துக்களை துணிச்சலாக முன்வைத்தனர். ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சித் திட்டங்களின் வெற்றிக்காக சேவையாற்றிய உண்மையான அதிகாரிகளை இனாங்கண்டு அவர்களுக்கு பதவி உயர்வுகளும் பதக்கங்களும் வழங்கப்பட்டன (Khan, M. H. -2008). அரசு நிறுவனங்கள் மற்றும் திணைக்களங்களில் இடம் பெறும் ஊழல்களைக் கண்டுபிடித்து, அவற்றை வெளிக்கொண்டந்த அதிகாரிகளுக்கு சம்பள உயர்வுகள் வழங்கப்பட்டன. இந்நாடுகளில் ஊழல், இலங்கூம், மோசடியைக் கண்டுபிடிக்கும் புலனாய்வுப் பிரிவினர் மிகவும் நேர்மையாக, வினைத்திற்மையாக தொழிற்பட்டனர். அரசாங்க அதிகாரிகளின் சொந்த நடத்தைகள், அவர்களின் சொத்துக்கள், வருமானங்கள் என்பவற்றைக் கண்காணித்து அவர்கள் ஒவ்வாருவருக்கும் தனித்தனிக் கோவைகள் புலனாய்வுத் துறையினரால் பேணப்பட்டன. தவறுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டபோது அரசியல் தலையீடுகள் இன்றி நண்டனைகள் கொடுக்கப்பட்டன. அரசாங்க அதிகாரிகளும் தங்களுடைய சொந்த நடத்தை மதிப்பீடு செய்யப்படும் என்பதை அறிந்திருந்தார்கள். அரசு அதிகாரிகளின் தூய்மையான சேவைகளும் மற்றும் தூய்மையான நடத்தைகளும் மேலிருந்து கீழ் மட்டும் நோக்கி சிறப்பாக இருந்தது. அரசியல் தலைமைகள் தூய்மையாக இருந்தார்கள். எனவே அவர்களுக்குக் கீழ் இருந்த மக்களும் தூய்மையாக இருந்தார்கள்¹³.

இந்நாடுகளில் பணிக்குமுன்கள் சிறப்பாக தொழிற்பாட்டமைக்கு ஒரு காரணமாக அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உயர்ந்த சம்பளத்தைக் குறிப்பிடலாம். கல்வித்தகைமை, பயிற்சி போன்றவற்றில் வடித்து எடுக்கப்பட்ட இந்த அதிகாரிகளின் சம்பளம், இதே தரத்தில் வளர்ந்த நாடுகளில் உள்ள அதிகாரிகளின் சம்பளத்தைவிட அதிகமானதாகும்.

13 The role of Lee Kuan Yew in Fighting Corruption in Singapore is well known and is considered an important model. By Peter Eigen Chairman of the Board of Directors, Transparency International, quoted in the Straits Times, August 25, 2000

எனவே அவர்களுக்கு பணம் சம்பாதிப்பதற்காக தங்களின் சேவையை தவறாகப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை எனலாம். நாட்டை வழி நடத்தும் தலைவரைவிட இந்த அரசாங்க அதிகாரிகளே களத்தில் பணியாற்றுகின்ற சேவையாளர்கள். எனவே நல்லாட்சி மலர்வதற்கு இவர்களின் பங்களிப்பு அதிகமானதாகும். பணிக்குமுக்களை சிறந்த அரசு நிறுவனங்கள் வழிநடத்தின¹⁴. சிங்கப்பூரில் இந்நிறுவனங்கள் சிறப்பாகத் தொழிற்பட்டன¹⁵.

07. கைத்தொழில் அதிபர்கள் (Industrialists)

இந்நாடுகளின் அரசியல் தலைவர்களும் ஆனால் கட்சியும் அவர்களுடைய அபிவிருத்தி இலக்குகளை பொதுமக்களுக்கு எடுத்துச் சென்று ஆட்சியில் தொடர்ந்து இருப்பதற்கும் மற்றும் தங்களை சிறந்த தலைவர்கள் என மக்களை ஒத்துக்கொள்ளச் செய்வதற்கும் கைத்தொழில் அதிபர்களின் பங்களிப்பு மிகவும் உயர்வாக இருந்துள்ளது. (Lee .Y.J 1990). அரசாங்கமும் தொழிலதிபர்களும் ஒருவரில் மற்றவர் தங்கியிருந்தனர். நாட்டின் உற்பத்தியை அதிகரிக்கக் கூடிய மூலதனத்தை இந்த முயற்சியாளர் வர்க்கம் கொண்டிருந்தது. இது தென் கொரியாவில் அரசாங்கம் ஒரு சக்திமிக்க முயற்சியாளர் வர்க்கத்தைக் கட்டியெழுப்ப உதவியது. இம்முயற்சியாளர் வர்க்கம் பாரம்பரிய தொழில்களில் தங்கியிருக்காது நவீன தொழில்களை அதிகரித்து அபிவிருத்திக்குப் பங்காற்றியது. ஜப்பானில் அரசாங்கம் யுத்தத்துக்கு முன்னர் கிராமிய சனத் தொகையில் தங்கியிருந்தது. இது பின்னர் மாற்றப்பட்டது. நகர் சனத்தொகையில் முயற்சியாளர்கள் வர்க்கம் புதிய தொழில்

14 In Singapore, Corruption practice investigationbureau (CPIB) hasn't got a huge, enormous apparatus, ferreting out what's going on, in immigration and the customs, in tenders. But it has experienced investigators who can detect signs and you can always be sure that when something wrong is taking place, and someone is shortchanged, that matter will come out. Lee Kuan Yew, Senior Minister, in Parliament August 17, 1999

15 "If anybody is asking for bribes, we will pick him up. We investigate, we take them to court, we plug loopholes, we get results. We move around –all over. You want to keep Singapore corruption free, you have to have your tentacles everywhere. We have an incorruptible government – every must be incorruptible". By P.Rajaratnam. Director: CPIB (1971 – 1980), quoted in Singapore's Enforcers Freeze out corruption. The Asian Wall Street Journal, January 16, 19809

துறைகளை வளர்க்க முற்பட்டனர். இது நாட்டின் அபிவிருத்தியைத் தூண்டியது.

தைவானில் முயற்சியாளர் வர்க்கம் சீனாவைத் தளமாகக் கொண்ட தேசியவாதிகளாகக் காணப்பட்டனர். சீனாவில் தேசியவாதிகளுக்கும் சோஷலிசவாதிகளுக்கும் இடையில் இருந்த நீண்ட கால முரண்பாடுகள் யுத்தங்களாக மாறி ஓர் வர்க்கம் இன்னொரு வர்க்கத்தை அழித்தது. இறுதியில் மாவோ-சே-தூங் தலைமையிலான சோஷலிசவாதிகளின் கை ஒங்கியபோது இவர்கள் முதலாளித்துவக் களை எடுப்பை மேற்கொண்டனர். எனவே சீனாவின் தேசியத்துக்கு சொந்தமான முயற்சியாளர் வர்க்கம் முதலாளித்துவ களை எடுப்பினால் நாடு கடந்து தைவானில் குடியேறியது. இந்த முயற்சியாளர்களே தைவானில் பொருளாதார வெற்றியின் தூண்களாக காணப்படுகின்றனர்.

சீன தேசத்து தேசிய முதலாளித்துவ வர்க்கம் தான் தைவானின் பொருளாதார எழுச்சியின் அடிப்படை என பலர் குறிப்பிடுகின்றனர். சிங்கப்பூரில் அடிப்படையில் அறவே ஓர் சுதேச முதலாளித்துவ வர்க்கம் இருக்கவில்லை. ஆனால் இது பல்தேசிய கம்பனிகளால் (MNCS) நிரப்பப்பட்டது.

எனவே ஆசிய வேங்கைகளின் தொழில் முயற்சியாளர் வர்க்கம் இவைகளின் பொருளாதார அபிவிருத்தியைத் தூண்டக் காரணமாகின. இந்நாடுகளில் முயற்சியாண்மையை ஊக்குவித்த அரசாங்கங்கள் கைத்தொழில் நிறுவனங்களுக்கு பின்வரும் வெகுமதிகளை வழங்கி நாட்டின் வளர்ச்சியைத் தூண்ட உதவின.

1. குறைந்த வட்டி வீதத்தில் கடன்கள் வழங்கப்பட்டன.
2. புதிய உற்பத்திகளைச் செய்வதற்கான அனுமதிப் பத்திரங்கள் வழங்கப்பட்டன.
3. தொழில்நுட்பத்தை வெளிநாடுகளில் இருந்து பெறுவதற்கான அனுமதிப் பத்திரங்கள் வழங்கப்பட்டன.
4. இந்நிறுவனங்களை தொழில்நுட்பத்தை முன்னேற்று வதற்கான நிகழ்ச்சித் திட்டத்தில் இணைத்தமை.

5. தேசிய நிகழ்ச்சித் திட்டங்களில் பங்கு கொள்வதற்கு வெற்றி பெற்ற நிறுவனங்களுக்கு வாய்ப்புக்கள் கொடுக்கப்பட்டன.
6. இந்நிறுவனங்களுக்கு சிறப்பு வரிச் சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டன.
7. இந்நிறுவனங்கள் கழிவு விலைகளில் உள்ளூக்களைப் பெறுவதற்கு படிகள் வழங்கப்பட்டன.
8. பதக்கங்கள் மற்றும் பரிசுப் பொருட்களை நன்றாக பிரபல்யமான விழாக்களை ஒழுங்கு செய்து அதில் வைத்து வழங்கியமை.

இவ்வாறு கைத்தொழில் அதிபர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஊக்குவிப்புக்கள் நாட்டில் தொழில்துறை வளர்ச்சியடையக் காரணமாக விளங்கியது. இந்நிறுவனங்கள் பொதுத்துறை நிறுவனங்களுடன் போட்டி போடக்கூடிய வகையில் வளர்ந்து சென்றன. நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி உறுதியான பாதையில் சென்று அபிவிருத்திக்கு உதவியது.

08. உதவி வழங்குபவர்களும் கடன் கொடுப்பவர்களும்

தென்-கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் முன்னேறிய நாடுகளின் வெற்றிக்குப் பின்னால் சர்வதேச நிதி வழங்கும் நிறுவனங்களும் நாடுகளும் இருந்துள்ளன. உதவி வழங்கிய நாடுகள் கட இவ்வெற்றிக்குக் காரணம் என கூறப்படுகின்றது.

இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்துக்குப் பின்னர் தூவான், ஜப்பான், தென்கொரியா போன்ற நாடுகள் அமெரிக்காவின் பொருளாதார உதவியில் அதிகம் தங்கியிருந்தன. அமெரிக்கா தனித்து இந்நாடுகளுக்கு நிதியை வழங்கிவிட்டு தனது கடமை முடிந்துவிட்டது என நிற்கவில்லை. தமது நாட்டிற்கு சார்பாக அரசியல் வலையமைப்பில் இந்நாடுகளை விழ வைத்தது. இந்த உதவிகளைக் கண்காணித்தது. மேலும் உதவிகளுடன் நவீன தொழில்நுட்பங்களும் பரிமாற்றப்பட்டன. உதவிகள் பல் பொருளாதாரக் கொள்கைச் சீர்திருத்தத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. மேலும் கைத்தொழில் தளம் அமைத்துக் கொடுத்த அந்திய உதவிகள்

அத்தொழில்துறை குழந்தைப் பருவத்தில் தனது உற்பத்திகளை சந்தைப்படுத்துவதற்குத் தேவையான தாராள சந்தை வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன.

இந்நாடுகள் கொள்கை ரீதியான சீர்திருத்தங்கள் செய்யத் தவறியபோது இந்நாடுகளுக்கு உதவிகள் தாமதமாக்கப்பட்டது அல்லது சில சந்தர்ப்பங்களில் குறைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது இந்நாடுகளுக்கு அப்பால் பிற மூலங்களில் இருந்து கடன் பெறுவதற்கான இயல்தகவை அதிகரித்தது. அமெரிக்கா கடன் கொடுக்கின்றது நாங்களும் கொடுக்கலாம் என பிற அமைப்புக்களை முடிவு எடுக்கத் தூண்டியது. எனவே உதவி வழங்கும் நாடுகளின் நிதி, பிற மூலங்களில் இருந்து வரும் நிதியின் அளவையும் அதிகரிக்கச் செய்தது. இந்நாடுகள் பெற்றுக் கொண்ட உதவிகள் நல்ல செயலாற்றுலையும் கொண்டிருந்தன. இந்நாடுகளின் அரசு அபிவிருத்தி அரசுகளாக இருந்ததன் காரணமாக பெறப்பட்ட அந்திய உதவிகள் அரசியல்வாதிகளின் வாக்கு வங்கியை நோக்கமாகக் கொண்ட சமூக நலத் திட்டங்களுக்கு செலவழிக்கப்படாமல் நாட்டின் நினைக்கால நிலைத்திருக்கக்கூடிய வளர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதார உட்கட்டுமானத் திட்டங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. சிங்கப்பூரில் ஜான்சி விமான நிலையம் மற்றும் ஹெநாங்கொங்கிள் விமான நிலையங்களை அவதானிக்கும்போது அந்திய உதவிகளின் செயலாற்றுத்தினைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இவ்வாறு சிறப்பாக பயன்படுத்தப்பட்ட அந்திய உதவிகள் ஏனைய உதவி வழங்கும் நாடுகளையும் ஸ்ரத்தது. ஜனநாயக அரசியலில் அரசியல்வாதிகள், அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகள் கொடுத்த அந்திய உதவியை பல சந்தர்ப்பங்களில் தங்களுடைய சுயநல் அரசியல் நன்மைகளுக்காகப் பயன்படுத்தி குறைவிருத்தி நாடுகளை மென்மேலும் குறைவிருத்தி நிலையில் வைத்திருப்பார்கள். இந்நிலைமை ஆசிய வேங்கைகளின் அனுபவத்தில் வேறுபடுகின்றது. செல்வந்த நாடுகளும் அவை சார்ந்த சர்வதேச நிதி அமைப்புக்களும் வழங்கிய அந்திய உதவியானது மிகவும் சிறப்பாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சாதாரண வார்த்தையில் குறிப்பிடப்படுவதாயின் இந்நாடுகள் பெற்ற அந்திய உதவிகள் 1000

ஆண்டுகளுக்கு வெளியீட்டைக் கொடுக்கும் உட்கட்டுமானங்களில் (புகையிருத்தப் பாதைகள், மேம்பாலங்கள், கடுகதி வீதிகள், துறைமுகம், விமானங்களையும்) செலவீடு செய்தபோது, இலங்கை போன்ற பல குறைவிருத்தி நாடுகள் ஜனநாயக அரசியலில் வாக்கு வங்கியைப் பலப்படுத்துவதற்கு 20, 30 ஆண்டுகள் பஸன் கிடைக்கும் சமூக நலத் திட்டங்களில் (இலவசக் கல்வி, இலவச மருத்துவம், மதிய உணவு, இலவச பாட நால்கள், இலவச சீருடை) செலவீடு செய்தன. அந்நிய உதவிகளை செயல் திறனை, வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்ட திட்டங்களில் முதலீடு செய்து அவை சார்ந்த வருமானத்தைப் பெற்ற இந்நாடுகளின் அரசுகளின் நிதியின் பலம் அதிகரித்தது. இது பின்னர் அரசுகளின் முழுமையான சுயாதீன் அதிகரிப்பை ஏற்படுத்தியது. ஆரம்பத்தில் அந்நிய உதவிக்காக சுயாதீனத்தை இழந்து நின்ற இந்த அரசுகள் அவற்றை செயல்திறனாகப் பயன்படுத்தியமையால் வருமானத்தைப் பெற்று இறுதியாக இழந்த சுயாதீனத்துடன் பலமான சுயாதீன் அரசுகளாக மாறின.

மேலே விளக்கப்பட்ட 1) உள்நாட்டு அரசியல், 2) விவசார் அரசியல், 3) அரசுகளின் இயல்தகவு, 4) அரசியல் தலைமைத்துவம், 5) ஆனாடும் கட்சி, 6) பணிக்குழுக்கள், 7) கைத்தொழில் அதிபர்களும் முயற்சியாளர் வர்க்கமும் மற்றும் 8) உதவி வழங்கும் நாடுகளும் நிறுவனங்களினது அந்நிய உதவி ஆகிய எட்டுக் காரணிகளைப் பற்றி தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் வெற்றிக்குப் பின்னால் இருந்த உந்து விஶைகள் என அடையாளப்படுத்தப்பட முடியும். இந்த எட்டுக் காரணிகளும் தனித்து நின்று இவ்வெற்றியை ஈட்டித் தரவில்லை. மாறாக இக்காரணிகள் ஒன்றில் மற்றொன்று தங்கியிருப்பதன் மூலமாகவே இல் அதிவேகமான பொருளாதார வெற்றியைப் பெற்றுக் கொடுத்தன.

இலங்கையின் அனுபவம்

தென்கிழக்கு ஆசியாவில் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் வெற்றி பெற்ற நாடுகளுக்கு இருந்த இவ்வகையான வாய்ப்பான காரணிகள் இலங்கைக்கு வெவ்வாறு இருந்தன? இலங்கையும் இந்த நாடுகளைப் போன்று குறிப்பாக சிங்கப்பூரைப் போன்று தென்னாசியாவில்

குட்டி சிங்கப்பூராக மாறும் நோக்கில் 1978இல் திறந்த சந்தைப் பொருளாதார மாதிரியைப் பின்பற்றியது. இருப்பினும் அபிவிருத்தி நிலையில் இலங்கை இந்நாடுகளை விட மிகவும் கீழ் நிலையிலேயே இருக்கின்றது. எனவே இலங்கையை இந்நாடுகளின் இக்காரணிகளுடன் ஒப்பிடுவதன் ஊடாக இலங்கையின் பின்னடைவிற்கு துணை புரிந்த காரணிகளை அடையாளம் கண்டு கொள்கை வகுப்பாளர்களுக்கு எடுத்துக் கூற முடியும். அந்தவகையில் ஒவ்வொரு காரணியும் இலங்கையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கப்படுகின்றது.

1. உள்நாட்டு அரசியல் குழல்

இலங்கையில் இருந்த உள்நாட்டு அரசியல் குழலை சிங்கப்பூர், கைவான், தென் கொரியா போன்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்க முடியும். இலங்கையில் உள்நாட்டு அரசியல் குழல் கிழக்கு ஆசிய பொருளாதார வேங்கைகளில் இருந்து பின்வரும் வழிகளில் வேறுபடுகின்றது.

இலங்கை குடியேற்ற நாடுகளிடையே முதல் நிலையில் சர்வஜன வாக்குரிமையை 1931 இல் டோனஸூர் யாப்பில் பெற்றது. இந்த ஜனநாயக சுதந்திரத்திற்கான வாக்குரிமை என்பது இலங்கையின் சமூகப் பொருளாதார அபிவிருத்தியை மிகவும் கடுமையாகப் பாதித்தது. நாட்டின் அரசியல் அதிகாரம் தனி ஒருவரிடம் அல்லது ஒரு கட்சியிடன் இருந்த தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளைப் போன்று அல்லாது இலங்கையின் அரசியல் அதிகாரம் 18 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண், பெண் இருபாலராலும் தெரிவி செய்யப்படுகின்ற பாரானுமன்றத்தில் கட்டுண்டு இருந்தது. இலங்கையில் உள்ள மக்கள் தங்களுடைய அரசியல் அடிப்படை உரிமையைப் பயன்படுத்தும் கூக்குவத்தை அடைவதற்கு முன்னர் அவற்றை அனுபவிக்க முந்பட்டனர். அரசியல் தலைவர்கள் மக்களின் வாக்குரிமையைப் பெறுவதற்காக நாட்டின் நீண்ட கால அபிவிருத்தியை நோக்கமாகக் கொள்ளாது குறுங் காலத்தில் மக்களை மகிழ்வித்து அதன் அடிப்படையில் வாக்கு வங்கியை பலப்படுத்தி ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற முயன்றார்கள். மேலும் இலங்கையில் கிடைத்த அரசியலில் வாக்கு அளிக்கும் உரிமை என்பது பிரித்தானிய மக்கள் அங்கு நடத்திய

நீண்ட காலப் போராட்டத்துக்குப் பின்னர் கிடைத்த உரிமை போன்று கிடைக்கவில்லை. இலங்கையில் அவ்வாறான நீண்ட கால மக்கள் மயப்படுத்தப்பட்ட போராட்டம் ஒன்று இருந்தது எனக் கூறமுடியாது. இலங்கையில் 1948இல் கொடுக்கப்பட்ட சுதந்திரமும் ஓர் நன்கு திட்டமிடப்பட்ட சுதந்திரப் போராட்டத்தின் பின்பு வரவில்லை. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்னரும் 1972 வரை பிரித்தானிய ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தது. எனவே உலகளாவிய ரீதியில் குரியன் மறையாத குடியேற்ற நாடுகளைக் கொண்டிருந்த பிரித்தானியாவில் இலங்கையின் உயர் அரசியல்வாதிகளும் மற்றும் உயர் அரச அதிகாரிகளும் பயிற்றப்பட்டனர். இவர்கள் பிரித்தானியாவில் இருந்த அரசியல், பொருளியல் மற்றும் பல சமூகம் சார்ந்த விடயங்களை முழுமையாகப் பிரதி செய்திருந்தனர். இந்தப் பிரதியானது நாட்டின் கள் நிலைமையையோ அல்லது யதார்த்த நிலைமையையோ கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. ஜனநாயக விரிவாக்கமும் பல்லின கட்சிகளின் வளர்ச்சியும் இலங்கையை வர்த்தக ரீதியாக (முதலாளி - தொழிலாளி) இரைதியாக (சிங்களவர், தமிழ், முஸ்லிம்கள்) மற்றும் பிரதேச ரீதியாக (வடக்கு, தெற்கு, கிழக்கு பகுதி- மேல் மாகாணம் - கண்டியர் - கரையோரத்தவர்) பிரிவடையச் செய்தது. 1948க்குப் பின்னர் இலங்கையில் இருந்த வர்க்க, இனத்துவ பிரிநிலைகள் மிக வேகமாக தாராள ஜனநாயகத்தின் ஊடாக வலுவடைந்தன என உயாங்கொட(2000) குறிப்பிடுகின்றார். நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் இனத்துவ, சமய, பிரதேச வேறுபாடு இன்றி ஒன்றிணைத்து சிங்கப்பூரைப் போல்லாது இலங்கையில் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் அரசியல் இன, மத, பிரதேச வேறுபாடுகள் அதிகரித்து இருந்தன. இது நாட்டின் ஒற்றுமையைச் சீர் குலைத்தது. நாடு அமைதியின்மைக்குச் சென்றது.

1978க்குப் பின்னர் பகுதியான எதேச்சாதிகார ஆட்சி, நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையினால் உருவானது. பகுதியான இந்த சர்வாதிகார ஆட்சி முறை ஏற்கனவே வாக்குகளை பெறுவதற்கு இன ரீதியாக சமூகங்களை பிரிவடையச் செய்த தாராள ஜனநாயக ஆட்சி முறையை விட மோசமானதாக இருந்தது. எதேச்சாதிகார ஆட்சிமுறை தென்-கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில்

பொருளாதார அபிவிருத்திக்குப் பயன்படுத்தப்பட, இலங்கையில் இது சிறுபான்மை இனத்தின் அடையாளங்களை (யாழ். பொது நூலக ஏற்படு, 1983 இனக் கலவரம்) அழிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இது இன்றுவரை (2013) வேறுபட்ட வடிவங்களில் தொடர்கிறது.

மேலும் இலங்கையில் இருந்த பகுதியான எதேச்சாதிகார ஆட்சிதான் இந்நிலைமைக்குக் காரணம் என சிலர் வாதிடுகின்றனர். இது ஒர் முழுமையான எதேச்சாதிகார ஆட்சியாக இருந்திருக்குமானால், இலங்கை ஒர் குறிப்பிடக்கூடிய வெற்றியைப் பெற்று இருக்கும். இருப்பினும் புளிசார் அரசியல், அரசியல் தலைமைத்துவம் போன்ற காரணிகளும் இவ்விடயத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டும்.

இலங்கையின் வரலாறு, சமயம் போன்றன உள்ளாட்டு அரசியலை பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு சாதகமற்ற முறையில் பங்காற்றச் செய்கின்றது. கலாநிதி ஜெஹான் பேரேராவின்(2013) தரவின்படி, 2013 ஜெஹான் மாதம் தொடக்கம் யூன் 2013 வரையான ஆறு மாதக் காலப் பகுதியில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக இலங்கையில் 155 வன்முறைச் சம்பவங்கள் இடம்பெற்றுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். நாட்டில் அரசியல் சட்ட அமைப்பு மக்கள் ஓன்று கூடுதலற்றும் சமய வழிபாடுகளைச் செய்வதற்கும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட போதிலும் அவற்றை மீறி அவ்வாறான மதச் சுதந்திரத்துக்கு எதிரான செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுபவர்கள் தாம் குற்றம் செய்தாலும் தண்டிக்கப்பட மாட்டோம் என்ற மனப்பாங்குடன் செயற்படுவதே இவ்வன்முறைகளுக்குப் பிரதான காரணம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். உலகிலே பொதுத் தமத்தின் தோற்றும் இந்தியாவில் இந்து சமய அடிப்படையில் இருந்தபோதும் இலங்கையில் அதன் தாக்கம் புத்த தர்ம கோட்பாடுகளுக்கு முரண்பட்டதாக அமைகின்றது. மனித உயிர்களுக்கு மட்டுமல்ல பிற உயிர்களுக்கும் துன்பம் செய்யாத அகிம்சை வழியை போதிக்கின்ற பொதுத் தமத் அரசியலுடன் இணைந்து அடிப்படையில் எதைப் போதிக்கின்றதோ அதற்கு முற்றிலும் வேறுபட்ட பாதையில் சென்று கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். அதிலும் 60 ஆண்டுகளுக்கு மேலான முரண்பாடுகள் மற்றும் யுத்த அனுபவத்துக்குப் பின்னரும் இந்தச் செயற்பாடுகள் தொடர்கின்றன.

அரசியல்வாதிகள், இலங்கையை ஓர் பொத்த நாடாக மாற்றுவதில் அதிகமான அக்கறை கொண்டுள்ளனர். இலங்கையில் புராதன மன்னர்கள் பொத்தத்துக்கு அதிக சேவை செய்தபோது சிறந்த மன்னர்களாக மக்களால் போற்றப்பட்டனர். இலங்கையில் இந்தப் பண்பு நவீன உலகத்திலும் மாற்றமடையாமல் தொடர்வதை அவதானிக்கலாம். நாடு பாற்சோறும் சம்பவும் சாப்பிடக் கூடிய அளவுக்கு வறுமைக்குச் சென்றாலும், நாட்டுத் தலைவர்கள் பொத்தத்தையும் அவர்கள் சார்ந்த பெரும்பான்மை இனத்தையும் முன்னிலைப்படுத்துவதாக இருந்தால் அவற்றிற்கு அதிக சேவை செய்பவர்களாக இருந்தால் அத்தலைவர்கள் உயர் நிலையில் வைத்து போற்றப்படுகிறார்கள். எனவே தலைவர்கள் நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்தி, வாழ்க்கைக்குத் தர முன்னேற்றும் என்பதை விட பொருளாதாரமல்லாத காரணிகளான சமயம், இனம், மொழி போன்றவற்றின் ஊடாக அவற்றை முன்னிலைப்படுத்துவதன் ஊடாக ஆட்சி அதிகாரத்தை தொடர்ந்து பேணத் தலைப்பட்டனர். எனவே இலங்கையின் பகுதியான ஏதேட்சை அதிகார ஆட்சிக் காலத்தில் இருந்த மற்றும் இருக்கின்ற அரசியல் தலைவர்கள் தங்களுடைய அதிகாரத்தை பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் அபிவிருத்தி போன்றவற்றில் துரிதப்படுத்துவதை விட இனம், மதம், மொழி போன்றவற்றை முன்னிலைப்படுத்துவதற்கே அதிகம் பயன்படுத்தினார்கள், பயன்படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். வண. கல்கந்த தம்மானந்த என்பவர் களனிப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுறையாளராக இருக்கிறார். இவர் வக்ஸ்மன் கதிர்காமரின் நினைவு நிறுவனத்தினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட நல்லினைக்கத்தை ஏற்படுத்துவதில் சமயங்களின் பங்கு என்னும் பொதுக் கருத்தரங்கில் உரைநிகழ்த்தினார்.

"வரலாற்று ரீதியாக முக்கியத்துவம் தொண்ட எமது பொறுப்புக்களில் எந்த விதமான முன்னேற்றமும் காணாத நிலையில் யுத்தத்தின் பின்னர் நான்கு ஆண்டுகள் உருண்டோடி விட்டன. இருந்த போதிலும் நல்லினைக்கம் காணபதில் போதிய விளைவுகள் ஏற்படாது இருப்பது வருத்தத்திற்குரியதே. இக்கருத்தரங்கத்தின்¹ தலைப்பிலேயே நாம் நல்லினைக்கம் காணபதில் இன்னும் நெடுந்தாரம் பயணிக்க வேண்டியுள்ளது தெரிய வருகின்றது. நாம்

ஏற்றுக் கொண்டாலும் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தாலும் சரி எதுவானாலும் இன்று நாம் பின்னர் வரும் இன்னைக்கஞ்சகான முன் குறிப்பான வகையில் இன்னுமோர் சமூக நெருக்கடி அல்லது முரண்பாட்டுக்கான எல்லையையே நோக்கிச் சென்று அழிவுகளை எட்டிய நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.” என எச்சரிக்கின்றார்.

ஜெஹான் பெரோவின்(16/08/2013)

மேலும் இலங்கையின் உள்நாட்டு அரசியல் இந்நாடுகளைப் போன்று சட்டத்துக்கு புறம்பான அல்லது ஜனநாயகமற்ற வழியில் செல்லவில்லை. இலங்கையில் சிறுபான்மை மக்களுக்கு அவர்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டமைக்கு அரசியல் யாப்பில் குறைபாடுகள் இருந்தபோதும், பெரும்பான்மை சிங்கள மக்களுக்கு பூரணமான ஜனநாயகச் சுதந்திரம் காணப்பட்டது. உலகளாவிய ரீதியில் இலங்கையின் ஜனநாயகத்தை தரப்படுத்திய போது 1978க்குப் பின்னரான காலப்பகுதியில் ஜனநாயகச் சுதந்திரச் சுட்டெண் சராசரி 6 புள்ளியை அடைந்தது. இது முன்னர் 9 புள்ளியாகக் காணப்பட்டது. இந்த 3 புள்ளிகளின் வீழ்ச்சி என்பது சிறுபான்மை மக்களின் ஜனநாயக உரிமையில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியே ஒழிய பெரும்பான்மை மக்களுக்கு அல்ல என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையை தென்-கிழக்கு ஆசியாவின் பொருளாதார வெற்றி பெற்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது உள்நாட்டு அரசியல் சூழலில் தெளிவாகத் தெரிகின்ற இன்னொரு விடயம் யாதெனில் இந்நாடுகளைப் போன்று பகுதியான எதேச்சாதிகார ஆட்சி தொடர்ச்சியாக ஒரு தலைமைத்துவத்தின் கீழ் இருக்கவில்லை என்பதாகும். இலங்கையின் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி 2009க்கு முன்னர் இரண்டு தடவைகள் மட்டும்தான் பதவி வகிக்க முடியும் என்ற யாப்பு வரையறை இருந்தது. எனவே அதிகார வலு 12 ஆண்டுகளுடன் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ஓர் நாட்டை தூரநோக்குடன் எதேச்சாதிகாரத்தின் மூலம் அபிவிருத்தி செய்வதற்கு இந்த 12 வருடங்கள் போதுமானதல்ல. 2009க்குப் பின்னர் இந்த சட்ட மூலம் திருத்தப்பட்டு ஜனாதிபதி இரண்டு தடவைகளுக்கு மேலாகவும் ஆட்சியில் இருக்கலாம் என்ற சட்டம் அங்கீரிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இலங்கையில் ஒரு தலைமைத்துவம்

நீண்ட காலம் ஆட்சியில் அமர முடியும். இந்த சட்டச் சீர்திருத்தம் ஒரு பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தில் வரவேற்கத்தக்கது. ஆனால் இதைப் பயன்படுத்தி நாட்டை அபிவிருத்தி செய்யக்கூடிய அரசியல் தலைமைத்துவத்தின் தராதரமானது, இனம், மதம், மொழி, குடும்ப அரசியல் போன்ற காரணிகளை தொடர்புபடுத்தி ஆராயுமிடத்து கேள்விக்குறியாகவே இருக்கின்றது.

மேலும் இலங்கையின் உள்நாட்டு அரசியல் ஆட்சி அதிகாரம் இரண்டு பிரதான கட்சிகளுக்கு இடையே மாறி மாறிச் செல்வதும் ஜனநாயக நோக்கில் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தாலும் பொருளாதார அபிவிருத்தி என்ற நோக்கில் அபிவிருத்திக்குச் சாதகமாக இல்லை என்றே கூறலாம். ஐக்கிய தேசியக்கட்சி(UNP), சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி(SLFP), ஜனதா விழுக்தி பெரமுன (JVP) என்ற இன்னொரு கட்சியும் பெரும்பான்மை சிங்கள மக்களிடையே பிரபல்யம் பெற்றுள்ளது. சிறுபான்மை மக்களிடையே இன ரீதியாக பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற கட்சிகள் கூட கணிசமான மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றிருக்கின்றன. எனவே இலங்கையின் உள்நாட்டு அரசியல் சூழல் என்பது எல்லாம் கலந்த ஓர் கூட்டுக் கலவையாக அபிவிருத்தியை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு தடையாக இருக்கின்றது. இந்நிலை தென்கிழக்கு ஆசியாவின் உள்நாட்டு அரசியல் சூழலில் இருந்து முற்றாக வேறுபட்டு இருக்கின்றது. 2009க்குப் பின்னர் உள்நாட்டு அரசியல் சூழல் சந்று வேறுபடுகின்றது.

2. சர்வதேச மற்றும் புவிசார் அரசியல் கழல்

இலங்கையில் உள்நாட்டு அரசியல் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு சாதகமற்ற முறையில் இருந்ததைப் போன்ற சர்வதேச மற்றும் பிராந்திய புவிசார் அரசியலும் இலங்கைக்குப் பாதகமாகவே இருந்துள்ளது. முதலாவதாக உலகில் நடைபெற்ற பணிப் போரின் ஆரம்ப காலத்தில் 1950-1980 காலப் பகுதியில் தென் கொரியா, தெவான், சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகள் முதலாளித்துவம் சார்ந்த தாராள திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கைக்கு மாறியிருந்தன. இலங்கை 1965-1970 காலப் பகுதியில் சிறியளவில் தாராளமயமாக்கல் நடைபெற்று பின்னர் கடுமையான முடப்பட்ட பொருளாதாரமாக

மாற்றமடைந்து 1978க்குப் பின்னர் தொடர்ச்சியாக இந்நாடுகள் கடைப்பிடித்த கொள்கைக்கு மாறியது. இலங்கையின் ஏற்றுமதி நோக்கிலான திறந்த சந்தைப் பொருளாதாரக் கொள்கையானது ஓர் காலாவதியான கொள்கையாக இருந்துள்ளது. உலகில் பனிப்போர் உச்சமடைந்த நிலையில் இருந்து விலகி இடதுசாரிகளும் அவை சார்ந்த கட்சிகளும் பலவீனமடைந்து சென்றன. எனவே உலகிலே இலங்கை கடைப்பிடித்த கொள்கை ஓர் பழைய, காலம் தாழ்த்திய காலாவதியான கொள்கையாக இருந்துள்ளது.

இலங்கை திறந்த பொருளாதாரத்துக்கு சென்ற காலத்தில், இலங்கை போன்ற குறைந்த வருமானம் கொண்ட நாடுகளை வளர்ந்த முதலாளித்துவ நாடுகள், தங்களின் பல்வேறுபட்ட உதவிகள் மூலம் அபிவிருத்தி செய்து முதலாளித்துவ அமைப்பு சிறந்த பெறுபேற்றைத் தரும் என காட்சிப் பொருட்களாக (showpiece) காட்ட வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை என்றே கூற வேண்டும். பனிப் போரின் சில மூலங்கள் தொடர்ந்து இருந்தபோதும் அமெரிக்காவுக்கும் அவை சார்ந்த முதலாளித்துவ நாடுகளுக்கும் இலங்கை தந்திரோபாய ரீதியில் அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஓர் நாடாக இருக்கவில்லை. இதன் காரணமாக ஆசியாவில் NICs நாடுகள் பெற்ற புவிசார் தந்திரோபாய உதவிகளை இலங்கை பெறத் தவறிவிட்டது. தென் கொரியா, ஜப்பான் போன்று இலங்கை அமெரிக்காவிடம் இருந்து இராணுவ மற்றும் நிதி உதவிகளைப் பெறத் தவறிவிட்டது. புவிசார் அரசியலை பொருளாதார அபிவிருத்திக்குப் பயன்படுத்துகின்ற தந்திரோபாயத்தில் இலங்கையின் இணைவு காலம் கடந்ததாகும். இது இலங்கைக்கு பெற்றுத் தந்த நன்மைகளைக் காட்டிலும் இலங்கைக்கு ஏற்படுத்திய தீமைகள் அதிகமாக இருந்தன என்று கூறலாம்.

இலங்கை இந்திய உபகண்டத்தின் தென் பகுதியில் உள்ள ஓர் சிறிய தீவு ஆகும். இலங்கையின் எந்த ஒரு வரலாற்றுத் தொடர்பும் இந்தியாவில் இருந்தே வந்துள்ளது. இலங்கையின் குடியேற்றவாதம், சுதந்திரம், சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான அரசியல் பொருளாதார அபிவிருத்தி எல்லாம் இந்தியாவின் கொள்கைகளுடன் அனுசரித்துச் சென்றுள்ளது. இந்த வரலாற்றுப் போக்கை 1978இல் கொண்டு

வரப்பட்ட பொருளாதாரக் கொள்கை மாற்றம் கேள்விக்குறியாக்கியது. உள்ளாட்டில் தமிழ் சிறுபான்மை மக்களின் இன அழிப்பு (1983 ஆலை இனக் கலவரம்) இந்தியாவை இலங்கை மீது நேரடியாக செல்வாக்குச் செலுத்துவதற்கான வாய்ப்பைக் கொடுத்தது. இலங்கையில் தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு பயிற்சி, நிதி, ஆயுதம், தங்குமிடம் என எல்லா உதவிகளையும் தமிழ்நாட்டின் ஊடாக இந்தியா வழங்கியிருந்தது. எனவே இலங்கை இந்தியாவைக் கணம் செய்யாமல் மேலைத் தேச அணிகளுடன் இணைந்த புவிசார் அரசியல் தந்திரோபாயம் காலம் கடந்து இலங்கைக்கு எதிர்பார்த்த உதவிகளை முதலாளித்துவ நாடுகளில் இருந்து கொடுக்காதது ஒருபறம் இருக்க, பிராந்திய அரசியல் (இந்தியா) கொள்கைக்கு எதிராக செயற்பட்டதன் எதிர் விளைவு இலங்கையின் ஆயுதப் போராட்டத்தை விரிவாக்கியமை ஆகும். இலங்கையில் யுத்தம் ஏற்படுத்திய அழிவுகள் வருடாந்தம் சராசரி 3-4 வீத பொருளாதார வளர்ச்சி என ஆய்வுகள் மதிப்பிடுகின்றன. எனவே இலங்கை இன முரண்பாடு மற்றும் யுத்தம் போன்றவற்றுக்குச் செல்லாமல் இந்தியாவின் கொள்கைக்குச் சார்பாக இந்தியாவையும் அனுசரித்துக் கொண்டு மேலைத் தேச நாடுகளின் கொள்கையோடு பயணித்து இருந்தால் யுத்தத்தை தவிர்ப்பதன் மூலம் 3-4 வீத பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பெற்று இருக்கலாம். இவ்வாறான ஓர் கொள்கைத் தந்திரோபாயத்தை முன்னெடுப்பதற்கு இலங்கையின் உள்ளாட்டு அரசியல் சாதகமாக இருக்கவில்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை புவிசார் அரசியல் ஊடாக அபிவிருத்திக்கு வேண்டிய அதிகமான வளங்களை பெறத் தவறிவிட்டது என்பதற்கு எதிரான கருத்துக்களும் உள்ளன.

முதலாவதாக தென் ஆசியாவிலே அதிகமான வெளிநாட்டு உதவியை பெற்ற முதல்தர நாடாக இலங்கை இருக்கின்றது. இலங்கையில் தலை ஒருவருக்கான வெளிநாட்டு உதவி 2005இல் US\$31 ஆகும். இரண்டாவது நிலையில் உள்ள பங்களாதேசில் US\$13 ஆகும்.

இரண்டாவதாக இலங்கையில் NICs நாடுகளைப் போன்று அல்லாமல் நிரந்தர வருமானத்தை பெற்றுக் கொடுக்கின்ற

மூலதனவாக்கத்தை பெருந்தோட்டத் துறையில் பிரித்தானியர் இட்டு விட்டுச் சென்றுள்ளனர். குடியேற்றவாதத்தால் ஏற்பட்ட இந்த மூலதன உள்கட்டுமானத்தை NICs நாடுகள் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. 1950களில் இலங்கை கொண்டிருந்த வெளிநாட்டு ஒதுக்கம் பெல்ஜீயம், பின்லாந்து, நியூசிலாந்து போன்ற நாடுகளை விட அதிகமாக இருந்தது. உள்நாட்டு நிதி மூலத்தில் நிதியின்மையால் அபிவிருத்திக்கு வேண்டிய நிதியை புவிசார் அரசியல் மூலம் வெளிநாடுகளில் இருந்து பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய தேவை இலங்கைக்கு இருக்கவில்லை. இந்நிதி மூலம் இக்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுக்கு இருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை புவிசார் அரசியல் குழலை பொருளாதார அபிவிருத்திக்குப் பயன்படுத்துவதில் காலம் பிந்தியதாக இருந்தமையால் அந்திய உதவிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்த புவிசார் அரசியல் குழல் 2009 யுத்தத்துக்குப் பின்னர் மாற்றமடைந்து இலங்கைக்கு அதிக வெளிநாட்டு உதவிகளை வழங்குகின்ற நாடாக சீனா விளங்குகின்றது. ஆசியாவில் 21ஆம் நூற்றாண்டில் சீனாவும் இந்தியாவும் முக்கியமான வகிபாகத்தை வகிக்க இருக்கின்றன. அமெரிக்கா கடந்த காலத்தில் வகித்த வகிபாகத்தை எதிர்காலத்தில் சீனா எடுத்துக் கொள்ளும் என எதிர்வு கூறப்படுகின்றது. இந்த சர்வதேச அரசியல் மாற்றத்தை இலங்கை தன்வசப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகின்றது. இங்கு உள்ள பிரச்சினை என்னவென்றால் இலங்கையில் உள்நாட்டில் இனப் பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வு எட்டாக் கணியாகச் செல்கின்றது. இந்த சூழ்நிலையில் இலங்கையின் சீனாவுடனான அதிக உறவு மேலைத் தேசத்துக்கும், குறிப்பாக அமெரிக்காவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் ஏரிச்சலை உருவாக்கியுள்ளது. எனவே இந்த இரு நாடுகளும் இன்றைய பொருளாதார ஒழுங்கில் ஒரே நேர்கோட்டில் பயணிப்பதாக எடுத்துக் காட்ட முடியும். இந்நிலைமையில் இலங்கையில் தமிழ் சிறுபான்மை மக்கள் மென்மேலும் புறக்கணிக்கப்பட்டு ஓரம் கட்டப்படும்போது இந்தியா மற்றும் அமெரிக்காவுடன் அடைக்கலம் அடைந்து மேலும் நெருக்கடிகளை இலங்கை மீது பிரயோகித்து அது இறுதியில் இராணுவத் தலையீட்டுக்கும் வழி சமைப்பதற்கான அரசியல் குழல் காணப்படுகின்றது. இந்தத் தலையீடுகள் எதிர்காலத்தில் இலங்கையை

மேலும் அபத்துக்குள்ளாக்கி பொருளாதாரப் பின்னடைவுக்கு இட்டுச் செல்லலாம்.

3. அரசின் இயல்தகவு

இலங்கையின் அரசியல் பொறிமுறையில் அரசுகளின் இயல்தகவு குறைவானதாகவே இருந்துள்ளது. அரசு தன்னைப் பலமானதாக உருவாக்காமல் நாட்டுக்குள் இனங்களுக்கு இடையில் முரண்பாடுகளையும் மனஸ்தாபங்களையும் உருவாக்கிக் கொண்டும், சிங்கள மக்களிடையே மேல் மாகாணத்துடன் ஆட்சியை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டும் தனது எல்லைக்கும் இயல்தகவுக்கும் மீறிய பொருளாதார அபிவிருத்தி இலக்குகளை வரையறுத்து அடைவதற்கு முற்பட்டிருந்தது.

இலங்கையில் கடந்த காலத்தில் பல “தாரநோக்கு” (vision) வரையறுக்கப்பட்டிருந்தன.

1. 'சுயசார்பு (soft reliance') 1970 -1977
2. இன்னொரு சிங்கப்பூரை உருவாக்குதல் அல்லது குட்டிச் சிங்கப்பூர்(1978-1989) (Becoming another Singapore or little Singapore)
3. ஹம் உதாவ மற்றும் ஜனசவிய “Gam udawa”, “jana saviya”(1989 –1993)
4. மனித நேயத்துடன் இணைந்த திறந்த பொருளாதாரம் மற்றும் சமுர்த்தி ‘Open economy with human face’ (1944 –1999) & Samurthy
5. ஆசியாவின் அதிசயம் (Wonder of Asia) 2009
6. மகிந்த சிந்தனை (2006)
7. திவி நெகும (Divi Neguma) 2013

போன்ற பல தார ஸோக்கு இலக்குகள் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தன. இருக்கின்றன. இருப்பினும் இந்த இலக்குகளை அடைவதில் பல குறைபாடுகள் உள்ளன.

1. பொருளாதாரத் தட்டமிடல் உள்வாங்கப்படாமை:

இவ் இலக்குகள் அரசியல் நோக்கம் கொண்டவையாகவும், அரசியல்வாதிகளின் செல்வாக்கை பெயரளவில் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லவையாகவும் மட்டுமே இருந்தன. இவைகளுக்கு என பொருளாதார தேசிய திட்டமிடலில் முக்கியத்துவம் எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆட்சி மாற்றமடையும் போது அவை செல்வாக்கை இழந்தன.

2. இலக்குகள் அமர்வருத்த அரசுடன் இணைக்கப்படாமை

பல இலக்குகள் ஓர் அபிவிருத்தி அரசுக்குரிய (Developmental state) இலக்குகளாக இருந்தபோதும் நடைமுறையில் இவை நலனியல் அரசுடன் (welfare state) இணைக்கப்பட்டிருந்தன. இலங்கை, பிரித்தானியர் காலத்தில் இருந்தே ஜனநாயக விஸ்தரிப்புடன் மக்களின் வாக்குகளை பெறுவதற்கு, நலன்புரிக் கொள்கையுடன் நலன்புரிச் செலவுகளை தனது நிலைக்கு மீறி பின்பற்றி வந்தது. ஆனால் இச்சலோகங்கள் ஓர் அபிவிருத்திவாதக் கொள்கையூடாகவே அடைய வேண்டும் என்பது எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. இலங்கையில் அவ்வாறு வளர்ச்சியை தூண்டக்கூடிய கொள்கைகளைக் காட்டிலும் சமூக நல அபிவிருத்தியை தூண்டக்கூடிய கொள்கைகளுக்கே முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

இலங்கையில் சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் சமூக நலச் செலவீடுகளைச் செய்து, வளர்ச்சியைப் பூர்க்கணித்து இருந்தன. இது வருமான மீள் பங்கீடு எனவும் சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர். பெரும்பான்மை மக்களை கல்வி, சுகாதாரம், மருத்துவம் போன்றவற்றில் முன்னிலைப்படுத்தி அதனுடாக பெரும்பான்மை மக்களை அரசு அதிகாரிகளாக்கி நாட்டின் தேசியத்தை சிங்களத் தேசியமாக மாற்றுகின்ற கொள்கைக்கு சமூக நலச் செலவீடுகள் அவசியமாக இருந்தன. பல்கலைக்கழக அனுமதியில் தரப்படுத்தல், உலர் வலயக் குடியேற்றத் திட்டங்கள் என அரசின் சமூக நலச் செலவுகளுக்கு பின்னால் இனவாத அரசியல் செறிந்து இருந்தமையை அவதானிக்கலாம். இவை இன முரண்பாட்டை ஏற்படுத்தின. இன முரண்பாடு யுத்தமாகி இலங்கையின் பொருளாதார

இயல்தகவுக்கு மீறிய பாதுகாப்புச் செலவை அதிகரித்தது. தற்போது சமூக நலச் செலவு மற்றும் பாதுகாப்புச் செலவு ஆகிய இரண்டும் இலங்கையின் அபிவிருத்தியை கேள்விக்குறியாக்கியுள்ளது.

உதாரணமாக இலங்கையின் தற்போதைய இலக்கு “இலங்கையை ஆசியாவின் அதிசயமாக” மாற்றுவதாக இருக்கிறது. இந்த இலக்குகளுக்கான கொள்கைகள், நடைமுறைகளை பின்பற்றுவதற்கு முன்னர் ஏற்கனவே அரசியல் தலைவர்களால் வகுக்கப்பட்ட சுலோகங்களான “தென்னாசியாவின் குட்டி சிங்கப்பூர்” என்ற இலங்கை அடைய முடியாமல் போனமைக்குரிய காரணங்களை நாம் இனம் காண வேண்டும். அத்துடன் ஆசியாவின் அதிசயமாக மாறிய நாடுகள் குறிப்பாக சிங்கப்பூர் எவ்வாறான சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தன என்பதை அழிய்ந்து அவைகளை இலங்கை கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இவை யாவற்றையும் புறந்தள்ளிலிட்டு காலத்துக்கு காலம் இனவாதத்தின் மூலம் ஆட்சிக்கு வருகின்ற தலைவர்கள் புதிய சுலோகங்களையும் இலக்குகளையும் வகுப்பதில் பயனில்லை. கடந்தகால அனுபவம்தான் எதிர்காலத் திட்டமிடலுக்கு உதவுகின்றது. இலங்கையில் தற்போது அது அறவே கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை என்னாம்.

3. நாட்டைக் கட்டியமுப்பும் தூரநோக்கு இல்லாமை

இலங்கையில் மேலே குறிப்பிட்ட தூரநோக்கு கூற்றுக்கள் எதுவும் நாட்டைக் கட்டியமுப்பும் (Nation Building) தூரநோக்கு கூற்றை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தவில்லை. அரசியல்வாதிகள் அடுத்த பொதுத் தேர்தலில் தங்களுடைய வாக்கு வங்கியைப் பலப்படுத்துவதற்கு மட்டுமே இந்த தூரநோக்குக் கூற்றுக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. உண்மையான நாட்டைக் கட்டியமுப்புவதற்கான தூரநோக்குக் கூற்றாக இவை அமையவில்லை. பல்லின சமூகம் வாழும் இலங்கையில் ஒரு இனத்தின் கலாச்சார விடயங்களையும் அவை சார்ந்த சமூக கலாச்சார விடயங்களையும் மேம்படுத்துதல் நாட்டைக் கட்டியமுப்புதல் அல்ல. மேடைப் பேச்சுக்களில் மட்டும் இனங்களுக்கு இடையே நல்லினங்கத்தை கட்டியமுப்புதல் நடைபெறுகின்றது. நடைமுறையில் பள்ளிவாசல்களும், கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களும், இந்து ஆலயங்களும் தாக்கப்படுகின்றன.

4. பொது நீதியை சுயநல அரசியலுக்காகப் பயன்படுத்துதல் (Pork Barrel Political public expenditure)

இலங்கையில் முன்மொழியப்பட்ட தூரநோக்கு கூற்றுக்கள் ஊடாக பொது நிதி தங்களுடைய சுயநல அரசியலை வளர்ப்பதற்கு பயன்படுத்தப்பட்டன. அரசியல்வாதிகள் கொள்கைகளை நிபுணர்களைக் கொண்டு வகுத்தபோதும் அவை நடைமுறைக்கு வரும்போது அரசியல்வாதிகள் தமது சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளைக் கருத்தில் கொண்டு தாம் விரும்பியவற்றையே நடைமுறைப்படுத்துகின்றார்கள். எனவே இலங்கையில் பொருளாதாரக் கொள்கைகளைத் திட்டமிடவும் வகுப்பதற்கும் அரசாங்கத்துடன் பொருளியல் நிபுணர்கள் இணைந்திருப்பது கொள்கை உருவாக்கத்துக்காக (policy formation) அல்ல மாறாக கொள்கைகளை நியாயப்படுத்துவதற்காக (Policy Justification) என பலர் கூட்டிக் காட்டுகிறார்கள். அரசியல்வாதிகளின் இந்த நடவடிக்கைகள் உள் ரீதியாக நாட்டைக் கட்டியெழுப்ப ஆர்வம் கொண்டவர்களை இலங்கையில் இருந்து விலகச் செய்கின்றது.

எனவே தொகுத்து நோக்கும்போது அரசின் இயல்தகவு ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு முக்கியமானதாகும். அரசின் இயல்தகவு என்பது இனவர்த்ததைத் தூண்டி சிங்கள மக்களின் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெறுதல் அல்ல. மாறாக இலங்கையின் எல்லா இன, மத, மொழி மக்களும் சம உரிமையுடன் வாழக் கூடிய ஒரு குழலை ஏற்படுத்தி எல்லா மக்களுடைய பங்களிப்பில் தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான இயல்தகவைக் குறிக்கின்றது. இலங்கையின் வரலாற்றில் முதலில் J.R. ஜெயவர்த்தனா அதிக வாக்குகளைப் பெற்றவர். அவர் காலத்தில்தான் யாழ்ப்பாண நால் நிலையம் ஏரிக்கப்பட்டது. அவருக்குப் பின்னர் மகிந்த ராஜபக்ஸ் ஆட்சிக் காலத்தில் அறுதிப் பெரும்பான்மை காணப்படுகின்றது. ஆனால் தலா ஒரு இலங்கையன் ஒரு நாள் ஒன்றுக்கு ரூபா 30-40ஜ பாதுகாப்புச் செலவாக செலவு செய்கிறான். இந்த பாதுகாப்புப் படைகள் மிகப் பெரிய அளவில் வடக்கு, கிழக்கில் நிலை கொண்டிருக்கின்றன. எனவே இலங்கையில் அரசின் இயல்தகவு என்பது தமிழ் மக்கள் மீதான இராணுவ அழுத்தமாகக் கொள்ளப்படலாம். இந்த அரசின் இயல்தகவு எவ்வகையான தூரநோக்கு கூற்று இலக்குகளை

அடைய பயன்பட்டது என்பதை J.R.ஜெயவர்த்தனா பெரும்பான்மைத் தலைவர்களுக்கு கற்றுத்தந்து இருக்கிறார்.

இலங்கையில் தற்போது உள்ள தூரநோக்குக் கூற்றாக “மகிந்த சிந்தனை”, “திவிநெகும்” என பல்வேறு கூற்றுக்கள் காணப்படுகின்றன. இது பற்றி தீர்ப்புக் கூறிய உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர் சிராணி பண்டாரநாயக்காவுக்கு எதிராக நடைபெறுகின்ற நடவடிக்கைகளை நோக்கும்போது ஒர் பொருளியலாளராக நான் கருத்துக் கூறுவதை தவிர்க்கின்றேன். தென் கிழக்கு ஆசியாவில் பொருளாதாரத்தில் வெற்றிபெற்ற நாடுகள் அவர்களின் அரசுகளின் இயல்தகவை ஒர் எதேச்சாதிகார ஆட்சி ஊடாகத்தான் அடைந்தார்கள். எனவே தூராள ஐனநாயகத்தின் வழி நாட்டை அபிவிருத்தி செய்ய முடியாது என்பதில் நான் உடன்படுகின்றேன். ஆனால் அரசியலில் தலைமைத்துவம், சர்வதேச அரசியல் சூழல், பணிக் குழுக்கள் போன்ற ஏனைய காரணிகள் இதற்கு சாதகமாக அமைய வேண்டும்.

2015 ஜூவரி 8இல் ஜனாதிபதி தேர்தலுக்குப் பின்னர் இங்கு பாரிய மாற்றும் ஏற்பட்டது. இம் மாற்றத்துக்குப் பின்னர், கடந்த ஆட்சியில் நடைபெற்ற கோடிக்கணக்கான பண மோசடிகள், ஊழல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. கடந்த 10 வருடங்களில் (2005-2015) இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு கார்பெற் வீதிகளை மக்களுக்கு காட்சிப் பொருளாகக் காட்டிவிட்டு பல மில்லியன்களை அரசியல்வாதிகள் கொள்ளையடித்துச் சென்றுள்ளனர். இது மேல் மட்டத்திலிருந்து கீழ் மட்டம் வரை இடம்பெற்றுள்ளது. இந்நிலையில் பொருளாதார அபிவிருத்தி கேள்விக்குறியே ஆகும்.

References

- Ann Sasa List-Jensen (2008) Economic Development and Authoritarianism A Case Study on the Korean Developmental State, DIIPER research series, Working paper- 5.
- Allen C. Kelley (1988) Population Pressures, Saving, and Investment in the Third World: Some Puzzles, Economic Development and Cultural Change, Vol. 36, No. 3, pp. 449-464

Castells M(1992) Four Asian tigers with dragon head: A Comparative analysis of state, economy and society in the Asian pacific rim. Sage publications pp.33-70

Hausmann, R. and Rodrik, D. (2005). Self-Discovery in a Development Strategy for Elsalvador. *Economica*, vol.6, no.1, pp.43-101, Brookings Institution Press, Fall

Jorge I. Domínguez (2002) The Perfect Dictatorship? Comparing Authoritarian Rule in South Korea and in Argentina, Brazil, Chile, and Mexico,

Kenichi Ohno, GRIPS & VDF (2006) Leadership, Political Regime, and Economic Development, This paper is based on GRIPS Master Course on Policy Formulation in Developing Countries, Autumn 2006.

Khan, M. H. (2008). Governance and Development: The Perspective from Growth-enhancing Governance. In GRIPS Development Forum (Ed.), Diversity and Complementarity in National Graduate Institute for Policy Studies. Development Aid: East Asian Lessons for African Growth(pp. 107-152). Tokyo:

Lee .Y.J(1990) . Legitimizing accumulation and exclusionary authoritarianism: political economy of rapid industrialization in South Korea and Brazil: Ph.D thesis Harvard university.

Ohno, I. (Ed.). (2005). True Ownership and Policy Autonomy: Managing Donors andOwning Policies. GRIPS Development Forum. Tokyo: National Graduate Institutefor Policy Studies

Ohno, I. (2008a). The East Asian Growth Regime and Political Development. In GRIPS. Development Forum, Diversity and Complementarity in Development Aid: East Dynamic Capacity Development Asian Lessons for African Growth (pp. 37-61) Tokyo: National Graduate Institute for Policy Studies.

Prabath Jayasinghe (2008) cumulative forces behind the Economic development in East Asia and SriLanka's development experiences. Edi by S.M.P.Senanayake, at development perspectives: growth and equily in SriLanka, department of Economics, University of Colombo, SriLanka

- Santhirasegaram.S (2009) Political backings, success of big push and take off in capital accumulation in Asia. Sri Lanka Economic Journal, Vol 10/2, pp.51-77, December, 2009. Sri Lanka Economic Association, Colombo.
- Uyangoda, J.,(2000) post independence political movements. In: W.D. Laksheman and C.A Tisdell, eds. Sri Lanka's development since independence: Socio- economic perspectives and analysis. Huntington, NY: Nava Science publishers.
- Watanabe, T. (1995). Shinseiki Asia no Koso[Designing Asia for the New Century]. Tokyo: Chikuma Shinsho. Partly translated and published as chapter 11 in K. Ohno and I. Ohno (Eds.), (1998).
- கலாநிதி ஜெகான் பெரேரா (2013) பெளத்த மதச் செல்வாக்கு உள்ள நாட்டில் வளர்ந்து வரும் சமயப் பாகுபாடுகள், யாழ் தினக்குரல், 17/08/2013

நென் கொரியாவின் பொருளாதார முன்னேற்றுத்

கைத்தொழில் கொள்கை மற்றும் பொருளாதார ஜனநாயகம் மீதான ஒருநோக்கு

- கோ.அமிர்தலிங்கம்

அறிமுகம்

கடந்த அரை நாற்றாண்டு காலத்தில் தென் கொரியா அடைந்து கொண்ட பாரிய பொருளாதார வெற்றிக்கான காரணம் உலக சந்தையில் தென் கொரியாவின் கைத்தொழில் நிறுவனங்கள் போட்டித் தன்மை உடையனவாக மாறுவதற்குக் காரணமாக இருந்த அந்நாட்டின் கைத்தொழில் கொள்கையே என பலர் நாம் கிண்றனர். கைத்தொழில் கொள்கை மீது கவனம் செலுத்தப்படுவதற்கு ஆதரவான மனப்பாங்கு தென் கொரியாவில் பரந்தளவில் காணப்படுகின்ற போதும் தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கு பாதகம் ஏற்படுத்தி கைத்தொழில் கொள்கையானது சில கொரியர்களுக்கு மட்டும் பாரிய நன்மைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளதாக ஏனையோர் நம்புகின்றனர். இது அதிகரித்து உற்பத்தித்திறன் மூலம் கிடைத்த நன்மைகளை நியாயமான முறையில் பகிர்வதற்கான பொருளாதார ஜனநாயகத்தினை நோக்கிய நகர்வுக்கு வழி வகுத்துள்ளது. எனிர்காலத்தில் கைத்தொழில் கொள்கையோ அன்றில் பொருளாதார ஜனநாயகமோ கொரியர்களின் சிறந்த விருப்பமாக இருக்கப் போவதில்லை. மாறாக மிகக் குறைந்த அரசு தலையிட்டுடன் கூடிய வர்த்தகக் கொள்கையானது தென் கொரியாவின் தொடர் தேர்ச்சியான பொருளாதார முன்னேற்றுத்திற்கான சிறந்த சூழலினை வழங்கும்.

தென் கொரிய பொருளாதாரம் சிறியதாக இருப்பதாலும் தென் கொரிய நிறுவனங்கள் பெரிய நாடுகளின் நிறுவனங்களுடன் போட்டியிடுவது கடினமாக இருப்பதாலும் அரசாங்கத்தின் ஆதரவானாலும் உலக சந்தையில் தென் கொரிய நிறுவனங்களின் போட்டித் தன்மையைப் பேணுவதற்கு வழி செய்வதாக இவ்வாதம் விதந்துரைக்கின்றது. தென் கொரியா அடைந்து கொண்ட பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உண்மையில் கைத்தொழில் கொள்கையானது (Industrial Policy) பங்களிப்புச் செய்யும் ஆற்றலினைக் கொண்டிருந்ததா? என்பது பற்றி ஒருவர்

மிகக் கவனமாக பகுப்பாய்வு செய்ய வேண்டும். தென் கொரியா பாரிய பொருளாதார வளர்ச்சியினை அடைந்து கொண்டது என்பதும் தென் கொரியா கைத்தொழில் கொள்கையினை அமுல்படுத்தியது என்பதும் உண்மையாயினால் ஏற்பட்டது எனக் கூறமுடியாது என Yoo(2009) வாதிடுகின்றார். இன்னும் ஆழமாகப் பார்த்தால் விடயம் மேலும் தெளிவற்றதாகவே காணப்படுகின்றது. தென் கொரியாவின் பல மின்னியல் மற்றும் மோட்டார் வாகன நிறுவனங்கள் இப்போது உலக சந்தையில் உயர்ந்த நிலையில் காணப்படுகின்றன. கடந்த கால விளைவுகளை விடவும் தற்போதைய வினா யாதெனில் நாட்டின் தொடர்ச்சியான பொருளாதார சுபீட்சத்திற்கு கைத்தொழில் கொள்கை விரும்பக்கூடியதா என்பதாகும். கைத்தொழில் கொள்கைக்கு மாற்றீடாக தற்போது பொருளாதார ஐனநாயகம் (Economic Democracy) என்னும் ஒரு கருத்துநிலை முன்வைக்கப்படுகின்றது. தென் கொரியப் பொருளாதாரத்தின் தற்போதைய பொருளாதார சுபீட்சமானது மலிவான ஊழியத்தின் காரணமாக ஏற்பட்டதாகும். இதே மாதிரி மலிவான ஊழியத்தினை முன்னர் ஜப்பான் கொண்டிருந்தது, தற்போது சீனா மற்றும் வியட்னாம் ஆகிய நாடுகள் கொண்டிருக்கின்றன. தென் கொரியப் பொருளாதாரம் சுபீட்சமான நிலையில் காணப்பட்டபோதும் இச்சுபீட்சமானது அனைத்து கொரியர்களிடையேயும் சமமாகப் பகிரப்படவில்லை.

பொருளாதார ஐனநாயகம் என்னும் வாதத்தின் பின்னால் இருக்கும் விடயம் யாதெனில் அரசாங்கமானது தென் கொரியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சியின் நன்மைகளை பரந்தனவில் பகிரவதற்கு வழி செய்யக்கூடிய கொள்கைகளை அமுல்படுத்த வேண்டும் என்பதாகும். கைத்தொழில் கொள்கை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினருக்கு ஆதரவளிப்பதனை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கையில் பொருளாதார ஐனநாயகமானது தொழிலாளர் வர்க்கத்தினருக்கு ஆதரவளிப்பதனை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. ஒரு கொள்கை நோக்கில் பார்க்கும்போது தென் கொரியாவிற்கான மாற்றுத் தெரிவாகக் காணப்படுவது யாதெனில் கைத்தொழில் கொள்கையா அல்லது பொருளாதார ஐனநாயகமா என்பதாகும்.

மாற்றுத் தெரிவிற்காகக் காணப்படுவது இவை இரண்டும் மட்டும்தான் என்றில்லை. எல்லோர் தொடர்பாகவும் நடுநிலையாகக் காணப்பட்டு வணிக நிறுவனங்களுக்கோ அல்லது தொழிலாளர்களுக்கோ ஆதரவு கொடுக்காத அரசு தலையீட்றற் முதலாளித்துவமானது (laissez faire capitalism) கைத்தொழில் கொள்கை அல்லது பொருளாதார ஜனநாயகத்தினை விடவும் விரும்பத்தக்கதாகும். அரசு தலையீட்றற் முதலாளித்துவத்தில் வலியுறுத்தப்படும் பொருளாதார சுதந்திரமானது கோட்பாடு ரீதியாக பொருளியலாளர்களிடையே கணிசமான ஆதரவினைக் கொண்டுள்ளபோதும் நடைமுறையில் அதற்குச் சார்பாக சிலர் மட்டுமே வாதிடுகின்றனர். இதற்கான காரணம் மிகத் தெளிவானது. மக்கள் தமக்கு நன்மையளிக்கும் கொள்கைகளுக்கே ஆதரவு தெரிவிப்பதற்கு முந்படுகின்றனர். வணிகத் துறையினர் வணிகத்திற்கு ஆதரவான கொள்கைகளுக்கு ஆதரவாக வாதிடுவதுடன் கைத்தொழில் கொள்கையினையும் விரும்புகின்றனர். அதேவேளை தொழிலாளர்கள் தமக்கு நன்மையளிக்கும் கொள்கைகளுக்கு ஆதரவு தெரிவிப்பதுடன் பொருளாதார ஜனநாயகத்திற்குச் சார்பாகவும் குரல் கொடுக்கின்றனர். வாக்காளர்களின் கோரிக்கைகளைப் பூர்த்தி செய்வதன் மூலம் அரசியல்வாதிகள் தமது பதவிகளைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கான ஆதரவினைப் பெறுகின்றனர். கோட்பாட்டு ரீதியாக பஸ் அரசு தலையீட்றற் கொள்கைகளை விரும்பியபோதும் நடைமுறையில் ஒவ்வொருவரும் தமக்கு நலன் பயக்கும் கொள்கைகளை மட்டுமே வேண்டுகின்றனர். இவ்வாய்வுக் கட்டுரையானது கைத்தொழில் கொள்கையும் பொருளாதார ஜனநாயகமும் தென் கொரியாவின் பொருளாதாரத்திற்குப் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தும் என்றும் அரசு தலையீட்றற் முதலாளித்துவமானது சிறந்த மாற்றுத் தெரிவாக இருக்கும் எனவும் வாதிடுகின்றது.

2. கைத்தொழில் கொள்கை

கடந்த 50 ஆண்டுகளில் தென் கொரியப் பொருளாதாரத்தின் வெற்றியானது அளப்பரியதாகும். 1962ஆம் ஆண்டு ஸயர், கொங்கோ மற்றும் சூடான் போன்ற நாடுகளை விடவும் குறைந்த

தலா வருமானத்தைக் கொண்டு உலகில் மிக வழிய நாடுகளில் ஒன்றாக தென் கொரியா காணப்பட்டது. ஆனால் அடுத்து வந்த முன்று தசாப்தங்களில் தென் கொரியா ஒரு பொருளாதார வளர்ச்சி மகோண்ணத்தினை (Mirracle) அனுபவித்தது. அதன் தலா வருமானம் 20 மடங்கால் அதிகரித்தது (Choi, 1994: 233). தென் கொரியாவுடன் ஒப்பிடுமிடத்து அமெரிக்காவின் தலா வருமானம் ஆரம்பத்தில் காணப்பட்டதனைவிட இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் ஏழு மடங்கால் மட்டுமே அதிகரித்திருந்தது. இவ்வளப்பயி பொருளாதார வளர்ச்சியானது 1961இல் இராணுவப் புரட்சி மூலம் ஜனாதிபதி பாக் சுங் ஹீ (Park Chung Hee) பதவியேற்ற காலத்திலேயே ஆரம்பித்தது. ஜனாதிபதி பாக் சுங் ஹீ ஏற்றுமதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு பொருளாதாரத்தினை வடிவமைத்தார். அவர் வாங்கிகளைத் தேசியமயப்படுத்தியதுடன் ஏற்றுமதி இலக்குகளை நிர்ணயித்து அவ் இலக்குகளை விஞ்சிய வணிகர்களுக்கு வெகுமதியளித்தார். சிறப்பாகச் செயலாற்றியவர்களுக்கு குறைந்த வட்டியடனான கடன், இறக்குமதி அனுமதிப் பத்திரங்கள் போன்ற வெகுமதிகள் அளிக்கப்பட்டமையானது அவர்களது இலாபத்தினை அதிகரிக்க வழி செய்தது. இறக்குமதிகள் மீது கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டதுடன் ஏற்றுமதிகளுக்கு மானியம் வழங்கப்பட்டது. ஏற்றுமதியாளர்கள் வரி இல்லாமலேயே தமக்குத் தேவையான உள்ளூடுகளை இறக்குமதி செய்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஜனாதிபதி பாக் சுங் ஹீ, 1979இல் படுகொலை செய்யப்பட்டபோது தென் கொரியா பதினெந்து வருட காலத்தில் சராசரியாக 10வீத பொருளாதார வளர்ச்சியினைக் கொண்டிருந்தது. இரும்பு உற்பத்தி, கப்பல் கட்டுதல், வாகனங்கள், இரசாயனங்கள், மின்னியல் உபகரணங்கள் போன்றவற்றில் தென் கொரியா அடைந்த வெற்றியானது உலகில் ஒரு வறுமையான நாடு என்னும் நிலையிருந்து உலகின் முன்னணி கைத்தொழில்மய நாடுகளில் ஒன்றாக தென் கொரியாவினைத் தரமுயர்த்தியது.

3. கைத்தொழில் கொள்கையும் அமெரிக்காவின் அனுபவமும்

தென் கொரியாவின் கைத்தொழில் கொள்கையானது ஜப்பானின் கைத்தொழில் கொள்கையினை ஒத்ததாகக் காணப்பட்டது. ஜப்பானின்

தசாப்த கால வெற்றியினை 1980களில் அவதானித்த பல அமெரிக்க ஆய்வாளர்கள் அமெரிக்கா ஜப்பானின் கைத்தொழில் கொள்கையினை அமுல்படுத்த வேண்டும் என வலியுறுத்தினர். 1990களில் ஜப்பானின் பொருளாதாரம் தேக்கமடைந்தபோது கைத்தொழில் கொள்கையினை அமுல்படுத்த வேண்டும் என்னும் அமெரிக்கர்களின் ஆர்வம் நலிவடைந்துவிட்டது. குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு வெற்றிகரமானதாகக் காணப்பட்ட ஜப்பானின் கைத்தொழில் கொள்கையானது இரண்டு தசாப்பத காலமாக பலவீனமானதாகக் காணப்படுகின்றது. தென் கொரியாவின் கைத்தொழில் கொள்கையின் எதிர்கால விளைவுகள் பற்றி சிந்திப்பதற்கான ஒரு வழி யாதெனில் 1960களில் தென் கொரியாவின் கைத்தொழில் கொள்கையினை ஒத்த கைத்தொழில் கொள்கையினை அமெரிக்கா அமுல்படுத்த தீர்மானித்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் எனக் காற்பணை செய்து பார்ப்பதாகும். அமெரிக்கா ஏற்கனவே ஒரு கைத்தொழில் பொருளாதாரமாகக் காணப்படுகின்றது. சர்வதேச சந்தைகளில் வெற்றி பெறுவதற்கான ஆற்றலினை வெளிப்படுத்திய நிறுவனங்களுக்கு மேலதிக உதவிகளை வழங்க அமெரிக்கா தீர்மானித்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும்? 1960இல் General Motors (GM) உலகின் மிகப் பெரிய வாகனங்கள் தயாரிப்பு நிறுவனமாகக் காணப்பட்டது. சர்வதேச நிறுவனமான General Motors உலகம் முழுவதும் தனது சந்தையினைக் கொண்டிருந்தபோதும் அமெரிக்காவின் உள்ளாட்டுச் சந்தையே அதன் மிகப் பெரிய சந்தையாகக் காணப்பட்டது. கைத்தொழில் கொள்கை மூலம் General Motors இங்கு நேரடியாக மானியம் வழங்கப்படாவிட்டாலும் அமெரிக்கச் சந்தையானது பாதுகாப்பானதாகக் காணப்பட்டது. Ford and Chrysler ஆகிய அமெரிக்காவின் இரண்டு மிகப் பெரிய நிறுவனங்களுடன் சேர்ந்து முதலாவது மிகப் பெரிய நிறுவனமான General Motors உம் தனது கடந்த கால வெற்றிகளின் மீது தங்கியிருந்தது. இம்முன்று நிறுவனங்களும் வினைத்திறனாற்ற முகாமைத்துவம் ஊடாக சில கொரியர்கள் வேண்டி நிற்கும் பொருளாதார ஜனநாயகத்தினை ஒத்த பாரிய நலன்களை தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கின. United Auto Workers Union (UAW) என்னும் தொழிழ்சங்கமானது கணிசமான சக்தியினைக் கொண்டிருந்தமையினால் மேற்கூறிய மூன்று பெரிய நிறுவனங்களுடனும் கூட்டாகப் பேரம் பேசவில் ஈடுபட்டது. ஆனால்

இம்முன்று பெரிய கம்பனிகளும் கூட்டாகப் பேரம் பேசுவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. உயர்வான தொழிலாளர் செலவுகளுக்கு மேலதிகமாக மூன்று நிறுவனங்களினதும் தரக் கட்டுப்பாடானது மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் காணப்பட்டமையானது General Motors வங்குரோத்து அடைந்து அமெரிக்க அரசாங்கத்தினால் 2009இல் கையகப்படுத்தப்படும் வரை வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் அமெரிக்கச் சந்தையில் கால் பதிப்பதற்கு அனுமதித்தது. இவ்வுதாரணமானது Hyundai மற்றும் Kia போன்ற கம்பனிகளுக்குச் சாதகமாக கைத்தொழில் கொள்கையினைப் பயன்படுத்துவது தென் கொரியாவினைப் பொறுத்தவரையில் புத்தி சாதுரியமானதாக இருக்குமா என்பதனைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. Hyundai சர்வதேச சந்தைகளில் கணிசமான வளர்ச்சியை அடைந்துள்ளதுடன் 2009இல் அமெரிக்கச் சந்தையில் விழுப்பனை வளர்ச்சியினைப் பதிவு செய்த ஒரேயோரு கம்பனியாகவும் காணப்படுகின்றது. 2010இல் Hyundai கம்பனிக்கு General Motors நிறுவனத்திற்கு ஏற்பட்ட நிலை வருமா? Hyundai கம்பனிக்கு ஆதரவாக இருக்கும் கைத்தொழில் கொள்கையானது சர்வதேச சந்தைகளில் செலவு நடிங்களை வழங்கும்போது அது கம்பனிகளை தொடர்ந்தும் இலாபம் ஈடுவதற்காக அவற்றின் முயற்சியாண்மையில் தங்கியிருக்கக் செய்வதனை விடுத்து அரச தயவில் தங்கியிருப்பதற்கு அனுமதிக்கின்றது. அவ்வாறான ஒரு உபாயமானது General Motors நிறுவனத்திற்கு ஏற்பட்ட நிலைமையினைப் போன்று 2050இல் Hyundai கம்பனியானது ஒரு பலவீனமான கம்பனிக்கு உதவி செய்வதற்காக அரசாங்கத்தினைப் பொறுப்பேற்குமாறு கோரும் நிலைமைக்கு வழிவகுக்கக் கூடும்.

தென் கொரியாவில்கைத்தொழில் கொள்கைக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுப்போரின் வாதம் யாதெனில் தென் கொரியாவின் பொருளாதாரம் சிறியதாக இருப்பதால் உலக சந்தையில் போட்டித் தன்மையுடன் இருப்பதற்கு தென் கொரியக் கம்பனிகளுக்கு அரசின் உதவி தேவை என்பதாகும். ஆனால் Michael Dell அவரது கம்பனியினை அவரது கல்லூரியின் விடுதி அறையொன்றில் ஆரம்பித்தார். Steve Jobs கராஜ் ஒன்றில் கண்ணிகளைச் செய்யத் தொடங்கினார். Bill Gates கல்லூரிப் படிப்பினைக் கைவிட்டு கண்ணிகளுக்கான மென் பொருட்களை

எழுதத் தொடங்கினார். இவர்கள் அனைவரும் மிகப் பெரிய போட்டியாளர்களைக் கொண்ட கைத்தொழிலில் மிகச் சிறிய தொழில் முயற்சிகளை ஆரம்பித்து மிக உயர்ந்த இடத்தினை அடைந்தனர். அமெரிக்காவின் கைத்தொழில் கொள்கையானது IBMஇற்கு உதவி செய்திருந்தால் Microsoft, Dell மற்றும் Apple போன்ற நிறுவனங்கள் ஒருபோதும் உருவாகி வெற்றி பெற்றிருக்க முடியாது. Samsung மற்றும் Hyundai போன்ற நிறுவனங்களுக்கு உதவி செய்வதன் மூலம் தற்போது புதிய தொழில் முயற்சியாண்மைகள் தென் கொரியாவில் அமுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அமெரிக்கா 1960களில் கைத்தொழில் கொள்கையினை பிரதான கைத்தொழில் உற்பத்தியாளர்களுக்கும் ஏற்றுமதியாளர்களுக்கும் உதவும் நோக்குடன் உருவாக்கியிருந்தால் IBM மற்றும் General Motors போன்ற நிறுவனங்கள் பெரும்பாலும் நன்மையடைந்திருக்கும். General Motors வர்த்தகத்தில் தொடர்ந்திருப்பதற்கு அரசின் மீட்பு நிதி (bailout) உதவியினை வேண்டியது. IBM ஆனது தொடர்ந்தும் இலாபம் ஈட்டுவதற்கு அரசு உதவியினை விடவும் தனது முகாமைத்துவத்தின் தொழில் முயற்சியாண்மையில் தங்கியிருந்தது. உண்மையில் பெரிய நிறுவனங்களுக்கு உதவி செய்ப்பும் கைத்தொழில் கொள்கையானது புதிய நிறுவனங்களின் தொழில் முயற்சியாண்மை உருவாக்கத்தினைத் தடுக்கின்றது. Microsoft, Apple மற்றும் Dell என்பன கண்ணிக் கைத்தொழில் துறையில் இன்று பெரிய நிறுவனங்களாக இருப்பதற்குக் காரணம் அமெரிக்காவின் கைத்தொழில் கொள்கையினால் அல்ல மாறாக அமெரிக்கா கைத்தொழில் கொள்கையினைக் கொண்டிருக்காததேயாகும். கடந்த காலத்தில் கைத்தொழில் கொள்கையின் அனுகூலங்களை விடுத்துப் பார்த்தாலும் தென் கொரியாவின் கைத்தொழில் ஜாம்பவான்கள் உலக சுந்தையில் போதியளவு ஆதிக்கம் செலுத்துவது அரசு உதவியினை எதிர்பார்க்காமல் அவை தமது சொந்தக் காலில் நிற்பதற்குப் போதுமானதாகும். அவ்வாறு நிற்கும்போது அது எதிர்கால தொழில் முயற்சியாளர்களுக்கு தென் கொரியப் பொருளாதாரத்தில் சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதற்கும் ஏதுவாக அமையும். தென் கொரியாவின் கைத்தொழில் ஜாம்பவான்களுக்கு உதவி செய்யும் கைத்தொழில் கொள்கையானது தென் கொரியாவினைச் சேர்ந்த கம்பனிகள்

அல்லாமல் வேறுநாடுகளைச் சோர்ந்த கம்பனிகள் அவற்றுக்கு மாற்றீடாக உருவாகுவதனை உறுதி செய்வதாக இருக்கும். இவ்வாதத்தினை நிறுவுவதற்கு ஜப்பான் ஒரு சிறந்த உதாரணமாக அமையுமா? கைத்தொழில் கொள்கை மூலம் 1980கள் வரை வெற்றியடைந்த ஜப்பானியப் பொருளாதாரமானது இரண்டு தசாப்த காலமாக மந்த நிலையினை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இம்மாதிரியினையா தென்கொரியா பின்பற்ற விரும்புகின்றது?

4. பொருளாதார ஜனநாயகம்

தென் கொரியப் பொருளாதாரம் பாரிய வளர்ச்சியடைந்து நாடு பொருளாதார சூப்பீட்சத்தினை அடைந்து கொண்டபோதும் அச்சூப்பீட்சமானது நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் இடையே சமமாக பகிரப்படவில்லை. ஐனாதிபதி Park Chung Hee நிர்வாகத்தின் கீழ் தொழிலாளர் நலன்கள் தியாகம் செய்யப்பட்டு வணிகத் துறைக்கு மானியம் வழங்கப்பட்டது. 1970களின் முற்பகுதியில் ஏற்பட்ட பொருளாதார மந்தம் காரணமாக அரசாங்கம் தனியார் கடன்களை திருப்பிச் செலுத்துவதனை இடைநிறுத்தும் அறிவிப்பினை வெளியிட்டது. இது தனியார் நிறுவனங்களுக்கு வட்டியில்லாக கடன்களை வழங்குவதற்கு தென் கொரியப் பிரஜைகளைக் கட்டாயப்படுத்தியது (Choi, 1994: 251). இந்குமதிகள் மீது கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டிருந்தமையானது தென் கொரிய கைத்தொழில் நிறுவனங்களுக்கு போட்டியற்ற உள்ளாட்டுச் சந்தை வாய்ப்பினை வழங்கியது. அரசியல் தலைமைகள் அரசு காணிகளை நடைமுறைக்கு ஓவ்வாத மிகக் குறைந்த விலையில் கொள்வனவு செய்ததன் மூலம் பொது மக்களின் பணத்தினை குறையாடி செலவந்தர்களாயினர். Heo and Roehrig (2010:24) ஆகியோர் ஐனாதிபதி Park தலைமையில் தென் கொரியாவின் பொருளாதார செயலாற்றும் வளர்ச்சியடைந்த போதும் இதற்கு நாட்டு மக்கள் பெரும் விலை செலுத்த வேண்டியிருந்தது எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். பல கொரியர்கள் சிறந்த எதிர்காலத்திற்காக இன்னல்களை ஏற்றும் நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு பங்களிப்புச் செய்கின்றோம் என்னும் பெருமையிலும் குறைந்த கூலியினைப் பெற்றுக்

கொண்டு நீண்ட நேரம் கடினமாக வேலை செய்தனர். நாட்கள் செல்லச் செல்ல தொழிலாளர்களின் நிலைமைகள் மோசமடையத் தொடங்கின. சிலர் தொழிற் சங்கங்களை உருவாக்குவதற்கு முயற்சித்த போதும் இம்முயற்சி அரசாங்கத்தினால் தடுக்கப்பட்டது. இந்நிலைமையானது மக்களிடையே அதிருப்தி ஏற்படுவதற்கு அடித்தளமிட்டதுடன் பொருளாதார ஐநாயகத்திற்கான கோரிக்கை எழுவதற்கும் வழிவகுத்தது. ஆட்சியிலிருந்த மேட்டுக்குடியினர் தென் கொரியப் பொருளாதார வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கினை எடுத்துக் கொள்ளும் நோக்கில் வளர்ச்சி மீது தனிப்பட்ட கவனம் செலுத்திய அதேவேளை பொருளாதாரச் சீராக்கலினாலும் ஆட்சியாளர்களின் தவறுகளாலும் ஏற்பட்ட பாதிப்பினை பொதுமக்களை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு கட்டாயப்படுத்தினர் என Choi (1994: 251) குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் பிற்காலத்தில் நிலைமை முற்றாக மாற்றமடைந்தது. Park ஆட்சியின் பின்னர் கொரியாவின் பொருளாதாரக் கொள்கையானது வெற்றிகரமான நிறுவனங்களைத் தெரிவு செய்து உதவி செய்தல் என்னும் கொள்கையிலிருந்து எல்லோரையும் சமமாக நடத்தும் கொள்கையினை நோக்கி மாற்றமடைந்தது எனவும் பிந்திய கொள்கையானது பொருளாதார சக்தியினை ஒருமுகப்படுத்துதலை நேரடியாக எதிர்த்து எனவும் Jwa(2008) வாதிடுகின்றார். 1987இல் ஏற்பட்ட அரசியல் அமைப்பு திருத்தத்துடன் பொருளாதார ஐநாயகமானது தற்போது தென் கொரிய அரசியலமைப்பில் வெளிப்படையாகவே கூறப்பட்டுள்ள ஒரு பகுதியாக உள்ளது. அரசியலமைப்பின் 119ஆம் உறுப்புரையானது “தேசிய பொருளாதாரத்தின் சமமான வளர்ச்சியினையும் உறுதிப்பாட்டினையும் பேணும் நோக்கிலும் வருமானம் உரிய முறையில் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதனை உறுதி செய்வதற்கும் சந்தையின் ஆதிக்கத்தினையும் பொருளாதார சக்தி துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுவதனையும் தடுப்பதற்கும் பொருளாதார முகவர்களிடையோன இணக்கப்பாட்டின் ஊடாக பொருளாதாரத்தினை ஐநாயகப்படுத்துவதற்கும் அரசானது பொருளாதார விவகாரங்களை ஒழுங்குபடுத்தி ஒத்திசைவாக்கலாம்” எனக் கூறுவதிலிருந்து இதனை நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

Jwa (2008: 90) “பொருளாதார ஜனநாயகமானது” 1990களில் ஆரம்பித்து தற்போது வரை கொரியப் பொருளாதாரத்தின் வீழ்ச்சியடைந்து செல்லும் பொருளாதார வளர்ச்சிப் போக்காக மாற்றமடைந்துள்ளது என வாதிடுகின்றார். கைத்தொழில் கொள்கையானது வர்த்தக மற்றும் அரசியல் தலைவர்களுக்கு கணிசமான சிறப்புரிமைகளை வழங்கி பொருளாதார ஜனநாயகத்தின் தோற்றப்பாட்டினை அச்சுறுத்தியது. கைத்தொழில் கொள்கையும் பொருளாதார ஜனநாயகமும் அரசியல் நோக்கங்களுக்காக ஒருவரை ஒருவர் எதிரியாக்குவதாக பல கொரியர்கள் கருதுகின்றனர்.

பொருளாதார ஜனநாயகமானது பொருளாதார சக்தியினைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் வளங்களை மீன் பங்கீடு செய்வதற்குமான அரச தலையீட்டின் ஒரு வடிவமாகும். நிறுவனங்களின் பொருளாதார சக்தியினைச் சமப்படுத்துவதற்கு பொருளாதார ஜனநாயகமானது அரசாங்கத்தின் அதிகரித்த வகிபாகத்தினையும் தொழிற் சங்கங்களின் அதிகரித்த சக்தியினையும் வேண்டி நிற்பதாக Cho(1997) வாதிடுகின்றார். சந்தைகள் ஒழுக்கமுடன் இயங்குவது மட்டும் போதுமானதல்ல. அரசாங்கமானது வணிக நிறுவனங்களின் கூட்டானது தனியிருமை நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதனையும், சிறிய நிறுவனங்களைச் சுரண்டுவதனையும், அரசாங்கத்திடமிருந்து விசேட சலுகைகளைப் பெறுவதனையும் தடுக்க வேண்டும்.

5. அரச தலையீட்ற முதலாளித்துவம்: ஒரு மாற்றுத் தெரிவு

தென்கொரியா (மற்றும் ஜப்பான்) பொருளாதாரக் கொள்கைத் தெரிவிற்காக கைத்தொழில் கொள்கை எதிர் பொருளாதார ஜனநாயகம் என்னும் ரீதியில் நோக்குவதாகத் தோன்றுகின்றது. ஆனால் இவ்விரு கொள்கைகளுக்கும் ஒரு சிறந்த மாற்றுத் தெரிவு உண்டு. அதுவே அரச தலையீட்ற முதலாளித்துவமாகும் (laissez faire capitalism) இம்முறையின் கீழ் அரச கொள்கையானது பெரிய வணிக நிறுவனங்களுக்கோ அன்றில் தொழிலாளர்களுக்கோ சலுகை எதனையும் வழங்காது. ஆனால் அரச தலையீட்ற முதலாளித்துவமானது சட்டவாட்சியைப் பேணுகின்றதும் சொத்து உரிமையினைப் பாதுகாக்கின்றதுமான ஒரு நிலைமையினை

உருவாக்கும். இவ்வகை நடுநிலை முறைமையில் சுந்தைச் சக்திகள் யார் சிறப்பாகச் செயலாற்றுகின்றனர் என்பதனைத் தீர்மானிக்கும். அத்துடன் முயற்சியாண்மை வாய்ந்தவர்களும்; புத்தாக்கம் உடையவர்களும் செயற்றிறநானவர்களும் முன்னிலைக்கு வருவர். இம்முறைமையின் கீழ் Smith(1776) குறிப்பிட்டதனைப் போன்று தமது சொந்த விருப்பப்படி நடக்கும் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் சிறந்த ஒரு விடயத்தினைச் செய்வதற்கு ஒரு மறைமுக கரம் ஒன்றினால் வழிநடத்தப்படுகின்றனர். எனவே ஒரு பொருளாதாரத்தினை முகாமை செய்வதற்கு சிறந்த வழியாகக் காணப்படும் அரசு தலையீட்றற் முதலாளித்துவமானது பிரச்சினை இல்லாததும் நன்கு அறியப்பட்டதுமாகும். 1990களுக்கு முன்னர் பொருளாதார முன்னேற்றத்தினை அடைந்து கொள்வதற்கு பொருளாதாரம் ஒன்றினை முகாமை செய்வதற்கான சிறந்த வழி சந்தைகளை ஊக்குவிப்பதா அல்லது அரசாங்க மத்திய திட்டமிடலா என்பது தொடர்பில் தீவிரமாக விவாதம் இடம்பெற்றது. பல பொருளியலாளர்கள் குறிப்பாக குறைவிருத்தி நாடுகளுக்கு அரசாங்க மத்திய திட்டமிடலே அனுகூலமானது என வாதிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் 1989இல் இடம்பெற்ற பேர்லின் சுவரின் சரிவு மற்றும் 1991இல் இடம்பெற்ற சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சி என்பன சந்தைகளுக்கு சார்பான வாதத்திற்கு வெற்றியினைக் கொடுத்தது. வட கொரியாவிற்கும் தென்கொரியாவிற்கும் இடையே சுபீசு மட்டத்தில் காணப்படும் பாரிய வேறுபாடானது விசேடமாக தென் கொரியாவில் அரசாங்கத்தின் வகிபாகத்தினைக் கருத்திற் கொள்ளும்போது மேலதிக சான்றினை வழங்குகின்றது. பொருளாதார ஐநாடுயகத்திற்குச் சார்பாக வாதிடும் Cho(1997) பொருளாதார தாராளமயமாக்கத்திற்குச் சார்பாகவும் வாதிடுகின்றார். கைத்தொழில் கொள்கையினால் உருவான வருமான சமமின்மையினை பொருளாதார ஐநாடுயகமானது இல்லாமல் செய்த பின்னரே பொருளாதார தாராளமயமாக்கம் சாத்தியமாகும் என Cho மேலும் குறிப்பிடுகின்றார்.

6. முழுவரை

கடந்த 50 ஆண்டுகளில் தென்கொரியாவில் ஏற்பட்ட பாரிய பொருளாதார வெற்றியானது அதன் கைத்தொழில் கொள்கையினால் ஏற்பட்டது என்னும் எண்ணம் பரந்தளவில் காணப்படுகையில் கொரியர்களிடையே பொருளாதார வெற்றியின் பங்கினை பரந்தளவில் பங்கிடல் என்னும் பொருளாதார ஐனநாயகத்திற்கான ஆதரவு வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. முன்னோக்கிப் பார்க்கையில் தென் கொரியாவின் பொருளாதாரக் கொள்கைக்கான மாற்றுத் தெரிவு என்பது கைத்தொழில் கொள்கையினைத் தொடருவதா அல்லது பொருளாதார ஐனநாயகத்தினைத் தொடருவதா என்பதாக உள்ளது. இவ்விரண்டு கொள்கைகளும் பொருளாதார உற்பத்தித் திறங்கைக் கருத்திற் கொள்ளாமல் அரசியல் பலம் மற்றும் அரசியல் தொடர்புகள் என்பவுற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டவர்களுக்கு வெகுமதியளிக்க முற்படுகின்றன. இதன் காரணமாக இவ்விரண்டு கொள்கைகளும் இறுதியாக மேதுவான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் பொருளாதார மந்தத்திற்கும் வழிவகுக்கும். இதன் காரணமாக அரச கட்டுப்பாடற்ற வணிக முதலாளித்துவம் என்பது சிறந்த மாற்றுத் தெரிவாக இருக்கும். அரச உதவியினை எதிர்பார்க்கும் ஒன்றாக இல்லாமல் சந்தை உந்துகை மூலமான புத்தாக்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட போட்டித் தன்மை வாய்ந்த கைத்தொழில் கட்டமைப்பினை உருவாக்குவதற்கு தென் கொரியா அறிவுப் பொருளாதாரத்தினை கட்டியேழுப்ப வேண்டும் என்று கூறுவதன் மூலம் Ahn (2009: 162) இதே முடிவிற்கே வருகின்றார். பலர் கொள்கையளவில் கொள்கைகளுக்கு ஆதரவினைத் தெரிவிக்கின்ற போதும் அரச கொள்கை விவாதங்களில் இது குறைந்தளவு கவனத்தினைப் பெறுவதற்கான காரணம் இக்கொள்கையானது எவருக்கும் சார்பாக இருப்பதில்லை என்பதனாலாகும். மக்கள் கொள்கை சார்பாக வாதிடும்போது மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அரச சக்தியினைச் தமக்குச் சார்பாகப் பயன்படுத்தும் கொள்கைகளுக்காக வாதிடுகின்றார்களேயன்றி பொது நலன்களுக்காக தமது நலன்களை அவர்கள் விட்டுக் கொடுப்பதில்லை. கைத்தொழில் கொள்கையினால் ஆதரவளிக்கப்பட்ட ஐப்பானின் துரித பொருளாதார வளர்ச்சியானது தென் கொரியாவின் கைத்தொழில் கொள்கைக்கு சில தசாப்தங்களுக்கு

முன்னராகவே ஆழம்பித்து விட்டது. 1980கள் வரை துரிதமாக வளர்ச்சியடைந்த ஜப்பான் 1990கள் மற்றும் 2000கள் வரையிலும் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக பொருளாதார மந்தத்தினை அனுபவித்துள்ளது. தென் கொரியாவிற்கும் இதே நிலை ஏற்பட மாட்டாது என வாதிடுவது முதிர்ச்சியற்றதாகும். மேற்கூறிய இரண்டு விடயங்களிலும் கைத்தொழில் கொள்கையானது முன்னரே தமது முயற்சியாண்மையினையும் உற்பத்தித் திறனையும் வெளிப்படுத்திய நிறுவனங்களுக்கு ஆதரவளித்து தொழிற்பட்டது. அதேபோல் இரண்டு விடயங்களிலும் கைத்தொழில் கொள்கையானது முன்னரே வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்த நிறுவனங்களை மிகப் பெரிய உற்பத்தியாளர்களாகவும் உலகளாவிய ஏற்றுமதியாளர்களாகவும் மாற்றியது. ஆனால் உதாரணமாக அமெரிக்காவின் IBM and GM வெளிக்காட்டியது போலவும் 1990களின் முப்பகுதியிலிருந்து ஜப்பானியப் பொருளாதாரத்தின் தேக்கநிலை வெளிக்காட்டுவது போலவும் ஒரு காலத்தில் உலகளாவிய ரீதியில் போட்டித் தன்மை வாய்ந்த நிறுவனங்களாக இருந்த நிறுவனங்கள் தொடர்ந்தும் அவ்வாறிருக்கும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. கைத்தொழில் கொள்கைக்கான பொருத்தமான மாற்றுத் தீர்வு பொருளாதார ஜனநாயகம் நோக்கிச் சாய்வதல்ல. இது தொழில் வழங்குனர்களுக்கு அல்லாமல் தொழிலாளர்களுக்கு அரசாங்க ஆதரவுடனான நலன்கள் கிடைப்பதை குறிக்கின்றது. இவ்வாறு நடக்கும் போதும் இன்னொரு காரணத்தினால் பொருளாதார வளர்ச்சி தடைப்படும். யாருக்கு அரசு ஆதரவு கிடைக்கின்றது என்பதனைவிட அரசு கொள்கையானது ஒரு குழுவினருக்கு சார்பாக இருக்கும்போது அரசியல் மூலம் மக்கள் நன்மை பெற முயற்சிப்பதனை ஊக்குவிப்பதுடன் இது உற்பத்தித் திறனுக்கும் முயற்சியாண்மை வாய்ந்த சந்தை நடவடிக்கைகளுக்குமான ஊக்குவிப்புக்களைக் குறைக்கும். தென் கொரியாவின் தொடர்ந்தேர்ச்சியான பொருளாதார வெற்றியானது பொருளாதார வினைத்திறன் வாய்ந்த மக்களுக்கு வெகுமதியளிக்கும் ஒரு முறையையினை அமுல்படுத்துவதன் மூலமே தக்கவைக்கப்பட முடியுமேயாழிய அரசியல் தொடர்புகள் மற்றும் அவர்களின் நலன்களுக்கான அரசு சக்தியினைப் பயன்படுத்தும் ஆழ்ந்த

அடிப்படையில் மக்களுக்கு வெகுமதியளிக்கும் முறைமையினால் அல்ல. நூற்றாண்டு கால பொருளாதார பகுப்பாய்வானது அரசு கட்டுப்பாட்டங்களித்துவம் பொருளாதார சுபீசத்திற்கான செல்வழி என்பதற்குப் பக்கபலமாக உள்ளது. இக்கருத்தானது Smith (1776) காலத்திலிருந்தே பிரபலமாக உள்ளது. Moykr (1990) and Landes (1998) ஆகியோர் நாடுகள் முதலாளித்துவம் மற்றும் சந்தைகள் மீது தங்கியிருக்கும்போது சுபீசமடைகின்றன என்பதற்கும் அவ்வாறில்லாதபோது மந்தமடைகின்றன என்பதற்கும் தகுந்த வரலாற்று ரீதியான ஆதரவுகளை முன்வைக்கின்றனர். Gwartney and Lawson (2009) ஆகியோரினால் முன்வைக்கப்பட்ட பொருளாதார சுதந்திரச் சுட்டெண்ணானது சந்தை நிறுவனங்கள் சுபீசத்தினை மேம்படுத்துகின்றன என்பதனையும் பொருளாதாரத்தின் மீதான அரசு தலையீடு பொருளாதார சுபீசத்தினைக் குறைக்கின்றது என்பதனையும் காட்டுகின்றது. கைத்தொழில் புரட்சி ஆரம்பித்ததிலிருந்து உலகம் முழுவதிலும் பிரயோகிக்கப்பட்ட அரசு கட்டுப்பாட்டங்களித்துவத்தின் நன்மைகளும் அரசு தலையீட்டினால் ஏற்பட்ட பாதிப்புக்களும் தென் கொரியாவுக்குப் பொருந்தாது என நினைப்பதற்கு ஏதேனும் காரணங்கள் உண்டா? ஏனெனில் தென் கொரியாவின் கைத்தொழில் கொள்கையானது மிகவும் வெற்றிகரமானதாக இருந்துள்ளதாகத் தோன்றுகின்றது. அவ்வாறான வெற்றியினை தென் கொரியா ஏன் அடைந்து கொண்டது என பரிசீலிப்பது சிறந்ததாகும். கைத்தொழில் கொள்கையினால் ஆதரவளிக்கப்பட்ட நிறுவனங்கள் சர்வதேச ரீதியாக போட்டித் தன்மை வாய்ந்தவையாக இருப்பதற்கான தமது ஆற்றலினை ஏற்கனவே வெளிப்படுத்தி விட்டன. ஆகவே ஏற்கனவே வெற்றியாளர்களாக இருந்த நிறுவனங்களுக்கு ஆதரவளிப்பதன் மூலமே கைத்தொழில் கொள்கையானது ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தென் கொரியாவினதும் ஜப்பானினதும் அனுபவங்கள் காட்டுவது போல இது குறுங் காலத்தில் சிறப்பாகத் தொழிற்பட முடியும். எனினும் நீண்ட காலத்தில் அரசு ஆதரவடனான போட்டித் தன்மையினைப் பெற்றுக் கொண்ட நிறுவனங்கள் சிறப்பாகத் தொழிற்படவில்லை. நன்கு வேருஞ்சிய பெரிய நிறுவனங்களுக்கான அரசு ஆதரவானது எதிர்காலத்தில் முன்னணியில் வரவேண்டிய நிறுவனங்கள் ஆரம்பிக்கப்படுவதனை

தடுக்கின்றது. மாற்றுத் தெரிவுகளாக கைத்தொழில் கொள்கையும் பொருளாதார ஜனநாயகமும் தென் கொரியாவிற்கு பாதகமான தெரிவுகளாகும். ஏனெனில் இவை இரண்டும் பொருளாதார வெற்றியினை பொருளாதார உற்பத்தித் திறனுடன் அன்றி அரசியல் பலம் என்ற பாவணையுடன் இணைக்கின்றன.

அரச கட்டுப்பாட்டற் வணிக முதலாளித்துவமானது இவ்விரண்டையும் செய்யும் ஒரு முறைமையாக உள்ளது. தென் கொரியா கைத்தொழில் கொள்கையினை கலைத்துவிடும் நிலையினை நோக்கி நகர வேண்டும் என்பதுடன் உலகப் பொருளாதாரத்தில் நிறுவனங்கள் தாமாகவே எழுந்து நிற்பதற்கு அனுமதிக்கவும் வேண்டும். பெரிய உலக சந்தையில் சிறிய கொரிய நிறுவனங்களுக்கு ஆதரவளிக்க வேண்டும் என்னும் வாதும் கடந்த காலத்தில் ஏதுவாக இருந்த போதிலும் உலக நியமங்களுடன் ஒப்பிடும்போது Samsung மற்றும் Hyundai போன்ற இன்றைய நிறுவனங்கள் சிறியவை எனவும் அரச ஆதரவின்றி தமது சொந்த உற்பத்தித் திறனில் தங்கி நிற்க முடியாதவை எனவும் வாதிடுவது கடினமாகும். கைத்தொழில் கொள்கையினைக் கலைத்து விடுதல் உலக சந்தையில் கொரிய நிறுவனங்கள் தொடர்ந்தும் முயற்சியாண்மை மற்றும் புத்தாக்கம் உடையனவாக இருப்பதற்கு அவற்றினைத் தூண்டும். எல்லோருக்கும் சம வாய்ப்பினை வழங்குவதால் புதிய நிறுவனங்கள் உருவாகி வளர்வதற்கும் வாய்ப்புக்கள் ஏற்படும். அமெரிக்கா பல தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் IBM இங்கு கைத்தொழில் கொள்கை மூலம் ஆதரவளித்திருந்தால் அது Apple மற்றும் Microsoft போன்ற நிறுவனங்கள் உருவாவதைத் தடுத்திருக்கும். தென் கொரியாவின் தற்போதைய கைத்தொழில் கொள்கையானது எதிர்காலத்தில் சர்வதேச ரீதியாக போட்டித் தன்மை வாய்ந்தவையாக உருவாகவிருக்கும் நிறுவனங்களுக்கு நிச்சயமாக பாதிப்பினை ஏற்படுத்தும். தென் கொரியாவின் எதிர்கால பொருளாதார முன்னேற்றமானது கைத்தொழில் கொள்கையினைக் கைவிடுவதால் நன்மையடையுமேயாழிய அதற்கு மாற்றிடாக பொருளாதார ஜனநாயகத்தினை அறிமுகப்படுத்துவதால் அல்ல. அது புத்தாக்கத்திற்கும், முயற்சியாண்மைக்கும் வெகுமதியளிக்கப்பட்டு

எல்லா நிறுவனங்களும் சமமாக மதிக்கப்பட்டு பொருளாதார முன்னேற்றத்தினை ஏற்படுத்தும் ஒரு சூழ்நிலையாகும். அது கைத்தொழில் கொள்கையோ அல்லது பொருளாதார ஜனநாயகமோ அல்ல. அரசு கட்டுப்பாட்டற்ற வணிக முதலாளித்துவமே சுபீர்ச்சத்தினை உருவாக்கும் பொருளாதாரக் கொள்கையாகும்.

References

- Ahn, C.Y., 2009. Trade and industrial policy. In: Choi, K., Chung, C.-S. (Eds.), Economic Development and Economic Policy in Korea. KDI School of Public Policy and Management, Seoul (Chapter 5).
- Cho, W.-H., 1997. Economic democracy as the prerequisite to liberalization: a systemic approach. *Seoul Journal of Economics* 10 (4), 439–454.
- Choi, Y.B., 1994. Industrial policy as the engine of economic growth in South Korea: myth and reality. In: Boettke, P.J. (Ed.), *The Collapse of Development Planning*. New York University Press, New York, pp. 231–255 (Chapter 9).
- Gwartney, J., Lawson, R., 2009. *Economic Freedom of the World 2009 Annual Report*. Fraser Institute, Vancouver.
- Heo, U., Roehrig, T., 2010. *South Korea Since 1980*. Cambridge University Press, Cambridge.
- Jwa, S.-H., 2008. MBnomics: a review and the road ahead. *International Journal of Korean Studies* 12 (Fall/Winter (1)), 83–100.
- Landes, D.S., 1998. *The Wealth and Poverty of Nations: Why Some Are So Rich and Some So Poor*. W.W. Norton, New York.
- Moykr, J., 1990. *The Lever of Riches*. Oxford University Press, Oxford. Olson, M., 1982. *The Rise and Decline of Nations*. Yale University Press, New Haven, CT.
- Smith, A., 1937 [1776]. *The Wealth of Nations*. Modern Library, New York.
- Yoo, J., 2009. Myth about Korea's rapid growth. Presented at the International Conference on Institutions and National Competitiveness, Seoul, Korea, August 2009.

இசீயப் பொருளாதாரங்களின் பக்கமெப் பொருளாதார வளர்ச்சி நோக்கியதான் நுகர்வுற் மூலிகைகளைக் குறிக்காட்டி கண்பர்ப்பீடு

- தங்கமயிலோன் பவன்

அறிமுகம்

பக்கமெப் பொருளாதார வளர்ச்சியானது நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தியினை அடைவதற்கான ஒரு தந்திரோபாயமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இத்தந்திரோபாயமானது பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் குழல் வளப் பாதுகாப்பு என்கின்ற இரண்டு முரண்பட்ட சக்திகளுக்கிடையேயான சமநிலையை பேணுவதற்கான முறைமையாகக் காணப்படுகின்றது.

பொருளாதாரங்களினுடைய அபிவிருத்தி நோக்கியதான் முன்னேற்றத்தில் முக்கியமான சவாலாக புவியில் உள்ள வளங்களை பாதுகாப்பது என்பது தற்போது முதலிடம் வகிக்கின்றது. அபரிமிதமான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான முயற்சிகளும் தொழிற்பட முன்னேற்றமும் இயற்கைக்கும் குழலுக்கும் பாதுகாப்பான ஒரு சாதகமான குறிகாட்டியாக இல்லாது காணப்படுகின்றது. இதன்படி பொருளாதாரத்தினை முன்னேற்றுவதற்கான பொருளாதாரங்களின் செயற்பாடுகளுக்கும் இயற்கை அல்லது குழல் பாதுகாப்பு ஆகிய இரண்டிற்கும் முரண்பட்ட தன்மையே காணப்படுகின்றது. ஆகவேதான் பொருளாதார வளர்ச்சியும் பாதுகாப்பான குழலின் தரமும் இரு வேறு திசைகளில் பயணிக்கின்ற காரணத்தினால் பக்கமெப் பொருளாதார வளர்ச்சி (Green Economic Growth) என்கின்ற எண்ணக்கருவானது தற்போது உலகப் பொருளாதாரங்களினாலும் நிறுவனங்களினாலும் முக்கியமாக கவனத்தில் எடுக்கப்படுகின்றது.

இப்பக்கமெப் பொருளாதார வளர்ச்சித் தந்திரோபாயமானது ஆசிய பக்கப் பிராந்தியத்திற்கான குழல் மற்றும் அபிவிருத்தி தொடர்பாக ஜந்தாவது அமைச்சர்கள் மாநாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

UNEP (United Nations Environment Program)இனது 2008ஆம் ஆண்டின் ஆண்டறிக்கையானது பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி எண்ணக்கருவினை மையமாகக் கொண்டு காணப்படுகின்றது. இவ்எண்ணக்கருவானது OECD (Organization of Economic Corporation and Development) இனது 2009 ஆணி மாதத்துக்கான பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி பிரகடனத்துடன் எழுச்சி பெற்றது. இதன் தொடர்ச்சியாக OECD ஆனது இதே போன்று 2011இல் பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான தந்திரோபாயங்களை வெளியிட்டுள்ளது. அத்துடன் 2012இல் ESCAP(Economic and Social Commission for Asia and the Pacific) ஆனது ஆசிய பசுபிக் பிராந்தியத்திற்கான குறைந்த மட்ட “காபன்”(CO_2) வெளியீட்டு மூலமான பசுமை வளர்ச்சி வழிகாட்டலினை வெளியிட்டுள்ளது. இதன்படி பல்வேறு உலக அமைப்புக்கள் பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி எண்ணக்கருவின் முக்கியத்துவத்தினை பின்வருமாறு வரைவிலக்கணப்படுத்தியுள்ளன.

ESCAP “குழலுடனான நிலைத்து நிற்கும் பொருளாதார அபிவிருத்தியினை மேற்கொள்கின்ற போது குழல் மீதான அழுத்தங்களை குறைக்கும் அதேநேரம் தற்போதைய தலைமுறை மீதான வருமைத் தணிப்பானது எதிர்கால சந்ததியிரையும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.”

DECD (Department for Education and Child Development) “பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் அபிவிருத்தியினை மேற்கொள்கின்ற போது இயற்கை சொத்துக்களிலிருந்தான வளங்களும் குழலும் தமது சேவையை மனித இனத்திற்கு தொடர்ந்தும் வழங்குகின்றது என்பதனை உறுதிப்படுத்துதல் வேண்டும்.”

APEC “பொருளாதார வளர்ச்சியினை மேற்கொள்கின்றபோது ஏற்படுகின்ற சக்தி வளத்தின் மீதான கேள்வியானது குழல் மீதான எதிர் விளைவுகளை குறைக்கக் கூடியதாகக் காணப்படல் அவசியமானது.”

2. மெய் வளர்ச்சி குறிகாட்டி (Genuine Progress Indicator-GPI)

சமூக, பொருளாதார, குழல் தொடர்பான தமது இலக்குகளை அடைவதற்கு மற்றும் அடைந்த இலக்குகளை குறித்துக் காட்டுவதற்கும் நாடுகளுக்கு பல்வேறு சுட்டிகள் தேவைப்படுகின்றன. அவ்வகையில் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியானது அந்நாடுகளின் பொருளாதார காரணிகளின் வளர்ச்சியினை அளவிடுவதற்கு மிகவும் பொருத்தமானதாக கொள்ளப்படுகின்றது. எனினும் ஒரு நாடு தனது மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியினை கணிப்பிடுகின்றபோது தவிர்க்க முடியாதபடி சில விடயங்கள் உள்ளடக்கப்படுவதில்லை. வீட்டுத் தலைவியினுடைய சேவைகள், வீட்டுத் தோட்ட உற்பத்திகள் மற்றும் சட்டத்திற்கு புறம்பான வகையில் நாட்டிற்குள் உள் வரும் மற்றும் வெளிச் செல்லும் பொருட்கள் சேவைகள் என்பவற்றைக் குறிப்பிட முடியும். எனினும் இவற்றுக்கப்பால் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திக் கணிப்பீடின்போது பல பொருளாதாரங்களினால் தவிர்க்கப்படுகின்ற ஆணால் கட்டாயமாக உள்ளடக்கப்பட வேண்டிய விடயங்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன.

அநேகமான பொருளாதாரங்களில் இந்த மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி மதிப்பீடானது தவறானதொரு குறிகாட்டியாக பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதாவது மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி பெறுமதியினைக் கொண்டு நாடுகள் அவற்றின் ஒட்டுமொத்த செயலாக்கத்தினை (Overall Performance) குறித்துக் காட்டுகின்றன. எனினும் ஒரு நாட்டினுடைய சமூக, பொருளாதார, குழல் தொடர்பாக அளவிடுவதற்கு மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திக் கணிப்பீடு மட்டும் போதுமானதல்ல. இதன்படி மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திக் கணிப்பீடினை மட்டும் கருத்திற் கொண்டு அப் பொருளாதாரங்களினை அளவிடுதல் தொடர்பான குறைபாடு பல்வேறு பொருளியல் ஆய்வாளர்களினால் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது.

இதன்படி பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி மூலமான நிலைத்து நிற்கும் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் கவனம் செலுத்தும் பொருளாதாரங்கள் மெய்வளர்ச்சி குறிகாட்டியினை அளவிடுவது முக்கியம் பெறுகின்றது. பொதுவாக மேற்கொள்ளப்படும் மொத்த

உள்ளாட்டு உற்பத்திக் கணிப்பீடானது பொருளாதார வளர்ச்சியின் ஒரு பகுதியினை மட்டுமே கணிப்பிடுகின்றது. மாநாக மெய்வளர்ச்சிக் குறிகாட்டியானது நிலைத்து நிற்கும் பொருளாதார அபிவிருத்திப் போக்கினை காட்டி நிற்கின்றது என்பது முக்கியமானது. இதன்படி மெய்வளர்ச்சி குறிகாட்டியின் உள்ளடக்கங்களில் மேற்கொள்ளப்படும் கணிப்பீடுகள் ஒரு பொருளாதாரத்தில் காணப்படும் பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி தந்திரோபாயங்களின் முன்னேற்றுத் தன்மையினை அளவிடக் கூடியதாக காணப்படுகின்றது. ஆகவேதான் இதற்கு மாற்றீடான் அல்லது முன்னேற்றகரமான அளவீடாக மெய்வளர்ச்சி குறிகாட்டி கருதப்படுகின்றது.

இல் அளவீடானது இதுவரையில் 17 பொருளாதாரங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இம் மெய்வளர்ச்சிக் குறிகாட்டி இப்பொருளாதாரங்களின் உண்மையான வளர்ச்சியினை அளவிடுகின்றது. அவையாவன: ஆஸ்ரியா, பெல்ஜியம், சிலி, போலந்து, ஜேர்மனி, இத்தாலி, சுவீடன், ஐக்கிய இராச்சியம், வட அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா, ஓசியானியா, நியூசிலாந்து, சீனா, இந்தியா, யப்பான், தாய்லாந்து, வியட்நாம் ஆகியனவாகும்.

இம் மெய்வளர்ச்சிச் சுட்டி அளவீடினுள் பிரதானமாக 24 விடயங்கள் உள்ளடக்கப்படுகின்றன. அவையான:

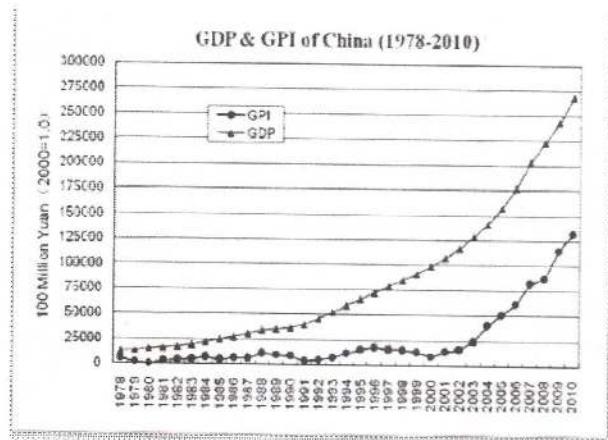
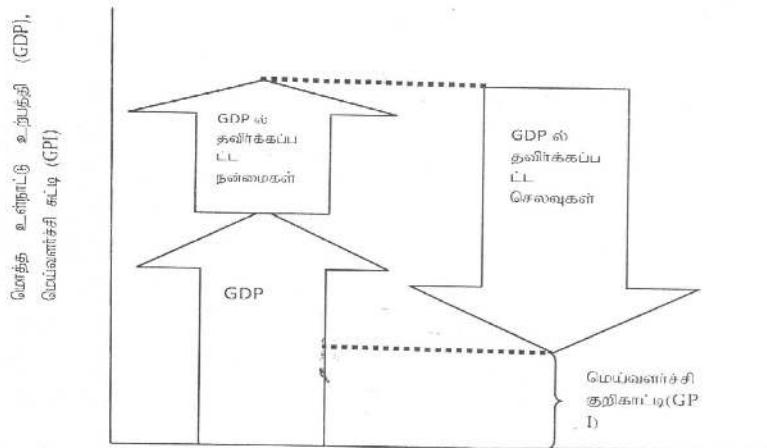
- (1) நிறையனிக்கப்பட்ட தனிநபர் நுகர்வு (Weighted Personal Consumption)
- (2) மூலதனத்தின் மீதான தேறிய முதலீடு (Net Capital Investment)
- (3) வீட்டுத்துறை மற்றும் குழந்தை வளர்ப்பின் பெறுமதி (Value of Household Work and Parenting)
- (4) வீட்டுத்துறையிடமிருந்தான உறுதியான நுகர்வோர் சேவைகள் (Service of Household Consumer Durables)
- (5) தேறிய வெளிநாட்டுக் கடன் (Net Foreign Lending)
- (6) தன்னார்வ சேவைகள் (Volunteer Services)
- (7) பொது மூலதனச் சேவைகள் (Service of Public Capital)

- (8) மேலதிக வேலைக்குரிய செலவு மதிப்பு (Cost of Overwork)
- (9) போக்குவரத்துச் செலவு மதிப்பு (Cost of Commuting)
- (10) வேலையின்மையின் செலவு மதிப்பு (Cost of Unemployment)
- (11) கீழமூழப்பின் செலவு மதிப்பு (Cost of Under Employment)
- (12) குற்றச் செயல்களின் செலவு மதிப்பு (Cost of Crime)
- (13) குடும்ப முறிவு செலவு மதிப்பு (Cost of Family Breakdown)
- (14) வாகன விபத்துகளால் ஏற்படும் விரயம் மற்றும் நகரமயமாதலினால் ஏற்படும் ஏணைய செலவு மதிப்புகள் (Cost of Automobile Accidents and Other Urbanization Costs)
- (15) நீடித்து நிற்கும் சூழல் பாதிப்புக்கு சமமான செலவு (Cost of Long-term Environmental Damage)
- (16) சரவலை நிலங்களின் இழப்பு மதிப்பு (Loss of wet Lands)
- (17) நீர் மாசடைதலுக்கு சமமான செலவு மதிப்பு (Costs of water pollution)
- (18) வளி மாசடைதலுக்கு சமமான செலவு மதிப்பு (Cost of Air Pollution)
- (19) ஓசோன் படல பாதிப்பிற்கு சமமான செலவு மதிப்பு (Cost of Ozone Depletion)
- (20) வீட்டுத்துறைக்கு ஏற்படும் மாசு தவிர்ப்புக்கான செலவு மதிப்பு (Cost of Household Pollution Abatement)
- (21) ஒலி மாசு செலவு மதிப்பு (Cost of Noise Pollution)
- (22) விவசாய நிலங்களின் இழப்பு மதிப்பு (Loss of Farmland)
- (23) மீன் புதுப்பிக்க முடியாத வளங்களின் மீதான நுகர்வு செலவு மதிப்பு (Cost of Depletion of Non-renewable Resources)
- (24) பழைமையான காடுகளின் இழப்பு மீதான பெறுமதி (Lost of Old-growth Forests)

போன்ற வியங்கள் உள்ளடக்கப்படுகின்றன. இதன்படி ஒரு நாட்டினுடைய மெய்யான வளர்ச்சியினை அளவிடுவதில் 15 தொடக்கம் 24 வரையிலான அம்சங்கள் முக்கியமாக நிலைத்து

நிற்கும் பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சியுடன் நேரடியாகத் தொடர்புட்டதாக காணப்படுகின்றது. இதன்படி மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திக்கும் மெய் வளர்ச்சி சுட்டிக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாட்டினை வரைபடம்:3-1 விளக்கி நிற்கிறது.

வரைபடம்:3-1

உசாத்துணை: Zhouying JIN, 2012

வரைபின்படி மெய்வளர்ச்சி சுட்டியானது சாதாரண மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்திக் கணிப்பீட்டில் இருந்து நிலைத்து நிற்கும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான கணிப்பீடாக ஏற்றுக்கொள்ளமுடியும். இதன்படி உதாரணமாக சீனாவினுடைய மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்திக்கும் மெய் வளர்ச்சி சுட்டிக்குமிடையிலுள்ள வித்தியாசத்தினை வரைபடம்: 3-2 குறித்து நிற்கின்றது

இதன்படி வரைபில் காணப்படுகின்றவாறு மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்திக்கும் மெய் வளர்ச்சி குறிகாட்டிக்குமிடையில் காணப்படுகின்ற வித்தியாசமானது அப்பொருளாதாரத்தின் மெய்யான வளர்ச்சியினைக் காட்டி நிற்பதோடு இரண்டு போக்குகளுக்கிடையே காணப்படும் அதிகரித்துச் செல்லும் போக்கானது நிலைத்து நிற்கும் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி எண்ணக்கருவிற்கு பாதகமான அம்சமாக காணப்படுகின்றது. எனினும் சில ஆசியப் பொருளாதாரங்கள் இவ்விடயங்களை கவனத்திற் கொண்டு இவ்வித்தியாசத்தினை குறைப்பதற்கான பகுமைப் பொருளாதார தந்திரோபாயங்களை அறிமுகப்படுத்தி அமுல்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளன.

3. ஆசிய நாடுகளும் அவற்றின் தந்திரோபாயங்களும்

ஆசியப் பிராந்தியத்தில் பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சியில் பெரும்பாலும் எல்லா நாடுகளும் அக்கறை கொண்டிருந்தாலும் ஒரு சில நாடுகளே தந்திரோபாயங்களை நடைமுறைப்படுத்த ஆரம்பித்து அதில் முன்னேற்றங்களை நிருபித்துள்ளன. அந்த வகையில் சீனா, தென் கொரியா, யப்பான், வியட்நாம் போன்ற நாடுகள் இத் தந்திரோபாயங்களை நடைமுறைப்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளன.

சீனா: 2012இல்

சீனாவினுடைய நோக்கமானது இரண்டு அல்லது மூன்று வருடங்களில் 5.3 மில்லியன் பச்சைத் தொழில் வாய்ப்பினை (Green Employment) உருவாக்குவதாக காணப்படுகின்றது. இதனுள் சக்தி சேமிப்பு, சூழல் மாசு குறைப்பு, தொழிற்சாலை கட்டமைப்பு

மாற்றம், தொழில்நுட்பத்தில் புதிது புனைதல் போன்றவை உள்ளடங்குகின்றன.

1970களின் பின்னரான சீனாவின் பொருளாதார சீர்திருத்தத்தின் பின்னரான பொருளாதார வளர்ச்சியானது சராசரியாக வருடாந்த வளர்ச்சியானது 9% ஆக காணப்படுகின்றது. இப் பொருளாதார வளர்ச்சி முன்னேற்றத்திற்கப்பால் இதன் மூலமான குழலுக்குண்டான இழப்புக்கள் (Environment Costs) வளி மாசடைதல், மண் வளக் குறைவு என்பன அதிகரித்துக் காணப்படுகின்றன. இத்துரித பொருளாதார வளர்ச்சியானது அடிப்படையிலான சமூகக் கட்டமைப்பிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. இதன்மூலம் சீனாவானது வளப் பற்றாக்குறை, குழலினுடைய தரக் குறைவு, சமூகப் பிரச்சினை போன்றவற்றை எதிர் கொண்டுள்ளது. இதன்படி சீனாவினுடைய 12ஆவது 5 வருடத்தில் (2011-2015) பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான தந்திரோபாயங்களை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

இப்பசுமைப் பொருளாதார தந்திரோபாய திட்டமானது இரண்டு பிரதான விடயங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது.

1. Transformation (நிலை மாற்றம்)

2. Innovation (புதிது புனைதல்)

இதில் புதிது புனைதலின் கீழ் தொழில்நுட்பம் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட ஆளுகை கட்டமைப்பு மற்றும் இறை மற்றும் வரி அமைப்புக்கள் என்பவற்றை மயயப்படுத்தியதாக காணப்படுகின்றது. இம்மையப்படுத்தலானது வர்த்தகம் தொழிற்சாலைகள் மீதான நிதியிடலுடன் பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி நோக்கியதான் குழல் பாதுகாப்பு தொடர்பான முகாமைத்துவத்தின் மீதான நிதியிடலாகவும் காணப்படுகின்றது.

சீனாவினுடைய பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி முன்னெடுப்பானது மீள் அமைக்கப்படுகின்ற சக்தி உற்பத்தி முறையிலும் குழல் பாதுகாப்பு, குழலியல் போன்ற துறைகளில் வேலை வாய்ப்புக்களை அதிகரிக்கின்றதாகவும் காணப்படுகின்றது. சர்வதேச ஊழியர் அமைப்பினுடைய (International Labour Organization)

அனுசரணையுடன் சீன சமூகவியல் கழகம் மேற்கொண்ட ஆய்வின்படி பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி நோக்கியதான் 5.3 மில்லியன் வேலை வாய்ப்பை உருவாக்க முடியும் என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி நோக்கியதான் நகர்வில் இன்னொரு அங்கமாக 2005 தொடக்கம் 2020 வரையிலான காலப் பகுதியில் வன முகாமைத்துவம், வன மீளமைத்தல் தொடர்பாக 20 மில்லியன் வேலைவாய்ப்புக்களை உருவாக்குவதாக காணப்படுகின்றது. OECDஇன் 2012ம் ஆண்டின் அறிக்கையின்படி சீனாவானது உலகின் மிகவும் பகுமைத் தொழில்நுட்பம், உற்பத்தி மற்றும் சேவைகளை உள்ளடக்கிய சந்தையாக உருப்பெற்று வருகின்றது என அறிக்கையிடப்பட்டுள்ளது.

சீனாவானது ஏற்கனவே குரிய சக்தி மூலமான உற்பத்திக்கு முன்னோடியாக காணப்படுகின்றது. 2010இல் இதனுடைய மீளமைக்கப்பட்ட சக்தித் துறையின் பெறுமதி (Renewal Energy Sector) 17 மில்லியன் அமெரிக்க டொலராகவும் பகுமை இறைக் கொள்கைகளுக்கான உலக பொருளாதாரங்களின் செலவில் 47.1%ஆன பகுதி சீனாவினது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது

தென் கொரியா

பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி மூலம் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தியில் கருத்துள்ள முக்கியமான ஆசிய நாடுகளில் தென் கொரியாவும் ஒன்று. OECD, 2012ல் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையின்படி தென் கொரியாவானது பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி தொடர்பான 23 சுட்டிகளை 2000 தொடக்கம் 2012 காலப் பகுதியில் அமுல்படுத்தியுள்ளது.

2013ஆம் ஆண்டுக்கான கொரிய தேசிய பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி மாநாட்டின் (Korea's National Green Growth Committee Meeting) அறிக்கையின்படி கொரியாவானது மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 2% பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி ஊக்குவிப்பு முறையில் செலவிடத் தீர்மானித்துள்ளது. இதன் தாக்கமானது 2020இல் பச்சை வீட்டு வாயு வெளியீட்டு பாதிப்பினை 30% ஆகு குறைக்கும் என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது. இதை விட கொரியாவின்

கொள்கையானது பொருட்கள், சேவைகளுக்கான சர்வதேச பசுமைச் சந்தையின் சர்வதேச வழிகாட்டியாக மாற்றும் பெறுவது முக்கியம் பெறுகின்றது.

கொரியாவின் அனு மூலமான சக்தி அபிவிருத்தியானது (Nuclear Energy Development) விமர்சனத்திற்குட்பட்டாலும் இது பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி தந்திரோபாயங்களில் ஒன்றாகவே பார்க்கப்படுகின்றது. இதன்படி 2030இல் கொரியாவினது சக்தி நுகர்வில் இதன் பங்களிப்பு 59% ஆக காணப்படும் என எதிர்வு கூறப்பட்டுள்ளது. இது “காபன்”(CO_2) வெளியேற்றும் மூலமான சூழல் பாதிப்பில் இருந்து கொரியா குறிப்பிடத்தக்களவு விடுபட முடியும் எனக் கூறப்படுகின்றது.

கொரியாவானது 2009 தொடக்கம் 2012 காலப் பகுதியில் 36 மில்லியன் அமெரிக்க டோலர்கள் ஒதுக்கீட்டில் 960,000 பசுமை வேலை வாய்ப்புக்களை (Green employment) உருவாக்கியுள்ளது. இதைவிட மீளமைக்கப்படுகின்ற சக்தி துறையில் 2018இல் 3.5 மில்லியன் வேலைவாய்ப்புக்களை உருவாக்குவதற்காக 72.2 மில்லியன் அமெரிக்க டோலர்களை ஒதுக்கியுள்ளது. இதனுடன் இதனது குறைந்த காபன் மட்ட (Low Emission Policy) கொள்கையானது 2020களில் 4% விட குறைவாகப் பேணுவதாக அமைகின்றது.

கொரியாவினைத் தொடர்ந்து கொலம்பியா, கொஸ்ரிகா, செக்ரீ பல்லீக், டென்மார்க், ஜோர்மனி, மெக்சிக்கோ மற்றும் நெதர்லாந்து நாடுகளும் பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி தந்திரோபாயங்களிற்காக OECDஇன் அனுசரணையை எதிர்பார்த்துள்ளன.

யஃபான்

யஃபானைப் பொறுத்தவரையில் அதனுடைய பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி தந்திரோபாயங்களும் ஆசிய பொருளாதார முறைமைகளில் குறிப்பிடத்தக்கதான் தாக்கத்தினை ஏற்கனவே ஏற்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளது. பசுமைத் தொழில்நுட்பத்தினை பரம்பல் மூலமான அபிவிருத்தியில் 50 ரில்லியன் யென (Yen) ஒதுக்குவதுடன் 1.4 மில்லியன் வேலைவாய்ப்பை உருவாக்குவதாகவும்

உள்ளது. இதன்மூலம் பச்சை வீட்டு வாயுத் தாக்கத்தினை 2020இும் ஆண்டளவில் 25%இல் குறைப்பதாக தந்திரோபாயம் காணப்படுகின்றது.

மேலும் குழல் பாதுகாப்பு தொடர்பான வரி விதித்தலானது 2009இல் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 1.7% ஆகக் காணப்படுகின்ற அதேநேரம் இவ்வருமானம் பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி தந்திரோபாயத்திற்கான முக்கிய ஒதுக்கீடாக காணப்படுகின்றது. இவற்றுடன் மீளமைக்கப்படுகின்ற சக்தி மூலங்களினுடைய பெறுமதி 2020இும் ஆண்டளவில் 10 ரில்லியன் யென் ஆக காணப்படுவதற்கான கொள்கைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இது யப்பானுடைய மொத்த சக்தி கொள்வனவின் 10%இனைக் கொண்டிருக்கும்.

வியட்னாம்:

வியட்னாம் ஆனது பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி தந்திரோபாய அமுல்படுத்தலில் அன்மையில் இணைந்து கொண்டுள்ளது. இதனுடைய தந்திரோபாயங்களில் பச்சை வீட்டு வாயுத் தாக்கத்தினை 2011 தொடக்கம் 2020 காலப் பகுதியில் 8 – 10%ஆக குறைப்பதாக காணப்படுகின்றது. பொருளாதாரத்தின் முக்கியமான துறைகளில் கட்டமைப்பு மாற்றங்களை அமுல்படுத்துவதன் மூலம் பசுமைத் தொழில்நுட்பம் ஓன்டான இயற்கை மூலதனங்களை பாதுகாத்தலை நோக்காகக் கொண்டு காணப்படுகின்றது. இதற்கான மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி ஒதுக்கீடானது 3 – 4% ஆக தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

இங்கு பகுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சியில் இணைந்து கொண்ட நாடுகள் தமது தந்திரோபாயங்களின் அல்லது கொள்கைகளின் செயற்றிற்றன அளவீடு செய்தல் என்பதில் குறிப்பிடத்தக்கதான் சவால்களை எதிர்நோக்குகின்றன. இதன்படி ஒரு பொருளாதாரத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு காலப் பகுதிக்குள் இடம்பெறும் குழலில் ஏற்படும் சாதகமான அல்லது பாதகமான அம்சங்களை அளவீடு செய்வதென்பது சவாலானதோரு விடயமாகவே உலகப் பொருளாதாரங்களினால் பார்க்கப்படுகின்றது.

எனினும் பொருளாதாரங்கள் வளர்ச்சியடைகின்றபோது அவ்வளர்ச்சியானது குழலுக்கு பாதகமான அம்சங்களை கொண்டிருக்காதவாறு பேணப்படுவது முக்கியம் பெறுகின்றது. இத்தகைய வளர்ச்சியே நிலைத்து நிற்கும் பொருளாதார வளர்ச்சி என்கின்ற எண்ணக்கருவிற்குள் உள்ளடங்குகின்றது. அவ்வாறு வளர்ச்சியடையும் பொருளாதாரங்கள் குழலியலாளர்களினால் ஊக்குவிக்கப்படுகின்ற அதேநேரம் உலக நிறுவனங்களின் ஆதரவினையும் பெறுகின்றன. அந்தவகையில் வளர்ச்சியடைகின்ற பொருளாதாரங்கள் குழல் பாதுகாப்பிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனவா என்பதனை அளவிடும் முறையாக பொதுவாக உலகப் பொருளாதாரங்களினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட முறையாக மெய்வளர்ச்சி குறிகாட்டி காணப்படுகின்றது.

இதன்படி பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சி தொடர்பான தந்திரோபாயங்களையும் கொள்கைகளையும் அமுல்படுத்தி வருகின்ற மற்றும் அமுல்படுத்த ஆயத்தமாகி வருகின்ற பொருளாதாரங்கள் மெய் வளர்ச்சி குறிகாட்டி அளவிட்டினை கணிப்பீடிற்கு எடுத்துக் கொள்வது இன்றியமையாததாகின்றது. இதில் முக்கியமாக வளர்ந்துவரும் பொருளாதாரங்கள் இவ்விடயங்களை கவனத்தில் கொள்வது முக்கியமாகின்றது. ஏனெனில் வளர்ந்துவரும் பொருளாதாரங்கள் தமது பொருளாதார வளர்ச்சிக்குரிய உற்பத்தி மற்றும் நுகர்வு ஆகியவற்றிலேயே அதிக கவனம் செலுத்துவனவாக காணப்படுகின்றன. அதாவது வளர்ந்துவரும் பொருளாதாரங்கள் தமது வளர்ச்சிக் குறிகாட்டிகளில் மட்டும் கவனத்தினை செலுத்துகின்றபோது இயற்கை மற்றும் குழல் பாதுகாப்பு விடயங்களை தவிர்த்து வருகின்றன. இத்தவறுகளை அபிவிருத்தியடைந்த பொருளாதாரங்கள் தற்போது உனரத் தலைப்பட்டுள்ளதுடன் அதற்கான நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டுள்ளன. எனினும் சில இயற்கை வளங்களை கருத்திலெடுக்கின்றபோது அந்தவடிக்கைகள் தோல்வியடைந்ததாக அல்லது சவால்கள் நிறைந்ததாகக் காணப்படுகின்றன. எனவே வளர்ந்துவரும் பொருளாதாரங்கள் பசுமைப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான தந்திரோபாயங்களை உள்வாங்குகின்ற அதேநேரம்

அவற்றினை அளவிடுகின்ற முறைகளையும் அமுல்படுத்துதல் இன்றியமையாததாகின்றது.

உசாத்துரையை

Costanza, R., Hart, M., Posner, S and J.Talberth (2009). Beyond GDP: The Need for New Measure of Progress. Boston University Publication.

Kubiszewski, I., Costanza, R., Franco, C., Lawn, P., Talberth, J., Jackson, T and Aylmer,C.(2013). Beyond GDP: Measuring and Achieving Global Genuine Progress. Ecological Economics, online: www.elsevier.com/locate/ecoolecon

Kenneth J. Bagstad and R. Shammin (2012). Can the Genuine Progress Indicator better inform sustainable regional progress?—A case study for Northeast Ohio, Ecological Indicators, Vol.18, pp.330-341

Talberth, J., Cobb, C and N. Slattery (2006). The Genuine Progress Indicator: A Tool for Sustainable Development. Redefining Progress Publication.

Zhouying JIN (2012). Genuine Progress Index: Three Dimension of Green Development Measurement System. Geneva, December, 2012

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் வெள்நாட்டு நேரடி முதலீடு அவற்றின் போக்குகளுடு

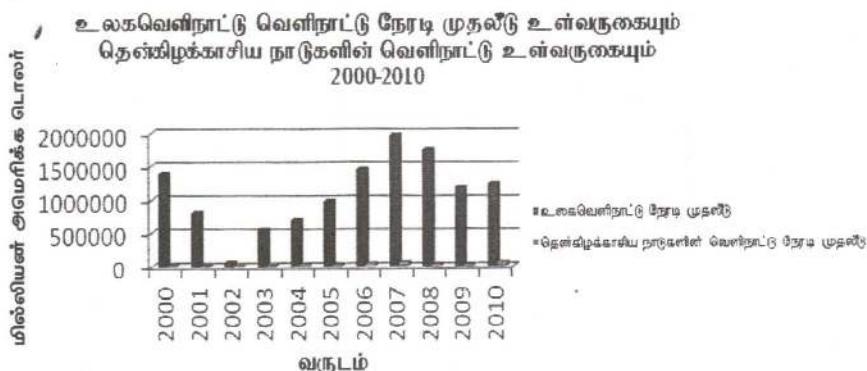
- ஏ.எம்.எம். முஸ்தபா மற்றும் செ. சந்திரசேகரம்

1. அறிமுகம்

அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளின் பொருளாதார விருத்தித் தோற்றப்பாடு குறித்த ஆய்வுகளில் தென்கிழக்காசியப் பிராந்தியம் தனியான இடத்தினைப் பிடித்துள்ளது. வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு தொடர்பில் இப்பிராந்தியம் பெறும் முக்கியத்துவமே இந்நிலைக்குக் காரணமாகும். கடந்த இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் 37.8 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களாக இருந்த பிராந்தியத்தினை நோக்கிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடின் உள் வருகை அண்மைய ஆண்டுகளில் துரிதமான வளர்ச்சியினை எட்டியுள்ளது. இதன்படி 2010இல் இம்முதலீட்டு உள் வருகையானது 75.8 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களாகும்.

இவ்வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடின் உள் வருகை இப்பிராந்தியத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சி வீதத்திலும் கணிசமான தாக்கத்தினை செலுத்தியுள்ளது. 2004 தொடக்கம் 2007 வரையான காலத்தில் தென்கிழக்காசியப் பிராந்தியத்தினை நோக்கிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள் வருகைப் பரம்பல் சராசரியான ஒரு நிலையினையே பெற்றிருந்தது. 1995 தொடக்கம் 2010ஆம் ஆண்டு வரையிலான கடந்த 15 வருடங்களுள் பிராந்தியத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சராசரி வெளிநாட்டு முதலீடானது 34.8 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களாகும். 2000 முதல் 2010ஆம் ஆண்டு வரையான கடந்த 10 ஆண்டுகளுள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் வெளிநாட்டு முதலீட்டு உள் வருகையுடன் உலக மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு ஒப்பீடானது வரைபடம்: 4-1இலும், பிராந்தியத்தினை நோக்கிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள் வருகை வரைபடம்: 4-2இலும் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

வரைபடம்: 4-1

மூலம்: ஆசியான் முதலீட்டு அறிக்கை, 2011.

வரைபடம்: 4-2

மூலம்: உலக முதலீட்டு அறிக்கை, 2012.

பிராந்தியத்தில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருதையினை அதிகளவு பெறும் நாடாக சிங்கப்பூர் விளங்குகின்றது. அதற்கு அடுத்த நிலையில் இந்தோனேசியா, மலேசியா, வியட்னாம் ஆகிய நாடுகள் உள்ளன. இந்நாடுகளுள் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டிற்கான உலகின் முன்னணி நாடுகளுள் ஒன்றாக இந்தோனேசியா எழுச்சியடைந்துள்ளது விசேட அம்சமாகும். கடந்த ஒரு தசாப்தத்திற்கு மேலாக ஏறத்தாழ 2.6 பில்லியன்களாக மதிப்பீடு செய்யப்பட்டிருந்த இந்தோனேசியாவின்

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை 2010இல் 10பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களாக அதிகரித்துள்ளமையே இந்தோனேசியா இம்முக்கியத்துவத்தினைப் பெறுவதற்குக் காரணமாக இருந்தது. எனினும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உட்பாய்ச்சல் தொடர்பில் நாடுகள் பெற்றிருக்கும் நிலையினை பின்வரும் அட்டவணை:4-1 இல் கண்டுகொள்ளலாம்.

அட்டவணை: 4-1:

தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உட்பாய்ச்சல் நிலை - 2011

தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகள்	மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்	நாடுகள் பெற்றிருக்கும் நிலை
சிங்கப்பூர்	64003	1
இந்தோனேசியா	18906	2
மலேசியா	11966	3
தாய்லாந்து	9572	4
வியட்னாம்	7430	5
பிலிப்பைன்ஸ்	1262	6
புராண தாருஸ்ஸலாம்	1208	7
கம்போடியா	892	8
மியன்மார்	250	9
லாவோஸ்	450	10

மூலம்: உலக முதலீட்டு அறிக்கை, 2012

2009இற்குப் பின்னரான காலப் பகுதியில் பிலிப்பைன்ஸ் தவிர்ந்த ஏனைய எல்லா தென்கிழக்காசிய நாடுகளும் உயர்ந்தளவான நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையினையே பெற்றிருந்தன. பிலிப்பைன்சில் ஏற்பட்ட இவ்வீழ்ச்சிக்கு அந்நாடின் அரசியல் நிலமையே காரணமாக இருந்தது. எனினும் புராண தாருசலாம், சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளில் உயர்ந்தளவிலான வளர்ச்சி வீதம் இன்றும் நிலைபெற்றுள்ளது. இருப்பினும் உள்நாட்டுக் காரணிகள் இந்நாடுகளினது வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தி வருகின்றன.

மறுபுறத்தில் தென்கிழக்காசியாவின் சிறிய பொருளாதார நாடுகளான கம்போடியா, மியன்மார், லாவோஸ் போன்ற நாடுகளின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உட்பாய்ச்சலும் இங்கு கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கதாகும். இந்நாடுகளின் சிறிய உள்நாட்டுச் சந்தைகள் பாரிய தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உட்பாய்ச்சல்களோடு ஒப்பிடும்போது குறைவானதாகவே காணப்படுகின்றன.

2000-2009 காலப் பகுதிகளில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்குள் இம்முன்று சிறிய நாட்டு பொருளாதாரங்களின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உட்பாய்ச்சலானது மொத்த உட்பாய்ச்சலில் மூன்று சதவீதமாக மட்டுமே இருந்தது. சிறியளவிலாவது இந்நாடுகளின் மொத்தப் பொருளாதாரங்களில் ஒரு கணிசமான பாதிப்பினை இவ்வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு ஏற்படுத்தியிருந்தது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இம்முன்று நாடுகளும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் அதிகுறைந்த வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்நாடுகளை நோக்கிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உட்பாய்ச்சலானது குறிப்பிட்ட சில துறைகளை மட்டுமே மையப்படுத்தியிருந்தது.

பிராந்தியத்தில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது எழுச்சி அடைந்துள்ளமைக்கான பிரதான காரணி பிராந்தியத்தில் ஏற்பட்ட ஒன்றிணைவேயாகும். ஐரோப்பிய யூனியன் நாடுகள், ஐக்கிய அமெரிக்கா, ஐப்பான் போன்ற நாடுகள் தென்கிழக்காசியாவிற்கு வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை வழங்கும் பிரதான நாடுகளாகக் காணப்படுகின்றன. இதற்கு சாதகமாக நாடுகளின் பொருளாதார நிலை, பலமான முதலீட்டாளர்கள் ஆகிய காரணிகளே தொடர்ந்தும் தென்கிழக்காசியப் பிராந்தியம் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை கணிசமானாவு பெறுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தன. எனினும் ஆசிய நிதி நெருக்கடி, உலகளாவிய பொருளாதார நெருக்கடி என்பவற்றிலிருந்து இப்பிராந்தியம் முழுமையாக மீண்டுமிடவில்லை. கடந்த வருடங்களில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகையில் பிராந்திய நாடுகள் குறிப்பிடத்தக்க அடைவுகளைக் கண்டுள்ள போதிலும் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளுக்கான வெளிநாட்டு

நேரடி முதலீட்டுப் பங்கில் குறிப்பிட்டனவு வீதத்தினையே அவை பெற்றுள்ளன.

2. தென்கிழக்காசியப் பிராந்தியம்

ஏற்றுமதி நோக்கிய அபிவிருத்தி தந்திரோபாயத்தைக் கையாண்ட நாடுகளில் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகின்றன. அந்நாடுகளின் அபிவிருத்தித் தந்திரோபாயத்தில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு என்பது பகுதியளவிலான செல்வாக்கினைப் பெற்றுள்ளது. இந்நாடுகள் சரியான காலப் பகுதியில், சரியான இடத்தில் இத்தந்திரோபாயங்களை ஏற்றிருப்பது விசேட அம்சமாகும். அதிலும் குறிப்பாக ஐப்பானில் தொழிற்துறைகள் வரவேற்கப்பட்டபோதும், புதிய கைத்தொழில்மயப் பொருளாதார நாடுகள் எழுச்சியடைந்தபோதும், தென்கிழக்காசியப் பிராந்திய நாடுகள் நாணய நெருக்கடிகள் மற்றும் உள்நாட்டு வேதனம் தொடர்பான பிரச்சினைகளையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இச்சந்தரப்பத்திலேயே தென்கிழக்காசிய நாடுகள் ஏற்றுமதி நோக்கிய அபிவிருத்தித் தந்திரோபாயத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கின. இதன் விளைவாக பொருளாதார ஒத்துழைப்பும் அபிவிருத்திக்குமான அமைப்பு நாடுகளின் ஒரு பகுதியில் இருந்து தென்கிழக்காசிய நாடுகள் முதலீடுகளைப் பெற்றுக் கொண்டது. ஐக்கிய அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய நாடுகளின் முதலீட்டாளர்களால் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் கவரப்பட்டன. இதன் விளைவாக 1990களில் உலகின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை அதிகளவில் பெறுகின்ற தேசங்களுக்கு மத்தியில் தென்கிழக்காசியா குறிப்பிடத்தக்கதோர் இடத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டது.

எனினும் 1997-1998 வரையான பிராந்தியப் பொருளாதார நெருக்கடிகளை அடுத்து தென்கிழக்காசியாவின் கவனம் வேறு ஒரு திசைக்குத் திரும்பியது. இதிலிருந்து மீள்வதற்கும் மிகுந்த காலம் எடுக்க வேண்டியதாயிற்று. இந்நெருக்கடிக்கு முன்னர் வலுவான பொருளாதாரக் கொள்கையொன்றிற்கான அங்கீகாரத்தினை தென்கிழக்காசியா பெற்றிருந்தது. துரிதமான பொருளாதார வளர்ச்சியொன்று அவதானிக்கப்பட்டது. ஆனால் 1997இல் ஏற்பட்ட துரிதமான பொருளாதாரச் சீர்கேடுகள் பிராந்தியத்தின்

வளர்ச்சி நிலை வாய்ப்புக்களில் எதிர்மனையான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது. வளர்ந்து வருகின்ற மற்றைய பொருளாதார நாடுகள் தென்கிழக்காசியாவில் எதிர்கொள்ளப்பட்ட நிலையில் இருந்து மீனுவதற்காக வெற்றிகரமான கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்தன. இதன் அடிப்படையில் உலகளாவில் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி தொடர்பான புதிய மாறுதல்கள் அவதானிக்கப்பட்டன. ஏனைய நாடுகளிடம் இருந்து முதலீடுகளை இழந்துவிடுவோம் என்ற அச்சம் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் மத்தியில் பிராந்திய ரீதியான கூட்டு உருவாக வழிவகுத்தது. குறிப்பாக சீனாவிடம் முதலீடுகளைத் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் இழந்துவிடும் என்ற அச்சம் தென்கிழக்காசியத் தேசங்களின் இணைவினைத் துரிதப்படுத்திற்று. பொருளாதாரம் தொடர்பான ஆசிய நெருக்கடிகள் உருவானதன் பின்னர் தேசிய மட்டத்தில் பல்வேறு கொள்கைச் சீர்திருத்தங்களைத் தென்கிழக்காசியத் தேசங்கள் மேற்கொள்ளலாயிற்று. பொருளாதார நெருக்கடிகளை எதிர்கொள்ளத்தக்கதான் சாத்தியமான பல்வேறு நடவடிக்கைகளையும் இந்நாடுகள் அறிமுகப்படுத்தின. அண்மைய உலகப் பொருளாதார நெருக்கடிக்கு மத்தியில் தென்கிழக்காசியாவின் சில நாடுகளின் பொருளாதாரம் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி நிலையில் இருப்பது இதற்குத் தக்க சான்றாகும். உலகப் பொருளாதார நெருக்கடியின் காரணமாக வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வீழ்ச்சியை எதிர்கொண்ட அநேகமான நாடுகளில் சிங்கப்பூர், மலேசியா நாடுகளின் மீள் ஏழுச்சி என்பது ஆரம்ப நிலைகளிலேயே இருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1997 -1998 வரையான காலப் பகுதியில் எதிர்கொள்ளப்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடிகளில் இருந்து தென்கிழக்காசியத் தேசங்கள் பாடம் கற்றுக்கொண்டதனால் அண்மைய பொருளாதார நெருக்கடிகளை எதிர்கொள்ளத்தக்க பல சாத்தியமான திட்டங்களை முன்னெடுக்க அவற்றால் முடிந்திருக்கின்றது. தற்சமயம் இந்நாடுகள் தமது முதலீட்டு வாய்ப்புக்களை மேம்படுத்துவதற்காக மேலதிக பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை செய்திருக்கின்றது. இச்செயன்முறை வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டிற்கான புதிய போட்டித் தன்மையை ஏற்படுத்தியுள்ளதுடன் வளர்ச்சி நிலையைத் தொடர்ந்தும் பேணுவதற்கான வாய்ப்புக்களையும் உருவாக்கியுள்ளது.

தென்கிழக்காசிய நாடுகள் ஆசியான் என்ற ஒரு குழுமமாக ஒழுங்கமைந்து பிராந்தியத்தின் முதலீட்டு வாய்ப்புக்களை மேம்படுத்துவதற்கு முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளது. இதன் அங்கத்துவ நாடுகள் 2009இல் ஆசியான் முதலீட்டு உடன்படிக்கையிலும் கைச்சாத்திட்டுள்ளன. 2015இல் தென்கிழக்காசியப் பொருளாதார சமூகமொன்றை உருவாக்குவதற்கான வேலைத் திட்டங்களிலும் இந்நாடுகள் இறங்கியுள்ளன. இதன்மூலம் பொருட்கள், சேவைகள், முதலீடு, திறன் மிக்க தொழிலாளர், மூலதன வளர்ச்சி போன்றவற்றில் சுயாதீஸமான இயக்கத்துடன் கூடிய ஒரு ஒருங்கிணைந்த வலயமாக தென்கிழக்காசிய அமையத்தினை மாற்றுவதற்கு இந்நாடுகள் உறுதி பூண்டுள்ளன. இவ்வளர்ச்சி நோக்கிய மீள் திருப்பமானது, குறிப்பாக 1997-1998 வரையான நெருக்கடிகளால் பாதிக்கப்பட்ட நாடுகளில் மீள்ளமுச்சி என்பது பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டினை மேம்படுத்துவதற்காக தொடர்ச்சியான ஒன்றிணைந்த முயற்சிகளை முன்னெடுப்பதற்கு வழிவகுத்தது. மேலும் வளர்ச்சி நோக்கிய இம்மீள்திருப்பம் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு மூலவளங்கள், அதன் பயன் பெறுநர் தொடர்பிலுள்ள பிராந்திய வாய்ப்புக்களை மீள் மதிப்பீடு செய்வதையும் வேண்டி நிற்கின்றது. இந்நாடுகளின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு மூலவளங்களின் வளர்ச்சியானது தற்சமயம் ஒரு ஒழுங்குக்கு கொண்டுவரப்பட்டிருப்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

பொருளாதார ஒத்துழைப்பும் அபிவிருத்திக்குமான அமைப்பு நாடுகளில் இருந்து வரும் பல்தேசிய தாபனங்கள் தென்கிழக்காசியாவில் 320 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களுக்கு மேற்பட்ட தொகையினை முதலீடு செய்திருக்கின்றன. சீனா, இந்தியா ஆகிய நாடுகளில் செய்யப்பட்ட முதலீடுகளிலும் பார்க்க இத்தொகை அதிகமானதாகும். பிராந்தியத்தில் இவர்களது செயற்பாடு உலகளாவிய உற்பத்தி வலையமைப்பில் தென்கிழக்காசிய மையத்தின் விரிவாக்கத்தினைப் பலப்படுத்தியுள்ளது.

1980, 1990களில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிப் போக்குடன் ஒப்பிடும்போது அண்மைய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு போக்கானது பல்தன்மையானதாக அதிகரித்துள்ளது. குறிப்பாக, வெளிநாட்டு

நேரடி முதலீட்டை மேற்கொள்ளுகின்ற நாடுகளின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் வளர்ச்சி நிலை அதிகரித்துள்ளது. ஜப்பான் போன்ற நாடுகளைச் சேர்ந்த மரபார்ந்த தென்கிழக்காசிய முதலீட்டாளர்கள் மட்டுமன்றி வளர்ச்சியடைந்த தென்கிழக்காசிய நாடுகளும் பிராந்தியத்தின் தொழில்நுட்பத் துறையை மேம்படுத்தியுள்ளதுடன் சர்வதேச சந்தையிலிருந்த மிகுந்த அனுபவத்தினையும் பெற்றுள்ளன. மேலும் இவர்கள் பிராந்திய மட்டத்திலான முதலீட்டாளர்களாக எழுச்சி கண்டும் வருகின்றனர். தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கிடையேயான பரஸ்பர வர்த்தக நடவடிக்கைகளின் பின்னால் சில எதிர்மறையான பாதிப்புக்கள் உள்ள போதிலும் தென்கிழக்காசியாவிற்குள்ளான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு என்பது ஆசிய நெருக்கடிகளின் பின்னர் படிப்படியாக வளர்ந்து வருகின்றது எனலாம். எனினும் தென்கிழக்காசியாவில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் மீது நேரிடையான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்ற பல அம்சங்களும் உள்ளன. பிராந்தியத்தின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதார விருத்தியில், ஒருமைப்பாட்டு உணர்வினை பின்பற்றுவதில் சில பிரச்சினைகள் இருக்கவே செய்கின்றன. ஆசியா உலகில் கலாசார வேறுபாடுகள், பொருளாதார சமூக அபிவிருத்தி மட்டம் குறைவாக இருத்தல், அரசியல் மற்றும் நிறுவன ரீதியான ஆட்சி மற்றும் வருமான ஏற்றத் தாழ்வுகள் போன்றவற்றினைக் கொண்ட மிகவும் பன்மைத் தன்மை மிக்க ஒரு கண்டமாக இருக்க, தென்கிழக்காசியா இப்பல்வகை தன்மையின் மத்தியில் உறுதியான பொருளாதாரத்தை கட்டியெழுப்பியுள்ளது.

3. வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடின் நீண்டகால அடைவு

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு தொடர்பான ஆசிய நிதி நெருக்கடி பாதிப்பிலிருந்து தென்கிழக்காசிய நாடுகள் முழுமையாக மீண்டு விடவில்லை. ஆனால், அவை வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்களால் பொருளாதார ரீதியாக வளர்ந்து வருகின்ற, குறிப்பாக முதலீடு, வேலைவாய்ப்பு ஆகியவற்றில் இந்நாடுகள் பல வளர்ச்சி நிலைகளை எட்டியுள்ளன. உதாரணமாக இந்தோனேசியாவில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது 2010இல் ஒரு முக்கிய கட்டத்தினை அடைந்தது. உலகப் பொருளாதார நெருக்கடிகளால் பல

முன்னணி நாடுகள் கடுமையான பாதிப்புக்களைச் சந்தித்தபோது இந்தோனேசியா இப்பாரிய அடைவினைப் பெற்றுக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினைக் கவர்வதில் தென்கிழக்காசியாவில் ஆரம்ப கால வெற்றியானது சந்தை முறைகளுக்கான ஏற்றுமதித் தளத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. எனினும் இந்தோனேசியா விடயத்தில் இது விதிவிலக்கானது. அவ்வாறே சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நாடுகளில் சந்தை முறையிலான முதலீட்டினைக் கவர்வதற்கான சந்தைகள் மிகவும் குறைவானதாக இருந்தது. அக்காலத்தில் பிராந்திய ஒத்துழைப்பானது பிராந்திய சந்தையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு முதலீட்டாளர்களை வரவேற்பதற்கு போதுமானதாக இருக்கவில்லை. இந்தப் பின்புலத்தில் ஏற்றுமதி அடிப்படையிலான தந்திரோபாயம் மிகவும் வெற்றிகரமானதாக அமைந்தது.

உலகளவில் உற்பத்தியைப் பெருக்கியதன் ஊடாக இப்பிராந்தியம் உலகப் பொருளாதாரத்தில் முக்கிய இடத்திற்கு நகர்ந்துள்ளது. 1980களின் பிற்பகுதிகளிலிருந்து கடைப்பிடிக்கப்பட்ட ஏற்றுமதியை மையப்படுத்தியதும் அடிப்படைக் கைத்தொழிற்சாலைகளை மையப்படுத்தியதுமான சீர்திருத்த நடைமுறைகள் இந்நாடுகளில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டில் வளர்ச்சியைக் கொண்டு வந்துள்ளது. தென்கிழக்காசிய அமையம் அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளில் மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் பெரும் பங்கினைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றது. இது 1986இல் 8% இலிருந்து 1996ல் 20%மாக/அதிகரித்தது. ஆசிய நெருக்கடிகள் இச்செயன்முறையை மாற்றியமைத்தது. அபிவிருத்தியடைந்து வருகின்ற நாடுகளில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு பங்கு தென்கிழக்காசியாவின் துரிதமான வளர்ச்சியை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டது. அச்சமயம் அதன் வளர்ச்சி வீதம் சுமார் 15 வீதத்தினை எட்டியிருந்தது.

1997 தொடக்கம் 1998 வரையான காலப் பகுதியில் இடம்பெற்ற நெருக்கடி முகாமைத்துவத்தின் ஒரு பகுதியாக தென் கிழக்காசிய நாடுகள் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு

சட்டத்தின் கீழ் சீர்திருத்தங்களினை ஆரம்பித்தது. வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டுக்கான வாய்ப்புக்களைத் திறந்து விடுவதற்கான ஏற்பாடுகளை மீள் ஒழுங்கமைத்தது. மீண்டும் 2003ல் சர்வதேச முதலீட்டுச் செயற்பாடுகள் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தபோது தென்கிழக்காசிய நாடுகள் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினைக் கவர்வதற்கு தயாராகவே இருந்தது. எனினும் பிராந்தியத்தின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது அது ஏற்கனவே பெற்றிருந்த நிலைக்குத் திரும்பவில்லை. குறிப்பாக அபிவிருத்தியடைந்து வருகின்ற நாடுகளுக்கு மத்தியில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினைப் பெறுகின்ற முக்கிய கேந்திரமாக தென்கிழக்காசிய பிராந்தியத்தினை மாற்றியமைக்க முடியாமல் போய்விட்டது. எனினும் உலக மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் கொண்டிருந்த பங்கினை ஆசிய நெருக்கடிக்குப் பின்னரான காலப் பகுதியில் உலக மொத்த தேசிய உற்பத்தியில் 2.5% எளர்ச்சியைப் பெற்று மீள் உறுதி செய்துள்ளது.

4. வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் போக்கு

பிராந்தியத்தின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் போக்கினை விளங்கிக் கொள்வதற்கு இப்பிராந்திய நாடுகளின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை மற்றும் வெளியேற்றத்தினைப் பற்றி விரிவாக நோக்குதல் வேண்டும். விசேடமாக தென்கிழக்காசிய பிராந்திய நாடுகளின், பொருளாதாரத் துறைகளான விவசாயம், மீன்பிடி, உற்பத்தித்துறை, இயற்கை வளங்கள், வியாபாரம், வெடிபொருட்கள், கலாசார விளையாட்டுத்துறை, சுற்றுலாத்துறை, நிதி மற்றும் காப்புறுதிச் சேவைகள், தகவல் தொடர்பாடல், போக்குவரத்து, களஞ்சியப்படுத்தல் போன்ற துறைகள் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுக்கு எந்த அளவு வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு உள்வருகின்றது என்பதனையும் இதேபோல் பல்வேறு துறைகளுக்கு தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் இருந்து உலகின் பிற நாடுகளுக்கு வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது எந்தளவில் வெளியேற்றப்படுகின்றது என்பதனை இப்பகுதி விரிவாக ஆராய்கின்றது.

1. சிங்கப்பூர்:

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டும் உள்வருகையும் வெளியேற்றமும்

வர்த்தகம் மற்றும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டுக்கான ஒரு கேந்திரம் என்ற வகையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் மத்தியில் சிங்கப்பூர் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகின்றது. சிங்கப்பூர் பொருளாதாரம் தென்கிழக்காசியாவின் உற்பத்தியினை ஏற்றுமதி செய்வதற்கும் வர்த்தக மற்றும் நிதி வருவாய்களை அதிகரிப்பதற்கும் பங்காற்றுகின்றது. தென்கிழக்காசிய அமையத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல்தேசிய நிறுவனங்கள் உள்ளடங்கலாக உலகளாவிய ஒத்துழைப்பு அமைப்புக்கள் தமது பிராந்திய தலைமையகங்களை சிங்கப்பூரிலேயே அமைத்துள்ளது. சர்வதேச வர்த்தகம் நிதியீட்டல் சேவைகளுக்குப் பங்காற்றுவதற்காக இப்பிராந்திய தலைமையகங்கள் சிங்கப்பூரில் செயற்படுகின்றன. வளர்ந்து வருகின்ற ஆசிய சந்தைகளுக்குள் மிகவும் வெற்றிகரமான பாய்ச்சலினை சிங்கப்பூரில் அமைந்துள்ள இத்தலைமையகங்களால் மேற்கொள்ள முடிகின்றது.

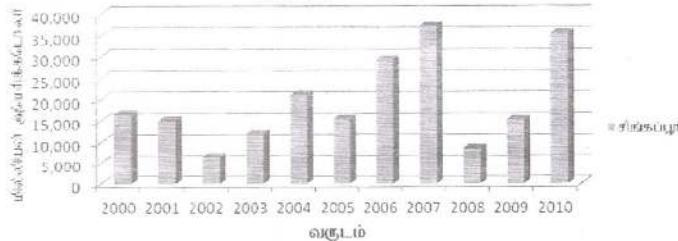
உலகளாவிய பொருளாதார நெருக்கடி தென்கிழக்காசியாவின் திறந்த பொருளாதாரத்தைக் கொண்ட பல நாடுகளைப் பாதித்தபோது சிங்கப்பூரும் அதில் அகப்பட்டது. ஐக்கிய அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய யூனியன் சார்ந்த பல பல்தேசிய நிறுவனங்கள் சிங்கப்பூரில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டில் 50% பங்கினை முதலீடு செய்திருந்தது. வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடைந்த காலப் பகுதியில் சிங்கப்பூரின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையானது சடுதியாக வீழ்ச்சியடைந்தது. குறிப்பாக 1990இன் ஆரம்பப் பகுதி மற்றும் 2000 ஆண்டுகளில் சிங்கப்பூரின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையானது இத்தகைய நெருக்கடிகளை எதிர்கொள்ள வேண்டி ஏற்பட்டது.

தற்போதைய உலகளாவிய பொருளாதார நெருக்கடியானது சிங்கப்பூரின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை வீழ்ச்சிக்குப் பங்காற்றியுள்ளது. 2007இல் 37,033மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்கள் என்றவாறு உச்சத்தில் காணப்பட்ட சிங்கப்பூரின் வெளிநாட்டு நேரடி

முதலீட்டு உள்வருகை 2008இல் 8,589 மில்லியன் அமெரிக்க பொலராக வீழ்ச்சியடைந்தது. எனினும், 2010இல் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகை 35,520 மில்லியன் பொலராக மீள்ளமுச்சி கண்டது. இதனை வரைபடம்: 4-3, 4-4 இல் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ளலாம். சிங்கப்பூரில் வீழ்ச்சிகளை எதிர்நோக்கிய ஒவ்வொரு கட்டத்தினைத் தொடர்ந்தும் மீண்டெழுவதற்கான செயற்றிட்டங்கள் முன்னெடுத்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வரைபடம்: 4- 3

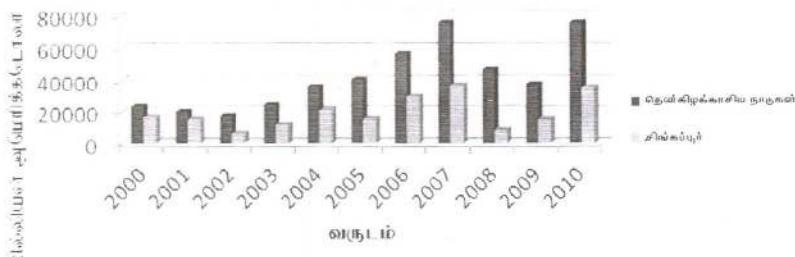
வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை
சிங்கப்பூர் (2000-2010)

மூலம்: உலக முதலீட்டு அறிக்கை, 2012.

வரைபடம்: 4- 4

தென்கிழக்காசிய நாடுகளினதும் சிங்கப்பூரினதும்
வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை (2000-2010)

மூலம்: ஆசியான் முதலீட்டு அறிக்கை, 2011.

சிங்கப்பூரின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு அதிகரிப்பானது அந்நாட்டின் பொருளாதார விருத்தி நிலைக்கு பங்களிப்புச் செய்தது. இதன்படி நிதி மற்றும் காப்புறுதிச் சேவைகள் மீதான

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டில் கூடிய கவனம் செலுத்தப்பட்டது. மேலும் உற்பத்தித்துறை, மொத்த வியாபாரம், சில்லறை வியாபாரம், ஹோட்டல், சுற்றுலா விடுதிகள் போன்றவற்றிலும் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. மிக அண்மைய காலப் பகுதியில் மருத்துவ உற்பத்தித் துறைகள், உயிரியல் தொழில்நுட்ப கம்பனிகள் தமது செயற்பாடுகளை சிங்கப்பூரில் அதிகரித்துள்ளன. அதனுடன் இணைந்ததாக பிராந்திய தலைமையகங்களையும் சிங்கப்பூரில் நிறுவியுள்ளன. இது உப துறைகளிலிருந்து கிடைக்கும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை சிங்கப்பூரில் அதிகரிக்கச் செய்துள்ளது எனலாம்.

2001இல் சிங்கப்பூரின் உற்பத்தித்துறையில் 44% இருந்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது 2009இல் 23% ஆக வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. எனினும் பெற்றோலிய உற்பத்தி உப துறைகள் உறுதியான நிலையையே தொடர்ந்தும் பெற்றிருந்தன. இந்நிலையினால் பிராந்தியத்தின் எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு மையமாக சிங்கப்பூர் எழுச்சியடைந்தது. வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டில் ஏற்பட்ட இத்துறை ரீதியான வளர்ச்சி, வீழ்ச்சிப் போக்குகளுக்கு அரசாங்கத்தின் தொழிற்துறை கொள்கைகள் காரணமாய் அமைந்தன. இதற்கு சிறந்த உதாரணமாக 2006ஆம் ஆண்டுகளில் இந்நாட்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட உயிரியல் மருத்துவ விஞ்ஞான முன்னெடுப்புக்களைக் குறிப்பிட முடியும். மேலும் 2010இல் வர்த்தகம் 18%, நிதி மற்றும் காப்புறுதி 40%, போக்குவரத்தும் களஞ்சியப்படுத்தலும் 7%ஆகவும், ஏனைய உள்வருகை 12% ஆகவும் இருந்தது.

சிங்கப்பூரின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டிற்கு குறிப்பிடத்தக்களவு பங்களிப்புச் செய்யும் பிரதான நாடுகளாக ஜரோப்பிய நாடுகள் விளங்குகின்றன. சிங்கப்பூரின் மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகையில் 39% ஜரோப்பிய நாடுகளில் இருந்தே பெறப்படுகின்றன. இதற்கு அடுத்ததாக ஆசிய நாடுகள் பங்களிப்புச் செய்கின்றன. அவற்றின் பங்களிப்பு 26%ஆகும். அவ்வாறே கார்பியன் தீவுகளும் தமது முதலீடுகளை சிங்கப்பூருக்குள் கடத்துகின்றன. இதற்கமைய சிங்கப்பூரின் முதலீடுகளானது

உலகின் பல நாடுகளிலிருந்தும் உள்வாங்கப்படுகின்றது எனக் குறிப்பிடலாம். எனினும், குறிப்பிடத்தக்க சதவீதப் பங்கானது ஒரு சில நாடுகளாலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவை நெதர்லாந்து, ஐக்கிய அமெரிக்கா, ஐப்பான், ஐக்கிய இராச்சியம் என்பனவாகும். இந்நாடுகள் சிங்கப்பூரின் மொத்த முதலீட்டு உள்வருகையில் 41% பங்களிப்பினை வழங்குகின்றன. எனினும் இந்தியா, சீனா போன்ற புதிய முதலீட்டாளர்கள் சிங்கப்பூரில் துரிதமாக தமது முதலீட்டுச் செயற்பாட்டை அதிகரித்துள்ளமையை இங்கு குறிப்பிடலாம்.

சிங்கப்பூர் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி நிலைகளைக் கொண்டுள்ள அதேவேளை அதன் வெளியேற்றத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கினையும் பெற்றுள்ளன. இதன்படி சிங்கப்பூரின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றத்தினை நோக்குவோமாயின், தென்கிழக்காசிய வலயத்தில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டை அதிகளவு வெளியேற்றியுள்ள ஒரு நாடு சிங்கப்பூர் ஆகும். 2008இல் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் வெளியேற்றமானது சிங்கப்பூரிலும் பார்க்க மலேசியாவில் அதிகரித்திருந்த போதிலும் 2009இல் இத்தொகையானது சிங்கப்பூரில் அதிகரித்திருந்தது. தென்கிழக்காசியாவிலிருந்து வெளியேற்றப்படும் மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டில் இத்தொகையானது 62 சதவீதமாக (213 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்) மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாண்டில் மலேசியாவின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் வெளியேற்றமானது 22%மாக (76 பில்லியன் அமெரிக்கடொலர்) இருந்தது.

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் வெளியேற்றத்தில் சிங்கப்பூர் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுவதற்கு அந்நாட்டின் அரசாங்கத்தின் ஆதரவே பிரதான காரணமாகும். இதன்படி சிங்கப்பூர் அரசாங்கம் சர்வதேச வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டுக் கொள்கை ஒன்றினை 1988இல் ஆரம்பித்தது. மேலும் அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் ஆசியாவின் பல பிரதேசங்களில் உட்கட்டமைப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுதல், கைத்தொழில் பூங்காக்கள் அமைத்தல், தொழில்நுட்ப விருத்திக்கு உதவுதல் என்பனவற்றின் மூலமும் சிங்கப்பூர் தனது வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றுகையினை

மேற்கொண்டிருந்தது. அரசாங்க உதவி பெற்ற பல கம்பனிகள் சிங்கப்பூரில் இருக்கும் செல்வாக்குமிக்க வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்களாக உள்ளன. சிங்கப்பூரில் மொத்த மூலதனத்தில் அரைவாசிப் பங்கானது சீனா, மலேசியா, தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா உள்ளிட்ட ஆசிய நாடுகளிலே முதலீடு செய்யப்பட்டுள்ளன. இதற்கு அடுத்ததாக மத்திய அமெரிக்க ஜரோப்பிய பிரதேசங்களிலும் முதலீடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

சிங்கப்பூர் மூலதனத்தின் பெரும் பங்கு வெளியேற்றமானது நிதி மற்றும் காப்புறுதி சேவை, உற்பத்தி துறைகளிலேயே இடம்பெற்றுள்ளது. சிங்கப்பூரின் மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றத்தில் 70%ஆன பங்கு நிதி மற்றும் காப்புறுதி சேவைகள், உற்பத்தி துறையினை நோக்கியதாக இடம்பெற்றுள்ளது. 1998-2010 வரையான காலப் பகுதியில் சிங்கப்பூர் மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் வெளியேற்றத்தின் 20 வீதமான பகுதி தென்கிழக்காசிய நாடுகளை நோக்கியதாகவே இருந்தன. ஆனால் 2000இும் ஆண்டுகளில் 30 சதவீதமாக இருந்த தென்கிழக்காசிய நாடுகள் நோக்கிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் வெளியேற்றமானது 2008இல் 23 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்தது. ஏனெனில் சீனாவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சிங்கப்பூரின் முதலீடானது அதிகரிக்கப்பட்டிருந்தது இதற்குக் காரணமாகும். சிங்கப்பூரின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றத்தில் இந்நாட்டினை தளமாகக் கொண்டிருந்த முதலீட்டுக் கம்பனிகளே முக்கிய பங்காற்றின. இக்கம்பனிகளாலேயே சிங்கப்பூர் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றத்தின் பிராந்திய தலைமையகமாக அல்லது முதலீட்டுக் கேந்திரமாக கருதப்படுகின்றது. 2010இும் ஆண்டில் சிங்கப்பூரின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது தென்கிழக்காசியா தவிர்ந்த ஆசிய நாடுகளில் 30 சதவீதம், தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் 23 சதவீதம், ஜரோப்பா 13 சதவீதம், ஜக்கிய அமெரிக்கா 5 சதவீதம், அவஸ்ரேலியா 6 சதவீதம், தென் மற்றும் மத்திய அமெரிக்கா 17 சதவீதம், ஏனைய நாடுகள் 6 சதவீதம் என்றவாறு அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

2. தாய்லாந்து: வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகையும் வெளியேற்றமும்

ஆசியாவில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டிற்காக தேர்வு செய்யப்படுகின்ற ஓர் நாடாக தாய்லாந்து விளங்குகின்றது. கடந்த சில தசாப்தங்களாக தென்கிழக்காசிய நாடுகள் மத்தியில் அதிகளவான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை பெற்றுக்கொண்ட இரண்டாவது நாடாக தாய்லாந்து விளங்குகின்றது. தாய்லாந்தின் வலுவான உற்பத்தித் துறைகள் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினைக் கவர்ந்துள்ளன. இதுவே பிராந்தியத்தில் இரண்டாவது பெரிய உள்ளூர் சந்தை என்கின்ற அந்தஸ்தை தாய்லாந்து பெறுவதற்கு வழிவிட்டது. 2009இல் ஆசியாவின் மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்தியில் 18 சதவீத பங்களிப்பினை தாய்லாந்து வழங்கி இருந்தது. அதனது உள்ளூர் சந்தையில் இருந்து 67 மில்லியன் வரையானவர்கள் நன்மை பெறுகின்றனர். 2005 இலிருந்து அந்தாட்டின் அரசியல் ஸ்திரமின்மை காரணமாக அந்நாட்டின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையானது குறைவடைய ஆரம்பித்தது. உலக பொருளாதார நெருக்கடி தாய்லாந்தில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் போக்கில் பாதிப்பினையும் ஏற்படுத்தியது. தொடர்ச்சியாக இரண்டு ஆண்டுகளில் (2008-2009) படிப்படியாக அது வீழ்ச்சியினை எதிர்கொண்டது. எனினும் இதிலிருந்து மீள்வதற்கான முறையான செயற்றிட்டங்கள் எதுவும் இன்னும் தாய்லாந்து அரசாங்கத்தினால் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. தாய்லாந்தில் உள்வருகின்ற வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் பெரும் பகுதி ஆசிய நாடுகளில் இருந்தே வருகின்றன. 2000-2010 வரையான காலப்பகுதியில் மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையில் 66 சதவீதம் ஆசியாவினதாகும். இவ் ஆசிய நாடுகளில் ஜப்பான் மிகப் பெரிய முதலீட்டாளராக உள்ளது. அதிலும் குறிப்பாக தாய்லாந்தின் உற்பத்தித் துறையில் ஜப்பான் பெரியளவு முதலீட்டினை மேற்கொண்டுள்ளது. இரண்டாவது இடத்தில் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் உள்ளன. மேலும் ஜரோப்பா 14 சதவீதம், ஜக்கிய அமெரிக்கா மற்றும் கனடா 6 சதவீதம், அவஸ்ரேலியா 1 சதவீதம், ஏனைய நாடுகள் 13 சதவீதம் என்றவாறு தாய்லாந்தினை நோக்கிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை

உள்ளது எனலாம். தாய்லாந்தில் வர்த்தகம், தொலைத் தொடர்பு விடயங்கள் மீதான முதலீடு என்பது பெருமளவு சிங்கப்பூரினாலே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. தாய்லாந்தின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகைக்குப் பங்களிப்புச் செய்யும் நாடுகளுள் மூன்றாவது இடத்தில் உள்ள ஜரோப்பிய யூனியன் நாடுகள் வர்த்தக உப துறைகளிலே பெருமளவுக்கு தமது முதலீடுகளை மேற்கொள்கின்றன. எனினும் கடந்த பல தசாப்தங்களாக ஐக்கிய அமெரிக்க பல்தேசிய நிறுவனங்களால் பங்களிப்புச் செய்யப்பட்ட வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது தற்சமயம் வீழ்ச்சி கண்டுள்ளது.

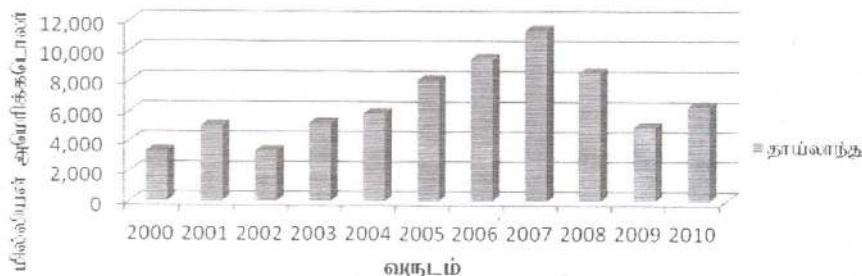
2000-2010 வரையான பத்தாண்டு காலம் பகுதியில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகையில் 57 சதவீதமானவை உற்பத்தித் துறைகளை நோக்கியே கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக இலத்திரனியல், இரசாயன மற்றும் இயந்திர சாதனங்கள், போக்குவரத்துத்துறை சாதனங்கள் நோக்கியே இம்முதலீடுகள் உள்ளது எனலாம். நிதித்துறையில் 11 சதவீதம், வர்த்தகம் 8 சதவீதம், விவசாயம் மற்றும் வெடிபொருள் உற்பத்தி 5 சதவீதம், கட்டிட மற்றும் தோட்டத் துறை 5 சதவீதம், ஏனைய சேவைத் துறை 14 சதவீதம் என்றவாறு இருந்தது. ஆனால் 2005இல் இருந்து சேவைத்துறையிலும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது அதிகரித்து உள்ளது. நிதித்துறைகளே இவ்வதிகரிப்பிற்கு வழிவிட்டது. அதாவது 2004 இல் தாய்லாந்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட நிதிசார் நிகழ்ச்சித் திட்டம் இவ்வதிகரிப்புக்கு பங்களிப்புச் செய்தது எனலாம். இதனை தாய்லாந்து வங்கியே அறிமுகப்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். உலகஸாவிய நிதி நெருக்கடிக்கு முன்னர் வங்கிகள் தவிர்ந்த ஏனைய நிதி நிறுவனங்களில் முதலீடு செய்யப்பட்ட வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது 40 சவீதமாக மதிப்பிடப்பட்டது. சேவைத்துறையில் முதலீட்டு விகிதாசாரம் 18 சதவீதமாகக் காணப்பட்டது. ஏனைய சேவைகள் மற்றும் வர்த்தக உபதுறைகள் என்பன முறையே 14 சதவீதம், 12 சதவீத வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினைக் கொண்டிருந்தன. உலகஸாவிய நிதி நெருக்கடியின் பின்னர் நிதி நிறுவனங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது 16 சதவீதமாக வீழ்ச்சி அடைந்துள்ளது. எனினும்

இவ்வீழ்ச்சியைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு தோட்டத்துறை, வர்த்தகம் என்பவற்றில் விரிவாக்கம் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதனையும் அவதானிக்கலாம்.

தாய்லாந்தில் உள்ஸீர்க்கப்பட்ட வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை நோக்குகின்றபோது 2000ஆம் ஆண்டில் 3350 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களாகக் காணப்பட்ட வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது 2007இல் 11330 மில்லியனாகக் காணப்பட்டு, 2010இல் 6320 மில்லியன் அமெரிக்க டொலராகக் காணப்பட்டது. தாய்லாந்து நாட்டின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையினையும் தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளினது உள்வருகையினையும் (2000 - 2010) வரைபடம் 4-5, 4-6 ஆகியன தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

வரைபடம்: 4-5

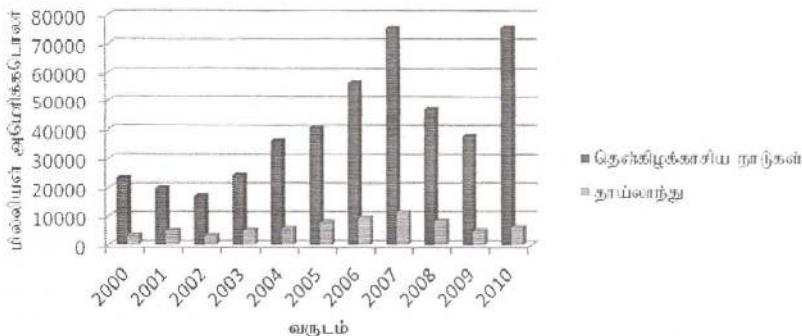
வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை தாய்லாந்து (2000 - 2010)

ஆலம்: உலக முதலீட்டு அறிக்கை, 2012

வரைபடம்: 4-6

தாய்லாந்து மற்றும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளினது வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருதை (2000-2010)

ஸ்ரீலை: ஆசியான் முதலீடு அறிக்கை, 2011

சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது தாய்லாந்தின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது இன்னும் முக்கியம் பெறவில்லை. 1980 - 2010 வரையான காலப் பகுதியில் தாய்லாந்தின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில் 5 சதவீதமாக மதிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அதாவது 11 பில்லியன் அமெரிக்க டொலராகும். இவ்வாண்டுகளில் சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நாடுகளில் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடுகள் தாய்லாந்திலும் பார்க்க அதிகரித்திருந்தது. எனினும் 1996இல் தாய்லாந்தின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது குறிப்பிடத்தக்க இடத்தில் இருந்தது.

1996இன் பின்னர் இடம்பெற்ற ஆசிய நிதி நெருக்கடியானது அந்நாட்டின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடின் வெளியேற்றத்தில் பாரிய வீழ்ச்சியைக் கொண்டு வந்தது. தாய்லாந்து முதலீட்டாளர்கள் முதலீட்டு நடவடிக்கைகளில் உரிய அந்தஸ்தினை பெறாதிருந்தமை இவ்வீழ்ச்சிக்கான காரணமாகும். மேலும் தாய்லாந்து கம்பனிகள் உள்நாட்டிலே பல நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டதால் பல ஆண்டுகளாக வெளிநாட்டு முதலீட்டு வெளியேற்றம் குறைந்த

மட்டத்தில் காணப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது. ஆனால் தாய்லாந்தின் அண்மைய பொருளாதார விருத்தி மற்றும் எல்லை கடந்த செயற்பாடுகளை மேம்படுத்துதல், வெளிநாட்டு பரிமாற்று ஒழுங்குகளை மேற்கொள்வதன் ஊடாகவும் இலாபமிட்டும் வாய்ப்புக்கள் உருவாக்கும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு கொள்கையினை தாய்லாந்து ஆரம்பித்ததனாலும் அந்நாட்டின் வெளிப்பாய்ச்சல் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு தொகை 2005 இலிருந்து அதிகரிப்பதற்கு வழியேற்பட்டது.

தாய்லாந்தின் பல்வேறு கம்பனிகளாலேயே அதிகமான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடுகள் வெளியேற்றப்பட்டுள்ளன. தாய்லாந்தின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் பிரதான மையமாக ஆசிய நாடுகளே விளங்குகின்றன. அதிலும் விசேடமாக வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றத்தின் 80% தெற்காசிய நாடுகளை நோக்கியதாகவே உள்ளது. சுமார் 5% பங்கு சீனா, ஹோங்கோங் ஆகிய நாடுகளை நோக்கி வெளியேற்றப்பட்டுள்ளது. இம்மதிப்பீடு 2005 - 2010 வரையான காலப் பகுதியில் பெறப்பட்டது ஆகும். எனினும் மிக அண்மையில் தாய்லாந்தின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடுகள் வெளியேற்றமானது தென்கிழக்காசிய நாடுகளை நோக்கியே அதிகமாக இடம்பெற்றது. இதன்படி 2010இல் 90% ஆக அது அதிகரித்துள்ளது. இதிலிருந்து தாய்லாந்து தெற்காசியப் பிராந்தியத்தில் ஓர் முக்கிய முதலீட்டாளராகக் காணப்படுகின்றது. தாய்லாந்தின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது நிதி நிறுவனங்கள், உணவு மற்றும் சீனி உற்பத்தி, வர்த்தகம் மற்றும் வெட்பொருட்கள் என்ற துறைகளை மையப்படுத்தியதாகவே உள்ளது.

3. மலேசியா :

**வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடின்
உள்வருகையும் வெளியேற்றமும்**

ஏற்றுமதியை மையப்படுத்திய கைத்தொழில்மயமாக்கம் மற்றும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு மேம்பாடு தொடர்பில் ஆரம்ப காலத்தில் முன்னணி வகிபாகத்தினைப் பெற்ற நாடாக

மலேசியா விளங்குகின்றது. 1986இல் மலேசியாவில் முதலீட்டுச் சட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதை அடுத்து இந்நாடு தனது பொருளாதாரத்தின் மிகப் பாரிய அளவிலான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை உள்ளீர்த்தது. மலேசிய அரசாங்கம் இவ்விடயத்தினை ஏற்றுமதி சார்ந்த உற்பத்திகளினாடாக வெற்றிகரமாகக் கையாண்டது. இலத்திரனியல் மற்றும் மின்னியல் உற்பத்திகளில் மிக உயர்ந்த அளவிலான அபிவிருத்தி நிலையை இந்நாடு எட்டியது.

சிங்கப்பூரினைப் போன்று மலேசியா மிக அண்மையில் ஏற்பட்ட உலகப் பொருளாதார நெருக்கடியால் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு வீழ்ச்சியைச் சுந்தித்தது. இதே விதமான வீழ்ச்சி நிலையை 1997-1998 ஆசிய நெருக்கடி, 2000-2001 காலப் பகுதியில் இடம் பெற்ற உலகப் பொருளாதார நெருக்கடி நிலைகள் போன்றவற்றின் போதும் மலேசியா நேரடி முதலீடு தொடர்பில் எதிர்கொள்ள வேண்டி ஏற்பட்டது. எனினும் 2010இல் இவ்வீழ்ச்சியினை மீள் அமைப்பதற்கான துரிதமான நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் மேற்கொண்டது. எனினும் முதலீட்டினை கவருவதற்கான போட்டித் தன்மை இங்கு படிப்படியாக வீழ்ச்சி அடைவதாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதற்குப் பின்வரும் காரணிகள் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.

1. தொழிற்றுறை உற்பத்தியில் ஏனைய வளர்முக நாடுகளுடன் ஏற்பட்டுள்ள அதிகரித்த போட்டி. குறிப்பாக இப்போட்டியை சீனா, வியட்னாம், இந்தோனேசியா ஆகிய நாடுகளுடனேயே மலேசியா எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.
2. வெற்றிகரமான பொருளாதார உட்கட்டமைப்பு திட்டங்கள் பரந்தளவில் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற போதிலும் அவற்றின் மூலம் உடனடி விளைவுகளை பெற்றுடியாதுள்ளது.
3. தொழில்நுட்பம், தொழிற்படைக் குறைப்பு செயற்பாட்டின் மூலம் உயர் நிலையினை அடைவதற்காக அரசாங்கம் மேற்கொள்கின்ற முயற்சிகள் பொருளாதார நிலை மாற்றத்தில் தாக்கத்தினை உண்டுபண்ணியுள்ளது. இது வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்கள் தமது முதலீடுகளை மேற்கொள்வதற்கான

பொருத்தமான இடமாக மலேசியாவை தெரிவு செய்யாது விடுவதற்கும் வழிவிட்டுள்ளது.

எனினும் மலேசியாவின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது அந்நாட்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொடர்ந்தேர்ச்சியான செயற்றிட்டங்கள் ணாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. மலேசியாவின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையில் ஆசிய, ஜரோப்பிய முதலீட்டாளர்களின் பங்களிப்பே அதிகமானதாகும். இதன்படி 2010இல் ஆண்டு முடிவில் மலேசியாவின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையில் ஆசியா 33 சதவீதம், ஜரோப்பா 34 சதவீதம், வட அமெரிக்கா 13 சதவீதம், ஏனையவை 20 சதவீத பங்களிப்பினை வழங்கியிருந்தன.

ஜப்பான், சிங்கப்பூர் ஆகியன மலேசியாவில் முதலீட்டினை மேற்கொள்ளும் ஆசியாவின் இரு பெரும் முதலீட்டாளர்கள் ஆவர். இவ்விரு நாடுகளும் முறையே இரசாயனம், இலத்திரனியல் உற்பத்தித் துறைகளில் தமது முதலீடுகளை மேற்கொள்கின்றன. மேலும் மலேசியா ஜக்கிய அமெரிக்காவுடன் பலமான பொருளாதார உறவினையும் கொண்டுள்ளது எனலாம்.

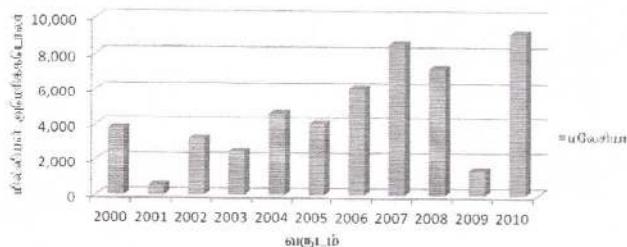
துறை ரீதியாக நோக்குகின்றபோது மலேசியா உற்பத்தித் துறையில் வலுவான இடத்தினைப் பெற்றுள்ளது. இலத்திரனியல், மின்னியல், பெற்றோலிய உற்பத்திகள் இந்நாட்டில் முக்கியம் பெறுகின்றன. மேலும் மலேசியா விவசாய உற்பத்தியிலும் ஸ்திரமான நிலையினைப் பெற்றுள்ளது. 1980களில் இருந்து மலேசியா சம்சங் போன்ற பல்தேசிய நிறுவனங்களின் உற்பத்தித்துறையின் தளமாகத் தெரிவி செய்யப்பட்டுள்ளது. மலேசியாவின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையில் அரைவாசியானது உற்பத்தி துறையினை நோக்கியதாகவே உள்ளது. புதிய துறைகளான கூரியசக்தி மற்றும் மருத்துவ சாதனங்கள் தொடர்பாகவும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை கவர்வதற்கு முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்நாட்டின் சேவைத் துறைகளின் மீதான நேரடி முதலீட்டிலும் வளர்ச்சி நிலைகளை அவதானிக்க முடியும். 1990இல் சேவைத்துறையில் 15 சதவீதமாக இருந்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது தற்காலத்தில் 42 சதவீதத்தினை எட்டியுள்ளது. சேவைத் துறைக்குள் இஸ்லாமிய நிதி உள்ளடங்கலான நிதிக்

சேவைகள் அதிகளவான நேரடி முதலீட்டினைப் பெறுகின்றன. 2000 - 2001 வரையான காலப் பகுதியில் நேரடி முதலீடானது 42 பில்லியன் மலேசியா ரிங்கிட் ஆக இருந்தது. நிதிச் சேவைக்கு அப்பால் தொடர்பாடல், போக்குவரத்து, சுற்றுலா மற்றும் மொத்த சில்லறை வியாபாரத் துறைகள் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினைக் கவரும் பிரதான மூலங்களாக உள்ளன.

மலேசியாவில்	2009	ஏப்ரலில்	அரசாங்கம்	27
சேவைத் துறைகளை தாராளமயப்படுத்தியது. இதன் மூலம் சேவைத் துறையில் அதிகளவு வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு எதிர்பார்க்கப்பட்டுள்ளது.				
ஏனைய வளர்முக நாடுகளின் அனுபவங்களிலிருந்து மலேசியா கற்றுக்கொண்டதுடன் சேவைத் துறையை தாராளமயப்படுத்துவதற்கான தனது அப்பணிப்பையும் வெளிப்படுத்தியது. மேலும் எண்ணெய் மற்றும் எரிவாயு தொடர்பாக நேரடி முதலீடானது தொடர்ச்சியாக அதிகரிக்கலாயிற்று. இதன்படி 2010இல் உற்பத்தி 48 சதவீதம், நிதி மற்றும் காப்புறுதிச் சேவை 23 சதவீதம், விவசாயம் மற்றும் வெடிபொருள் உற்பத்தி 10 சதவீதம், வர்த்தகம் 8 சதவீதம், தகவல் தொடர்பாடல் 7 சதவீதம், ஏனையவை 4 சதவீதம் என்றவாறு வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்ளிர்க்கை மலேசியாவில் இடம்பெற்றது. 2000ஆம் ஆண்டில் 3,888 மில்லியன் அமெரிக்க டொலராகக் காணப்பட்ட வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது 2007இல் 8,538 2010இல் 9,156 ஆகவும் அதிகரித்திருந்தது. இதனைப் பின்வரும் வரைபடம்:4-7, 4-8 களில் தெளிவாக நோக்க முடியும்.				

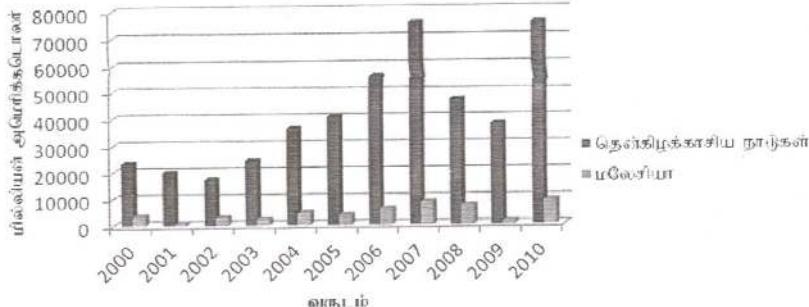
வரைபடம்: 4-7

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருங்கை மலேசியா(2000-2010)

வரைபடம்: 4-8

தென்கிழக்காசிய நாடுகளினதும் மலேசியாவினதும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வநாக [2000-2010]

மூலம்: ஆசியன் முதலீடு அறிக்கை, 2011

2006இல் இருந்து வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றத்தில் மலேசியாவும் குறிப்பிடத்தக்க பங்கினைப் பெற்றிருக்கின்றது. இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்பட்ட ஆதரவு, உள்நாட்டு சந்தையில் காணப்பட்ட கட்டமைப்பு ரீதியான தடைகள் போன்றன இவ்விடயத்தைத் தூண்டியிருந்தது. வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்ளீர்ப்பிலும் பார்க்க அதன் வெளியேற்றமானது இங்கு அதிகரித்திருந்தது. 2008இலும் 2009இலும் மலேசியா பிராந்தியத்தின் மிகப் பெரிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்ற முதலீட்டாளராக அடையாளப்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாண்டுகளில் மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது 23 மில்லியன் அமெரிக்க டொலராக இருந்தது. மலேசியாவின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் ஆரம்ப கட்டத்தில் சிங்கப்பூரினைப் போன்று அரசாங்க ஆதரவு பெற்ற கம்பனிகளே முன்னணி வகித்தன. இக்கம்பனிகள் விவசாயம், ஏரிவாடு, எண்ணெய் விநியோகத்தில் முதலீடுகளைக் கொண்டிருந்தன. எனினும் ஒரு காலத்தில் தனியார் நிறுவனங்கள் முன்னணி வகித்ததுடன் வெளிநாடுகளில் முதலீடு செய்வதற்கான குறிப்பிட்ட போதுமான திறன்களையும் அவை பெற்றிருந்தன. பல்தேசிய நிறுவனங்கள் உலக நாடுகளில் முதலீடுகளை கொண்டிருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சேவைத் துறையினை நோக்கியே மலேசிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது அதிகரித்திருந்தது. சேவைத் துறைகளாக நிதிச் சேவைகள், தொலைத்தொடர்பு, பொது வசதிகள் மற்றும் வியாபார சேவைகள் ஆகியன விளங்கின. 2000-2010 வரையான காலத்தில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது இச்சேவைத் துறைகள் நோக்கியே நிறுவப்பட்டிருந்தது. இக்காலப்பகுதியில் இத்துறைகள் மீதான மலேசிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றம் மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றத்தின் 70 சதவீதமாகும். இதனை அடுத்து எண்ணேய மற்றும் ஏரியாடு துறையை நோக்கியதாக 10 சதவீதமான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றம் அமைந்திருந்தது. உற்பத்தி துறையை நோக்கியதாக 7 சதவீதமான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு வெளியேற்றப்பட்டது. மலேசியாவின் முதலீட்டு நடவடிக்கையில் பெருமளவுக்கு ஆசியா பிராந்தியத்திலே மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதிலும் குறிப்பாக தென்கிழக்காசிய நாடுகள், ஹாங்கோங், சீனா ஆகிய நாடுகளை நோக்கிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றம் அமைந்திருந்தது. எனினும் சில வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றம் ஐரோப்பிய, அமெரிக்க தேசங்கள் நோக்கிச் சென்றமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. 1995இல் 32 சதவீதமாக இருந்த தென்கிழக்காசியாவை நோக்கிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது 2004இல் 23 சதவீதமாகக் குறைவடைந்தது. இதற்கு மாற்றமாக அமெரிக்காவிலும் ஆபிரிக்காவிலும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடுகள் அதிகரிக்கப்பட்டது. 2004இல் 9 சதவீதமான மலேசிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது 2006இல் 16 சதவீதமாக அதிகரித்தது. அதே ஆண்டுகளில் 1.2 சதவீதமாக இருந்த ஆபிரிக்காவை நோக்கிய மலேசிய முதலீடானது 2006இல் 4.5 சதவீதமாக அதிகரித்தது. எனினும் 2000 - 2006 வரையான காலப் பகுதியில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது பெரியளவு மாற்றங்களை எதிர்கொள்ளவில்லை. 2010இல் மலேசியாவிலிருந்து மத்திய, வட, தென் அமெரிக்காவிற்கு 13 சதவீதமும், ஆசியாவிற்கு 44 சதவீதமும் ஐரோப்பாவிற்கு 12 சதவீதமும் ஒசியானுக்கு 7

சதவீதமும் ஏனைய நாடுகளுக்கு 3 சதவீதமும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது வெளியேற்றப்பட்டன.

4. இந்தோனேசியா :

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின்
உள்வருடையும் வெளியேற்றமும்

தென்கிழக்காசியப் பிராந்தியத்தில் பாரிய பொருளாதார மையமாக இந்தோனேசியா விளங்குகின்றது. 1998-2003 வரையான காலப் பகுதிகளில் ஏற்பட்ட மூலதன வீழ்ச்சியினைத் தொடர்ந்து இந்நாடு 2003இந்கு பின்னரான காலப் பகுதியில் மீள் எழுச்சித் திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. அரசியல் உறுதிப்பாடு, பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை என்பவற்றின் விளைவாக முதலீட்டு வாய்ப்புக்கள் மேம்பாட்டாலும் பல தசாப்தங்களாக இந்தோனேசியாவிற்கான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு துரிதமாக அதிகரித்துள்ளது. 2010ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் வரலாற்று ரீதியான முக்கிய அடைவினை நேரடி முதலீடு தொடர்பில் இந்தோனேசியா பெற்றுக்கொண்டது.

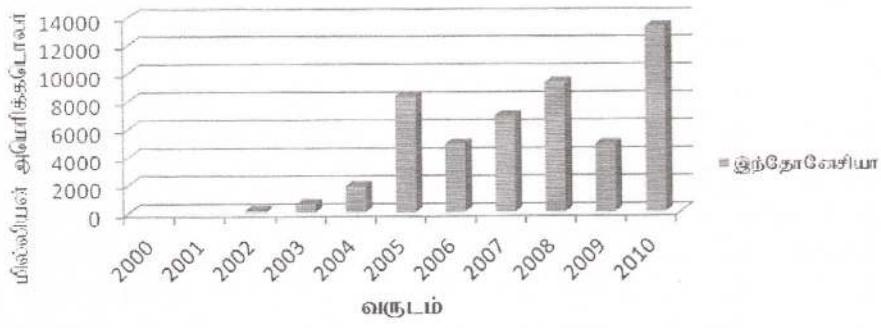
மலேசியா, தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளைப் போன்று ஆசிய முதலீட்டாளர்களே இந்தோனேசியாவில் முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றனர். ஐப்பானிய நிறுவனங்கள் குறிப்பிடத்தக்க முதலீடுகளைக் கொண்டுள்ள போதிலும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இருந்து வருகின்ற நேரடி முதலீடுகளே மிக அண்மைய ஆண்டுகளில் இந்தோனேசியாவில் அதிகரித்துள்ளது. இதன்படி மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டில் 36% நேரடி முதலீடானது சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து கிடைக்கப்பெறுகின்றன. 2000 - 2010 வரையான நேரடி முதலீட்டில் ஆசியாவின் 61% பங்களிப்பும், ஐரோப்பாவின் 20% பங்களிப்பும் ஐக்கிய அமெரிக்காவின் 7% பங்களிப்பும், ஓசியானியாவின் 5% பங்களிப்பும், வட அமெரிக்காவின் 7% பங்களிப்பும், ஏனைய நாடுகளின் 7% பங்களிப்பும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

2000-2010 வரையான காலப் பகுதியில் சேவைத் துறையானது நேரடி முதலீட்டில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கினைக் கொண்டுள்ளது.

இது மொத்த நேரடி முதலீட்டு பங்களிப்பில் உற்பத்தித்துறை 35%, வெடிபொருட்கள் 20%, விவசாயமும் மீன்பிடியும் 3%, நிதிச் சேவைகள் 15%, போக்குவரத்து, தொடர்பாடல் மற்றும் களஞ்சியப்படுத்தல் 15%, வர்த்தகம் 9%, ஏனைய சேவைகள் 5% பங்களிப்பு என்றவாறு இந்தோனேசியா நேரடி முதலீட்டின் உள்ளீடுகளைப் பெற்றிருந்தது. இயந்திர மற்றும் இலத்திரனியல் பொருட்கள் உற்பத்தித்துறையும் இங்கு முக்கிய நேரடி முதலீட்டு மூலமாக உள்ளது. இரசாயன மருத்துவ உற்பத்திப் பொருட்களும் குறிப்பிடத்தக்க பங்கினைப் பெற்றுள்ளது. உற்பத்தித் துறையிலும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பினை வழங்கி வருகின்றது. சேவைத் துறையை நோக்குகின்றபோது உட்கட்டமைப்பு விடயத்தில் முதலீடானது சடுதியாக அதிகரித்தது. குறிப்பாக போக்குவரத்து, தொடர்பாடல் மூலமான நேரடி முதலீடு 2003இல் 133 மில்லியன் அமெரிக்க டொலராக இருந்தது. இதன்படி இந்தோனேசியாவின் நேரடி முதலீட்டின் உள்ளீர்ப்பு 2004இல் 1.8 பில்லியன் அமெரிக்க டொலராக அதிகரித்துள்ளது. இந்தோனேசியா நாட்டின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையினை (2000 - 2010) வரைபடம் 4-9,4-10 ஆகியன தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

வரைபடம்: 4- 9

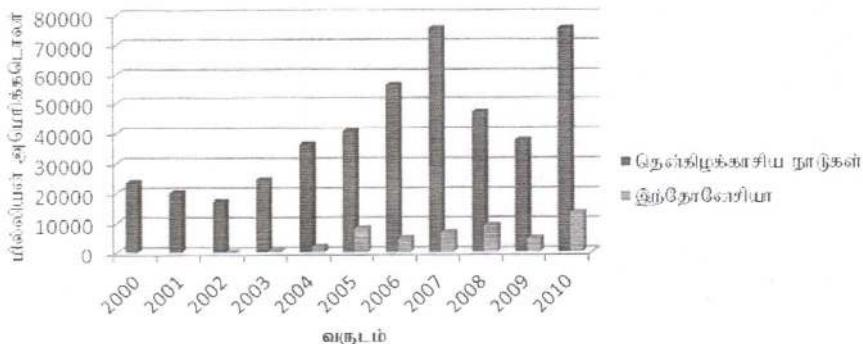
வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை
இந்தோனேசியா (2002 - 2010)

ஆலம்: உலக முதலீட்டு அறிக்கை, 2012

வரைபடம்: 4-10

தென்கிழக்காசிய நாடுகளினதும் இந்தோனேசியாவினதும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை (2002 – 2010)

மூலம்: ஆசியான் முதலீட்டு அறிக்கை, 2011

இந்தோனேசியாவினை நோக்கும்போது 2004இல் இருந்து இன்றுவரை அந்நாட்டின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது குறிப்பிடத்தக்களவு அதிகரித்துள்ளது. அந்நாட்டின் பெருந் தொகையான முதலீடுகள் நிதி, காப்புறுதி மற்றும் காப்புறுதி சேவைத் துறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. அவ்வாறே பண்டகசாலை மற்றும் போக்குவரத்துத் துறைகள் சிங்கப்பூரில் உள்ளதைப் போன்று முதலீட்டு மூலங்களாக உள்ளன. இத்துறைகளே இந்தோனேசியாவின் முதலீட்டு மையங்களாக உள்ளன.

மேலும் தோட்டத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்களவிலான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றம் இடம்பெறுகின்றது. ஆசியாவின் சொத்து தொடர்பான தொழிற் சந்தைகள் (வியட்னாம், தாய்லாந்து, இலங்கை, கம்போடியா) போன்றன காரணமாக இவ்வளர்ச்சி நிலை இந்தோனேசியாவில் அதிகரித்துள்ளன. இந்தோனேசியாவின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றத்தின் மிகப் பிரதான மூலாதாரமாக நாட்டின் வியாபாரத்துறை விளங்குகின்றது. அரசியல் சிக்கல்கள் இவ்வியாபாரத் துறையினர் வெளிநாடுகளில் தம் சொத்துக்களை முதலீடு செய்வதற்கு

வழிவிட்டது. இந்தோனேசியா முதலீடுகளை மேற்கொள்வதற்கான பிரதான தெரிவாக சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நாடுகளையே கொண்டுள்ளன. இந்தோனேசியாவின் மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றத்தின் 86% வீதமான பகுதி சிங்கப்பூரிலேயே முதலீடு செய்யப்படுகின்றன. 6 சதவீதமானது மலேசியாவில் முதலீடு செய்யப்படுகின்றது. இவ்விரு நாடுகளிலேயே இந்தோனேசியாவின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு அதிகம் வெளியேற்றப்படுகின்றது. மொத்த வெளியேற்றத்தின் ஓர் சிறிய பகுதியினை மட்டுமே மிக வறுமையான நாடுகள் பெறுகின்றன. அவைகூட உற்பத்தி துறைகள் சார்ந்த முதலீடுகளாகவே உள்ளன. இவ்விதமான முதலீட்டுக்கான அடிப்படையாக செலவுமிக்க இறுக்கமான உள்நாட்டு தொழில் முறைகள் காரணமாக உள்ளது.

5. பிலிப்பைன்ஸ் :

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடின் உள்வருகையும் வெளியேற்றமும்

முதலீடுகளைக் கவர்வதற்கான வாய்ப்புக்களை அதிகளவு கொண்டுள்ள தேசமாக பிலிப்பைன்ஸ் விளங்குகின்றது. அந்நாட்டில் புவியியல் அமைவிடம், வளங்கள், 100 மில்லியனை அண்மித்துள்ள அந்நாட்டின் சனத்தொகை போன்றன பிலிப்பைன்ஸில் நேரடி முதலீடினை வரவழைப்பதற்கான வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இவ்வாய்ப்புக்களை பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கான முயற்சிகள் மிகவும் காலம் தாழ்த்தியே மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதாவது அரசாங்கத்தின் அதிகரிந்த ஊழல் அந்நாட்டில் நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகையை வெகுவாகப் பாதித்திருந்தது. அவ்வாறே அரசாங்கம் வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்கள் மீதான விதிகளை கடுமையாக்கியதுடன் போட்டித் தன்மையற்ற தொழிற்சங்கதை நிலைமையையும் உருவாக்கியிருந்தது.

பிலிப்பைன்ஸின் நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகையானது ஏனைய தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது குறைந்த மட்டத்தினையே எட்டியுள்ளது. 2008இல் உலகப் பொருளாதார நெருக்கடியின் விளைவாக பிலிப்பைன்ஸில் உள்ளீர்க்கப்பட்ட

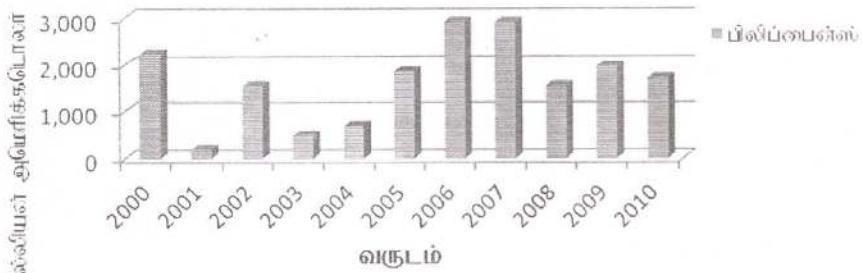
நேரடி முதலீடு 47%மான வீழ்ச்சியை எதிர்கொண்டது. ஆனால் 2004இல் மீள்வதற்கான செயற்திட்டங்களை பிலிப்பைன்ஸ் அரசு முன்னெடுத்தது. இது உட்கட்டமைப்பு விடயத்திற்கும் முதலீடுகள் மேற்கொள்ளப்படுவதற்கும் வழிவகுத்தது. கடந்த பல தசாப்தங்களில் பிலிப்பைன்ஸின் பிரதான முதலீட்டாளர்களாக ஜக்கிய அமெரிக்கா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் விளங்குகின்றன.

பிலிப்பைன்ஸிற்கான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு உற்பத்தித் துறைகளை நோக்கியே அதிகம் பெறப்படுகின்றது. 2007 இலிருந்து சேவைத் துறையின் மீதான நேரடி முதலீட்டின் அளவு அதிகரித்திருந்தது. அரசாங்கம் நாட்டின் உட்கட்டமைப்பு, மின்சாரம், எரிவாயு மற்றும் நீர் தொடர்பான துறைகளில் முதலீடுகளை அதிகரிப்பதற்காக மேற்கொண்ட முயற்சிகள் 2007இல் சேவைத் துறையின் மீதான நேரடி முதலீட்டு அதிகரிப்பிற்கு வழிவிட்டது. 2000 இலிருந்து 2010ஆம் ஆண்டுவரை உற்பத்தித் துறையின் மூலம் கிடைக்கப்பெற்ற நேரடி முதலீடானது 34%, மின்சாரம், எரிவாயு, நீர் 13%, தோட்டத்துறையும் கட்டிட நிர்மாணமும் 10%, நிதி மற்றும் தரகு சேவை, ஏனைய சேவைகள் 36% ஆகும். ஆனால் பிலிப்பைன்ஸ் விவசாயம் மற்றும் வெடி பொருட்கள் நோக்கிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை இக்காலப் பகுதியில் பெற்றிருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நிலையான வளர்ச்சிக்கான நேரடி முதலீட்டின் முக்கியத்துவத்தினை மத்திய அரசாங்கமும் அதனோடு இணைந்த 11 அரசாங்க மேம்பாட்டு முகவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளதுடன் 2010-2014 ஆண்டுக்கான “பிலிப்பைன்ஸ் முதலீட்டு மேம்பாட்டுத் திட்டம்” ஒன்றினையும் ஆரம்பித்துள்ளன.

பிலிப்பைன்ஸின் 2000-2010 வரையான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகைப் போக்கானது வரைபடம்:4-11இலும், பிலிப்பைன்ஸின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை தெள்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடன் ஒப்பீடு செய்து வரைபடம்:4-12இலும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

வருபடம்:4- II

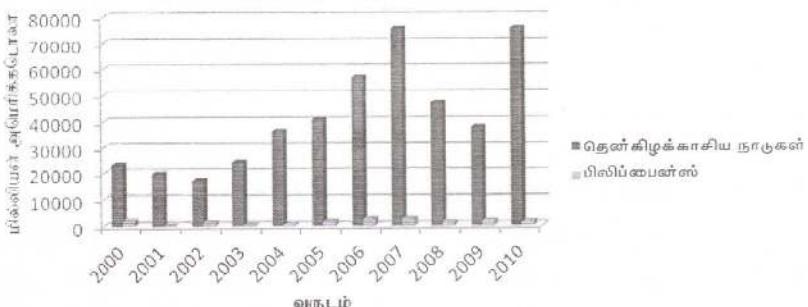
தென்னாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை பிலிப்பைன்ஸ் (2000 - 2010)

மூலம்: உலக முதலீட்டு அறிக்கை, 2012.

வருபடம்:4- 12

தென்கிழக்காசிய நாடுகளினதும் பிலிப்பைன்ஸினதும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை (2000-2010)

மூலம்: ஆசியான் முதலீட்டு அறிக்கை-2011

பிலிப்பைன்ஸின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் வெளியேற்றம் 2000இும் ஆண்டுக்குள் முக்கிய திருப்பத்தினை எட்டியது. 2004இல் அது மேலும் அதிகரித்தது. பிலிப்பைன்ஸில் ஏற்பட்ட இந்நேர்நிலையான போக்கு நிதிசார் முதலீடு மற்றும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டிற்கும் வழிவிட்டது. இதனால் 2007களில் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடுகள் வெளியேற்றத்தில் பிலிப்பைன்ஸ் உன்னத இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது. அவ்வாண்டில் அந்நாட்டின் மொத்த வெளியேற்றம் 3.5 பில்லியன் அமெரிக்க டெலராக

இருந்தது. எனினும் உலகளாவிய பொருளாதார நெருக்கடியின் பின்னர் அது சடுதியாக வீழ்ச்சியடைந்தது. பிலிப்பைன்ஸின் பெருமளவு வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது ஜக்கிய அமெரிக்கா, சீனா, ஆஜென்றினா, சிங்கப்பூர், ஹாங்கோங் ஆகிய நாடுகளை நோக்கியதாகவுள்ளது. ஹோட்டல் மற்றும் சுற்றுலா விடுதிகள் போக்குவரத்து, பண்டகசாலை, தொடர்பாடல், உற்பத்தி போன்ற துறைகளே பிலிப்பைன்ஸ் முதலீட்டிற்காக தேர்வு செய்துள்ள பிரதான துறைகளாகும்.

6. வியட்னாம்:

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகையும் வெளியேற்றமும்

தென்கிழக்காசிய பிராந்தியத்தினுள் நேரடி முதலீட்டிற்கான மிகவும் இயங்கு நிலையடைய ஒரு இடமாக வியட்னாம் விளங்குகின்றது. 2008-2009இல் சிங்கப்பூருக்கு அடுத்ததாக ஆசியாவில் நேரடி முதலீட்டினை அதிகம் பெற்ற இரண்டாவது நாடாக வியட்னாம் விளங்கியது. 2000ல் நேரடி முதலீடானது வியட்னாமின் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில் 11% பங்கினைப் பெற்றதுடன் 20% மூலதன உருவாக்கத்தினையும் அது பெற்றிருந்தது. உலக வர்த்தக அமையம் 2007 ஜனவரியில் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் வியட்னாமில் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதனால் பாரிய பொருளாதார சீத்திருத்தம் இந்நாட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

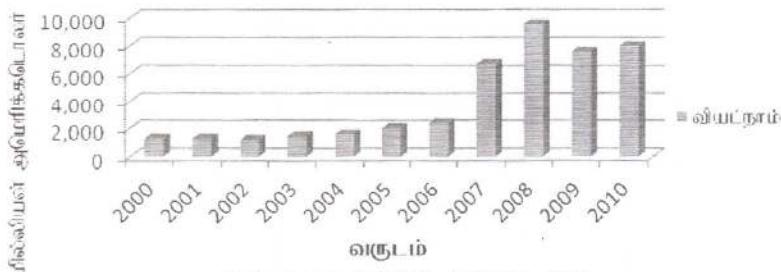
ஜப்பான் மற்றும் மலேசியா ஆகிய பிரதான முதலீட்டாளர்கள் வியட்னாம் நேரடி முதலீட்டு மூலங்களில் பெருமளவு ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றனர். வியட்னாமில் காணப்படும் நேரடி முதலீட்டுக்கான சிறந்த வாய்ப்புக்களே தூரிதமான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வழி வகுத்துள்ளது. தற்சமயம் வியட்னாம் 96 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர் பொருளாதார நிதியீட்டும் பெற்றுள்ளது. இந்நாடு அதிகளவான வேலைப்படையையும் கொண்டுள்ளது. மிக அன்றைய ஆண்டுகளில் இன்டல்(Intel) நிறுவனம் ஒரு பில்லியன் டொலர் பெறுமதியான கணனி மென்பொருள் உற்பத்தி செய்தபாடு தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கு தீர்மானித்திருக்கின்றது. வியட்னாமில் வெளிநாட்டு

நேரடி முதலீட்டினை மேற்கொள்கின்ற நாடுகளை நோக்கும்போது, லாவோஸ், கம்போடியா, ரஷ்யா, மலேசியா, ஏனைய ஆசிய பகுபிக் நாடுகள், ஆயிரிக்க நாடுகள், அமெரிக்கா ஆகியன முறையே 46%, 16%, 12%, 11%, 6%, 4%, 5% முதலீடுகளை 2010இல் வியட்னாமில் மேற்கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வியட்னாமின் நேரடி முதலீட்டின் மிகப் பிரதான மூலமாக உற்பத்தித்துறை விளங்குகின்றது. 1988-2010 வரையான காலத்தில் நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகையில் 22% உற்பத்தித்துறை மூலமே கிடைக்கப் பெற்றன. வெடி பொருட்கள் 28%, கலாசாரம், பொழுதுபோக்கு மற்றும் விளையாட்டுச் செயற்பாடுகள் 13%, தோட்டத்துறையும் வியாபாரமும் 12%, விவசாயம், மீன்பிடி மற்றும் வனவிலங்கு 12%, ஏனைய சேவைகள் 13% என்றுவாறு வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு பங்களிப்பு இருந்தது.

விசேடமாக சேவைத் துறையில் இடம்பெறும் நேரடி முதலீடானது சுற்றுலாத் துறை, கட்டிட நிர்மாணம், தோட்டத் துறை என்பவற்றிற்கு பெறப்படுகின்றது. உட்கட்டுமானங்களை மேற்கொள்வதன் மூலம் நேரடி முதலீட்டினை கவருவதற்கு அரசாங்கம் முன்னுரிமை அளித்துள்ளது. இதற்கமைய 8 மில்லியன் அமெரிக்க டோலரை உட்கட்டமைப்புக்குச் செலவிட்டுள்ளது. உறுதியான நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகையானது அரசாங்கக் கொள்கைகளில் முக்கிய இடத்தினைப் பிடித்துள்ளது. 2006-2007களில் என்னைய விலையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பானது இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பாதித்ததையடுத்து அரசாங்கம் நேரடி முதலீடு சார்ந்த கொள்கைகளில் கவனம் செலுத்த ஆரம்பித்தது. வியட்னாமின் 2000 - 2010 வரையான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகைப் போக்கானது வரைபடம்:4-13இலும், வியட்னாமின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடன் ஒப்பீடு செய்து வரைபடம்:4-14இலும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

வரைபடம்:4-13

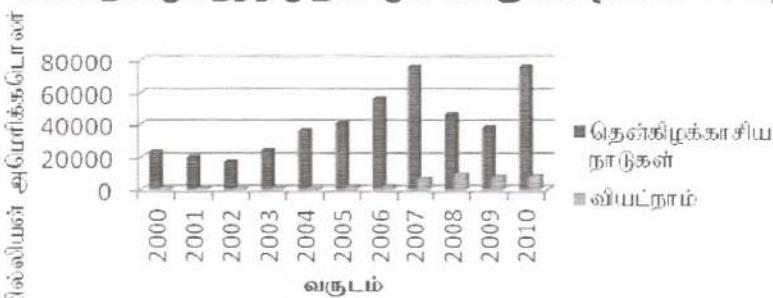
வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை வியட்நாம் (2000 - 2010)

மூலம்: உலக முதலீட்டு அறிக்கை, 2012.

வரைபடம்:4-14

தென் கிழக்காசிய நாடுகளினதும் வியட்நாம் இனதும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை [2000-2010]

மூலம்: ஆசிரான் முதலீட்டு அறிக்கை, 2011.

வியட்நாமின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு வெளியேற்றமானது 2005லேயே அழம்பித்தது. பிராந்திய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது இந்நாட்டின் வெளியேற்றத் தொகை மிகச் சொற்பமாகும். உலகப் பொருளாதாரத்துடன் இணைதல், துறிதமான பொருளாதார வளர்ச்சி, தொடர்ந்தேர்ச்சியான தாராளமயமாக்கம் என்பன காரணமாக வியட்நாம் ஏனைய நாடுகளை நோக்கிய தனது வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை எதிர்காலத்தில் அதிகரிக்கும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. 2006ஆம் ஆண்டுகளில் வியட்நாம் முன்னெடுத்த சில முயற்சிகள் லாவோஸ் போன்ற நாடுகளில்

அந்நாடு முதலீடுகளை மேற்கொள்ள வழிவிட்டது. வியட்னாமின் முதலீட்டுக்கான பிரதான கேந்திரமாக ஸாவோஸ் விளங்குகின்றது. உலகளாவிய நிதி நெருக்கடியிலிருந்து மீள்வதற்காக 2009இல் வியட்னாமின் அரசாங்கம் சக்தி, கணிப்பொருள் மற்றும் எண்ணெய் விநியோகம் என்பவற்றுக்கான பிரத்தியேகச் செயற் திட்டங்களை ஆரம்பித்தது. இதன்படி 2008இல் முடிவிலிருந்து 46 கணிப்பொருள் செயற் திட்டங்களை அரசாங்கம் மேற்கொண்டிருந்தது. இச்செயற் திட்டங்களின் பெறுமதி 120 பில்லியன் அமெரிக்க டொலராக மதிப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. வியட்னாமின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினைப் பெறுகின்ற ஏனைய நாடுகளாக கம்போடியாவும் ரஷ்யாவும் விளங்குகின்றன. வியட்னாம் முதலீடுகளுக்குத் தெரிவு செய்த துறைகளாக வெடி பொருட்கள், சக்தி வாய்ந்த துறைகள் என்பன விளங்குகின்றன. வெளிநாட்டிலுள்ள வியட்னாம் முதலீடுகள் எல்லாம் அரசுடமையாக உள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1989-2010 வரையான காலப் பகுதியில் வியட்னாமிலிருந்து வெளியேற்றப்படும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டுப் போக்கினை ஞோக்கும்போது, உற்பத்தித் துறையில் 22%, வெடிபொருட்கள் 29%, பொழுதுபோக்கு, கலாசாரம் மற்றும் விளையாட்டு 13%, விவசாயம், மீன்பிடி மற்றும் வனம் 12%, ஏனைய சேவைகள் 12% என்றவாறு வியட்னாமிலிருந்து வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு வெளியேற்றப்படுகின்றது. வெளியேற்றப்படும் நாடுகளாவன, ஸாவோஸ் 46%, கம்போடியா 16%, ரஷ்யா 12%, மலேசியா 11%, ஆசிய பசுபிக் நாடுகள் 6%, ஆபிரிக்க நாடுகள் 4%, ஜூரோப்பிய நாடுகள் 0.5%, ஜக்கிய அமெரிக்கா 5% என்பனவாகும்.

7. புறாணை தாருஸ்ஸலாம் :

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டுப் போக்கு விவரங்களையும் வெளியேற்றப்படும்

புறாணை தாருஸ்ஸலாம் குறைந்தளவான மொத்த தேசிய உற்பத்தியினைப் பெறும் நாடாகும். அதன் சனத்தொகை 400,000 ஆகும். ஆனால் மொத்த தலைவருமானத்தின் அடிப்படையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிடையே இரண்டாவது இடத்தினை புறாணை தாருஸ்ஸலாம்

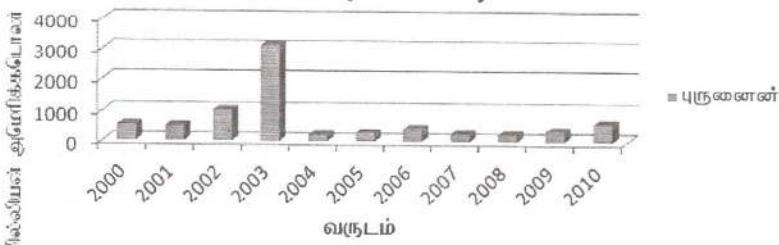
பெற்றுள்ளது. இந்நாட்டின் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில் எண்ணெய், ஏரிவாயு உற்பத்தித் துறைகளானது 70 சதவீதத்தினைப் பூர்த்தி செய்கின்றது. பரந்தவளவிலான உற்பத்தித் திட்டங்கள் மற்றும் உலக எண்ணெய் சந்தை காரணமாக புறாணையின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டுப் போக்கானது சிக்கலுக்குள்ளாகியுள்ளது.

புறாணையின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையானது குறைந்தளவிலான முதலீட்டாளர்களிடமிருந்தே கிடைக்கப் பெறுகின்றன. ஜப்பான், சிங்கப்பூர் மற்றும் மலேசியாவிற்கு அடுத்ததாக ஜக்கிய இராச்சியம் மற்றும் நெதர்லாந்து ஆகியன புறாணைக்கான பிரதான முதலீட்டாளர்களாக உள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக நெதர்லாந்து கம்பனிகள் எண்ணெய் ஏற்றுமதி தொடர்பில் புறாணை அரசாங்கத்தின் சமமான பங்கினைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றமையினைக் குறிப்பிடலாம். மிக அன்மைக் காலத்தில் புறாணையின் பொருளாதாரத்தினைப் பன்முகப்படுத்துவதற்காக அரசாங்கம் பல திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தியது. பன்முகப் படுத்தல் முயற்சியின் ஒரு கட்டமாக பல வெளிநாட்டுக் கம்பனிகளுடன் இணைந்து புறாணை நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தது. இக்கம்பனிகளுள் மிற்சயி, இந்தோச்ச போன்றன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

புறாணை கணிசமானவு வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினைக் கொண்டிருக்காவிடினும் கடந்த பத்தாண்டு காலத்தில் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கு புறாணை தாருஸ்லாமின் 2000-2010 வரையான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகைப் போக்கானது வரைபடம்:4-15இலும், புறாணை தாருஸ்லாமின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடன் ஒப்பீடு செய்து வரைபடம்:4-16இலும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

வகுபடம்: 4- 15

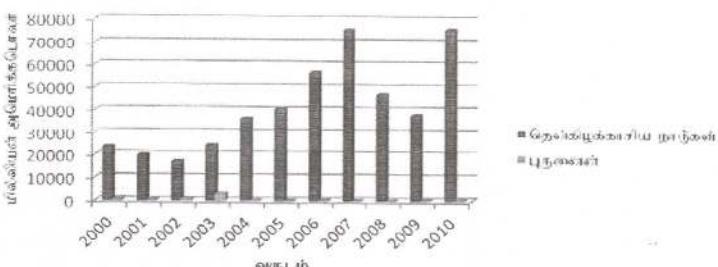
வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை
புருணன் (2000-2010)

முலம்: உலக முதலீட்டு அறிக்கை, 2012.

வகுபடம்: 4- 16

தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் புகுவளவுவினாகும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை (2000 – 2010)

முலம்: ஆசியான முதலீடு அறிக்கை, 2011.

8. கம்போடியா :

வெளிநாட்டு நேரடி

முதலீட்டின் உள்வருகையும் வெளிசேயற்றமும்

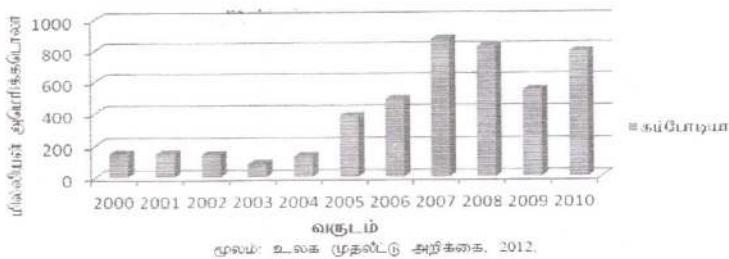
ஒப்பீட்டு ரீதியில் கம்போடியா ஊழியச் செலவு மற்றும் ஏற்றுமதிக் கோட்டா தொடர்பில் நன்மைகளை அனுபவிக்கின்றது. ஐக்கிய அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பிய சந்தைகளுக்கான ஏற்றுமதி, சுற்றுலாத்துறை வளங்கள் என்பவற்றுக்கான தளமாக கம்போடியா விளங்குகின்றது. 2004 இலிருந்து கம்போடியாவின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடானது 12 மடங்காக அதிகரித்திருந்தது. இதற்கான பிரதான காரணமாக பேரினப் பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் அந்நாட்டில்

திறந்து விடப்பட்ட வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டுக் கொள்கை என்பன விளங்கின. 2007இல் கம்போடியாவின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகையானது உச்சத்தினை எட்டியது. இதன்படி 868 மில்லியன் அமெரிக்க டோலர் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை 2007இல் கம்போடியா பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 2006இல் இத்தொகையானது 483 மில்லியனாக இருந்தமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கம்போடியாவுக்கான நேரடி முதலீட்டினை மேற்கொள்கின்ற முன்னணி நாடாக சீனா விளங்குகின்றது. இதற்கு அடுத்த நிலையில் கொரியா மற்றும் ஐக்கிய அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகள் விளங்குகின்றன. வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு மேற்கொள்ளப்படுகின்ற பிரதான துறையாக சுற்றுலாத்துறை விளங்குகின்றது. மொத்த வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டில் சுற்றுலாத் துறையிலிருந்து கிடைக்கப் பெறும் நேரடி முதலீடானது 70சதவீதமாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதற்குடுத்த நிலையில் கைத்தொழில்துறையும், சேவைத் துறையும் விளங்குகின்றன. மரபு ரீதியாக வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினைப் பெறும் துறைகளான புதவை உற்பத்தி போன்றன 2005இலிருந்து கம்போடியாவில் குறிப்பிடத்தக்களவிலான வீழ்ச்சியினை எதிர் கொண்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கம்போடியாவின் 2000-2010 வரையான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகைப் போக்கானது வரைபடம்:4-17இலும், கம்போடியாவின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடன் ஒப்பீடு செய்து வரைபடம்:4-18இலும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

வரையடம்:4-17

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை கம்போடியா (2000 - 2010)

வரைபடம்:4-18

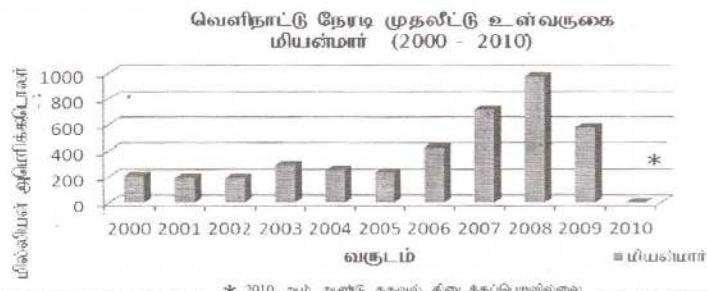

9. மியன்மார் :

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடின் உள்வருகையும் வெளியேற்றமும்

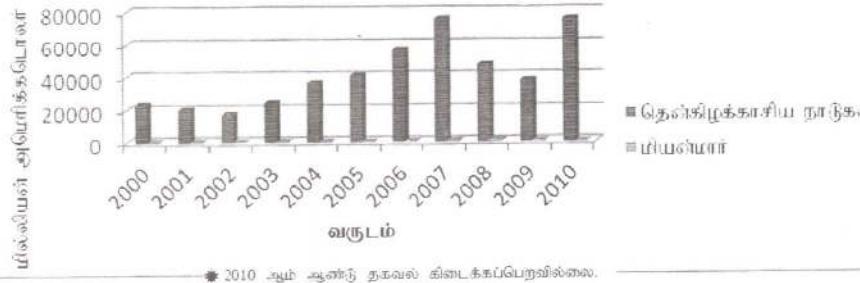
மியன்மாரின் தொடர்ச்சியான அரசியல் நெருக்கடியின் காரணமாக அந்நாட்டின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடில் பாரிய வீழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றிருப்பினும் 2006இலிருந்து அந்நாட்டினை நோக்கிய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை சடுதியாக அதிகரித்துள்ளது. 2009இல் 800 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களுக்கு மேற்பட்ட தொகையினை வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடாக மியன்மார் பெற்றுக்கொண்டதை இங்கு முக்கிய அம்சமாகும். மியன்மாரின் 2000-2010 வரையான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருகைப் போக்கானது வரைபடம்:4-19இலும், மியன்மாரின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடன் ஒப்பீடு செய்து வரைபடம்:4-20இலும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

வரைபடம்:4-19

வரையடம்:4-20

தென்கிழக்காசிய நாடுகளினதும் மியன்மார் கிணதும் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருங்கை [2000-2010]

10. ஸாவோஸ் :

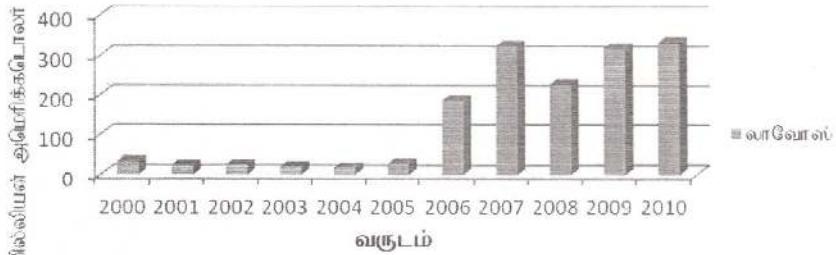
வெளிநாட்டு நேரடி

முதலீட்டின் உள்வருங்கையும் வெளியேற்றமும்

1980களிலிருந்து ஸாவோஸ் திட்டமிடப்பட்ட சந்தைப் பொருளாதாரத்தை நோக்கி நகர்ந்திருந்தது. இதற்கமைய அந்நாடு திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையை பின்பற்றியது. 2005 இலிருந்து வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உட்பாய்ச்சலில் கணிசமான அதிகரிப்பு காணப்பட்டது. 2000 - 2007 வரை சீனா மற்றும் தாய்லாந்து ஆகியன ஸாவோஸினுடைய வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் ஒரு பாரிய பங்காளிகளாக இருந்தன. அதற்கு அடுத்ததாக வியட்னாம், பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகள் விளங்கின. ஸாவோஸிற்கான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருங்கையானது பெரும்பாலும் இயற்கை வளத்துறைகளை (நீர், மின்சாரம்) மையப்படுத்தியதாகவே உள்ளது. ஸாவோஸின் 2000 - 2010 வரையான வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டின் உள்வருங்கைப் போக்கானது வரைபடம்:4-21இலும், ஸாவோஸின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடன் ஒப்பீடு செய்து வரைபடம்:4-22இலும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

வரைபடம்:4-21

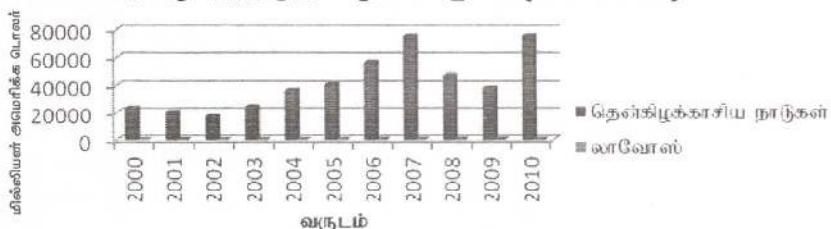
வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை
லாவோஸ் (2000 - 2010)

மூலம்: உலக முதலீட்டு அறிக்கை, 2012.

வரைபடம்:4-22

தென்கிழக்காசிய நாடுகளினதும் லாவோஸினதும்
வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை (2000-2010)

மூலம்: ஆசியான் முதலீட்டு அறிக்கை, 2011.

5. முடிவுரை

வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டைப் பெறுகின்ற ஒரு முக்கிய பிராந்தியமாக தென்கிழக்காசிய நாடுகள் உள்ளது. தற்கால உலகளாவிய பொருளாதார நெருக்கடிக்கு மத்தியிலும் ஆசியான் நாடுகள் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு தொடர்பில் முக்கிய விருத்தி நிலைகளை எட்டியுள்ளது. சில ஆசியான் நாடுகளின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்வருகை அடைவு மட்டும் உச்சத்தினை எட்டியுள்ளதுடன் எதிர்கால வெளிநாட்டு நேரடி

முதலீட்டு உள்ளீர்க்கைக்கான வாய்ப்புக்கள் சிறப்பாகவே உள்ளன. சில நாடுகள் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டு உள்ளீர்க்கையினை வரவேற்பதற்கான அபிவிருத்தித் தந்திரோபாயத்தினை பின்பற்றிய போதிலும் சீனா போன்ற நாடுகளில் இருந்து வரும் போட்டி காரணமாக சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எனினும் சகல முதலீட்டாளர்களையும் வரவழைப்பதற்கான முதலீட்டுச் சூழ்நிலைகளை ஆசியான் நாடுகள் பண்முகப்படுத்தி உள்ளதோடு பரந்தளவிலான இயங்கு நிலைமிக்க உகந்த வாய்ப்புக்களையும் அது பெற்றிருக்கின்றது. மேலும் ஆசிய நிதி நெருக்கடி அன்மைய உலகளாவிய பொருளாதார நெருக்கடி என்பன இப்பிராந்தியத்தில் உள்ள அரசாங்கங்கள் தனது பொருளாதாரத்தினை மீள் அமைப்பதற்கான எழுச்சித் திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கு வழி விட்டிருக்கின்றது. 1997-1998களில் பாதிக்கப்பட்ட சில நாடுகளும் தமது வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டுக்கான வாய்ப்புக்களை மேலும் திறந்து விட்டிருக்கின்றது. இதில் வங்கி முறைமை குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக்கினைச் செலுத்தியுள்ளது. எனினும் சில நெருக்கடிகளை ஆசியான் நாடுகள் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீடு தொடர்பில் எதிர்கொள்ளவே செய்கின்றன. இக்கட்டுரையானது பிராந்தியத்தின் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டுப் போக்கானது எவ்விதம் உள்ளது என்பதை பகுப்பாய்வு செய்துள்ளது. இதன் வளர்ச்சி, வீற்ச்சிப் போக்கினை கோட்டுக் காட்டுகின்றது. மேலும் இவ்வாய்வு பிராந்திய மட்டத்தில் முதலீட்டுக்கான முக்கிய தளமாக தென்கிழக்காசிய நாடுகள் தோற்றும் பெறும் போக்கினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மேலும் பல தசாப்தங்களாக அபிவிருத்திப் பொருளாதார நாடுகளைவிட தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டினை பெற்றுள்ளமையும், வெளியேற்றியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

உசாத்துறையைகள்

ASEAN Investment Report, 2011, Sustaining FDI flows in a Post- Crisis World, Jakarta, Indonesia.

ASEAN Promotion Centre on Trade, Investment and Tourism, ASEAN-Japan Centre.

Website: <http://www.asean.or.jp/eng/index.html>.

Asian Development Bank. "Key Indicators: Vietnam."

Website: http://www.adb.org/Documents/Books/Key_Indicators/2002/VIE.pdf

Freeman, Nick J. "Foreign Direct Investment in Cambodia, Laos and Vietnam: A Regional Overview." IMF Conference on Foreign Direct Investment: Opportunities and Challenges for Cambodia, Laos and Vietnam, Hanoi, Vietnam (8/2002).

Website: <http://www.imf.org/external/pubs/ft/seminar/2002/fdi/eng/index.htm>.

Freeman, Nick J. "The Rise and Fall of Foreign Direct Investment in Laos, 1988-2000." Post-Communist Economies, 2001, 13(1), pp. 101-117.

International Monetary Fund. World Economic Outlook 2002. IMF World Economic and

Financial Surveys, September 2002.

Website: <http://www.imf.org/external/pubs/ft/weo/2002/02/index.htm>

Nguyen, Nhu Binh and Haughton, Johnathan. "Trade Liberalization and Foreign Direct

Investment in Vietnam." ASEAN Economic Bulletin, 2002, 19(3), pp. 302-318.

Pravakar, S., 2006, foreign Direct Investment in South Asia.http://www.adbi.org/files/dp56_fdi_in_south_asia.pdf

Tobias, S.B, 2006, What Drives foreign Direct Investment in Southeast Asia? A Dynamic panel Approach. <http://faculty.washington.edu/karyiu/confer/seoul06/papers/blattner.pdf>

Unctad, 1991, World Investment report1991: The Triad in Foreign Direct Investment, New York: United Nations.

Unctad, 1999, World Investment report2003: Foreign Direct and the challenge of Development, New York: United Nations.

Unctad, 1999, World Investment report2003: Foreign Direct and the challenge of Development, New York: United Nations.

Unctad, 2003, World Investment report2003: FDI Policies for Development-National and International Perspectives, New York: United Nations.

Unctad, 2006, World Investment report2006: FDI from Developing and Transition Economies for Development, New York: United Nations.

Unctad, 2012, World Investment report2012: Towards A New Generation of Investment Policies, New York: United Nations.

WenJenHsieh & MinChing Hong, 2003, The determinants of Foreign Direct Investment in Southeast Asian Transition Economies.

<http://wdi.umich.edu/files/publications/workingpapers/wp342.pdf>

பிராந்தியவாதமுர் புகோளவியல்வாதமுர்

கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவின் பொருளாதார வெற்றிக்குப் பங்களித்த வர்த்தக முறைமை பற்றிய ஒரு மதிப்பீடு

- அ.அ.மஹாம்மது நுஸைல் மற்றும் அஹமட் நசீர் அஹமட்

1. அறிமுகம்

கிழக்கு மற்றும் கிழக்காசிய நாடுகளினது பொருளாதார வெற்றிக்கும் அற்புதத்துக்கும் பல காரணிகள் பங்களித்துள்ளன. இந்த பொருளாதார அற்புதத்தை நிகழ்த்திய வரலாற்றுக் காரணிகளில் சர்வதேச வர்த்தகம் மற்றும் பிராந்திய வர்த்தகம் குறிப்பிட்ட வகிபாகத்தை இப்பிராந்திய நாடுகளுக்கு வழங்கியிருந்தது. பசுபிக் கரையோர நாடுகளில் பசுபிக் சமுத்திரத்தின் எல்லைகளான வடக்கு மற்றும் தென் அமெரிக்கா வரையிலும் அவ்வாறே ஆசியா மற்றும் ஓசியானியா (Oceania) வரையிலான நாடுகளையும் உள்ளடக்கலாம். பெரும்பாலான இத்தகைய நாடுகளின் அபிவிருத்தி அனுபவத்தினை எடுத்து நோக்கினால் அந்நாடுகளில் ஏற்பட்ட பாரியளவான பொருளாதார மாற்றங்கள் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சி ஆகியன ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட பிராந்திய வர்த்தகப் பொருளாதாரத்தினுடைய பெருமளவுக்கு எட்டப்பட்டிருந்தது.

இத்தகைய நாடுகளில் தென் கொரியா, தெவான், சிங்கப்பூர் மற்றும் ஹாங்கொங் ஆகியன அவை பெற்றுக் கொண்ட அசாதாரணமான பொருளாதார வளர்ச்சியின் காரணமாக “பொருளாதார வேங்கைகள்” (Economic Tigers) என்றழைக்கப்பட்டன. ஆயினும், பின்னர் பிராந்தியத்தின் ஏனைய பல நாடுகளில் குறிப்பாக மலேசியா, இந்தோனேசியா, புறுனே, பிலிப்பைன்ஸ், வியட்னாம் மற்றும் தாய்லாந்து போன்ற நாடுகளில் ஏற்பட்ட பொருளாதார வெற்றிகளையடுத்து பொருளாதார வேங்கைகள் “புதிதாக கைத்தொழில்மயமான நாடுகள்” (Newly Industrialized Countries-NICs) எனும் பெயரில் அவை பிரபல்யம் அடைந்தன.

இவ்வகையில் கடந்த பல தசாப்த காலமாக பசுபிக் பிராந்தியத்தில் புதிய பொருளாதார நிலப்பட வரைவு உறவுறிலை ஒன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்னாம். இது பெரும்பாலும் உலகமயமாதலினுடாக முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்த பல்பக்க வர்த்தக வாதம் (Multilateralism) இருபக்க வர்த்தக வாதம் (Bilateralism) மற்றும் வெளிநோக்கிய வர்த்தகப் பார்வையினுடாக அடைய எத்தனிக்கப்பட்ட உள்ளாட்டுப் பொருளாதார வளர்ச்சி ஏதுநிலையாகவும் அமைந்திருந்தது. இன்னொரு விதத்தில் சீனாவின் பொருளாதார எழுச்சியும் உலக வர்த்தக அமைப்புடனான அதன் உறுப்புரிமையும் பிராந்திய நீதியில் பிரத்தியேக தோற்றப்பாடோன்றுக்கான அவசிய த்தையும் உருவாக்கியிருந்தது.

மேல் கூறப்பட்டவாறு முக்கிய அம்சங்கள் பற்றிய ஒரு சில விளக்கங்களை வாசகர்களுக்கு வழங்குவதும் அது பற்றிய கலந்துரையாடல்கள் ஊடாகவும் மற்றும் முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்த சிறந்த கொள்கைகளினுடாகவும் கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவின் வர்த்தக முறைமையை விளங்கிக் கொள்வதுமே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும். மேலும், பல்பக்க நாடுகளின் மாதிரிகளையும் பொதுச் சமநிலை ஆய்வு முறையையும் பயன்படுத்தி கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் மொத்த வர்த்தக முறைமையையும் அவற்றின் உள்ளாட்டுப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை மதிப்பீடு செய்வதும் துணை நோக்கமாகவும் உள்ளது.

2. கிழக்காசியப் பிராந்தியவாதம்

20ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பெரிதும் பேசப்பட ஆரம்பித்த உலகமயமாதல் (Globalization) செய்முறையானது 19ஆம் நூற்றாண்டில் வர்த்தக முதலாளித்துவம் எனும் வகையில் சீனாவிற்கும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பிறபல பகுதிகளுக்கும் பிரித்தானியா மற்றும் போத்துக்கல் ஆகிய நாடுகளால் முதன்முதல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதுவரை இந்தியா மற்றும் ஏனைய தென்கிழக்காசியப் பகுதிகளில் மாத்திரமன்றி கிழக்காசியாவிலும் கூட எந்தவிதமான பிராந்திய அடையாளமும் இருந்திருக்கவில்லை. இதன் பிற்பாடே இந்நாடுகள் “கிழக்கத்திய”(Orient East) அல்லது

“தூர் கிழக்கு” (Far East) என அடையாளப்படுத்தப்பட்டன. அவ்வாறே “பொதுநலவாயம்” (Commonwealth) என்பது குடியேற்ற வாதத்தின் மற்றுமொரு படிமுறைப்படுத்தலாக வேறு ஒரு பரிணாமத்தைப் பெற்றதையுடைய உலக வரைபடத்தில் “கிழக்காசியா” (EastAsia) என அடையாளப்படுத்தப்பட்டது.

சீனாவினரும் பொருளாதார துறித வளர்ச்சி ஏதுநிலை உலகமயமாதல் செய்முறையை பிராந்தியத்தின் ஏணைய பகுதிகளை நோக்கி விஸ்தரிக்கும் ஒரு தீர்மானிக்கும் சக்தியாகவும் மாற்றியிருந்தது. சிங்கப்பூர் மற்றும் ஹெங்காங் ஆகியன பிரித்தானியாவிடமிருந்து விடுதலை பெற்றதும் அவை தொடர்ந்து பெற்றுக் கொண்ட பொருளாதார வளர்ச்சியும் பூகோள முக்கியத்துவத்தை இன்னும் கூர்மைப்படுத்தியது. முதலாம் உலக மகா யுத்தத்தை அடுத்து புவிசார் அரசியல் (Geo-Political) மற்றும் புவிசார்-பொருளியல் (Geo-Economics) குறித்த நன்மைகள் இப்பிராந்தியத்துக்கு கிடைக்கப் பெற்றதையுடையது, இப்பிராந்தியம் பாரிய கிழக்காசிய அபிவிருத்திப் பிராந்தியமாக (Greater East Asia Co-prosperity Sphere) மறுஉருவகப்படுத்தப்பட்டது. இது கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவின் நாடுகளை தனித்து செயற்படத் தூண்டியது. எனவே, அவை தமக்குள் முதலில் பக்கம் சாராக் கொள்கையை (அணிசேரா) முன்னெடுக்கவும் முதலில் “ஆசியான்”(ASEAN) அமைப்பையும் பின்னர் பொருளியல் வர்த்தக நலன்களுக்காக ஆசிய சுதந்திர வர்த்தகப் பரப்பு (Asian Free Trade Area- AFTA) ஒன்றையும் தம்மிடையே ஏற்படுத்திக் கொண்டன. இவ்வித மாறுநிலை அந்நாடுகளை ஏகாதிபத்தியத்தின் நின்றும் அப்பால் அமைத்துச் சென்றதுடன் புதிய பொருளாதார வர்த்தக ஒழுங்கு நிலை ஒன்றை உலகுக்கு அறிமுகம் செய்வதற்கும் இட்டுச் சென்றது.

இவ்விதப் போக்கு, மீண்டும் பிராந்திய அரசியல் பொருளாதார நிலையை மாற்றியமைத்தது மட்டுமன்றி, ஒருவிதத்தில் ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியத்தையும் கூட இப்பிராந்தியத்தில் தொடர்ந்து முன்னிலைப்படுத்துவதையும் ஒரு விதத்தில் கடினப்படுத்தியிருந்தது. இதற்குப் பிரதான காரணம் மறுபுறத்தில் சீனா தனது பொருளாதார

வெற்றியையடுத்து தன்னை இராணுவ ரீதியில் பலப்படுத்திக் கொண்டமையாகும். இது மற்றொரு பரிமாணத்தையும் இக்கட்டத்தில் வெளிப்படுத்தியிருந்தது. அதாவது, கைவானை அமெரிக்காவுடன் சார்ந்திருக்க அல்லது தங்கியிருக்கத் தூண்டியது. இவ்விதப் போக்கு அமெரிக்காவினது வருகையையும் ஜப்பானின் இடத்தை அது பெற்றுக் கொண்டமையையும் மேலும் நிருபித்தது.

மறுபுறத்தில், வெளிநோக்கி விரிவடைந்து வந்த மலிவானதும் அதேவேளை தரமிக்கதுமான வர்த்தகப் பொருட்களுக்கான கேள்வியும் அவற்றின் உற்பத்திப் பெருக்கமும் உலகளாவிய நூகர்வோர் திருப்திப்படுத்துகையையும் தூண்டச் செய்தன. இவ்விதத் தேவைப்பாடுகளை இப்பிராந்திய நாடுகளின் உற்பத்திகள் பூர்த்தி செய்தவிடத்து பொருளாதார வெற்றிகள் உறுதி நிலையை எட்டவும் துணை புரிந்தன. முதலில் வர்த்தகத்தினாடாக உலகமயமாதல் (Globalization ‘First’)பின்னர் பிராந்தியமயமாதல் (Regionalization ‘Next’) எனும் செய்முறையாக இதை எடுத்துக் கொள்ள முடியும். இவ்விரண்டு அணுகுமுறைகளும் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளால் பின்னர் நிறுவன ரீதியில் உருவகப்படுத்தப்பட்டன.

பொதுவாகப் பேசுவதானால், உலக வர்த்தக அமைப்பின் (WTO) ஊடாக முன்னெடுக்கப்பட்ட தீர்வைகள் மற்றும் ஏனைய தடைகளின் விகிதாசாரப் படிமுறை நீக்கம் அதாவது “பூகோள வர்த்தக தாராளமயமாக்கல்” (Global Trade Liberalization) அதிகரித்துச் செல்லும்போது அனைத்து விதமான வர்த்தகமும் முன்று மடங்கு அல்லது அதற்கும் அதிகமான வளர்ச்சியைப் பிரதிபலித்தன (Holst D R மற்றும் ஏனையோர்-2003). மேலும், பிராந்தியவாதத்தின் மூலம் அடையப் பெற்ற மற்றுமுழுதான நன்மைகளும் கூட பிராந்திய உடன்படிக்கைகள் காரணமாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டன.

எவ்வாறாயினும், கிழக்கு ஆசியாவின் பிராந்திய வாதத்தினை நோக்கிய பாதை முன்னரே மிக அதுமாக அடியெடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதாவது, உலகமயமாக்கல் செய்முறை மிகுந்த எச்சரிக்கைக்குரிய ஒன்று என பிராந்திய அரசியல் தலைவர்களால் வெளிப்படையாகவே பேசப்பட்டதுடன் மாத்திரமன்றி

அதன் படிமுறை அமுலாக்கமும் கூட மிக மெதுவாக அதேவேளை உறுதியாகவும் முன்னெடுக்கப்பட்டன. இது ஒருவேளை பிராந்திய நாடுகள் ஏலவே பின்பற்றிய புவிசார் - அரசியல் மற்றும் புவிசார்-பொருளியல் குறித்த பிராந்தியக் கெடுபிடி யுத்தகால போக்குகளின் மிச்சசொச்சமாகக் கூட இருக்க முடியும்.

எது எப்படி இருப்பினும், இங்கு நாம் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டியது யாதெனில், உலகமயமாக்கல் மூலமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு உருமாற்றம் மற்றும் சரிப்படுத்தல்கள் போன்றவற்றினாடாக அடையப் பெற்ற பொருளாதார வளர்ச்சி ஆழமுள்ள பிராந்தியவாதம் ஒன்றுக்கான அவசியத்தை அரசியல் தலைவர்களிடையே விதைக்கச் செய்தது.

3. உட்பிராந்திய சுதந்திர வர்த்தக உடன்படிக்கைகள்

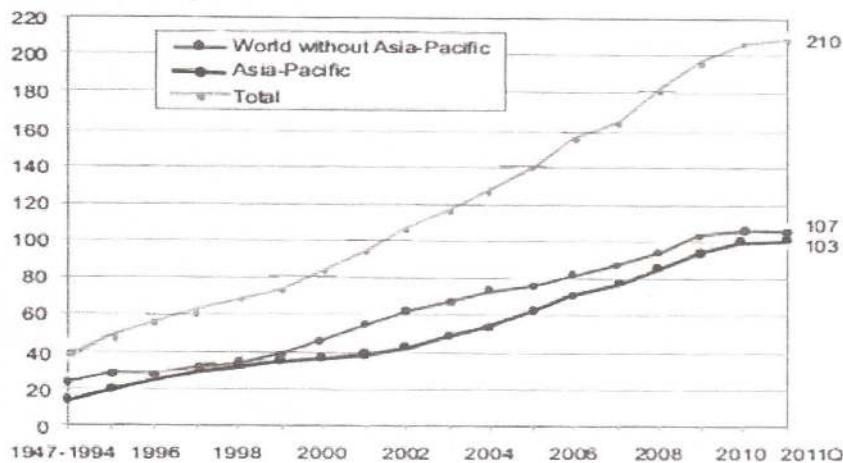
எப்போதும் நம்பப்பட்டது போல் பிராந்திய முன்னுரிமை வர்த்தக ஒப்பந்தம் (Preferential Trade Agreements) ஒன்றின் ஊடாகவே உட்பிராந்திய வர்த்தகம் முன்னேற்றம் காணமுடியும் என்பது தென்கிழக்கு ஆசிய நாட்டுத் தலைவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. உலகமயமாக்கல் செய்முறையின் தூண்டுதலால் முன்னுரிமை வர்த்தக ஒப்பந்தம் உறுப்பு நாடுகளின் உற்பத்திகள் பிராந்திய எல்லைகளைத் தாண்டுமிடத்து தீர்வை விலக்களிப்புப் பெறுவதனை நிச்சயித்திருந்தது. ஆனால், உறுப்பல்லாத நாடுகள் குறித்து தமது சொந்தத் தீர்வை மற்றும் தீர்வையல்லாத தடைகளை பேணிவர முடியும். ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட சில உற்பத்திகள் குறித்து வழங்கப்பட்ட இவ்விதச் சலுகை பின்னர் படிப்படியாக ஏனைய பண்டங்கள் சேவைகள் குறித்தும் விஸ்தரிக்கப்பட்டன. இந்நிலை சுதந்திர வர்த்தக ஒப்பந்தம் (Free Trade Agreement-FTA) என்றழைக்கப்பட்டது. இக்கட்டத்தில் உறுப்பு நாடுகளைப் பொறுத்து அனைத்து விதத் தடைகளும் விலக்கிக் கொள்ளப்படும் அதேவேளை, உறுப்பல்லாத நாடுகள் குறித்து ஒரே விதமான தீர்வைகள் அமுல்படுத்தப்படும்.

- தீர்வை விலக்களிப்புக்கள் மூலம் எதிர்பார்க்கப்படும் வர்த்தக விரிவாக்கம் (Trade Expansion) ஆனது சிலபல காரணிகளில்

தங்கியிருக்கின்றது. ஒன்று, கேள்விப் பக்கம் (The demand side): பொருளாதார அளவுமட்டச் செயற்பாடும் புவியியல்-ஸ்லை கடந்த வர்த்தகச் செயலாற்றலும். இரண்டு, நிரம்பல் பக்கம் (The supply side): உற்பத்திகளின் இயலளவும் சந்தை நோக்கிய வழங்கலும். இவற்றுக்கப்பால், உற்பத்திகளின் தரம் மற்றும் காலாவதி பற்றிய நிர்வாக மற்றும் சட்ட, திட்ட வரையறைகள், சுங்க மற்றும் நிர்வாக அனுமதி ஒழுங்குகள் மற்றும் ஏனைய இங்குமதித் தடைகள் போன்றனவே அவையாகும்.

இவ்வகையில், WTO ஆனது 2011 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் வரைக்கும் கிட்டத்தட்ட 103 முன்னாரிமை வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள் அல்லது ஏற்பாடுகள் நடைமுறையில் உள்ளதாக அறிவித்துள்ளது(<http://www.unescap.org/tid/aptiad>). இவற்றில் ஏறத்தாழ அரைவாசி ஏற்பாடுகள் உலகளாவியலை (Worldwide) எனவும் மிகுதி பிராந்தியத்துக்குரியவை (Regionalwise) எனவும் அது பட்டியல்படுத்தியுள்ளது. இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது யாதெனில், ஆசிய-பகபிக் பிராந்தியத்தில் மூன்று பல்பக்க சுதந்திர வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள் செயற்பட்டு வருவதாகும். ஒன்று, புகழ்பெற்ற “பாங்கோக் டடன்பாட்க்கை” என அழைக்கப்பட்ட (Bangkok Agreement) ஆசிய-பகபிக் வர்த்தக ஒப்பந்தம் (The Asia-Pacific Trade Agreement-APTA) என்பது 1975 ஆம் ஆண்டிலும், இரண்டு, ஆசியான் சுதந்திர வர்த்தகப் பரப்பு (The ASEAN Free Trade Area- AFTA) என்பது 1992 இலும், மூன்று, தெற்காசிய சுதந்திர வர்த்தகப் பரப்பு (The South Asian Free Trade Area- SAFTA) என்பது 2004ஆம் ஆண்டிலும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இவற்றுக்கு அப்பால், சீனா, ஜப்பான், கொரியக் குடியரசு ஆகிய மூன்று நாடுகளுடன் இணைந்து ஆசியான் உறுப்பு நாடுகள் மேற்கொண்ட இருபக்க சுதந்திர வர்த்தக ஒப்பந்தம் (The ASEAN + 3) என்பதுவும், ஆசியான் உறுப்பு நாடுகள் இந்தியா, அவஸ்ரேலியா மற்றும் நியூசிலாந்து ஆகிய மூன்று நாடுகளுடன் செய்துள்ள சுதந்திர வர்த்தக ஒப்பந்தமும் பிராந்தியத்தில் இயங்கி வருகின்றன. பின்வரும் வரைபடம் இல:5-1 ஆனது இவ்விபரங்களை உறுதிப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

வரைபடம்:5-1 மொத்த பிராந்திய வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள் (1947-2011)

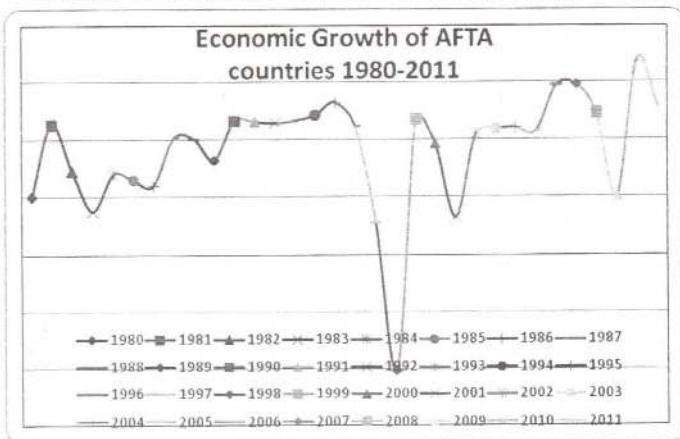
மூலாதாரம்: <http://www.unescap.org/stat/data/syb2011/III-Economy/International-trade.asp>

4. தெற்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சி

குறுகிய காலப்பகுதிக்கு மாத்திரமே அமூலில் இருந்து வந்த இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கைத்தொழில் கொள்கைக்கு (Import Substitution Policy) மாற்றமாக அமைந்திருந்த வர்த்தகம் மற்றும் வியாபாரம் பற்றிய (திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை) உலகமயமாக்கல் செய்முறை இப்பிராந்திய நாடுகளின் துரித பொருளாதார வெற்றியை நிச்சயித்தது. இதற்கு, தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் உயர்நிலை பணியமைப்பு (Meritocratic Bureaucracies) மற்றும் அந்நாடுகளில் உறுதியுடன் செயற்பட்ட அமுத்தக குழுக்கள் ஆகியவற்றின் பங்களிப்பும் இவ்வெற்றிகள் அடையப் பெறக் காரணங்களாகும். இவ்வாறான அரசியல் நிறுவனங்கள் தகுதியடிப்படையில் ஒன்று சேர்ந்திருந்தமையும் அதேவேளை, அவை தங்களுக்கிடையில் முரண்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கவுமில்லை. மேலும், இறுதியான தீர்மானங்களையும் அத்துடன் வாய்ப்புக்களையும் கூட நெகிழும் தன்மையுடன் இந்நாடுகள் அணுகிக் கொண்டன.

வகுபடம் இல: 5-2

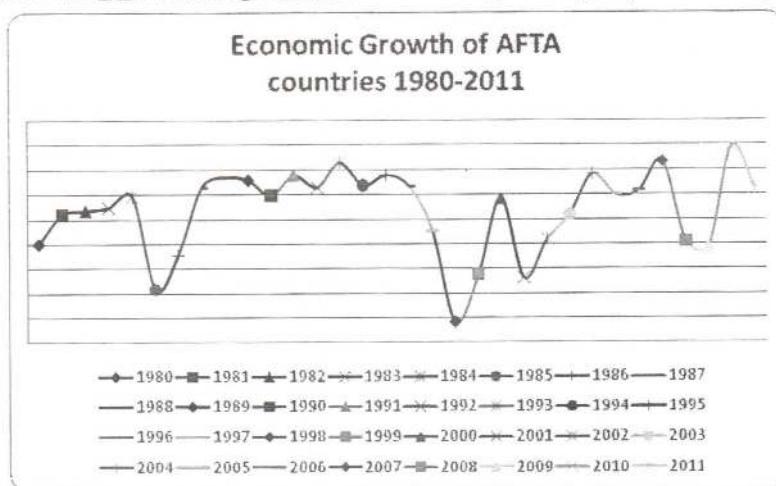
மொக்க உள்நாட்டு உற்பக்கிகளின் வளர்ச்சி வீகம் (1980-2011)

முனையம்: <http://unstats.un.org/unsd/snaama/selectionbasicfast.asp>
www.economywatch.com/economic-stat

வகுபடம்: 5-3

தலை மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திகளின் வளர்ச்சி வீதம் (1980-2011)

www.economywatch.com/economic-stat

மேலே வரைபடம் இலக்கம் 5-2 மற்றும் 5-3 ஆகியவற்றில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டவாறு தென்-கிழக்கு ஆசிய நாடுகளான இந்தோனேசியா, மலேசியா, மியான்மர், பிலிப்பைன்ஸ், சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து மற்றும் வியட்னாம் ஆகிய ஏழு (7) நாடுகளினதும் மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்திகள் மற்றும் தலை வருமானம் ஆகியவற்றில் ஏற்பட்டு வந்த பல்வேறு வளர்ச்சி மாற்றங்களும் அவற்றின் போக்கும் அவை ஏலவே பின்பற்றிய புவிசார்-ஆரசியல், பொருளாதாரக் கொள்கைகளின் ஒட்டு மொத்த விளைவாகவே அமையப் பெற்றன எனலாம்.

குறிப்பாக 1980 முதல் 1984 வரைக்கும் அவ்விரண்டு பேரினப் பொருளாதாரக் குறிகாட்டிகளின் சராசரி வளர்ச்சி முறையே 3.7, 5.9 சதவீதமாக குறைநிலையிலிருந்து இடைநிலை வளர்ச்சி மற்றும் அபிவிருத்தியை நோக்கிய போக்கையும் (Low to medium-term growth and development), 1985 முதல் 1989 வரையான காலப் பகுதிக்கு முறையே 6.3, 5.3 சதவீதமாக அமைந்து இடைநிலை வளர்ச்சி மற்றும் அபிவிருத்தியை நோக்கிய (Medium-term growth and development) போக்கையும் வெளிப்படுத்திய அதேவேளை, 1990 முதல் 1994 வரையான காலப் பகுதிக்கு முறையே 13, 13 சதவீதமாக உயர்-நிலை வளர்ச்சி மற்றும் அபிவிருத்தியை நோக்கிய போக்கையும் (High-term growth and development) வெளிப்படுத்தியிருந்தன. ஆயினும், 1995 முதல் 1999 வரையான காலப்பகுதிக்கு இவ்விரண்டு குறிகாட்டிகளும் முறையே 1.5, 1.3 சதவீதமாக குறைந்தமட்ட வளர்ச்சி நிலையைப் பதிவு செய்துள்ளன. இதற்கான பிரதான காரணம் 1997/98 காலப் பகுதியில் ஏற்பட்ட ஆசிய நிதி நெருக்கடியும் (Financial Crisis) அதனையடுத்து வந்த ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதிச் செயலாற்றுவில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியுமாகும் (இது பின்னர் எடுத்துக் காட்டப்படும்). அவ்வாறே, 2000 முதல் 2004 வரையான காலப் பகுதியை எடுத்து நோக்கினால் அப்பேரினப் பொருளாதாரக் குறிகாட்டிகள் முறையே 8, 5 சதவீதமான வளர்ச்சி ஏதுநிலையை மீளவும் பதிவு செய்துள்ளன. இதற்கான காரணம் இப்பிராந்திய நாடுகள் கடைப்பிடித்த இறுக்கமான நாணய மற்றும் இறைக் கொள்கைகளாகும். 2005 முதல் 2011 வரையாகவுள்ள ஏழு (7) வருடங்களுக்குமான மொத்த

உள்நாட்டு உற்பத்தி மற்றும் தலாவருமானம் ஆகியவற்றின் சராசரி வளர்ச்சிப் போக்கானது முறையே 15, 10 சதவீதமாகவும் அமைந்து பாரியளவு வளர்ச்சி ஏதுநிலையை வெளிப்படுத்தியுள்ளன. ஆனாலும், இங்கு குறிப்பிடவேண்டிய அம்சம் யாதெனில், 2009ஆம் ஆண்டில் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி பூச்சிய வளர்ச்சியையும் தலாவருமானம் எதிர்க்கணிய (-0.8) வளர்ச்சிப் போக்கையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளமையுமாகும்.

இக்காலப்பகுதியில் உலகின் ஏறத்தாழ எல்லாப் பகுதியிலும் பெற்றோலிய சக்தி வள நெருக்கடியும், உலகளாவிய நிதி நெருக்கடி (Global Financial Crisis), காலநிலைச் சீர்குலைவும் ஒன்றுசேர்ந்து வர பண்டங்கள் சேவைகளின் ஏற்றுமதி இறக்குமதிகளில் மந்த நிலையை தோற்றுவித்ததுடன் பிராந்தியத்தில் பொருளாதாரத் தேக்கமும், பணவீக்கமும் கூட ஏற்படக் காரணமாயிற்று. மேலும், வருமானச் சமமின்மையும் வறுமையும் பிராந்தியத்தை சூழ்ந்து காணப்பட்டது. இவ்வித புறவியல் மற்றும் அகவியல் காரணங்களை அவை வெற்றி கொள்வதற்கு அவை பெரிதும் நம்பி இருந்தது பலமான பிராந்திய ஒத்துழைப்பை மாத்திரமே. அதிலும் சீனாவுடன் அவை நெருங்கிச் செயற்பட முயன்றிருந்தன.

குறிப்பாக பிராந்தியத்தின் ஏற்றுமதி-தங்கியிருப்பு நாடுகளான (Export-dependent Nations) மலேசியா, சிங்கப்பூர் மற்றும் தாய்லாந்து என்பன சீனாவுடன் தமது வர்த்தக உறவை ஆரம்பத்தில் இருந்தே பலமாகப் பேணி வந்ததன் மூலம் சிறந்த பலாபலன்களைப் பெற்றுக் கொண்டன. அதேவேளை, சார்புதியில் பாரிய உள்நாட்டுச் சந்தையைக் கொண்டுள்ள மற்றைய நாடுகளான இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன்ஸ், மியான்மர் மற்றும் வியட்னாம் ஆகியன நாணய மற்றும் இறைக் கொள்கைகளை சிறப்பாக முகாமை செய்தமையும் பிந்திய பல வெற்றிகளை அவை அடைந்து கொள்ளக் காரணமாக அமைந்தன. இவ்வகையில், பிராந்தியத்தின் பேரினப் பொருளியல் மற்றும் நிதிக் கொள்கைகள் கடந்த பல தசாப்த காலங்களில் பின்பற்றப்பட்டதன் காரணமாக இவ்விதமான பொருளாதார வெற்றிகள் அடையப்பெற்றன (OECD 2010).

எம்மைப் பொறுத்தவரையில் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியது, அவ்விரண்டு முன்னணிக் குறிகாட்டிகளினதும் வளர்ச்சி ஏதுநிலை பலமிக்க வேறுபல காரணிகளின் கூட்டுப் பங்களிப்பின் வெளிப்பாடு என்பதேயாகும். அவையாவன, ஆரம்ப நிலையிலமெந்த திடமான ஏற்றுமதிகளின் வளர்ச்சி, உறுதியான உள்ளாட்டு நுகர்வு, பிராந்தியக் கூட்டினைவு, தனியார்துறை முதலீடு மற்றும் வர்த்தக செயலாற்றவில் நிகழ்ந்த முன்னேற்றம், குறிப்பாக உட்கட்டமைப்புக்களில் நிகழ்ந்த தனியார்துறை முதலீடுகள், போக்குவரத்துத்துறை அபிவிருத்தியும் உறுப்பு நாடுகளிடையே ஏற்பட்ட அபிவிருத்தி இடைவெளியில் நிகழ்ந்த வீழ்ச்சி என்பனவே அவைகளாகும். ஆனாலும், இக்கட்டுரை தனியே வர்த்தக செயலாற்றவின் பங்களிப்பை மாத்திரமே மதிப்பீடு செய்ய முயன்றுள்ளதை கவனத்தில் கொள்க.

5. உலகளாவிய பிராந்தியத்திய வர்த்தகச் செயலாற்றல்கள்

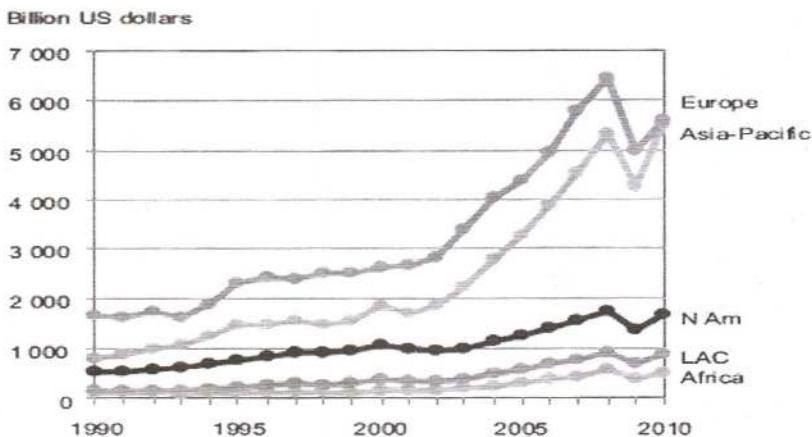
கடந்த பல ஆண்டுகளில் உலகளாவிய வர்த்தகச் செயலாற்றவில் இடம் பெற்ற சரிவுகளிலிருந்து உலகிலுள்ள பல்வேறு பிராந்திய நாடுகள் எதிர்பார்த்ததிலும் பார்க்க தூரிதமாக மீண்டெழுந்தமையை கிடைக்கப் பெற்ற தரவுகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. குறிப்பாக, ஆசியா மற்றும் பசுபிக் வலயத்தின் ஏற்தாழ அனைத்து நாடுகளினது ஏற்றுமதி மற்றும் இந்குமதிச் செயலாற்றல்கள் தூரித முன்னேற்றம் கண்டுள்ளன. இவ்விதமான வெற்றியின் அடைவுமட்டமானது வட அமெரிக்கா, ஆபிரிக்கா மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்கா மற்றும் கரீபியன் பிராந்தியம் என்பன பெற்றதிலும் விடவும் அதிகமாகவும் அதேவேளை, ஜோரோப்பாவை விட சந்தியுக் குறைந்தளவாகவும் அதிலும் 2010 ஆம் ஆண்டில் கிட்டத்தட்ட நெருக்கமாகவும் அமைந்திருந்தது. கீழ்வரும் வரைபடங்கள் (இல: 5-4 மற்றும் 5-5) இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

2010ஆம் ஆண்டின் உலக மொத்த வர்த்தகச் செயலாற்றவில் ஆசிய மற்றும் பசுபிக் வலய நாடுகளின் பங்கு ஏற்றுமதியில் 36 சதவீதமாகவும், இந்குமதிகளில் 34 சதவீதமாகவும் காணப்பட்ட அதேவேளை, வட அமெரிக்கா

ஏற்றுமதியில் வெறுமனே 11 சதவீதத்தையும் இங்குமதியில் 16 சதவீதத்தையும் மாத்திரம் கொண்டிருந்தது. அது மாத்திரமன்றி அவ்விதமான வர்த்தக மாதிரியானது வருமான வேறுபாட்டினையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளதையும் அறிய முடிகிறது (கட்டுரையின் விரவு கருதி அது இங்கு இடம்பெறவில்லை).

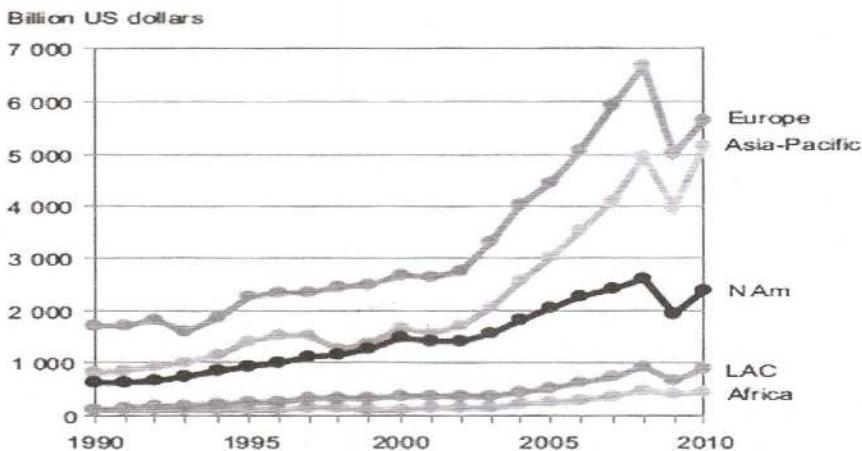
வரையடம் இல: 5-4

உலகளாவிய பிராந்திய வர்த்தக ஏற்றுமதிகள் [1990-2010]

வரையடம் இல: 5-5

உலகளாவிய பிராந்திய வர்த்தக கிறக்குமதிகள் [1990-2010]

6. கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசிய பண்ட வர்த்தகச் செயலாற்றல்கள்

மேல் எடுத்துக் காட்டப்பட்டவாறு உலகளாவிய வர்த்தக வெற்றிகள் அல்லது அவற்றின் மீண்டெழுகையின் அடைவு மட்டம் பிராந்தியத்துக்கு பிராந்தியம் வேறுபட்டமைந்திருப்பதற்கு அவை ஏற்கனவே அனுபவித்திருந்த பொருளாதார வளர்ச்சியும் அபிவிருத்தியுமே காரணமாகும். அதாவது, பொருள் உற்பத்தியினதும் சேவைத் துறையினதும் வளர்ச்சி அவை ஏலவே பெற்றிருந்த முன்னேற்றத்தின் வழி நிகழ்ந்திருந்தது. ஏனெனில், கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியப் பிராந்தியமானது 1980 முதல் 2010 வரையான மூன்று தசாப்தங்களிலும் மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்தியில் 8.41 சதவீத ஆண்டுச் சராசரி வளர்ச்சியையும், தலாவருமானத்தில் 6.79 ஆண்டுச் சராசரி வளர்ச்சி வீதத்தையும் கொண்டிருந்தது. இது தனியே மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்தியில் 1980-1989 வரையான முதல் 10 ஆண்டுகளில் 5.02 சதவீதமாகவும் இரண்டாவது 10 ஆண்டுகளில் (1990-1999) 7.41 சதவீதமாகவும், மூன்றாம் 10 ஆண்டுகளில் (2000-2009) 10.52 சதவீதமாகவும் காணப்பட்டவிடத்து தலாவருமானத்தின் போக்கு 1980-1989 வரையான முதல் 10 ஆண்டுகளில் 5.62 சதவீதமாகவும் இரண்டாவது 10 ஆண்டுகளில் (1990-1999) 6.97 சதவீதமாகவும், மூன்றாம் 10 ஆண்டுகளில் (2000-2009) 6.05 சதவீமாகவும் முன்னேற்றத்தை வெளிப்படுத்தியிருந்தது (பார்க்க வரைபு இல: 5-2 மற்றும் 5-3).

எனவே, நாம் அடுத்து மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்திகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி காரணமாக பிராந்தியத்தின் பண்ட வர்த்தகம் எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்துள்ளது என்பதனை நோக்குவோம். கீழ் காட்டப்பட்டுள்ள அட்டவணைகள் (இல: 5-01 மற்றும் 5-02) பிராந்தியத்தின் வர்த்தகம் எவ்வாறான வளர்ச்சி ஏதுநிலையைப் பெற்றுள்ளமையை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. பிராந்திய நாடுகள் சுயமாக அனுபவித்த பல்வேறு தடைகளுக்கும் மத்தியில் சர்வதேச வர்த்தகத்தில் (ஏற்றுமதி மற்றும் இடக்குமதி) ஓரிரு நாடுகள் அபரிதமான வளர்ச்சியையும் இன்னும் சில நாடுகள் சராசரி வளர்ச்சியையும் ஏனையவை சாதாரண வளர்ச்சியையும் பெற்றுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

அட்டவணை இல: 5-01

தென்-தென்கிழக்கு ஆசியாவின் பண்ட வர்த்தகம் (மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களில்)

நாடுகள்	ஏற்றுமதிகள்						இறக்குமதிகள்					
	1990	2000	2005	2008	2009	2010	1990	2000	2005	2008	2009	2010
பாக்சின்	2.2	3.9	6.2	10.3	7.2	9.2	1.0	1.1	1.5	2.5	2.5	3.4
லீட்சூன்ஹா	0.1	1.4	3.1	4.7	4.3	5.0	0.2	1.9	3.9	6.5	5.9	7.5
நீத்தாஸ்தா	25.7	65.4	87.0	139.6	119.6	158.2	21.8	43.6	75.5	127.0	90.0	131.7
ஸங்காலி	0.1	0.3	0.6	1.1	1.0	1.6	0.2	0.5	0.9	1.4	1.4	1.8
தெப்ளா	29.5	98.2	141.0	199.5	157.4	198.8	29.3	82.0	114.6	156.9	123.8	164.7
யெங்காங்	0.3	1.6	3.8	6.9	6.7	8.6	0.3	2.4	1.9	4.3	4.3	4.7
ஏஷ்வாதா	8.1	39.8	41.3	49.1	38.4	51.4	13.0	37.0	49.5	60.4	45.9	58.3
காஷ்மீர்	52.7	137.8	229.6	338.2	269.8	351.9	60.8	134.5	200.0	319.8	245.8	310.8
தீவாங்கி	23.1	69.1	110.9	177.8	152.4	195.3	33.0	61.9	118.2	179.2	133.7	182.4
ஏஷ்வாத	2.4	14.5	32.4	62.7	57.1	72.2	2.8	15.6	36.8	80.7	69.9	84.8
ஸாத்தா	144.1	432.0	656.0	989.9	814.1	1052	162.3	360.7	603.0	939.0	728.4	950.3

Resource: Statistical Year Book for Asia and Pacific 2010 p:226

* குறிப்பு: மொத்த இறக்குமதிகளில் கிழக்குத் திமோர் 2005 ஆம் ஆண்டிலிருந்து உள்ளாட்கப்பட்டுள்ளது.

அ.அ.முறைம்மது நுபைல் மற்றும் அறைமட் நசீர் அறைமட்

அட்டவணை இல: 5-02

தென்-தென்கிழக்கு இருசியாவின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் சதவீதமாக பண்ட வர்த்தகம்

நாடுகள்	ஏற்றுமதிகள் (GDP தீவிர விவரம்)						இருக்குமதிகள் (GDP தீவிர விவரம்)					
	1990	1995	2000	2005	2008	2009	1990	1995	2000	2005	2008	2009
புதுச்சேரி	62.9	50.7	65.0	65.6	71.5	68.3	28.4	44.2	18.4	15.6	17.9	23.3
வாஸ்காரோ	6.1	25.8	37.9	49.1	41.9	39.8	11.7	35.9	52.9	62.4	57.9	54.4
நிர்தாலூகா	20.4	20.5	39.6	30.4	27.3	22.1	17.4	18.3	26.4	26.4	24.9	16.7
ஸாங்கோ	9.1	18.3	20.0	20.2	20.7	18.0	21.4	34.7	32.4	32.2	26.6	25.3
யெஷூநி	64.4	80.1	104.7	102.2	90.1	82.3	64.0	84.2	87.4	83.1	70.9	64.7
பீங்காலி	6.3	11.1	22.6	32.0	38.7	35.3	5.2	17.4	33.0	16.2	23.9	22.7
பார்த்தானி	18.3	23.6	52.4	41.7	29.3	23.9	29.4	38.2	48.8	50.1	36.1	28.6
கிள்லாந்து	142.9	140.9	148.6	189.4	179.6	152.3	164.7	148.3	145.1	165.0	169.9	138.8
ஆஸ்தாந்தி	27.0	33.6	56.3	62.9	65.3	57.8	38.7	42.1	50.5	67.0	65.8	50.7
கீ. ரீலா	-	-	-	2.3	2.3	1.3	-	-	-	31.2	47.2	43.9
ஏப்பாந்	37.1	26.3	46.5	61.3	69.2	61.3	42.5	39.3	50.2	69.5	89.0	75.1
வினாது	40.6	47.4	72.0	72.6	66.0	55.3	45.7	52.4	63.5	66.7	62.6	49.1

Resource: Statistical Year Book for Asia and Pacific 2010 p:227

அட்டவணை இல: 5-01 இன் பிரகாரம் ஒட்டுமொத்தப் பிராந்தியம் 1990களில் 144 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர் ஏற்றுமதிகளையும் 2000களில் 432 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர் ஏற்றுமதிகளையும் கொண்டமைந்து 158 சதவீத வளர்ச்சியையும், 2010இல் 1052 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர் ஏற்றுமதிகளையும் 144 சதவீத வளர்ச்சியையும் பதிவு செய்துள்ளன. தனியே இந்தோனேசியா, மலேசியா மற்றும் சிங்கப்பூர் ஆகியவற்றின் பங்கு 1990களில் 108 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களாக 75 சதவீதம் ஆகவும் 2000களில் 301.4 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களாக 70 சதவீதம் ஆகவும் 2010இல் 708.9 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களாக 67 சதவீதம் ஆகவும் காணப்படுகிறது. அதாவது, இவை பிராந்தியத்தின் மொத்தப் பண்ட வர்த்தக ஏற்றுமதிகளில் சராசரியாக 71 சதவீதத்தைக் கொண்டுள்ளன. ஆயினும், இவற்றின் பங்கு படிப்படியாக சுரிவடைந்து செல்ல அவ்விடங்களை பிராந்தியத்தின் ஏனைய நாடுகளான பிலிப்பைன்ஸ் மற்றும் தாய்லாந்து ஆகியன போட்டி அடிப்படையில் முறையே 1990, 2000 மற்றும் 2010 ஆகிய வருடங்களில் 21.6, 25.2, 23.5 சதவீதத்தைப் பெற்று சராசரியாக 23.4 சதவீதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளன.

அவ்வாறே, இறக்குமதிகளை எடுத்துக் கொண்டால் 1990களில் 162.3 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர் இறக்குமதிகளையும் 2000களில் 360.7 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர் இறக்குமதிகளையும் கொண்டமைந்து 122.2 சதவீத அதிகரிப்பையும், 2010இல் 950.3 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர் இறக்குமதிகளாக அமைந்து 163.5 சதவீத வளர்ச்சியையும் பதிவு செய்துள்ளன. இதில் தனியே இந்தோனேசியா, மலேசியா மற்றும் சிங்கப்பூர் ஆகியவற்றின் பங்கு 1990களில் 111.9 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களாக 68.9 சதவீதம் ஆகவும் 2000களில் 260.1 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களாக 72.1 சதவீதம் ஆகவும் 2010இல் 607.2 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களாக 63.9 சதவீதம் ஆகவும் காணப்படுகிறது. அதாவது, இவை பிராந்தியத்தின் மொத்தப் பண்ட வர்த்தக இறக்குமதிகளில் சராசரியாக 68.3 சதவீதத்தை தம்வசம் கொண்டுள்ளன. பிராந்தியத்தின் ஏனைய நாடுகளான பிலிப்பைன்ஸ் மற்றும் தாய்லாந்து

ஆகியவற்றின் சதவீதப் பங்கு முறையே 1990, 2000 மற்றும் 2010 ஆகிய வருடங்களில் 28.3, 27.4, 25.3 ஆகக் கொண்டமைந்து சராசரியாக 27 சதவீதத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

அட்டவணை இல:5-02 இன்படி பிராந்தியத்தின் மொத்தப் பண்ட ஏற்றுமதிகளை அவற்றின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் சதவீதத்தில் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்ட முடியும். அதாவது, மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திகளில் 40.6, 72.0 மற்றும் 55.3 சதவீதமானவை முறையே 1990, 2000 மற்றும் 2009 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளன. எனின், அவற்றின் ஆண்டுச் சராசரி 56 சதவீத மாகக் காணப்படுகிறது. இவற்றில், பிராந்தியத்தின் ஏற்றுமதி-தங்கியிருப்பு நாடுகளான (Export-dependent Nations) மலேசியா, சிங்கப்பூர் மற்றும் தாய்லாந்து என்பனவற்றின் சராசரிப் பங்கு 71.4 சதவீதமாக அமைந்திருக்ககையில், சார்பு ரீதியில் பாரிய உள்நாட்டுச் சந்தையைக் கொண்டுள்ள (Relatively major domestic market-oriented countries) மற்றைய நாடுகளான இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன்ஸ், மியான்மர் மற்றும் வியட்னாம் ஆகியன 1990இல் 20.5, 2000இல் 42.7, 2010இல் 35.7 சதவீதமான உள்நாட்டு உற்பத்திகளின் சராசரி ஏற்றுமதிப் பங்கையும் அவற்றின் ஆண்டுச் சாராசரி 22.3 சதவீதமாகவும் காணப்படுகிறது.

அவ்வாறே, இறக்குமதிகளை எடுத்துக் கொண்டால் அட்டவணை இல:5-02 பிரகாரம் பிராந்தியத்தின் மொத்தப் பண்ட இறக்குமதிகளை அவற்றின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் சதவீதத்தில் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்ட முடியும். அதாவது, 45.7, 63.5 மற்றும் 49.1 சதவீதமானவை முறையே 1990, 2000 மற்றும் 2009 ஆகிய ஆண்டுகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. எனின், அவற்றின் ஆண்டுச் சராசரி பொருள் இறக்குமதிகள் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 52.8 சதவீதமாகக் காணப்படுகிறது. இவற்றில், பிராந்தியத்தின் ஏற்றுமதி-தங்கியிருப்பு நாடுகளான (Export-dependent Nations) மலேசியா, சிங்கப்பூர் மற்றும் தாய்லாந்து என்பனவற்றின் சராசரிப் பங்கு 89.4 சதவீதமாகவும் அமைந்திருக்ககையில் சார்பு ரீதியில் பாரிய உள்நாட்டுச் சந்தையைக் கொண்டுள்ள (Relatively major domestic market-oriented countries) மற்றைய நாடுகளான

இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன்ஸ், மியான்மர் மற்றும் வியட்னாம் ஆகியன பொறுத்து 1990இல் 23.6, 2000இல் 39.6, 2010 இல் 35.8 சதவீதமாகவும் அந்நாடுகளின் சராசரி இறக்குமதிகள் மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்தியின் சதவீதமாக ஆண்டுச் சராசரி 33 சதவீதமாகவும் காணப்படுகிறது.

அட்டவணை இல: 5-03

தென்-தென்கிழக்கு ரீசீய நாடுகளின் பண்ட வர்த்தகம் மற்றும் நடைமுறைக் கணக்கு மீதியின் வளர்ச்சி

நாடுகள்	இறக்குமதிகள் (வருடாந்த மாறும் %)				ஏற்றுமதிகள் (வருடாந்த மாறும் %)				நடைமுறைக் கணக்கு மீதி GDP இன %				
	1990/1995	1995/2000	2000/2005	2005/2010	1990/1995	1995/2000	2000/2005	2005/2010	1990	1995	2000	2005	2010
புதிர்ஜிலி	15.9	-11.9	6.1	17.6	1.7	10.2	9.9	7.9	71.9	33.7	50.0	52.7	42.8
கம்போடியா	48.6	10.3	15.2	13.8	58.3	10.2	17.4	10.2	-3.9	-5.0	2.8	3.8	-4.3
தீவிதீ, சிங்	13.2	1.4	11.6	11.8	12.1	7.6	5.9	12.7	-2.5	-3.0	4.8	0.1	0.9
லாங்கான்	26.1	-1.9	10.5	14.7	31.5	1.2	10.9	22.9	-8.5	-6.6	-11.2	-18.1	-10.2
உசௌதீ	21.6	1.1	6.9	7.5	20.2	5.9	7.5	7.1	-2.1	-9.6	9.0	15.0	11.8
புதிர்ஜிலி	37.9	12.2	-4.3	19.3	21.5	13.9	18.3	17.6	-21.9	-3.7	-0.8	3.7	-2.0
ஸ்ரீலங்கா	16.8	5.5	6.0	3.3	16.6	17.8	0.7	4.5	-6.1	-2.6	-2.9	2.0	4.5
ஈஸ்லாம்	15.4	1.6	8.3	9.2	17.5	3.1	10.8	8.9	8.0	16.4	10.9	21.1	22.2

ஆஸ்திரேலியா	16.5	-2.6	13.8	9.1	19.6	4.1	9.9	12.0	-8.3	-7.9	7.6	4.3	4.6
கிசு. கிலோ				27.7				-9.2			-6.7	78.8	227.1
ஏமெனி	24.3	13.9	18.6	18.2	17.8	21.6	17.5	17.3	-4.0	-1.2	3.5	-1.1	-3.8
கொத்தம்	17.0	1.4	9.6	9.5	17.4	6.1	8.7	9.9	26.2	10.5	67	162.3	293.6

Resource: Statistical Year Book for Asia and Pacific 2010 p:228

மேலே அட்டவணை(இல:5-01 மற்றும் 5-02) ரீதியாக விளக்கிக் காட்டப்பட்டவாறு தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் பொருட்கள் வர்த்தகத்தில் காணப்பட்ட பல்வேறான அமைப்பு ரீதியான மாற்றங்களும் அவற்றில் காணப்படக் கூடிய பண்பு ரீதியான வேறுபாடுகளும் பிராந்திய நாடுகளுக்கே உரிய தனித் தன்மையை வாசகர்களுக்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. எம்மைப் பொறுத்தவரையில் அக்கறைப்பட வேண்டிய இன்னும் ஒரு விடயம் யாதெனில், பொருளாதார வளர்ச்சி செய்முறையின் போது சரக்கு ஏற்றுமதிகள் மற்றும் சரக்கு இறக்குமதிகள் ஆகியவற்றில் ஏற்பட்ட வருடாந்த மாற்றங்கள் பிராந்திய நாடுகளின் நடைமுறைக் கணக்கு மீதியில் எவ்வாறான தாக்கத்தை எடுத்து வந்துள்ளன என்பதை மதிப்பிடுவதும் அதன் மூலம் பிராந்திய நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சி அடைவு மட்டம் உண்மையான யதார்த்த நிலையை வெளிப்படுத்தியுள்ளதா எனக் கண்டறிவதுமாகும்.

இவ்வாறான நோக்கத்துக்காக அட்டவணை இல:5-03 இனைப் பயன்படுத்தலாம். அதன் பிரகாரம் முழுப் பிராந்தியத்தினதும் வருடாந்த பண்ட இறக்குமதிகளில் ஏற்பட்ட சராசரி மாற்றும் 1990/95 காலப்பகுதியில் 17 சதவீதமாகவும் 1995/2000 காலப் பகுதியில் 1.4 சதவீதமாகவும், 2000/2005 காலப்பகுதியில் 9.6 சதவீதமாகவும் அதேவேளை 2005/2010 காலப்பகுதியில் 9.5 சதவீதமாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. ஏற்றுமதிப் பண்டங்களில் நிகழ்ந்துள்ள

வருடாந்த சராசரி மாற்றங்களும் கூட இங்குமதிப் பண்டங்களில் நிகழ்ந்த சராசரி மாற்றங்களுக்கு ஏத்தாழ நிகராகவே (1995/2000 காலப்பகுதி தவிர) அமைந்துள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக, 1990/95 காலப் பகுதியில் 17.4 சதவீதமாகவும் 1995/2000 காலப்பகுதியில் 6.1 சதவீதமாகவும், 2000/2005 காலப் பகுதில் 8.7 சதவீதமாகவும் அதேவேளை 2005/2010 காலப் பகுதியில் 9.9 சதவீதமாகவும் அமைந்துள்ளது. 1995/2000 காலப் பகுதியில் பண்ட இங்குமதி மற்றும் ஏற்றுமதி பாரியளவு வேறுபாட்டைக் காட்டியமைக்குப் பிரதான காரணம் அக்காலப் பகுதியில் ஏற்பட்டிருந்த கிழக்காசிய நிதி நெருக்கடியாகும்.

இவ்விதமான பண்பு ரீதியான வேறுபாட்டினை தவிர்த்துப் பார்த்தால் அடையப் பெற்ற பொருளாதார வெற்றி ஒர் அற்புதம் என்பதற்கோ அல்லது நிலைபேறுமிக்கது என்றோ குறிப்பிட முடியாது. ஏனெனில், பண்ட ஏற்றுமதி வருமானங்களில் மிகச் சிறியளவிலேயே நாட்டை வந்தடைந்துள்ளன. மாறாக பண்ட ஏற்றுமதி வருமானங்கள் பண்ட இங்குமதிக் கொடுப்பனவாக மீளவும் பிராந்தியத்தை விட்டும் சென்று விட்டிருந்தது. இதனை அட்டவணை:5-03 கொண்டு விளக்கலாம். சிங்கப்பூரும் புறுணேயும் மாத்திரமே அந்தியச் செலாவணிக் கையிருப்பைச் சாதகமாகக் கொண்டுள்ளன. அதிலும் புறுணே தனித்து பெற்றோலிய வள உற்பத்திகளில் மாத்திரம் தங்கியிருப்பதும் சிங்கப்பூர் இலகு ரக தயாரிப்புக்களில் தங்கியிருப்பதும் (சிறிய சனத்தொகையும் கூட) இதற்கான காரணங்களாக இருக்கலாம். இவ்விரு நாடுகள் மாத்திரமே முழுக் காலப்பகுதிக்கும் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் சதவீதமாக நடைமுறைக் கணக்கு மீதியை நேர்க்கணியப் பெறுமானத்தில் கொண்டுள்ளன. அதன் காரணமாகவே முழுப் பிராந்தியத்தின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் சதவீதமாக நடைமுறைக் கணக்கு மீதி நேர்க்கணியப் பெறுமானத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளதையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இன்னொரு விதத்தில் பிராந்தியத்தின் பண்ட ஏற்றுமதிகளும் பண்ட இங்குமதிகளும் அவற்றின் பொருளாதார வெற்றியை எடுத்தியம்புவதாகக் குறிப்பிட முடியும். அதாவது, அவற்றின்

பண்ட ஏற்றுமதிகள் பெற்ற விலைகள் அந்நாடுகள் செலுத்திய இங்குமதி விலைகளிலும் பார்க்க அதிகமாக இருந்தன அல்லது சிறியளவான ஏற்றுமதிப் பெறுமானத்தைக் கொண்டு அளவில் கூடிய இங்குமதிகளைப் பெற முடிந்திருக்கும். இன்னொரு விதத்தில் அவற்றின் ஏற்றுமதிகள் தயாரிப்புத்துறை மற்றும் கைத்தொழில்துறைப் பண்டங்களாக இருந்தவிடத்து இங்குமதிப் பொருட்கள் மூலம் பொருட்களாகவும் இடைநிலைப் பண்டங்களாகவும் அதேவேளை முதல் விளைவாகவும் (உணவுப் பண்டங்கள்) இருந்திருக்கலாம். எனவே ஏற்றுமதிச் சம்பாத்தியம் சேமிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகிறது. அதிலும் பிராந்தியத்தின் சனத்தொகைப் பருமன் அதிகம் என்பதையும் நாம் இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

அட்டவணை இல: 5-04

தென்-தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் சேவைத்துறை வர்த்தகம்

நாடுகள்	ஏற்றுமதிகள் மில்லியன் US \$				வந்தாங்க % மாற்றம்	இங்குமதிகள் மில்லியன் US \$				வந்தாங்க % மாற்றம்
	2000	2008	2009	2010		2000	2008	2009	2010	
புதுச்சேரி	198	867	915	-	-	768	1181	1215	-	-
கம்போடியா	423	1613	1592	1676	9.5	321	935	939	1100	11.7
இந்தூர்சியா	5061	14731	13238	16548	5.7	15381	27994	27625	32624	8.4
வாலோஷார்	134	359	368	-	-	13	80	114	-	-
மலேசியா	13812	30283	28727	32478	10.8	16603	30060	27257	32040	8.1

பிராந்தியவாதமும் பூகோளவியல்வாதமும்

மியங்கமர்	459	-	-	-	-	310	-	-	-	-
பிலிப்பீன்ஸ்	3377	9717	10248	12377	22.3	5175	8348	8477	10597	12.8
சீனக்கப்பாடு	28427	99002	93245	111736	15.0	29985	87202	79117	96067	11.8
தாய்வாந்து	13785	33056	29677	33985	11.2	15329	46033	37541	45429	11.1
கிழ் சீனார்	-	44	47	-	-	-	488	552	-	-
வியட்னாம்	2702	6956	5666	7503	12.1	3252	7881	6759	8392	13.7
மொத்தம்	68376	196629	183723	216304	12.8	87137	210202	189597	226250	10.4

Resource: Statistical Year Book for Asia and Pacific 2010 p:229

7. தென்கிழக்கு ஆசியாவின் சேவைகள் வர்த்தகச் செயலாற்றுல்கள்

பண்ட வர்த்தகத்துக்கு மேலதிகமாக சேவைகள் துறை வர்த்தகச் செயலாற்றுமும் பிராந்தியப் பொருளாதார முன்னேற்றத்தின் ஒரு குறியீடாக (Symbol of economic growth) இங்கு எடுத்துக் காட்டக் கூடியதாக உள்ளமை அடுத்த முக்கியம்சமாகும். அட்டவணை இல:5-04 இன் பிரகாரம் பிராந்திய நாடுகளின் சேவைகள் துறை ஏற்றுமதிகள் 2000ஆம் ஆண்டில் 68,376 மில்லியன் அமெரிக்க டொலராக இருந்து 2008இல் 196,629 மில்லியன் அமெரிக்க டொலராக அதிகரித்துள்ளது. ஆனால் 2009ஆம் ஆண்டு 183,723

மில்லியன் அமெரிக்க டொலராக 12,906 மில்.அமெரிக்க டொலரால் வீழ்ச்சியைப் பதிவு செய்து பின்னர் 32,581 மில். அமெரிக்க டொலரால் அதிகரித்து 2010இல் 216,304 மில்லியன் அமெரிக்க டொலராக அதிகரித்துள்ளது. இவ்வகையில், வருடாந்த வளர்ச்சியின் சதவீத மாற்றம் சராசரியாக 13 வீதமாக அமைந்துள்ளது.

ஆனால், சேவைகள் துறையின் இறக்குமதிகளின் வளர்ச்சி பிராந்தியத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இன்னும் சொல்லப் போனால் சேவைகள் இறக்குமதிக் கொடுப்பனவு சேவைகள் ஏற்றுமதிச் சம்பாத்தியத்திலும் பார்க்க குறைந்த மட்டத்தில் இருந்துள்ளது. இது பிராந்தியத்தின் எதிர்மறை பண்ட வர்த்தக வளர்ச்சியின் அதிர்ச்சியிலிருந்து உறுப்பு நாடுகளை சந்தூ ஆறுதல்படுத்தியுள்ளது எனலாம். எடுத்துக்காட்டாக, அட்டவணை இல:5-04 இன் பிரகாரம் பிராந்திய நாடுகளின் சேவைகள் துறை இறக்குமதிகள் 2000ஆம் ஆண்டில் 87,137 மில்.அமெரிக்க டொலராக இருந்து 2008இல் 210,202 மில்.அமெரிக்க டொலராக அதிகரித்திருக்கையில் 2009ஆம் ஆண்டு 189,597 மில். அமெரிக்க டொலராக வீழ்ச்சியடைந்து 20,605 மில்.அமெரிக்க டொலரால் இறக்குமதிக் கொடுப்பனவு வீழ்ச்சியைப் பதிவு செய்துள்ளது. பின்னர் 36,653 மில்.அமெரிக்க டொலராக அதிகரித்து 2010ஆம் ஆண்டில் 226,250 மில்.அமெரிக்க டொலராக அதிகரித்துள்ளது. இவ்வகையில், வருடாந்த வளர்ச்சியின் சதவீத மாற்றம் சராசரியாக 10 வீதமாக அமைந்துள்ளது.

இவ்விதமான மாற்றத்தின் அனுகூலத்தை தனித்து நாடுகள் பொறுத்துக் கூறுவதாயின், இந்தோனேசியா மற்றும் கம்போடியா தவிர ஏனைய நாடுகளின் சேவைத் துறைச் சம்பாத்தியத்தின் ஆண்டு சராசரி வளர்ச்சி மாற்றம் 14 சதவீதமாக இருக்கையில், சேவைத் துறைக் கொடுப்பனவின் ஆண்டுச் சராசரி வளர்ச்சி மாற்றம் 12 சதவீதமாக அமைந்து 2 சதவீதம் ஆண்டு சேமிப்பு வளர்ச்சி வீதமாக அமைந்துள்ளது. மாறாக இந்தோனேசியா மற்றும் வியட்னாம் ஆகியவற்றின் சேவைத் துறைச் சம்பாத்தியத்தின் தேறிய வளர்ச்சி எதிர்க்கணியத்திலேயே அமைந்துள்ளது. அதாவது சேவைத்துறை ஏற்றுமதி வருமானத்திலும் பார்க்க சேவைத்துறை இறக்குமதிக் கொடுப்பனவு எப்போதும் அதிகமாகவே

உள்ளது. ஆனால், கம்போடியாவின் நிலை வேறுபட்ட பண்பை வெளிப்படுத்தியுள்ளதையும் காணமுடிகிறது. அதாவது, அதன் வருடாந்த இறக்குமதிக் கொடுப்பனவுகள் அதிகரித்துச் சென்றாலும் கூட ஏற்றுமதிச் சம்பாத்தியத்தின் இயலாவு (Capacity) அதிக சக்தியைக் கொண்டுள்ளது எனின், கம்போடியாவின் சேவைகள் துறைப் பண்டங்களின் கூட்டிய பெறுமதி அதிகமாகவுள்ளது எனலாம்.

8. தொழில்நுட்ப ரீதியில் பின் நிற்றல் என்பது இப்பிராந்திய நாடுகளில் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. உதாரணமாக, தைவானை எடுத்துக் கொண்டால், உயர்வலு தொழில்நுட்பங்களைக் கொண்ட சிறிய, நடுத்தர மற்றும் பாரிய நிறுவனங்கள் அங்கு மிகுந்து காணப்படுகின்றன. தைவான் 1980களில் முன்று கைத்தொழில் தந்திரோபாயங்களைக் (Strategic Industries) கடைப்பிடித்திருந்தது. அவையாவன, தகவல் தொழில்நுட்பம் (Information Technology), மின்னியல் மற்றும் இயந்திர சாதனங்கள் (Electronic and Machinery), மற்றும் உயிரியல் தொழில்நுட்பம் (Bio Technology). இவற்றில் ஏற்பட்ட குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியின் காரணமாக மதிநுட்பமிக்க சாதனங்கள் (Precision Instruments) இயந்திர சாதனங்கள் (Machinery Tools), வீடியோ ஒடியோ உடகரணங்கள் (VCRs), தொலைத் தொடர்பு சாதனங்கள் (Telecommunication Equipments), கணினிகள்(Computers), இயந்திர வாகனங்கள் (Motor Cars) மற்றும் அவற்றின் உதிரிப் பாகங்கள் (Vehicle spare parts) போன்றன உற்பத்தி செய்யப்பட்டு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. இத்தகைய உற்பத்தியில் இப்பிராந்திய நாடுகளில் தனியார் துறையினரின் பங்களிப்பு சரியான நியமத்தில் (Right Norm) அமைந்திருந்தன. மேலும், புதிய நிறுவனங்களின் முன்னேற்றும் சேவைச் சந்தைகள் (Service Market) என்பனவும் முன்னேறிய தொழில்நுட்பச் சந்தைகளைக் கொண்டு உயர்ந்த இடத்தை அடைந்திருந்தன.

தென்-கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் வெற்றிகரமான ஏற்றுமதிப் பொருட்கள் சேவைகளின் உற்பத்தி நிறுவனங்கள் உள்ளூர் தொழில் நுட்பத் திறமையுடன் ஒப்பிடுகையில் முன்னேற்றத்துடன் இருந்தன. அதேவேளை, ஏக காலத்தில் உள்ளூர் தொழில் நுட்பங்களும் அவற்றுடன் போட்டியிடக் கூடிய வகையில் வளர்ந்திருந்தன அல்லது அவ்வாறான முன்னேறிய தொழில் நுட்பங்களை சீக்கிரமே உள்ளாங்கக் கூடிய இயலுமையைக் கொண்டிருந்தன. வெளிநாட்டு தொழில்நுட்பத்தைப் பெற்றதன் (Obtaining) பிற்பாடு அதேபோல செயற்படுவதற்கும் (Assimilate), பொருந்தச் செய்வதற்கும் (Adapt), செயற்றிறன் மிக்க சந்தைப் பயன்பாட்டிற்கு அதைப் பயன்படுத்தவும் உணர்வு பூர்வமான பிரயத்தனமும் (Conscious Effort) அந்நாடுகளில் காணப்பட்டது. இவை வெளிநாட்டு ஒத்துழைப்புக்களினுடாக பொருளியல் சிக்கனங்களை அனுபவிப்பதற்கும் அவற்றுக்குத் துணைப்பரிந்தன.

தென் கொரியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் மற்றும் தைவான் போன்ற கிழக்காசிய நாடுகள் குறிப்பிடத்தக்க கைத்தொழில் வெற்றிகளை இவ்வாறான பொறிமுறை ஊடாகவே பெற்றுக் கொண்டன. தைவான் மற்றும் தென் கொரியா ஆகிய நாடுகளின் ஏற்றுமதிகள் பெரிதும் நான்கு வகைப் பொருட்களின் மேலாண்மைக்குட்பட்டவை ஆகும். அவையாவன, கண்ணிகள் மற்றும் மின்னியல் பொருட்கள், மோட்டார் கார் உற்பத்திகள், கப்பல் கட்டுமானம், மற்றும் இரும்புருக்கு உற்பத்திகள் போன்றனவாகும்.

இதேபோன்றதோர் பொறிமுறையை மலேசியா கடைப்பிடித்த பின்னர் அந்நாடு பெற்றுக் கொண்ட பொருளாதார வளர்ச்சி அபரிமிதமானதாகும். அங்கு உள்ளூர் முதலீட்டாளர்களும் வெளியூர் முதலீட்டாளர்களும் இணைந்தே பொருள் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டதுடன் அதில் வெற்றியும் பெற்றனர். இங்கு, தேசிய ரீதியில் அரசு ஆதரவுடனான ஆய்வு அபிவிருத்தியும் (Research and Development- R & D) தனியார்துறை ஆய்வு அபிவிருத்தியும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன. அதன் மூலம் தனியார் துறைப் பங்களிப்பை படிப்படியாக பொருளாதாரத்துக்குள் உள்ளீர்ப்பதை நிச்சயிக்க முடிந்தது. அதாவது, அமைப்பு ரீதியான மாற்றும் ஒன்றை

இன்னும் சொல்லப் போனால் அரசு முயற்சியாண்மைக்குப் பதிலாக தனியார் முயற்சியாண்மையை பதிலீடு செய்யவும் மலேசியாவால் முடிந்தது. இதனால் பல்தேசியக் கம்பனிகளின் வருகையும் அதன் மூலம் தொழில்நுட்பவியலாளர்களின் வருகையும் அவர்கள் மூலம் நவீன தொழில்நுட்பமும் நாட்டிற்குள் உட்பாய்ச்சப்படுவதும் கூட சாத்தியப்பட்டது. இதுவே பின்னர் பிராந்தியத்தின் ஏனைய முன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு சிறந்த முன்மாதிரியாகவும் அமைந்திருந்தது.

9. முழுவரை

பின்னாளில் ஆசியான் வலய நாடுகள் என்றழைக்கப்பட்டதார கிழக்கு ஆசியா என்றும் கிழக்கு ஆசியா அல்லது ஆசிய பகுபிக் பிராந்திய நாடுகள் என்றும் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட இந்நாடுகளின் பொருளாதார வெற்றியும் அபிவிருத்தியும் ஆச்சரிய மிக்கதாக, அற்புதமிக்க ஒன்றாக உலகளவில் பேசப்பட்டமைக்கு அவை சார்ந்திருந்த அல்லது பெற்றுக் கொண்ட புவிசார் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நலன்களுக்கு அப்பால் அவை கடைப்பிடித்த வர்த்தகக் கொள்கைகளும் முக்கிய காரணியாக அமைந்திருந்தது.

இவ்விதமான பல்வேறுபட்ட அரசியல், பொருளியல் மற்றும் புவியியல் சார் தோற்றுப்பாடுகள் வெவ்வேறுபட்ட காலகட்டங்களின் உலகப் பொருளாதார ஒழுங்கு (Global Economic Order) முறைமையினால் நிர்ணயிக்க முற்பட்டவிடத்து அதன் சாதக மற்றும் பாதக நிலைகளும் இந்நாடுகளின் பொருளாதார வெற்றியை நிர்ணயித்திருந்தன. எனினும், இந்நாடுகள் பின்னாளில் அனுபவித்த அரசியல், நிதி மற்றும் பொருளாதார நெருக்கடிகள் மற்றும் எல்லைப் பிரிவினை, பிரச்சினைகள் அவை பெற்றுக் கொண்ட வெற்றிகளின் நிலைபேரான தன்மை குறித்து பலத்த சந்தேகங்களை ஏற்படுத்தி விட்டிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்னொரு விதத்திலான முரண்பாட்டையும் இங்கு குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். அது, 1990களில் ஏக காலத்தில் ஒர் உறுப்பு நாடு ஒரு வல்லரசை அரசியல் ரீதியில் சார்ந்திருக்கும்

அதேவேளை அக்குறிப்பிட்ட நாடு பொருளியல் மற்றும் வர்த்தக நலன்களுக்காக வேறு ஒரு நாட்டில் அல்லது வல்லரசுடன் நட்பு ரீதியில் தங்கியிருக்கவும் முடிந்தது. இது உலகமயமாதல் (Globalization) மூலம் உலகப் பொருளாதாரம் மாற்றமடைந்து சென்றமையை காண்பிக்கச் செய்தது. இவ்விடத்தில் கட்டிக் காட்டப்படுவது பிராந்திய நாடுகள் சீனாவுடனான வர்த்தகப் பொருளாதார ஒருங்கிணைவு மேற்கொண்டு பெற்றுக் கொண்ட பல்வேறுபட்ட நன்மைகளையே ஆகும்.

மேற்படி குறிப்பினை வேறு விதத்தில் பின்வருமாறு விளக்கலாம். பிராந்தியமயமாதலினாடாக தென்-கிழக்கு பொருளாதாரங்கள் மேலதிகமாக வளர்ச்சி மற்றும் செல்வச் சமநிலையையும் அதன் உள்ளடக்கத்தையும் பெற்றுள்ளன. மேலும், பலமான போக்குவரத்து உட்கட்டமைப்பின் அபிவிருத்தியும் இவ்விதமான ஒருங்கிணைவின் மூலம் ஆழமாக முன்னெடுக்கப்பட்டதும் ஒரு காரணியாக அமைந்திருந்தது (OECD Outlook 2010: 9). அத்துடன் இப்போதும் நீடித்துவரும் உலகளாவிய நிதி நெருக்கடி நிலை தென்-கிழக்கு ஆசிய நாடுகளை தமது கடந்த கால பொருளாதார வளர்ச்சி மூலோபாயங்கள் குறித்தும் புதிய அபிவிருத்திப் பாதைக்கான திட்டங்கள் குறித்தும் மீள் பரிசீலனைக்குட்படுத்தக் கூடிய நல்ல வாய்ப்பைத் தந்துள்ளன எனலாம்.

இறுதியாக, தென்- கிழக்காசியப் பிராந்தியம் தங்கியிருத்தல் (Dependency), தனித்துவம் (Individuality), செயற்படல் (Functioning), பின்பற்றல் (Followup), முன்னேறுதல் (Progress) மற்றும் ஒருங்கிணைதல்(Integration) போன்ற நீண்ட கால இலக்குகளை நோக்கி படிப்படியாக நகர்ந்து வந்தமையே அந்நாடுகளின் சுதந்திரத்தையடுத்து வந்த பொருளாதார வெற்றிக்கு பெருமளவுக்கு துணை புரிந்திருக்கின்றன.

உசாவியலை

- ADB (2003), ‘Research paper series no: xx, January – 2003
- Dauvergne P (1999), “The Environmental Implications- of Asia 1997 Financial Crisis”, IDS Bulletin, vol. 30, No. 3, Pp: 33-35.
- ECONOMY- Statistical Year Book for Asia and Pacific 2010, Pp:226- 229
- Fifield Russell H (1983), “Southeast Asia as a Regional Concept”, Southeast Asian Journal of Social Science, Vol. 11, No. 2, Pp: 1-13.
- Haggard S (1989), “The East Asian NICs in comparative Perspective”, Annals of the American Academy of Political and Social Science, Vol. 505, September, Pp: 126-141.
- Intal, P, Jr (1998), “Integrated Research and Policies in East Asia”, In the Cornerstone of Development, Chapter 9, Pp: 242-243.
- International Labour Organization (1999), “Perspectives”, International Labour Review, Vol. 138, No. 2, Pp: 195-199.
- Ito Takatoshi (1998), “What can Developing Countries learn from East Asia’s Economic Growth?” Annual World Bank Conference on Development Economics 1997, Pp: 183-200.
- Kim, Jung, and Lawrence J Lu 1993), “The Source of Economic Growth of the East Asian Industrialized Countries”, Conference on the Economic Development of Republic of China and the Pacific Rim in 1990 and Beyond, Stanford University, Calif. Processed.
- Ranis G (1995), “Another Look at the East Asian miracle”, The World Banka Economic Review, Vol. 9, No. 3, Pp: 509-534.
- Stiglitz Joseph E (1996), “Some Lessons from the East Asian Miracle”, the World Bank Research Observer, Vol. 11, No. 2, Pp: 151-175.
- Sum Ngai-Ling (1996), “The NICs and Competing Strategies of East Asian Regionalism”, In Andrew Gamble and Anthony Payne, eds., Regionalism and World Order, Pp: 207-215.
- Westphal, Larry (1985), “Reflections on the Republic of Korea’s Acquisition of Technological Capability”, In Nathan Rosenberg and Carlos Frischtak, eds., International Technology: Concepts, Measures, and Comparison, New York: Praeger.

Internet Resource:

- <http://www.thejakartaglobe.com/opinion/how-southeast-asias-economy-became-one-of-the-worlds-best-kept-secrets/463289>
- [http://unstats.un.org/unsd/snaama/selectionbasicfast.asp/](http://unstats.un.org/unsd/snaama/selectionbasicfast.asp)
- <http://www.eastasiaforum.org/2012//south-east-asia-s-economic-performance-in-2012/>
- <http://www.unescap.org/stat/data/syb2011/III-Economy-International-trade.asp>
- <http://www.unescap.org/tid/aptiad>)
- OECD (2010), "South Asian Economic Outlook 2010", available in www.oecd.org/bookshop
- www.economywatch.com/economic-stat

பால்நிலை சமத்துவமும் பொருளாதார வளர்ச்சியும் இடையாவின் சில அனுபவங்கள்

திருமதி கமலகுமாரி கருணாநிதி

1. அறிமுகம்

பால்நிலை சமத்துவமும் அபிவிருத்தியும் பற்றிய விவாதங்களை பருமட்டாக இரண்டாக வகுக்க முடியும். இவை இரண்டையும் “பெண்களில் முதலீடு செய்வது சரியானது மட்டுமன்றி, கூர்றிவுத்திறம் வாய்ந்ததுமாகும்”¹ என்ற பான்-கீ-மனுடைய வாசகங்கள் தொட்டுச் செல்லுகின்றன. அதாவது முதலாவது தரப்பு வாதமானது, பால்நிலை அசமத்துவம் வளப் பகிர்விலும் வாய்ப்புக்களிலும் காணப்படும்போது அது பெண்களின் நற்பேறு (Well-being), மனித உரிமைகள், செயலாண்மை போன்றவற்றை எதிர்மறையாகத் தாக்குகின்றது. இத்தரப்பினார் பால்நிலை சமத்துவமானது மானிட மேன்மைக்கும் சமூக நீதிக்கும் அத்தியாவசியமான ஒரு கூறு என வலியுறுத்துகின்றனர் (சரியானது). அதேசமயம் மறுதரப்பினர், வளப் பகிர்விலும் வாய்ப்புக்களிலும் சமத்துவத்தினை அதிகரிப்பதானது, ஏனைய அபிவிருத்தி இலக்குகளை அடைவதற்குரிய செயற்திறனான மார்க்கம் என்று கிடைக்கக் கூடிய ஆதாரங்களைக் கொண்டு வாதிடுகின்றனர் (கூர்றிவுத்திறம் வாய்ந்தது).

வேலைவாய்ப்புகள், கல்வி, சுகாதாரம், அரசியல் பங்குபற்றல் போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்களில் பால்நிலை அசமத்துவம் காணப்படுவதும் வாழ்வின் தெரிவுகளிலும் நல்வாய்ப்புக்களிலும் அது தாக்கம் செலுத்துவதும் UNDP யினுடைய பால்நிலை அசமத்துவ சுட்டியினூடாக (Gender Inequality Index) நன்கு புலப்படுகின்றது. அதே சமயம் பெண்கள் தமக்கான கல்வி, காகப் பரிமாற்றல்கள்,

1investing in women is not only the right thing to do. It is the smart thing to do- Ban Ki Moon, UN Secretary General, www.iheu.org, 08 March 2008

குறைப்புக்களுக்கும் காட்டப்பட்ட தூண்டல்பேறுகளில் பால்நிலை அசமத்துவம் எத்தகைய விளைவுகளை ஏற்படுத்தியதென்பது கவனத்திற்குரியது. இவ்விளைவுகள், நுண்பாக ரீதியிலும் பெரும்பாக ரீதியிலும் ஆராய்த்தக்கன.

தொழில்கள், கடன், நிலம் மற்றும் சொத்துக்கள் என்பவற்றை தடையின்றிப் பெற்றுக்கொள்வதான்து. வறுமைத் தணிப்பு, கருவள வீதத்தில் வீழ்ச்சி, சிறுவர்களின் நலன்கள், விவசாய உற்பத்தித்திறன் போன்றவற்றில் நேர்க்கணிய தாக்கத்தினை செலுத்துவது ஆய்வாளார்களால் நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது (Barrientos and Dejong 2006, Kabeer 2003). “எனவேதான் பெண்களின் பொருளாதார வாய்ப்புக்களை அதிகரிப்பதென்பது, கூறுவித் திறம் வாய்ந்த பொருளியல் நடவடிக்கையாக” கருதப்பட்டு உலக வங்கிக் குழுமத்தின் “பால்நிலை சார்ந்த நடவடிக்கைத் திட்டத்தின்” (Gender Action Plan, 2007) கீழ் நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

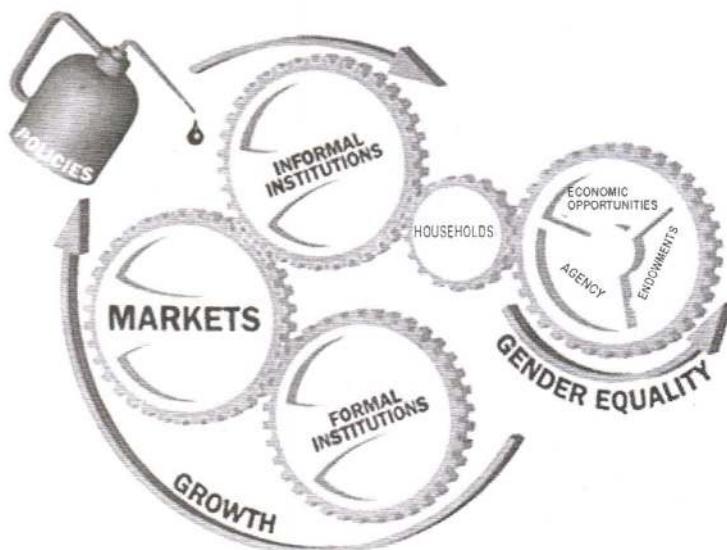
இவை, பால்நிலை முற்சாய்வானது வருமான உருவாக்கச் செயற் திட்டங்கள் மற்றும் கடன்கள், நீர்ப்பாசன முறைகள், விவசாய விரிவாக்கங்கள் என்பவற்றில் உருவாக்கிய “உற்பத்தித் திறன் இடைவெளிகளை” சிறிது குறைக்க உதவின (Boserup 1970). ஆனால் சந்தை சக்திகளை ஊக்குவித்து, அரசின் வகிபங்களைக் குறைக்கும் நவீன தாராண்மைவாத சிந்தனைகள், அபிவிருத்திக் கோட்பாடுகளில் மையப்படுத்தப்பட ஆரம்பித்ததுடன் மேற்கூறிய நிலை மீண்டும் மாறுகின்றது. உலகளாவிய போட்டித் தன்மைக்காக பொருளாதாரங்கள் திறந்து விடப்பட்டபோது சந்தையின் ஊக்கிகளுக்கும், பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கும், பொதுச்செலவீனத்தின் குறைப்புக்களுக்கும் காட்டப்பட்ட தூண்டல் பேறுகளில் பால்நிலை அசமத்துவம் எத்தகைய விளைவுகளை ஏற்படுத்தியதென்பது கவனத்திற்குரியது. இவ்விளைவுகள், நுண்பாக ரீதியிலும் பெரும்பாக டீதியிலும் ஆராயத்தக்கன.²

பெரும்பாக ரீதியில் நோக்கும்பொழுது, நவீன தாராண்மை வாத வாய்ப்பாடானது (Paradigm) பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் பால்நிலை சமத்துவத்திற்குமான உறவை எடுத்தியம்புகின்றது. இவ்விரு எண்ணைக் கருக்களுக்குமிடையே இரு வழித் தொடர்பு காணப்படுவது

2 -.....investing in women is not only the right thing to do. It is the smart thing to do- Ban Ki Moon, UN Secretary General, www.iheu.org, 08 March 2008

பல்வேறு ஆய்வாதாரங்கள் மூலம் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆய்வு முடிவுகள் எத்திசை நோக்கியதாக அமைகின்றனவோ அதற்கேற்ற வகையில் கொள்கைகள் வகுக்கப்படும். உதாரணமாக, பால்நிலை சமத்துவமானது பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் பங்களிக்கின்றது என்பது நிருபணமாகும்பொழுது பால்நிலை சமத்துவத்தினை தொடர்ந்து பேணத்தக்க வகையில் கொள்கையுருவாக்கமும் அமுலாக்கமும் நிகழும்.

இரு 1: வீட்டுத்துறை, சந்தைகள் மற்றும் நிறுவனங்களின் ஊடாட்டம்

Source: World Bank, 2011, World Development Report 2012

பொருளாதார வளர்ச்சியானது எவ்வாறு பால்நிலை அசமத்துவத்துடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளது என்பது பற்றி பல்வேறு ஆய்வுகள் முன்னெடுக்கப்பட்ட போதும், ஆய்வு முடிவுகள், வெவ்வேறுபட்ட பொருளாதார பின்புலன்களாலும், அசமத்துவத்தை அளவிடப் பயன்படும் கருவிகளின் பல்வகைமையாலும் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றன. உதாரணமாக, செல்வந்த நாடுகளில், வர்த்தக தாராளமயமாக்கலுடன் கூடிய பொருளாதார வளர்ச்சியானது கூலி மட்டங்களில் காணப்பட்ட பால் ரீதியான இடைவெளியை

(Gender Wage Gap) நீக்க உதவியுள்ளது. அதேசமயம் வறிய நாடுகளில் இடம்பெற்ற வர்த்தக தாராளமயமாக்கலானது, பொருளாதார வீழ்ச்சி மீதோ அல்லது பால் ரீதியான, அசமத்துவ கூலி மட்டங்களின் மீதோ குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்க தாக்கம் எதனையும் செலுத்தவில்லை. மேலும், கிழக்காசிய அனுபவங்கள் 1980களிலிருந்து “வளர்ச்சியும் வருமான அசமத்துவமும்” என்பதாக அமைந்தன (Wang Feng, 2011).

மாறுபடுகின்ற ஆய்வு முடிவுகளில் கலாச்சாரத்தின் செல்வாக்கினையும் மறுப்பதற்கில்லை (Kabeer and Natali, 2013) குறிப்பாக மதங்களின் பிடிக்குள் மிக இறுக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்ட சமூகங்கள், பால் ரீதியான, அசமத்துவ போக்கை காட்டுகின்றன என்று சேகுர்யனோ (2000) சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

எனவே மேற்குறித்த பின்னணியில் பொருளாதார வளர்ச்சியில் பெண்களின் பங்கும் அதன் நன்மைகள் பெண்களை சென்றடையும் விதம் பற்றியும் நோக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

2. பொருளாதார வளர்ச்சியும் அதனை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளும்

ஆசியப்பொருளாதாரங்களில் குறிப்பாக தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட துரித வளர்ச்சி இவ் வெற்றிக்குப் பின்னாலிருந்த காரணங்களைக் கண்டறியத் தூண்டியது. லத்தீன் அமெரிக்க, ஆபிரிக்க நாடுகளில் இதே காலகட்டத்தில் வளர்ச்சி மந்த கதியிலேயே நடைபெற்றமையானது, ஆசியப் பிராந்தியத்தை நோக்கி உலகின் பார்வையைத் திருப்பியது.

அட்டவணை:6-01 ஆசியபிராந்தியத்தின் வளர்ச்சி 1980 – 2011

நாடுகள்	மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி (வீதம்)									
	1980-90	1990-95	96	97	98	99	09	10	11	
கிழக்கிநிஹாஸ்	6.1	7.6	8	5	-13.2	0.2	4.6	6.2	6.5	
ஆஸ்திரேலியா	5.2	8.7	8.6	8	-7.5	5.4	-1.5	7.4	5.1	
பின்லாந்து	1	2.3	5.5	5.1	-0.5	3.2	1.1	7.6	3.9	
இத்தாய்நாடு	9.4	7.2	7.1	5.5	-6.7	10.7	0.3	6.3	3.6	
தீவிரப்புதீ	7.6	8.4	5.5	-0.4	-10.4	4.2	-2.3	7.8	0.1	
சீன	10.2	2.8	9.5	8.8	7.8	7.1	9.2	10.4	9.3	
இந்தியா	6.9	5.6	4.7	5	-5.1	2.9	-2.5	6.8	4.9	
பூர்வாசியா	4	1	3.8	-0.7	-2.5	0.5	-5.5	4.7	-0.6	
பிலிங்கான் அரசு	0	6.5	7.1	6.9	4	4	7.5	8.5	8.0	
கிஸிலாஷ்	6.4	8.7	6.9	7.8	0.3	5.4	-1.0	14.8	4.9	
தீவிரப்புதீ	0	0	5.4	6.8	4.6	5.4	-1.8	10.8	4.07	
பில்லாஸ்	4.6	8.3	9.3	8.1	5.8	4	5.4	6.4	6.2	

மூலம்: World Development Indicators 1999, World Bank
Key indicators for the Asia and the Pacific, 2012

பொதுவாக கட்டமைப்பு ரீதியான மாற்றங்கள் இத்துறித் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாகக் காட்டப்படுகின்ற அதேசமயம் தயாரிப்புத்துறை வெளியீடு மற்றும் ஏற்றுமதி வளர்ச்சி வீதம் என்பனவும் இப்பிராந்தியத்தில் அதிகரித்தது. இவ்வாறு அதிகரிப்பைக் காட்டிய நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சி வீதமும் அதிகரித்தமையானது வர்த்தகத்தை தாராளமயப்படுத்துவது பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லும் என்ற கருத்தை உருவாக்கியது.

வளர்ச்சிக்கு எவை காரணமாகலாம் என ஆராய்ந்தவர்களுள் முதலாவதாகவுள்ள குழுவினர் அரசாங்கத்தின் சந்தைசார் செயற்பாடுகளை மையப்படுத்தினர். “அரசாங்கம் சந்தைப் பொருளாதாரத்தை ‘வழிநடத்தியது’ வட்டிவீதம், இறக்குமதிப் பொருட்களின் விலை, உற்பத்திச் செலவு ஆகியவற்றை திரிபுபடுத்தியது இதற்கென இந்நாடுகள் பொருத்தமான, கூட்டினைவான கொள்கைகளை அமுலாக்கியிருந்தன (Kabeer 2013). புதிய தொழில்நுட்பப் பாவனை செயற்றினாயிருக்க, ஒருதொகுதி திறன்மிக்க ஊழியமும், புதிய சந்தைகளுடன் பரிச்சயமும், உற்பத்தி செயன் முறையை புதிய வழியில் ஒழுங்கமைத்தலும் அவசியம்” என அரசின் தலையீட்டை விளக்க முற்பட்ட பொருளியலாளர் கருத்துறைத்தனர் (Amsden, 1989). மேலும் இப்பிரிவினர், அரசாங்க கொள்கைகள் தனியார் சந்தைத் தோல்விகளைத் தடுக்கும் விதமாக வகுக்கப்பட்டிருந்தமையே தென்னாசியப் பொருளாதார வெற்றிக்கும் காரணம் என்பதுடன் அரசாங்க கொள்கைகள், நிறுவனங்கள் தமது அறிக்கைகளை (performance) நிர்ணயிக்கப்பட்ட இலக்குகளை எட்டும் வகையில் மேற்கொள்ளாவிடின், அவற்றுக்கு அளிக்கப்படும் மானிய உதவிகளை விலக்குவதாக எச்சரித்துமிருந்தன என்கின்றனர்.

புதிய தொழில்நுட்பப் பாவனையை ஊக்குவிக்கின்ற செயற் திறனான கூலிக் கொடுப்பனவுகளும், இப்பிராந்திய வளர்ச்சிக்கு உதவியது என்றும், வர்த்தகம் திறந்துவிடப்பட்டபோதும் அது தந்திரோபாயமான வகையில் ஏற்றுமதி சார்ந்து அமைந்தது என்றும் அவர்கள் கருதினர்.

மறுபுறத்தில் பழைமைவாதிகளும், நவீன பழைமைவாதிகளும் தமது கருத்தை நவீன பழம்பொருளியல் வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் முன்வைத்திருக்கின்றனர். இவர்களது நோக்கில் மூலதனம், ஊழியம் மற்றும் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றம் என்பவை உள்ளடங்கிய மொத்தக் காரணி உற்பத்தித்திறன் அனுகுமுறையே தெற்கு/தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் வளர்ச்சியை விளக்கப் பொருத்தமானது என்கின்றனர். மூலதனத்திரட்சி மற்றும் மானுட மூலதனத்தின் மேம்பட்ட தன்மை என்பவற்றின் கணிசமான பங்களிப்புடன் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றமும் (ஆராய்ச்சிக்கும் கண்டுபிடிப்பிற்கும் கணிசமான செலவீனத்தினை மேற்கொள்வதும் கல்வி, சுகாதார முதலீடுகள் மேம்பாடு அடைந்தமை).

இப்பிரிவினர் பொருளாதாரத்தின் திறந்த தன்மை நிறுவனங்களின் ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் வருமான சமத்துவம் என்பவை வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாகின்றன என்கின்றனர். உதாரணமாக ரொட்ரிக(1997) தனது ஆய்வின் முடிவில் பல்லின சமூக அமைப்பையும் அசமத்துவமான வருமான பகிர்வையும் கொண்டுள்ள நாடுகள் தமது நாட்டின் அமைப்புக்களை (Institution) தரம் வாய்ந்தவையாக பேணத் தவறுவதுடன் அது வளர்ச்சியை மந்தப்படுத்துவதாயும் அமைகிறது என்கிறார்.

இவ்விரு சாராரினது நோக்கிலும் பால் ரீதியான சமத்துவம் பற்றிப் பேசப்படவில்லை என்பது இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது. எனவே இப்பிராந்திய வளர்ச்சியில் பெண்களின் பங்கு என்ன என்பதை அடுத்து நோக்குவோம்.

3. ஆசியநாடுகளில் பெண்களின் பொருளாதார நிலைக் குறிகாட்டிகள்

பொருளாதார வளர்ச்சியுடன் பெண்களின் பொருளாதார நிலையும் உயரும் என்பது பொதுவான எதிர்பார்க்கையாகும். இத்துடன் இணைந்த வகையில் கல்வி நிலையும் உயருவதால் பாலியல் ரீதியான அசமத்துவம் குறையலாம் என்ற தர்க்க ரீதியான நம்பிக்கை யப்பானின் அனுபவத்தின் மூலம் பொய்யாக்கப்பட்டுள்ளது.

அதாவது பொருளாதார வளர்ச்சி மாத்திரம் பெண்களின் பொருளாதார அந்தஸ்தை தீர்மானிக்கப் போதியதல்ல என்பதாகும். மறபார்ந்த சிந்தனைகளுள் ஊழிக் கிடக்கும் ஒரு பொருளாதாரத்தில் பெண்களுடைய நிலையானது சமத்துவமானதாக இல்லை என்பதை புரிந்து கொள்ளவும் அதை போக்கிக் கொள்ள நடவடிக்கை எடுக்கவும் நீண்ட காலம் எடுக்கும் (Xin Meng, 1998).

பெண்களின் பொருளாதார நிலையானது:

- ஊதியத்தினை உழைக்கக் கூடிய துறையில் உள்ள ஊழியப்படையில் பங்கு பற்றுதல்
- அவர்களது வேலை (Occupation) அடைவு வீதம்
- ஒப்பீட்டு ரீதியிலான கூலி மட்டம்
- வீட்டில் வேலை செய்ய வேண்டியிருப்பதால் இழக்கின்ற ஊதியம், பெறக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் போன்றவற்றினால் பாதிப்பு ஏற்படலாம்.

3.1 ஊழியப்படையில் பெண்களின் பங்கு

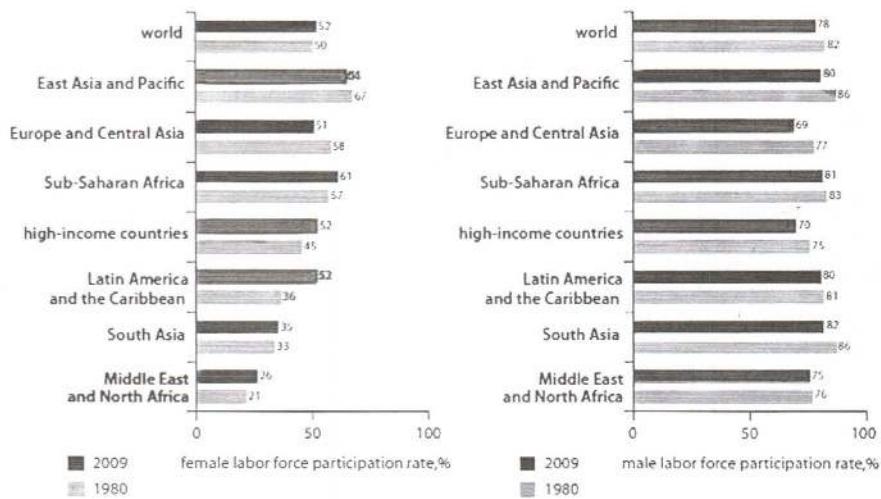
பொருளாதார சுதந்திரமானது பெண்களுக்கு சுதந்திரத்தினை வழங்குவது மாத்திரமானால் குடும்பங்களில் எடுக்கப்படும் தீர்மானங்களிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. எனவே ஊழியப் படையில் பெண்களின் பங்குபற்றல் வீதமானது (Participatory rate), சார்பளவில் பெண்களின் பொருளாதார அந்தஸ்தை தீர்மானிப்பதில் முக்கியமானது. கீழே தரப்பட்டுள்ள அட்டவணை:6-02 முக்கியமான தெற்கு மற்றும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் நிலவரத்தினைக் காட்டுகின்றது (Xin Meng, 1998).

அட்டவணை: 6-02 உள்ளியப்படையும் மாற்றங்களும்

நாடுகள்	பெண்களின் பங்குபற்றல் வீதம்			
	1970	1990	2000	2010
ஹொங்கோங்	44.3	46.5	45.6	53.2
தாய்வான்	39.2	44.9		
சிங்கப்பூர்	42.1	50.6	48.2	39.7
கொரியா	47.6	32.6	34.9	26.6
மலேசியா	43.1	42.2	49.5	41.2
தாய்லாந்து	81	76.3	53.4	47.8
இந்தோனேசியா	55.9	49.1	50.6	50.3
பிலிப்பைன்ஸ்	30.1	47.8	47.3	47.0
ஜப்பான்	47.5	50.3	47.0	43.1
இந்தியா	N.A	22.3	45.6	36.9
சீனா	N.A	73.6	68.1	55.3

மூலம்: Data Bank, World Bank, (Accessed on May 26th 2014)

உரு 2: உள்ளியப்படையில் பெண்களின் பங்குபற்றல் வீதம் (WDR 2012)

மூலம்: World Development Report, 2012

இது மாத்திரமன்றி விவசாயம் சாரா நடவடிக்கைகளில் பெண்களின் பங்கு பழ்நிய ஆய்வொன்று (Durand, 1975) பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றது: “குறைந்த மட்ட அபிவிருத்தி நிலைகளில் பெண்களின் விவசாயம் சாரா நடவடிக்கைகளின் பங்கு நாட்டுக்கு நாடு கணிசமான அளவில் வேறுபடுகின்றது. ஆனால் அபிவிருத்தியின் உயர் மப்பிடங்களில் இவ்வேறுபாடு குறுக்கின்றது”.

கிடைக்கக்கூடிய தரவுகளின்படி ஆசிய நாடுகளில் துறைசார் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் பெண்களின் பங்கு பின்வருமாறு அமைகின்றது:

அட்டவணை: G-03

துறைசார் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் பெண்களின் பங்கு
(பெண்களின் மொத்த வேலைவாய்ப்பின் வீதமாக 2006 - 09)

நாடுகள்	விவசாயம்	ஒக்டோபிள்	விவசாயம் சாரா நடவடிக்கைகளில் பெண்களின் பங்கு	சேவை	மொத்த தலை உள்ளாட்டு உற்பத்தி (ரூபாக)	வளர்ச்சி வீதம் (2009 – 10)
இந்தியா	NA	NA	12.1	NA	371	8.3
பிலிப்பைனஸ்	24	10	22.5	66	717	5.8
இந்தோனேசியா	39	15	16.7	46	596	4.9
மலேசியா	09	23	26.5	68	1931	5.4
கொரியா	08	15	32.4	77	5925	5.9
ஹூாங்கொங்	00	04	36.0	96	12.568	6.4
சிங்கப்பூர்	01	17	39.1	83	12.939	11.1
ஜப்பான்	04	17	36.9	78	23.629	5.3

மூலம்: CLARA Working Paper, No.04 (Xin,Meng)

அட்டவணை:6-03இல் காட்டப்பட்டுள்ளவாறு பெண்களின் பங்குபற்றல் சேவைகள் துறையில் செறிவாகவுள்ளது. “புதிதாக கைத்தொழில்மயமாகிய நாடுகளே” விவசாயம்சாரா நடவடிக்கை களில் கூடுதலான பங்கினைப் பதிவு செய்துள்ளன. இதற்குக் காரணமாக குறித்த நாடுகளின் அபிவிருத்தித் தந்திரோபாயம் ஏற்றுமதி நோக்கியதாக இருந்தமையால் குறைந்த கூலி மட்டத்துடனான பெண் ஊழியத்தின் வேலை வாய்ப்பு மிகவும் அவசியமானது (Levin, 1991). இதுவே விவசாயம்சாரா நடவடிக்கைகளில் பெண் ஊழியத்தின் பங்கு அதிகரித்தமைக்குக் காரணமாகும்.

3.2 பெண்களின் ஊழியப்படை

பஸ்கு பற்றலை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள்

புதிய பழம் பொருளியலாளரது கருத்துப்படி, பெண்களின் ஊழிய நிரம்பலானது அவர்களுக்கு சந்தையால் வழங்கப்படும் கூலி மட்டத்திலும் (Market wage rate) அவர்களுடைய குடும்பத்தின் நலனிலும் (Family Welfare) தங்கியுள்ளது. எனவே நேரம் மற்றும் வரவு செலவுத் திட்ட வரையறைகள் என்பவற்றிற்கும் மேலாக குடும்பம் ஒரு “பொருளாதார முகவராக” தொழிற்படுகின்றது. எனவேதான் ஓவ்வொரு குடும்ப உறுப்பினரும் சந்தையில் உள்ள தொழில், வீட்டில் காணப்படும் வேலைகள் மற்றும் பொழுதுபோக்கு என்பவற்றிற்கு செலவிடக்கூடிய நேரம் பற்றிய மிகச் சிறந்த தெரிவை, தனது பயனுச்சம் கருதி மேற்கொள்ள வேண்டியவராகிறார். பெண்களது ஊழிய நிரம்பலை விளக்க முற்படும் மெய்ச்சான்று ரீதியான ஆய்வுகள் கருத்திலெடுக்கும் மாறிகளாக பெண்ணின் சந்தைக் கூலி மட்டம் (பதிலீட்டு விளைவு) அவள் கணவனின் வருமானம் மற்றும் சம்பாதிக்காமலேயே குடும்பத்திற்கு கிடைக்கக் கூடிய வருமானம் (வருமான விளைவு), அவளது கல்வி, வேலை அனுபவம், குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை மற்றும் குடும்பப் பின்னணி என்பவை அமைகின்றன (Xin Meng, 1998). உலக அபிவிருத்தி அறிக்கையும் (2012) “பெண்கள் பொருளாதார வாய்ப்புக்களை அடைந்து கொள்வதனை, நேரப் பயன்பாட்டில் இருக்கும் பால்

ரீதியான வேறுபாடு, உற்பத்திக்கான திறன் வாய்ந்த உள்ளீடுகள், சந்தை மற்றும் நிறுவன ரீதியான தோல்விகள் பாதிக்கின்றன” என்கிறது.

இக்காரணிகளுள், சந்தையால் வழங்கப்படும் ஊதிய மட்டம் என்பது பெண்களின் ஊழியப்படைப் பங்குபற்றலை நேர்க்கணியமாகப் பாதிக்கும் அதேசமயம் கணவனின் வருமானம், சம்பாதித்துக் கொள்ளாமல் கிடைக்கக் கூடிய குடும்பத்தின் வருமானம் என்பவை எதிராகப் பாதிக்கின்றன. பெண்களில் ஊழியப்படைப் பங்குபற்றலைப் பாதிக்கும் இன்னொரு காரணியாக ஊழியச்சந்தையின் தன்மை காணப்படுகின்றது. அதாவது முறைசார் அல்லது முறைசாரா சந்தையாகக் காணப்படுவதைப் பொறுத்து பெண்களின் பங்கு பற்றலும் வேறுபடுவதாக ஆய்வொன்று குறிப்பிடுகின்றது (Hill, 1983). கணவனின் வருமானம் கணிசமானதாகவும் அல்லது ஆறுவயதிற்குட்பட்ட குழந்தைகள் காணப்படும்போதும் பெண்கள் முறைசாரா ஊழியச் சந்தையில் நுழையவே விரும்புவதாக மேற்குறித்த ஆய்வு குறிப்பிடுகின்றது.

அத்துடன் பெண்களின் வசிப்பிடம் கிராமப்புறத்தில் அமைந்தும் பிரதான வீதிகளை விட தொலைதூரத்தில் காணப்பட்டும் இருப்பின் அவர்கள் முறைசாரா துறையையோ அல்லது ஒப்பந்த அடிப்படையிலான வேலைகளையோ நோக்கிச் செல்வதாக இன்னோர் ஆய்வு தெரிவிக்கின்றது. (Tiefenthaler, 1994) அதே ஆய்வு மேலும் குறிப்பிடுகையில் குடும்பத்தலைவன் பண்ணைத் தொழிலிலோ அல்லது வியாபாரத்திலோ ஈடுபட்டிருந்தால் அங்கும் முறைசார் துறையில் நுழைவதற்கான சாத்தியம் வெகு குறைவாக உள்ளது எனக் கூறுகின்றது.

எனவேதான் பெரும்பாலான அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளின் பெண்கள் முறைசாரா துறையை தேர்வு செய்து சுயதொழில் செய்பவர்களாகவோ குடும்ப உழைப்பாளர்களாவோ காணப்படுகின்றனர். இத்தெரிவு குழந்தைகளைப் பராமரித்துக் கொண்டே வேலை செய்வதற்குரிய வாய்ப்பை வழங்குவதுடன் முறைசார் துறையுடன் ஒப்பிடும்போது குறைந்த நிலையான செலவையே செய்ய வேண்டிய தேவையையும் ஏற்படுத்துகின்றது.

அனாலும் சுயதொழில் தொடங்குவதற்கான கடன்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முறைசார் துறையை நாடும்பொழுது அங்கும் நிறுவன ரீதியான தடைகள் ஏற்படுகின்றன. உதாரணமாக மக்கி(1989) என்பவருடைய கருத்துப்படி¹ பெண்கள் முறைசார் ரீதியான கடன் பெறுவதற்கு நிறுவனங்களை நாடும் பொழுது அவர்களது கல்வி நிலை, சட்டபூர்வ அந்தஸ்து, குழந்தைப் பேருடன் இணைந்த பொறுப்புகள் என்பவற்றால் பாகுபாடு காட்டப்படுகிறார்கள்.

மேலும் தகவல் தொழில்நுட்ப மாற்றமும் பெண்களின் ஊழியப்படைப் பங்குபற்றவில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் ஒரு காரணியாகும்.

3.3 தொழில்நுட்ப மாற்றங்களும் தொழில் துறைகளில் பால்ரீதியான பாகுபாடும்

பொதுவாக கல்விசார் மற்றும் கொள்கை வகுக்கும் மட்டங்களில் பெண்களின் வேலைவாய்ப்பு பற்றிப் பேசப்படும் பொழுது வேதனமற்ற அல்லது குறைந்த வேதன மட்டங்களிலேயே பெண்கள் ஈடுபடுவதாகவும் அதற்குக் காரணம் முறைசார் கல்வியும் பயிற்சியும் போதியளவு வழங்கப்படாமையே என்று சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

இதுபற்றி ஆராயும்பொழுது அங்கர் மற்றும் ஹெயின் ஆகியோர் (1986) “ஆசிய நாடுகளில் பெண்கள் பொதுவாக இலிகிதர்களாகவோ அல்லது பராமரிப்புத்துறையிலோ செறிந்து காணப்படுகின்றனர்” என்றும் வாழ்க்கைத் தொழில் (Professional) துறையில் கூடுதலான பங்கைப் பெற ஆசிரியர் பணி மற்றும் மருத்தவ தாதித்தொழில் போன்றவற்றில் பெண்கள் பிரதிநிதித்துவம் அதிகமாகக் காணப்படுவதே காரணமாகும். ஒவ்வொரு துறையிலும் பெண்களின் பங்கு பற்றியும், அதிலேற்பட்ட மாற்றங்களையும் பின்வரும் அட்டவணை:6-04 விபரிக்கின்றது.

அட்டவணை: 6-04

பயன்களது தொழில்களின் யரம்பல் 1980 – 1990

Year	Professional (1)		Managerial (2)		Clerical (3)		Sales (4)		Service (5)		Labour (6)		Women's share in non-agricultural sector(7)		
	%	(1)(7)	%	(2)(7)	%	(3)(7)	%	(4)(7)	%	(5)(7)	%	(6)(7)			
	Hong Kong	Korea	Singapore	Taiwan	Indonesia	Malaysia	Philippines	Thailand							
1981	40.6	1.13			11.8	0.33	50.8	1.42	28.1	0.78	34.4	0.96	34.6	0.97	35.8
1993	41.8	1.13			18.3	0.49	64.1	1.73	32.9	0.89	46.3	1.25	16.2	0.44	37
1980	27.8	0.89	1.5	0.05	33.3	1.06	35.2	1.12	51.3	1.63	25.9	0.82	31.4		
1992	45.7	1.17	4.0	0.10	40.4	1.04	47.3	1.21	61.8	1.58	27.3	0.70	39		
1980	39.0	1.17	14.2	0.43	62.7	1.88	29.2	0.88	43.7	1.31	31.5	0.95	33.3		
1993	16.9	0.42	35.8	0.89	41.2	1.02	74.3	1.84	41.3	1.02	37.3	0.93	40.3		
1980	16.9	1.08	5.2	0.15	43.4	1.28	38.0	1.12	40.7	1.20	30.3	0.89	34		
1992	16.9	1.10	10.0	0.26	54.7	1.41	39.3	1.01	49.9	1.29	28.3	0.73	38.8		
1980	16.9	1.06	10.3	0.30	13.5	0.39	7.8	0.23	51.2	1.49	26.1	0.76	34.3		
1990	16.9	1.17	10.6	0.29	21.4	0.58	48.2	1.32	57.9	1.58	26.2	0.72	36.6		
1970	16.9	1.35	3.4	0.13	25.2	0.99	17.9	0.70	32.9	1.29	17.4	0.68	25.5		
1990	16.9	1.29	12.1	0.34	51.5	1.43	33.7	0.93	43.5	1.20	28.4	0.79	36.1		
1981	16.9	1.32	28.5	0.63	38.0	0.85	61.8	1.38	43.0	0.96	29.0	0.65	44.9		
1993	16.9	1.40	33.7	0.75	56.7	1.26	67.4	1.50	56.1	1.25	20.7	0.46	44.9		
1980	16.9	1.12	17.8	0.42	42.8	1.02	59.6	1.42	0.0	1.19	29.8	0.71	41.9		
1990	16.9	1.11	18.9	0.41	52.5	1.14	60.4	1.31	56.3	1.22	34.9	0.76	46.2		

	Japan	1975	16.9	1.07	5.4	0.15	50.5	1.44	38.6	1.10	53.7	1.53	24.3	0.69	35
		1993	16.9	1.04	8.5	0.21	60.7	1.51	38.5	0.96	54.3	1.35	29.0	0.72	40.2
India		1971	16.9	1.682	1.4	0.13	4.1	0.38	6.0	0.56	16.3	1.51	11.7	1.08	10.8
		1981	16.9	0.703	2.3	0.08	6.4	0.22	6.7	0.23	17.9	0.61	12.8	0.44	29.4
China		1982	16.9	1.074	10.4	0.29	24.5	0.69	45.9	1.29	47.9	1.34	35.4	0.99	35.7

மூலம்: CLARA Working Paper, No,04

அட்டவணையின்படி, விவசாயம் சாரா நடவடிக்கையில் பெண்களின் பங்குபற்றல் அதிகரித்துச் செல்வதையும் குறிப்பாக முகாமைத்துவம் சார் தொழிற்துறைகளில் பெண்கள் கூடுதலாக உள்வாங்கப்பட்டிருப்பதனையும் அவதானிக்கலாம்.

இவ்வாறு தொழில் வாய்ப்பினைப் பெற்றுக்கொள்வதில் வேறுபாடு காணப்படுவதானது தனிநபரின் வளக்கொடைகாரணமாகவோ அல்லது பாகுபாடு காட்டப்படுவதனாலேயோ ஏற்படலாம். பிரவுண், மூன் மற்றும் ஸொலாத்(1980), ஊழியத்திற்கான கேள்வியானது தனிநபரது மானிட மூலதனத்திலும் ஊழிய நிரம்பலானது வேலைகளிலிருந்தான் வருமானம், வேலை பற்றிய சுவை மற்றும் குடும்ப அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை என்பவற்றிலும் தங்கியுள்ளதாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். இவற்றில் வேறுபாடும் பாரபட்சங்களும் காணப்படின் அதுவே தொழில் வாய்ப்புக்களின் பரம்பலை பாதிப்பதாக மெங் மற்றும் மில்லர் (1995) தெரிவிக்கின்றனர்.

4. பெண்களின் சந்தைசாரா உற்பத்தியும் பேரினப் பொருளாதார விளைவும்

ஊழியம் சார் புள்ளிவிபரங்களிலும் தேசிய வருமானக் கணிப்பீடுகளிலும் பெண்களின் வேலைகள் தொடர்பான குறைத்து மதிப்பிடல் தொடர்ந்தாலும் பெண்களின் சந்தைசாரா உற்பத்திகள் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உதவுகின்றன என்பது 1960களில் இருந்தே தெரிவிக்கப்பட்டு வரும் ஒரு கருத்தாகும். (மின்ஸ்ஸார், 1962, பெக்கர், 1965).

4.1 சந்தைசாரா உற்பத்தியில் பெண்களின் நேரடிதுக்கீட்டை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள்

பொதுவாக குடும்பத்திற்குரிய உற்பத்தி பெண்களின் கையிலிருப்பதாகவும் நேரடியாக பண வருமானத்தை ஈட்டித் தராத்தாகவும் இருக்கின்றது. அதேசமயம் குடும்ப உற்பத்திக்காக கூடுதலான நேரத்தை செலவிடுவதனால் சந்தைசார் உற்பத்தியில் ஈடுபடும் நேரம் குறைவடைகின்றது. இதன்வழி பெண்களின் சார்பளவிலான பொருளாதார அந்தஸ்தம் குறைவடைகின்றது.

சந்தைசார் வேலைகள், வீட்டு வேலைகள் மற்றும் ஓய்வுக்கு என ஒதுக்கக்கூடியதாக ஒரு தனிநபருக்குக் கிடைப்பது 24 மணித்தியாலங்களே என்பதால், வீட்டு வேலைகளுக்கு நேரம் ஒதுக்கும் ஒரு பெண் சந்தைசார் உற்பத்திக்கான நேரத்தினை தியாகம் செய்கிறாள். எனவே, ஊழியப்படையில் பெண்களது பங்குபற்றிலை பாதிக்கும் காரணிகளான மனைவியின் சந்தைசார் வருமானம், மனைவியின் கல்வி மட்டம், வயது மற்றும் குடும்பசார் ஏனைய மாறுகள் போன்றவை பெண்கள் குடும்ப உற்பத்திக்கு செலவிடும் நேரத்தினை எதிர்மறையாகத் தாக்குகின்றன. உதாரணமாக பெண்களின் கல்விமட்டம் அதிகரிக்கும்போது அவர்கள் தமது பிள்ளைகளைக் கற்பிப்பதற்கு நேரத்தினைச் செலவிடுவதனால் குடும்ப உற்பத்திக்கெனச் செலவிடும் நேரம் குறைகின்றது. மறுபுறத்தில் ஊழியப்படையில் பங்குபற்றும் வீதம் அதிகரித்தலானது பெண்களின் குடும்ப உற்பத்திக்கான நேரத்தில் நிச்சயம் ஒரு குறைப்பைக் கொண்டு வரும் என்பதற்கில்லை. ஏனெனில் குடும்ப உற்பத்தி அப்படியேயிருக்க பெண்களின் ஓய்வு நேரம் தியாகம் செய்யப்படலாம். மரபுசார் நம்பிக்கைகளும் விழுமியங்களும் பேணப்படும் சமூகங்களில் பொருட்கள், சேவைகளின் உற்பத்தி (Production) குழந்தைகளின் உற்பத்தி (Reproduction) சமூகச் செயற்பாடுகள் (Community roles) என்பவை பால் ரீதியான பாகுபாட்டைக் கொண்டிருக்கும்போது பெண்கள் மூன்று வகையான சுமைகளை சமக்குமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்படலாம் (உற்பத்திசார் பொறுப்புக்கள், குழந்தைகள்சார் பொறுப்புக்கள், சமூகம்சார் பொறுப்புக்கள்) (State of the Economy, 2013).

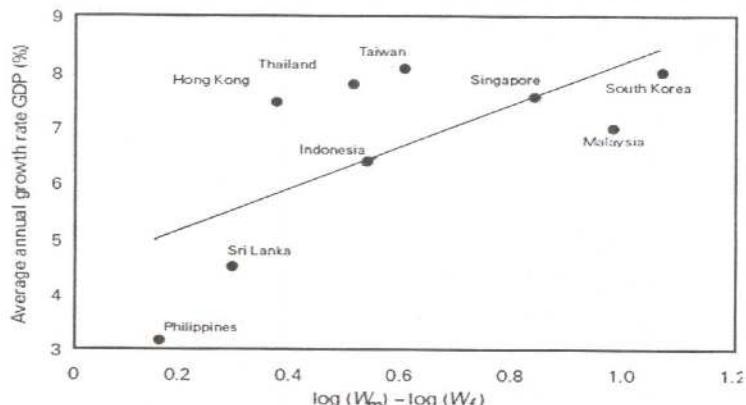
4.2 தேசியவருமானத்தில் பெண்களின் சந்தைசாரா உற்பத்தியின் பங்களிப்பு

முறைசாரா துறையிலும், குடும்ப உற்பத்தியிலும், தன்னார்வப் பதவிகளிலும் பெண்கள் ஈடுபடும் பொழுது அதற்குரிய பணப் பெறுமதியானது கணிப்பிடக் கடினமாவதுடன் ஆவணப்படுத்தப்படுவதுமில்லை. எனவேதான் ஊழியச்சந்தை நடவடிக்கைகளில் மேற்குறித்த வேலைகள் பெரும்பாலும் “மறைமுகப் பங்களிப்பாக” புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. எனினும் பெண்களின் சந்தைசாரா பங்களிப்புக்கள் மீள் மதிப்பீடு செய்யப்படும்போது அவை தேசிய வருமானக் கணிப்பீடுகளில் பெண்களின் பங்கு குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டுள்ளமையை புலப்படுத்தின. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் கணிப்பீடான்றின்படி(1991) பெண்களின் ஊதியமற்ற வேலைகள் மதிப்பிடப்படின் பிலிப்பைன்ஸின் தேசியவருமானம் 11 வீதத்தாலும், பாகிஸ்தானின் தேசியவருமானம் 35 வீதத்தாலும் அதிகரிக்கும் எனப்பட்டுள்ளது.

5. பால் ரீதியான கூலி ஒடைவெளி (Gender Wage Gap)

குண்டர்சன்(1994) என்பவரது கருத்துப்படி, பால் ரீதியான கூலி ஒடைவெளி பொருளாதார அபிவிருத்தியுடன் அன்றி அரசாங்கக் கொள்கைஞானும் கலாச்சாரத்துடனும் தொடர்புபட்டதாகும்.

உருவு: பொருளாதார வளர்ச்சியும் பால் ரீதியான கூலி ஒடைவெளியும்

உரு-3, ஆசிய நாடுகள் சிலவற்றில் கூலி இடைவெளியைக் காட்டுகின்றது. மேற்குறித்த பால் ரீதியான கூலி இடைவெளியானது மூன்று காரணிகளால் ஏற்படக்கூடுமென (Brown, Moon and Zoloth, 1980) தெரிவிக்கப்படுகின்றது. பால் ரீதியான ஊழிய உற்பத்தித் திறன் வேறுபாடுகள், பால்நிலை சார்ந்த தொழில் பிரிவுகள், உள்ளார்ந்த ரீதியில் காணப்படும் பால்நிலை பாரபட்சங்கள் என்பனவே அவையாகும். இவற்றுள் வேலை வாய்ப்புக்கள் தொடர்பான பாரபட்சங்களானவை, அரசாங்க சட்டவாக்கங்கள், கொள்கை அமுலாக்கங்கள் மற்றும் கலாச்சார செல்வாக்குகளால் ஏற்படுவனவேயென்றி பொருளாதார வளர்ச்சி அவற்றை நேரடியாக பாதிப்பதாகவில்லை என்று சீன அனுபவத்தின் மூலம் (Meng, 1992) புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

இவ்வாறு கூலி வேறுபாடுகள் காணப்பட்டபோதும், ஆசிய நாடுகளில் ஹோங்கோங், மலேசியா, சிங்கப்பூர், சீனா போன்றவையும் சமமான வேலைக்குச் சமமான கூலி என்பது மிக இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை (Xin, Meng 1998). ஆசிய நாடுகளில் முறைசாரா மற்றும் கிராமியத் துறையில் செல்வாக்கு காணப்படுவதால் பாரம்பரியமான பால்நிலைசார் பாரபட்சங்களை முழுமையாக இப்பொருளாதாரங்கள் அகற்ற முடியாதிருக்கலாம். பொருளாதாரங்கள் அபிவிருத்தியின் உயர் கட்டங்களை அடையும்பொழுது இந்நிலை மாற்கக்கூடும்.

மறுபுறத்தில், சேகுய்னோ(2000) குறைந்த கூலி மட்டங்கள் காணப்படுவதனை துரித பொருளாதார வளர்ச்சிக்குரிய காரணியாகக் கருதுகிறார். சமமற்ற கூலி மட்டங்களுக்கிடையிலான இடைவெளி அதிகமாகும்பொழுது வளர்ச்சியும் அதிகமாகும் எனக் கூறுகிறார்.

சமமற்ற கூலி மட்டங்கள் காணப்படுவதனை வேலையின்மை வீதம் மற்றும் தனியார்மயமாக்கல், அரசாங்கத்தின் பொதுச் செலவினக் குறைப்பு என்பவையும் ஊக்குவிப்பதாக தெரிவிக்கப்படுகின்றது (Standing, 1989).

6. பெண்களின் பொருளாதார நிலையும் சமூகமும்

இதுவரை ஆசிய நாடுகளின் அனுபவங்களைப் பார்த்தோம். இனி சமூக மட்டத்தில் நோக்குவோமாயின் பொருளாதார அபிவிருத்தி மற்றும் கலாசார, நிறுவன ரீதியான வேறுபாடுகள் பெண்களின் நிலையை நேராக அல்லது எதிராக பாதிப்பதைக் காணலாம்.

6.1: பொருளாதார அபிவிருத்தி

பெண்கள் ஊழியச் சந்தையில் பங்குபற்றுவதை அல்லது பங்குபற்றாதிருத்தலை (ஷய்வு) பொருளாதார அபிவிருத்தி பின்வரும் வழிகளில் பாதிக்கும்:

- i) பொருளாதார அபிவிருத்தியுடன் கல்விமட்டம் உயர்ந்து செல்லும்போது “சுயமாக இயங்கல்” தொடர்பான விழிப்புணர்வைப் பெறும் பெண்கள் ஊழியச் சந்தையில் அதிகமதிகமாக பங்குபற்றுதல்
- ii) தொழில்நுட்ப மாற்றங்களும் பொருளாதார வளர்ச்சியும் வீட்டு வேலைகளை இலகுவானதாகவும் சமூகமயப்பட்டதாகவும் மாற்றியமைக்கும் பொழுது குடும்பத்தினால் வழங்கக்கூடிய உற்பத்திகளுக்கும் சேவைகளுக்குமான பதிலீடுகளை சந்தையில் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாகவிருக்கும். அதேசமயம் பொருளாதார வளர்ச்சி வருமானத்தையும் அதிகரிக்குமாயின் இப்பதிலீடுகளைப் பெண்கள் பெற்றுக்கொண்டு தமது நேரத்தை சந்தைசார் உற்பத்தி நோக்கித் திருப்ப முடியும்.
- iii) பொருளாதார வளர்ச்சியுடன் ஏற்படும் வருமான அதிகரிப்பினால் ஒய்வு நேரத்திற்கான கேள்வியையும் பெண்கள் அதிகரித்தால் அது எதிர்மறையான விளைவினை ஊழியப்படையில் ஏற்படுத்தும்.

எனவே பொருளாதாரம் அபிவிருத்தியடைந்து செல்லும்போது வருமான விளைவு, முதலிரு விளைவுகளை விட குறைவாக இருக்குமாயின் பெண்களின் பங்குபற்றல் அதிகரிக்கும். ஆயினும் அபிவிருத்தியில் குறிப்பிட்ட வருமான மட்டத்திற்கப்பால் ஊழிய நிரம்பல் குறையக்கூடும் என்பதால் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கும்

பெண்களின் ஊழியப்படை பங்குபற்றலுக்குமிடையில் தலைகீழான 'P' வடிவத் தொடர்பு காணப்படுகின்றதென Xin Meng (1998) தெரிவிக்கின்றார். ஆயினும் இத்தொடர்பில் கலாசார், நிறுவன மற்றும் நாடுகள் சார்ந்த காரணிகளின் செல்வாக்கும் காணப்படலாம். அதனை அடுத்துவரும் பகுதி விளக்குகின்றது.

6.2 கலாசார மற்றும் நிறுவன்றியான காரணிகள்

ஏனைய காரணிகளை விடவும் கூடுதலான அளவில் பெண்களின் பங்குபற்றலைத் தீர்மானிப்பது கலாசார மற்றும் நிறுவன ரீதியான காரணிகளே. உதாரணமாக முஸ்லிம் நாடுகளில் பெண்களின் ஊழியப்படை பங்குபற்றல் குறைவாக இருப்பதனையும், மிகவும் முன்னேறிய ஜப்பானில் கூட பெண்களின் கூலி வீதம் ஆண்களின் கூலி வீதத்தினை விடக் குறைவாக இருப்பதனையும் முன்னர் கம்யூனிஸ சிந்தாந்தத்தைத் தழுவியிருந்த நாடுகளில் பெண்களின் பங்குபற்றல் வீதம் கூடுதலாகவும் கூலி இடைவெளி குறைவாகவும் இருத்தலை அவதானிக்கலாம்.

சந்தைசார் பொருளாதாரங்களில் கூலி நிர்ணயத்தின்போது வேலை கொள்வோர் மற்றும் வேலை கொடுப்போர் தத்தமது சவை அடிப்படையில் தொழிற்படுகின்றனர். எனவே இப் பொருளாதாரங்களில், அரசாங்கத்தினால் வழிநடாத்தப்படும் பொருளாதாரங்களை விட கலாசாரத்தின் செல்வாக்கு கூடுதலாக இருக்கும்.

எனவே பொருளாதார அபிவிருத்திக்குப் புறம்பாக, கலாசாரத்தின் செல்வாக்கும், நிறுவன ஒழுங்கமைப்புக்களும், ஒரு சமூகம் கூலி தொடர்பாக எவ்வகையில் பாரபட்சம் காட்டுகின்றது என்பதனைத் தீர்மானிக்கின்றது.

7. முடிவுரை

கிடைக்கக்கூடிய தரவுகளின்படி ஆசியப் பிராந்தியத்தில் பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் பெண்களின் சார்பளவு நிலை பற்றிப் பின்வரும் முடிவுகளை எடுக்கமுடியும்.

முதலாவதாக, பெரும்பாலான நாடுகளில் ஊழியப்படையில் பெண்களின் பங்குபற்றுதலானது நாட்டின் பொருளாதார

அபிவிருத்தியுடன் தொடர்படையதாகின்றது. “ஆசிய வேங்கைகள்” மற்றும் ஜப்பானுடைய அனுபவத்தை “ஆசியான்” மற்றும் இந்தியாவுடைய அனுபவத்துடன் ஒப்பிட்டு இதனை நிருபிக்க முடிகின்றது.

இரண்டாவதாக, மாறிவரும் தொழில்நுட்பங்களும், உலக வர்த்தக ஒழுங்குமுறைகளும் ஆசியப் பெண்களின் பொருளாதாரத்தினைப் பாதிக்கின்றன. குறிப்பாக, விவசாயம் சாராத, ஊழியச் செறிவான, ஆடை தயாரிப்புத் துறையில் கூடுதலான பெண்கள் உள் நுழைந்துள்ளனர். ஆயினும் பெண்கள் செறிவாக உள்வாங்கப்படும் வேலைகள், ஆண்களுடன் ஒப்பிடும்பொழுது, குறைந்த கூலி வழங்கும் வேலைகளாக உள்ளமையை ஆய்வுகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறான கருத்து, நிலையியல் (Static) ரீதியான விளக்கமாக அமைகின்ற அதேவேளை, இயங்கியல் ரீதியாக (Dynamic) அனுகுவோமாயின் அது சிறிது பிரகாசமான நிலையைக் காட்டுகின்றது. அதாவது குறைந்த கூலி மட்டமாக இருப்பினும், ஊதியமற்ற விவசாயம்சார் நடவடிக்கைகள் அல்லது வீட்டு வேலைகளுடன் ஒப்பிடும்போது பெண்களது நிலை ஓரளவுக்காயினும் முன்னேற்றகரமானதே.

மூன்றாவதாக, தொழில்களில் பால் ரீதியான பாகுபாடுகள் மற்றும் பாரபட்சங்கள் காணப்படினும், உயர்மட்ட தொழில்களில் - குறிப்பாக சேவைகள் துறையில் பெண்களின் பங்கு அதிகரித்துச் செல்லுகின்றது. கலாசார மற்றும் நிறுவன ரீதியான அழுத்தங்கள் காணப்பட்டபோதும் இம்மாற்றம் மெதுவாகவேனும் நிகழ்கிறது.

இறுதியாக பால் ரீதியான கூலி வேறுபாடுகளில் அரசாங்கத் தலையீடுகள் அவசியமாகின்றன. கலாசாரமாயினும் நிறுவன ரீதியான தடைகள் காணப்படும்பொழுது, பொருளாதார அபிவிருத்தி கூட போதியலில் பெண்களை ஊழியப் படைக்குள் உள்ளீர்க்கத் தவறி விடுகின்றது. அரசாங்கத் தலையீடுகள் இந்நிலையை மாற்ற உதவக்கூடும். எனினும் விவசாயத்துறை மற்றும் முறைசாரா துறைகளில் அரசாங்கத்தின் பங்கு மட்டுப்படுத்தப்படுவதனை ஆய்வுகள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளன.

உசாத்துணை நூல்கள்

- Amsden, Alice. 1989. *Asia's Next Giant: South Korea and Late Industrialization*. Oxford: Oxford University Press.
- Anker, R. and Hein, C., 1986. *Sex Inequalities in Urban Employment in the Third World*. London: MacMillan Press.
- Barrientos, A. and DeJong, J. (2006) 'Reducing Child Poverty with Cash Transfers: A Sure Thing?', *Development Policy Review* 24.5: 537-52
- Beneria, L., 1992. 'Accounting for Women's Work: The Progress of Two Decades', *World Development*, 20 (11), pp. 1547-1560.
- Boserup, E. (1970) *Women's Role in Economic Development*, London: Allen & Unwin
- Brown, R. S., Moon, M. and Zoloth, B. S., 1980. 'Incorporating Occupational Attainment in Studies of Male/Female Earnings Differentials', *The Journal of Human Resources*, 15, pp.3-28.
- Standing, G, 1989.'Global Feminisation through Flexible Labour', *World Development*, 17(7) pp. 1077- 1095.
- Gunderson, M., 1994. *Comparable Worth and Gender Discrimination? An International Perspective*, Geneva, International Labour Office.
- Hill, Catherine. 1993. "Planning for Prostitution: An Analysis of Thailand's Sex Industry," in Meredith Turshen and Briavel Holcomb (eds.) *Women's Lives and Public Policy: The International Experience*, pp. 133-44. Westport, CT: Greenwood Press.
- Meng, X., and Miller, W. P., 1995. 'Occupational segregation and its impact on gender wage discrimination in China's rural industrial sector', *Oxford Economic Papers*, 47(1), pp. 136- 155.

-
- Kabeer, N. (2003) Mainstreaming Gender and Poverty Eradication in the Millennium Development Goals, London: Commonwealth Secretariat, Ottawa: International Development Research Centre
- Kabeer, N. and Natali, L.(2013) Gender Equality And Economic Growth: Is There A Win – Win? IDS Working Paper, Volume 2013 No 417, institute of development studies, UK, February 2013
- McKee, K., 1989. 'Micro-level Strategies for Supporting Livelihoods, Employment, and Income Generation of Poor Women in the Third World: The Challenge of Significance',
World Development, 17(7), pp. 993-1006.
- Meng, Xin, The Economic Position of Women In South Asia, CLARA working paper, No.4, Amsderdam, 1998
- Rodrik, Dani.(1997). "TFPG Controversies, Institutions, and Economic Performance in East Asia."NBER Working Paper No. 5914, Cambridge, MA.
- Seguino, S. (2000b) 'Accounting for Asian Economic Growth: Adding Gender to the Equation', Feminist Economics 6.3: 27-58
- Tiefenthaler, J., 1994. 'A Multisector Model of Female Labour Force Participation: Empirical Evidence from Cebu Island, Philippines', Economic Development and Cultural Change, 42, pp. 719-742.
- World Bank (2007) Gender Action Plan: Gender Equality as Smart Economics, Washington DC: The World Bank.
- Wang Feng (2011). The end of 'Growth with Equity'? Economic Growth and income Inequality in East Asia, Asia Pasific Issues, Analysis from the East-West Center, Honolulu, Hawaii.

தென்கிழக்கு ஆசியாவின் நிதி நெருக்கடி

- திரு.எஸ்.எஸ்.இதயகுமார் மற்றும் திருமதி.விஜிதா ரவிச்சங்கர்

1. அறிமுகம்

தென்கிழக்காசிய நாடுகளான இந்தோனேசியா தாய்லாந்து, மலேசியா, சிங்கப்பூர், தென் கொரியா, ஹொங்கொங் போன்ற நாடுகள் 1997இல் பாரிய நிதி நெருக்கடியை எதிர் நோக்கியதன் காரணமாக இந்நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சி வீழ்ச்சியடைந்தது. பணவீக்கம் அதிகரித்தது. நாணயப் பெறுமானத் தேவை அதிகரித்தது. ஏற்றுமதி வீழ்ச்சியடைந்தது. அனைத்து பேரினப் பெருளாதாரக் குறிகாட்டிகளும் ஒர் பாதகமான நிலைக்கு சென்றடைந்தன. இந்நாடுகளில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி பிராந்தியத்தில் ஏனைய நாடுகளுக்கும் சிறிதளவு பரவியது இருப்பினும் சீனா, இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் இப்பிரச்சினையால் பாரிய தாக்கம் ஏற்படவில்லை.

நிதி நெருக்கடி வெளிநாட்டு கொடுக்கல் வாங்கல்களின் விளைவால் தோன்றி இருப்பதால் சர்வதேச பொருளியலில் சென்மதி நிலுவையின் மீதிகள் பற்றியும் நாணயமாற்று தொடர்பாகவும் ஒர் பரந்துபட்ட அறிவின் பின்புலத்திலேயே இந் நெருக்கடியை சரியாக விளக்கிக் கொள்ள முடியும்.

திறந்த சந்தைச் பொருளாதாரத்தினால் உள்ள ஆபத்தான அம்சங்களில் இந் நெருக்கடியும் ஒன்றாகும். ஆரம்பத்தில் இந்தோனேசியாவில் தோன்றிய இந் நெருக்கடி பின்பு ஏனைய நாடுகளுக்கும் பரவின. இந்நெருக்கடி தொடர்பாக பல கட்டுரைகளும் வந்துள்ளன. பொருளியல் நோக்கு ஜனவரி பெப்ரவரி 1998 இதழ் இத்தலையங்கத்தைத் தாங்கியே வந்துள்ளது. Asian Economic Journal சஞ்சிகையிலும் பல கட்டுரைகள் இது தொடர்பாக எழுதப்பட்டுள்ளன.

பொருளாதாரத்தில் வர்த்தக சகடஷ்டம் நிகழ்வது ஒர் பொதுவான அம்சமாகும். ஒரு காலத்தில் பொருளாதார முன்னேற்றமும்

இன்னொரு காலத்தில் பொருளாதாரத்தில் பின்னடைவும் இருப்பது பல நாடுகளின் பொருளாதார வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆனால் இப் பின்னடைவு அடுத்த ஆண்டில் மீட்சி பெற்று உயர் நிலைக்கு செல்லாது. இந்நாடுகளில் 1997, 1998, 1999, 2000 ஆகிய ஆண்டுகளில் தொடர்ச்சியான ஓர் பின்னடைவு இடம் பெற்றது. இதனால்தான் இந்தப் பொருளாதாரப் பிரச்சினையை மற்றொரு வர்த்தக சுகட ஒட்டத்தின் அம்சமாகக் கொள்ளாது “பொருளாதார நிதி நெருக்கடி” என்ற பதம் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றது.

2. தென் கிழக்கு ஆசியாவின் நிதி நெருக்கடிக்கான காரணங்கள்:

1. தென் கிழக்கு ஆசியாவின் பொருளாதார சுபீட்சம்

இந்நெருக்கடிக்கு இப்பிரதேசத்தில் 1996க்கு முன்னர் காணப்பட்ட பொருளாதார சுபீட்சம் ஓர் காரணமாக அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக 1990, மே காலப் பகுதியில் இந்நாடுகளில் பேரினப் பொருளாதார குறிகாட்டிகள் ஓர் அதி வேகமான சுபீட்சப் போக்கை கொண்டிருந்தன. இந்தப் பொருளாதார உன்னத போக்கு 1997இல் ஆரம்பித்த நெருக்கடிக்கு காரணமானது¹.

உயர்ந்த பொருளாதார வளர்ச்சி, ஏற்றுமதி வளர்ச்சி, உயர்ந்த முதலீட்டு வீதம், உயர்ந்த சேமிப்பு வீதம், குறைந்த பணவீக்கம், குறைந்த வரவு செலவுத் திட்ட பற்றாக்குறை, அதீத வெளிநாட்டு முதலீட்டின் உட்பாய்ச்சல் போன்ற உன்னதமான பேரினப் பெர்நுளாதார செயலாற்றுமே இந் நெருக்கடியை உருவாக்கியது.

1991-1995 காலப் பகுதியில் தென்கிழக்கு ஆசியப் பிராந்தியத்தின் சராசரி பொருளாதார வளர்ச்சி வீதம் 10.5 வீதமாக இருந்தது. இது அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளில் சராசரியாக 5 சதவீதமாக இருந்துள்ளது. ஏற்றுமதி வளர்ச்சி வீதம் 1981 -1994 காலப் பகுதியில் சராசரி 11.8 சதவீதமாக இருந்தது ஆனால் இது அபிவிருத்தி அடைந்து வரும் நாடுகளில் 4.9 வீதமாக காணப்பட்டது. பணவீக்க வீதம் 1991-1995 காலப்பகுதியில் 6.7 வீதமாக இருந்தது.

1 “Rapidly growing economies in south – east Asia are facing an unprecedented economic recession brought about by their own success” (Kelegama, 1998)

இது அபிவிருத்தி அடைந்து வரும் நாடுகளில் 12 வீதமாக காணப்பட்டது.

குறிகாட்டுகள்	காலம்	தென்கிழக்கு ஆசியா	அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகள்
1. பொருளாதார வளர்ச்சி 1991-1995	10.5	5.0	
2. ஏற்றுமதி வளர்ச்சி	1981-1994	11.8	4.9
3. பணவீக்கம்	1991-1995	6.7	12.0
4. நடைமுறைக்கணக்கு மீதி (GDP இன் %)	1991-1995	1.4	2.3
5. வெளிநாட்டு கடன் (GDP இன் %)	1994	31	38
6. கடன் சேவை வீதம் (ஏற்றுமதியின் வீதமாக)	1994	12	17

மூலம் : பொருளியல் நோக்கு ஜனவரி 1998

பிராந்தியங்களாக அன்றி நாடுகளாக நோக்கும் போது 1996க்கு முன்னர் இந்நாடுகளின் பொருளாதாரம் நல்ல செயலாற்றுத்தினைக் கொண்டிருந்தன. இந்நாடுகள் நாணயமாற்று வீதத்தில் 1996க்கு முன்னர் உறுதிப்பாட்டைப் பேணி வந்தனர். Pegging நாணயமாற்று முறை இப் பிராந்தியத்தில் அனேகமான நாடுகளில் உறுதியாகப் பேணப்பட்டன. இது ஏற்றுமதியை அதிகரித்து வர்த்தக நிலுவையை நேர்க்கணியமாக உயர்வடைய செய்ததோடு வெளிநாட்டு முதலீடு கணையும் கவர்ந்து இழுத்தன. நாணயமாற்று வீதத்தை உறுதியாக பேணுகின்ற நாடுகளை வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்கள் தேர்ந்து எடுக்கின்றனர். தங்கள் முதலீடுகள் திரும்பிச் செல்லும்போது மூலதன இழப்பை நாணயமாற்று வீத உறுதிப்பாடு தவிர்க்கின்றது. உதாரணமாக 1995 இல் 184 தனியார் வெளிநாட்டு நிதிப்பாய்ச்சல் இடம்பெற்றது. இதில் US\$ 84 மில்லியன் or 46 வீதம் கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் பெற்றன. அதேநேரம் தென் ஆசிய நாடுகள் ஆக \$5 பில்லியன் (3%) மட்டும் பெற்றன.

ஜப்பானின் நாணயப் பெறுமானத்தின் ஏற்றும் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் தொழிற்சாலைகளை அமைக்கத் தூண்டியது. குறைந்த ஊழியத்தின் விலையும் இந்நாடுகளில் இதைத் தூண்டியது.

ஓப்பிட்டு ரீதியில் உயர்ந்த வட்டி வீதம் பட்டியலிடப்பட்ட முதலீட்டைத் தூண்டியது மாறாக அமெரிக்கா வளர்ந்த நாடுகள் உட்பட குறைந்த வட்டி வீதமானது குறைந்த விலையில் நிதியைப் பெற்று அதிக விலையில் கடன் கொடுக்கத் தூண்டியது.

1995இல் தனியார் துறைக்கான தேறிய கடன் பாய்ச்சல் கிழக்கு மற்றும் தென்-கிழக்கு ஆசியாவில் \$18 பில்லியன் ஆக இருந்தது. இது தென் ஆசியாவில் \$2 பில்லியன் ஆக இருந்தது. ஐப்பானிலும், அமெரிக்காவிலும் குறைந்த வட்டி வீதத்தில் கடன் கொடுத்ததால் ஏற்பட்ட குறைந்த ஸாபத்தைத் தவிர்த்து இந்நாடுகளில் தாராளமயப்படுத்தப்பட்ட நிதிச் சந்தையைப் பயன்படுத்தி அதிக வட்டிக்கு கடன் கொடுத்ததால் வங்கிகள் மற்றும் நிதிக் காம்பனிகள் அதிக ஸாபம் சம்பாதித்தன. இதனால் கவரப்பட்ட பல நிதி நிறுவனங்கள் (வங்கிகள், நிதிக்கம்பனிகள்) பாரியளவு நிதியினை இந்நாடுகளுக்கு நகர்த்தின. இது இந்நாடுகளின் சென்மதி நிலுவையில் மிகைநிலை நிலுவைக்கு இட்டுச் சென்றது.

இவ்வாறு பல்வேறுபட்ட காரணிகளால் தாண்டப்பட்ட பொருளாதார சுபீட்சமானது பேரின பொருளாதாரத்தை குறுங்காலத்தில் உறுதியாகக் கொண்டிருந்தபோதும் நீண்ட காலத்தில் இவ் உறுதிப்பாட்டை பேணக்கூடிய வகையில் அமையவில்லை. எனவே 1997இல் இடம் பெற்ற நிதி நெருக்கடிக்கான அடிப்படையான காரணங்கள் தாராளமயமாக்கப்பட்ட பொருளாதார நடவடிக்கைகளால் தாண்டப்பட்ட பொருளாதார முன்னேற்றம் ஆகும். இந்தப் பொருளாதார சுபீட்சமானது தன்னகத்தே பலவீனத்தைக் கொண்டிருந்ததோடு வெறுமனே தாராளமயமாக்கல் கொள்கையினால் தாண்டப்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்து அடிப்படையில் நீண்ட கால நோக்கில் இதை முகாமை செய்யப்படாத காரணத்தினாலேயே இந் நெருக்கடி தோன்றியது.

2. மெதுவான ஏற்றுமதி மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சி வீதம்

ஏற்றுமதியின் வீழ்ச்சிக்குப் பிரதான காரணங்கள் அதிகரித்த ஊழியச் செலவு. உதாராணமாக தாய்லாந்தில் ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு \$1.41 ஆணால் இது சீனாவில் \$0.486

இந்தோனேசியாவில் \$0.46 ஆகவும் வியட்னாமில் \$0.34 ஆகவும் காணப்பட்டது.

யென் நாணயம் அமெரிக்க டொலருக்கு எதிராக பெறுமானத்தில் தேய்வடைந்தமை இந்நாடுகளின் ஏற்றுமதிகளின் போட்டித் தன்மையை அதிகரித்தது. முன்னர் 1991-1995 காலத்தில் யென் நாணயத்தின் பெறுமான ஏற்றும், போட்டியைக் குறைத்தது. இது ஏற்றுமதியைத் தூண்டியது. ஆனால் போட்டித் தன்மை அதிகரித்தபோது ஏற்றுமதி வீழ்ச்சியடைந்தது. ஏற்றுமதி வீழ்ச்சியானது பொருளாதார வளர்ச்சியில் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

3. நுகர்வுச் செலவு அதிகரிப்பு

ஏற்றுமதி அதிகரிப்பு உயர்வாக இருந்த காலத்தில் மக்களின் வருமானம் அதிகரித்து அவர்களின் நுகர்வு பழக்கவழக்கங்களில் மாற்றும் ஏற்பட்டது. ஏற்றுமதி வீழ்ச்சியடைந்த போதும், அதிகரித்த நுகர்வு பழக்கவழக்கத்தையும் நுகர்வுச் செலவையும் குறைக்க முடியவில்லை. இது முதலீட்டுச் செலவை குறைத்ததோடு இறக்குமதியைத் தூண்டியது. மேலும் இடைநிலை மத்தியதர வர்த்தகமானது வெளிநாட்டுப் பயணங்கள், வெளிநாட்டுக் கல்வி போன்றவற்றில் அதிகம் செலவு செய்ததால் சென்மதி நிலுவையில் இறக்குமதி அதிகரித்து எதிர்மறையான மீதிக்கு சென்றது.

4. உள்நாட்டு நிறுவனங்கள் வெளிநாட்டுல் புதிய முதலீடுகளைச் செய்தமை இது மூலதன வெளிப்பாய்ச்சலை அதிகரித்தது.
5. குறும்கால நிதிகளை நீண்ட கால முதலீட்டுத் திட்டங்களில் முதலிட்டமை.
6. வெளிநாட்டு கடன்களில் அதிகரிப்பு தாய்லாந்து 150% (GDP கிள் வீதம்) தென்காரியா 105 % ஹூங்கோவு 105% இது USA கிள் 37% மட்டும்
7. பங்குகளின் விலை வீழ்ச்சி:

எல்லா நாடுகளிலும் பங்குகளின் விலை வீழ்ச்சியடைந்தது. அரசியல் வாதிகள் அல்லது அரசாங்கத்தின் உயர் அதிகாரிகள் நட்டத்தில் இயங்கிய நிறுவனங்களுக்கு கடன் வழங்குவதற்கு

சிபார்சு செய்தார்கள் Debt equity ratio உயர்வாக இருந்துள்ளது. மக்கள், முதலீட்டாளர்கள் நம்பிக்கை இழந்தனர். இது மேலும் விலை வீழ்ச்சிக்கு காரணமாகியது.

இந்தோனேசியாவில் வங்கிகள் சுகந்தீனேவின் குடும்பத்தின் சார்பான் தொழில்களுக்கே அதிக கடன்களை வழங்கியதோடு அவற்றை மீண்டும் திருப்பிப் பெறவில்லை.

8. மத்திய வங்கியின் மீது அரசியல் தலையீறு

மத்திய வங்கியானது நிதி நிறுவனங்களைச் சரியாக தன்னிச்சையாக முகாமை செய்யக்கூடிய வகையில் தொழிற்பட வைக்கத் தவறியமையால் இந் நெருக்கடி ஏற்பட்டது. உதாரணமாக தாய்லாந்தில் மத்திய வங்கி தவறாக நடந்த கொண்ட வர்த்தக வங்கி மீதோ அல்லது நிதி நிறுவனங்கள் மீதோ காத்திரமான எந்தவித நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவில்லை. தாய்லாந்திலும் இந்தோனேசியாவிலும் இந்நிதி நிறுவனங்களின் பெரும்பான்மையான பங்கு அரசியல்வாதிக்களுக்கு வேண்டப்பட்டவர்களுக்கு சொந்தமாக இருந்தமையால், அவை நெருக்கடியில் சிக்கிய போது அவற்றை மீப்பதிலும் அரசியல் சார்பு இருந்தமை அவதானிக்கப்பட்டது. சுதந்திரமான மத்திய வங்கியின் செயற்பாடானது இந்நாடுகளில் அரசியல் தலையீட்டினால் தடைப்பட்டிருந்தது. இது இந்நெருக்கடி தோன்றுவதற்குக் காரணமாகியது.

9. சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களின் தவறான நிதி முகாமைத்துவமும் நிலைமையை சரிவரக் கணிக்கத் தவறிக்கையும்

நிலைமை மோசமடைவதற்கு முன்னர் சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF) நாணய முகாமைத்துவம் பற்றி சரியாக அறிந்து, கொள்கை சிபார்சுகள் மூலம் சரிப்படுத்தி இருக்குமானால் இந் நெருக்கடி தோன்றியிருக்காது. அரசாங்கத்தின் தவறான முகாமைத்துவத்தைச் சீர்ப்படுத்த IMF தவறியதால்தான் இந்த நெருக்கடி தோன்றியதாக பலர் கூட்டிக் காட்டியுள்ளனர். தனியார் துறை மற்றும் பொதுத் துறையின் கடன்கள் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இதைச் சரியாகக் கணிக்க இந்தோனேசியா தவறிவிட்டது.

10. நாணயம் பெறுமதி இறக்கமும் தேய்வும் Devaluation/Depreciation

தாய்லாந்து தனது பாத் நாணயத்தை பாதுகாப்பதற்காகத் தனது சர்வதேச ஒதுக்கத்தைப் பயன்படுத்தியது. ஆனால் இவ் ஒதுக்கம் \$30 பில்லியனிலிருந்து \$9 பில்லியன் ஆக வீழ்ச்சியடைந்தது. மலேசியாவில் \$4பில்லியனையும் பிலிப்பினஸ் \$2 பில்லியனையும் நிக்கிற்றையும் பிஸ்ஸேவையும் பாதுகாப்பதற்கு பயன்படுத்தியது. இவை வட்டி வீதத்தை அதிகரித்தும் பல கட்டுப்பாடுகளை அமுல்படுத்தியும் நிதி வெளிப் பாய்ச்சல்களை கட்டுப்படுத்தின. ஆனால் இந் நடவடிக்கைகள் விளைத்திறமையாக இருக்கவில்லை. பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் தோல்வி கண்டதன் விளைவாக இறுதியாக நாணயம் மிதக்கவிடப்பட்டது. முதலில் தாய்லாந்து யூலை 1997 பாத் நாணயத்தை மிதக்கவிட்டது. நாணயப் பெறுமான தேய்வு மூலம் குறித்த நாட்டின் போட்டித் தன்மையை அதிகரித்து ஏற்றுமதியை அதிகரிப்பதே பிரதான நோக்கமாகும். ஆனால் இந் நாணயப் பெறுமானத் தேய்வு நாணய வியாபாரிகளிடையே எதிர்பார்ப்பு வர்த்தக நடவடிக்கைகளை ஏற்படுத்தி நிலமையை மேலும் சிக்கலாக்கியது. மேலும் பிராந்தியத்தில் ஒரு நாடு இந்நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு நிலமையை சீர் செய்ய நடவடிக்கை எடுத்தபோது இந்நடவடிக்கைகள் ஏனைய நாடுகளைப் பாதித்ததன் விளைவாக அவையும் தமது நாணயங்களை மிதக்க விடுவதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டன. இந்த வகையில் மலேசியா, இந்தோனோசியா மற்றும் தென் கொரியா போன்ற நாடுகளும் தமது நாணயங்களை மிகக்கவிட்டன. சிங்கப்பூர், தைவான் போன்ற நாடுகள் அதிகளவு ஒதுக்கத்தைக் கொண்டிருந்தும் நாணயப் பெறுமானத் தேய்வுக்குத் தள்ளப்பட்டனர். அவ்வாறு செய்யாது விடின் இவைகள் தங்கள் ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க முடியாமல் இருந்தது.

நவம்பர் 1996க்கும் நவம்பர் 1997க்கும் இடையில் பாத் நாணயம் 57%ஆல் வீழ்ச்சியடைந்தது. 44% ரூபில், 32% நிற்கின், 30% பில்லோ, 22% வொன், (won –south korea) 14% தைவான் டொலர், 13% சிங்கப்பூர் டொலர் போன்ற அளவில் நாணயப் பெறுமானத் தேய்வு ஏற்பப்பட்டது. ஆனால் ஹாங்கொங் டொலர்

வீழ்ச்சியடையவில்லை. ஹோங்கொங் தனது வட்டி வீதத்தை 300 சதவீதத்தால் அதிகரித்து பங்குச் சந்தையில் 15 சதவீத வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தி தனது நாணயத்தைப் பாதுகாத்தது.

ஊக வாணிபமும் நிதி நெருக்கடி மென்மேலும் தீவிரமடையக் காரணமாக அமைந்துள்ளது. “US hedge funds” நாணயமாற்று வீத தேய்வுக்கு ஓர் பிரதான பங்கினை வகித்துள்ளது.

நடுத்தரகால முதிர்ச்சிக் காலத்தை கொண்ட வங்கிக் கடன், குறுங்கால நிதிகளைப் பெற்று நிதியீட்டம் செய்யப்பட்டது. மேலும் குறுங்காலப் பட்டியலிடப்பட்ட முதலீடுகள் மூலம் திரட்டப்பட்ட நிதி நீண்ட கால முதலீடுகளான வீதி, துறைமுகம், வலு உற்பத்தி போன்றவற்றில் முதலீடு செய்யப்பட்டன. இவற்றின் வருவாய்களைப் பெற நீண்ட காலம் எடுக்கும் என்பதால் முதலீடு செய்யப்பட்ட நிதிக்கான கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்கு இவ்வருவாய்களை பயன்படுத்தமுடியாமல் இருந்தது.

II. மங்கு சந்தைகளின் முறிவு அல்லது சிகித்தால்

1997இன் முன்னரை ஆண்டில் இந்நெருக்கடிக்கான பரிகாரம் ஓர் சாதகமான விளைவைக் கொண்டிருக்காத காரணத்தால் நம்பிக்கையின் இழப்பு மற்றும் தொடர்ச்சியான நாணயப் பெறுமானத் தேய்வு போன்றன பங்குச் சந்தை முறிவடைவதற்கான ஒரு கூழ்நிலையை ஏற்பட்டுத்தியது. பொருளாதாரத்தில் பங்குச் சந்தையானது முதலீட்டாளர்களின் நம்பிக்கை அடிப்படையில் கட்டியெழுப்பப்படும் ஒரு நிதியமைப்பாகும். பொருளாதாரம் சிறப்பாக செயலாற்றும்போது இந் நம்பிக்கை என்பது மென்மேலும் வளர்ந்து பங்குச் சந்தையின் துரித வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்பு செய்கிறது. ஆனால் நாட்டில் ஏற்படும் அசாதாரண கூழ்நிலைகள் தீவிரன் நம்பிக்கை முறிவுக்குக் காரணமாகியது. ஓர் சிறிய பிரச்சினை ஊகத்தின் அடிப்படையில் பாரிய நம்பிக்கை வீழ்ச்சிக்கு காரணமாகின்றது. தென்கிழக்கு ஆசியாவிலும் இவ்வாறான ஓர் கூழ்நிலையால் மிகவும் சாதுரியமாக 1980-1996 காலப்பகுதியில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்கள் நம்பிக்கையானது 1997இல் இடம்பெற்ற பொருளாதார மந்தத்தால்

சிதைவடைந்து பங்குச் சந்தையை முறிவடையத் தூண்டியது. எல்லாப் பங்குகளின் விலைகளும் அநேகமான இப்பிராந்திய நாடுகளில் வீழ்ச்சியடைந்தது. பாங்கொக்கில் நவம்பர் 1997இல் முன்னைய ஒரு வருடத்துடன் ஒப்பிடும்போது பங்குகளின் விலைகள் ஏறத்தாழ 57 சதவீதத்தால் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. மணிலாவில் 43 சதவீதத்தாலும், கோலாலம்பூரில் 56 சதவீதத்தாலும், செனகலில் 34 சதவீதத்தாலும் சிங்கப்பூரில் 24 சதவீதத்தாலும் ஐகார்த்தாவில் 34 சதவீதத்தாலும், ஹொங்கொங்கில் 21 சதவீதத்தாலும் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. இவ்வீழ்ச்சி உலகில் ஏனைய பங்குச் சந்தைகளான நியூயோர்க், லண்டன், டோக்கியோ போன்றவற்றிலும் பிரதிபலித்தது.

3. தென்கிழக்கு ஆசியாவின் நிதி நெருக்கடி பொருளாதாரத்தின் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கம்

- தாய்லாந்தில் 56 நிதிக்கம்பனிகள் மூடப்பட்டன
- இந்தோனோசியாவில் 16 நிதிக்கம்பனிகள் மூடப்பட்டன (இதில் 3 அரச வங்கி)
- தென்கொரியாவில் 10 நிதிக்கம்பனிகள் மூடப்பட்டன
- இந்தோனோசிலில் 220 பட்டியலிடப்பட்ட கம்பனியில் 200 கம்பனிகள் முறிவடைந்தன. இவைகளில் பல real estate developers ஆகக் காணப்பட்டன. இவற்றைவிட பின்வரும் தாக்கங்கள் ஏற்பட்டன.
 1. ஏற்றுமதி வீழ்ச்சி
 2. பொருளாதார வளர்ச்சி வீழ்ச்சி
 3. வேலையின்மை வீதம் அதிகரிப்பு
 4. பணவீக்கம் அதிகரிப்பு
 5. நாணயப் பெறுமானத் தெய்வு
 6. சர்வதேச ஒதுக்கத்தின் வீழ்ச்சி
 7. தலாவருமான வீழ்ச்சி

4. தென்கிழக்கு ஆசியாவின் நிதி நெருக்கடிக்கான பரிகாரம்:

IMF மற்றும் நட்பு நாடுகளினாடாகப் பெறப்பட்ட நிதி உதவிகள்:

தாய்லாந்து \$ 17bn

இந்தோனோசியா \$ 43 bn

கொரியா \$ 57 bn

IFM பல சீர்திருத்தங்களை முன்மொழிந்தது.

1. பொருளாதார வளர்ச்சி வீதத்தைக் குறைத்தல்.
2. பணவீக்கத்தைக் குறைத்தல்.
3. நடைமுறைக் கணக்கு மீதியைக் குறைத்தல்.
4. வரிகளை அதிகரித்தல்.
5. வரவு செலவுத்திட்ட பற்றாக்குறையைக் குறைத்தல்.
6. ஏற்றுமதி மானியத்தைத் தொடர்தல்.
7. இறக்குமதி மீது தடைகளை நடைமுறைப்படுத்தல்.
8. வெளிநாட்டு மூலதனத்துக்காக பொருளாதாரத்தை மென்மேலும் திறந்து விடுதல்.
9. தளர்வுடையதான ஊழியச்சந்தையை உருவாக்குதல்
10. பொருளாதாரத்தின் மீது அரசு தலையீட்டை அகற்றுதல் அல்லது தளர்த்துதல்.

வாங்கித் துறை மீதான சீர்திருத்தங்கள்

- i. மத்திய வங்கியை அரசியல் தலையீடு இன்றிச் சுதந்திரமாக செயற்படச் செய்தல். (மத்திய வங்கியின் சுதந்திரத் தன்மையை அதிகரித்தல்)
- ii. பிரச்சினைக்குரிய வங்கிகளை ஏனைய வங்கிகளுடன் இணைத்தல் அல்லது மூடுதல்.

- iii. வெளிநாட்டு வங்கிகளை தொழிற்பட அனுமதித்தல்.
- iv. வட்டி வீதத்தை உயர்வாகப் பேணுதல்.
- v. மிகக் கடுமையான வங்கிகளின் மீதான மேற்பார்வை.
- vi. நிதிச் சட்டங்களையும் ஒழுங்கு விதிகளையும் கடுமையாக நடைமுறைப்படுத்துதல்.
- vii. நிறுவனங்களுக்குச் சார்பான இலகு கடன்களை இரத்து செய்தல்.
- viii. வங்கிகளை அரசியல் தலையீடின்றி சுதந்திரமாகத் தொழிற்பட அனுமதித்தல்.
- ix. நிதிக் கம்பனிகளின் நம்பகத்தன்மை மற்றும் வெளிப்படைத் தன்மையை உயர்த்துதல்.

1998 ஜூவரி 15இல் அமெரிக்க ஐந்திபதி பில்கிளின்டன் சுகர்னோவுடனான தொலைபேசி உரையாடலில் IMF இன் நிதியையும் அதன் சீர்திருத்தங்களையும் சரிவர நடைமுறைப்படுத்துவதன் ஊடாகவே நிதி நெருக்கடியில் இருந்து மீளாம் என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்².

இருப்பினும் அமெரிக்கா IMF ஸ்டாகோவர்டுருந்த தலையீட்டையும் முதலாளித்துவத்தின் விஸ்தரிப்புக்கான சீர்திருத்தங்களும் இந்தித் துவிகளுடன் பிணைக்கப்பட்டிருந்ததை ஒவ்வாணிக்க முடிந்தது. இது தொடர்பாக பல விமர்சனங்கள் எழுந்தன. நிதி நெருக்கடி வங்கித்துறை சீர்திருத்தங்களை வேண்டி நின்றுபோது IMF இன் சிபார்சுகளுடன், நிபந்தனைகளும் மூன்றாண்தின் மீது விதிக்கப்பட்டிருந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது. மலேசியாவின் பிரதம மந்திரி மகதீர் முகமட், “IMF மெக்சிக்கோவில் வெற்றியீட்டியுள்ளது ஆணால் அந்தப் பரிகார முறை எமக்குப் பயனளிப்பது போல் தோன்றுவில்லை. எம்மால் எல்லோருக்கும் பன்டோல் வில்லைகளைக் கொடுக்க முடியாது. விலகுக்கு அது ஒன்றாமையை எடுத்து

2 “The only hope the have of stabilizing the situation is to get on with the IMF Programme” (Bill Klinden 1998)

வந்து நோயை மேலும் முற்றாச் செய்துவிடும். உண்மையிலேயே சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் பரிகாரம் பிரச்சினைக்கு தீர்வாக அமையவில்லை” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்³.

Harward பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளியலாளர் போராசிரியர் Jeffrey Sachas சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் பரிகாரம் தொடர்பாக குறிப்பிடும்போது சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் கொள்கைகள், நோயாளிகளைக் குணப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக அவர்களைக் கொன்றுவிட முடியும். எனவே அமெரிக்காவில் இருந்தே சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் சீர்திருத்தம் தொடர்பாக விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன⁴.

சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் இறை நண்பனான உலக வங்கியிடம் இருந்து கூட சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் சீர்திருத்தம் தொடர்பாக விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. உலக வங்கியின் முன்னாள் சிரேஷ்ட பொருளியலாளரும் பில்கிஸிண்டனின் பொருளாதார ஆலோசகருமான Joseph stiglitz சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் சீர்திருத்தங்கள், நிலமையை சீர்படுத்துவதற்குப் பதிலாக மென்மேலும் தீவிரமாகக்கூடியது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்⁵.

சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் பரிந்துரைகள் வெளிநாட்டு வங்கிகளுக்கு இந்நிதி நெருக்கடியைப் பயன்படுத்தி தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் ஓர் நிதி வியாபார வாய்ப்பை ஏற்படுத்துவதாக இருந்தது. நமது வார்த்தையில் குறிப்பிட்டால் சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் சிபார்சுகள் மரத்தால் விழுந்தவனை மாடு ஏறி விதித்த கதை போன்று இருந்தது. வங்கித்துறை சீர்திருத்தம் வெளிநாட்டு வங்கிகளை உள்நாட்டில் கட்டுப்பாடின்றி தொழிற்படுவதை சிபார்சு

3 The IMF has been successful in mexico but IT does not seem to work for us may be we can't give Panadol to every one Some are allergic to it and the illness becomes worse" (Mohumed Mugatheer – 1997)

4 “IMF’S policies instead of caring the patient may actually kill him. If The currency crisis is well managed Asia will be able to resume its rapid economic growth if it is managed with an unthinking (IMF) orthodoxy, The cost could be very high for Asia and The rest of the world” (Jeffery Sachas 1998)

5 “IMF is pushing The Asian countries into the recession not recovery” and IMF south concentrate on Things that make it more difficult to deal with” (Joseph stiglitz 1998)

செய்தது. இது உள்நாட்டு வங்கிகளுக்கு தண்டத்தை விதித்த அதேநேரம் வெளிநாட்டு வங்கிகளுக்கு சிறந்த ஓர் வியாபார சூழலை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் சிபார்சுகளில் வெளிநாட்டு முதலீடு (மூலதனம்) மீதான கட்டுப்பாடுகளை நீக்க வேண்டும் என்பது பல விமர்சனங்களுக்கு வழிவகுத்தது. சென்மதி நிலுவையில் மூலதனக் கணக்கையும் தாராளமயப்படுத்துவதன் மூலம் இந்நிதி நெருக்கடிக்கு தீர்வு காணமுடியும் என வலியுறுத்திய சர்வதேச நாணய நிதியம் மூலதன கணக்கை தாராளமயப்படுத்தலால் தோன்றும் அபாயகரமான விளைவுகள் பற்றி கவலை கொள்ளவில்லை (Paul Krugman 1998). இச்சீர்திருத்தத்தினால் இந்நாடுகள் தங்கள் நாடுகளில் நிதிச் சந்தையை சீர்படுத்துவதற்கான இயல்தகவு தன்மையை இழக்கின்றன. இது எதிர்காலத்தில் மேலும் பல நிதி நெருக்கடிகளுக்கு வழிவகுக்கும் என சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. உதாரணமாக சீனா இந்நெருக்கடியில் சிக்கிக்கொள்ளாமைக்குப் பிரதான காரணம் சீனாவின் தானராளமயமாக்கல் மிகவும் மெதுவாகவும், படிப்படியாகவும் மேற்கொண்டமை ஆகும். சீனா மூலதனக் கணக்கில் கொண்டிருந்த கடுமையான கட்டுப்பாடே சீனாவை இந்நெருக்கடியில் இருந்து பாதுகாத்தது என்பதை பலர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். தென் ஆசிய நாடுகள் பல இந்நெருக்கடியில் இருந்து தப்பிக்கொண்டமைக்குப் பிரதான காரணமாக ‘இருப்பது இவை மூலதனக் கணக்கில் கொண்டிருந்த சில கட்டுப்பாடுகள் ஆகும். சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் ஓர் மாதிரியாகக் கொள்ளப்பட்ட சிலி நாடு கூட குறுங்கால மூலதனப் பாய்ச்சல்கள் மீது சில கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கும்போது, எவ்வாறு ஓர் இன நெருக்கடிக்கு மூலதனக் கட்டுப்பாடுகளை சர்வதேச நாணய நிதியம் சிபார்சு செய்ய முடியும் என்ப பலர் கேள்வி எழுப்புகின்றனர்.

5. சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் நிதி பலமும் அமெரிக்காவின் தலையிடும்

அமெரிக்கா நெருக்கடி நாடுகளுக்கு பினை நிற்பதற்கு சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் நிதி உதவியில் கட்டுப்பாடுகளைக்

கொண்டிருந்தது. உதாரணமாக 1997 நவம்பரில் சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் மேலதிக \$3.5bn உதவு தொகையை அமெரிக்க காங்கிரஸ் நிராகரித்துள்ளது. எனவே அமெரிக்காவின் கட்டுப்பாடில் இயங்குகின்ற ஒர் நிறுவனத்தின் சிபார்சுகளை ஒர் உலக பொது நோக்குள்ள நிறுவனத்தின் சீர்திருத்தங்களாகக் கொண்டு அமுல்படுத்த முடியாது. சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் நிதி பலம் அமெரிக்காவால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. எனவே பலம் இல்லாத ஒர் நிதி நிறுவனத்தின் சிபார்சுகளை ஏற்றுக்கொள்வது ஒர் பிராந்திய நெருக்கடிக்கு எப்படி சரியான சிகிச்சையாக இருக்கமுடியும் என்பதை பலர் விமர்சித்துள்ளனர்.

வாழிங்டனைத் தளமாகக் கொண்ட கெரியேஜ் பவுண்டேசனின் ஆய்வின்படி IMFஇன் கொள்கை ஆசிய நிதி நெருக்கடிக்கு பிரிகாரமாக அமையாது என வாதிடுகின்றனர். உலகத்தில் 89 அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளில் அரைப் பங்குக்கு மேற்பட்ட நாடுகள் சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் உதவிகளை 1965இல் இருந்து பெறுகின்றன. இவை முன்பு இருந்ததைவிட பொருளாதார உறுதிப்பாட்டில் நல்ல நிலைக்குச் செல்லவில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். 32 அல்லது இவைகளின் முன்றில் ஒரு பங்கு நாடுகள் உண்மையாகவே முன்பு இருந்த நிலையை விட கீழ் நிலைக்குச் சென்றுள்ளன. எனவே சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் சிபார்சுகள் இந்நிதி நெருக்கடிக்கு நிரந்தர தீர்வைக் காணமாட்டாது என்பது இவ் ஆய்வின் மூலம் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

6. சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் சிபார்சுகளுக்குப் பின்னரும் நெருக்கடி தொடர்ந்துமை

தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் நாணயங்கள் சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் நிதி உதவிக்குப் பின்னரும் தேய்வடைந்தமையை பின்வரும் அட்டவணை காட்டுகின்றது.

நாடுகள்	நாணயப் பூழான தேமிவ் வீதியில் யூக்கை 1995 - பெற்றவரி 1998	நாணயப் பூழான தேமிவ் வீதியில் நவம்பர் 1997 - பெற்றவரி 1998
இந்தோனேசியா (ரூபில்)	299.29	166.00
மலேசியா (ரிங்கிற்)	57.55	-17.33

பிலிப்பைபன்ஸ் (பிஸே)	58.22	14.54
சிங்கப்பூர் (டொலர்)	18.57	6.41
ஹாங்கோங் (டொலர்)	0	0
தாய்லாந்து (பாத்)	93.00	16.56
தாய்வான் (டொலர்)	24.01	5.12
தென்கொரியா (வொன்)	105.0	60.67
இந்தியா (ரூபா)	23.21	6.21
இலங்கை (ரூபா)	26.5	6.9

மூலம்: பொருளியல் நோக்கு

சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் நிதி உதவி 1997 நவம்பரில் கிடைத்த பின்னரும் நாணயம் மென்மேலும் தேய்வடைந்துள்ளது. இது இந்நிறுவனத்தின் பரிகாரம் தகுந்த நிவாரணம் இல்லை என்பதை நிருபித்துள்ளது. இந்திதி நெருக்கடிகளின் விளைவுகளில் இருந்து பதினைந்து வருடங்கள் கடந்தும் இப்பிராந்தியத்தில் சில நாடுகள் பழைய நிலைக்கு மீளவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

7. முழுவரை

உண்மையில் இந்திதி நெருக்கடியில் சிக்குண்ட நாடுகளில் எந்த நாட்டில் சமூக அரசியல் உறுதிப்பாடு உயர்வாக இருந்ததோ அந்த நாட்டில் நாணயப் பெறுமானத் தேய்வு குறைவாக இருந்துள்ளது. மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற ஓர் குறைந்த ஐனநாயகத்தைக் கொண்டிருந்த நாடுகள் நீண்டகால உறுதிப்பாட்டை பேணிவந்ததன் காரணமாக இந்திதி நெருக்கடியில் குறைந்த தாக்கத்தையே கொண்டிருந்துள்ளன. மாறாக இந்தோனேசியா உள்நாட்டுப் போர் மற்றும் அரசியல் தலையீடு ஊழல் மோசடி போன்ற பல காரணங்களால் இந்நெருக்கடியால் மிக மோசமாக பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. தென் கொரியா மற்றும் தாய்லாந்து என்பன, 1997இல் பலகட்சி ஆட்சி முறையில் அரசியலில் நீடித்த ஓர் ஆட்சி இல்லாத காரணத்தால் முதலீட்டாளரின் நம்பிக்கையைப் பெறுவதில் தோல்வி அடைந்ததன் பயனாக இந் நெருக்கடியால் குறிப்பிடக்கூடிய தாக்கத்தை கொண்டிருந்தன. சுருக்கமாக குறிப்பிடுவோமாயின் சமூக, அரசியல் உறுதிப்பாட்டைக்

கொண்டிருந்த நாடுகள் இந்நெருக்கடியின் தாக்கத்தை குறைத்த அதேநேரம் உறுதியின்மையை கொண்டிருந்த நாடுகளில் தாக்கம் அதிகமாக இருந்தது. இந்தோனேசியா இன்று வரை (2015) இந்நெருக்கடிக்கு முன்னர் இருந்த நிலைக்கு செல்லவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

உசாத்துணை

கலேகம். ஜே.பி (1998) ஜன/பெ. கிழக்கு மற்றும் தென் கிழக்காசியாவின் நாணய நெருக்கடி, பொருளியல் நோக்கு, மக்கள் வங்கி வெளியீடு.

சிர ஜயகுரிய (1998) ஜன/பெப் கிழக்காசிய நெருக்கடியின் தாக்கம்: சில பகுப்பாய்வுகள், பொருளியல் நோக்கு, மக்கள் வங்கி வெளியீடு.

தேனுவர.எச்.என் (1998) ஜன/பெப் கிழக்காசிய நெருக்கடி: காரணங்கள், தாக்கம் மற்றும் படிப்பினைகள், பொருளியல் நோக்கு, மக்கள் வங்கி வெளியீடு.

Kelegama J B.(1998) Financial crises in East and Southeast Asia, Economic review, people bank publication.

Marcus Cieleback (2000) The Economic and Currency Crises in South-East Asia. Was it Really so Unexpected

Paul Krugman(1998) What happened to Asia, mimeo; Paul Krugman: Bubble, Boom, Crash: Theoretical Notes on Asia's Crisis, mimeo 1998.

E-Enabled Service Delivery: Indian Reality at Local Development

-*Tharmini Narendranathan*

Introduction

Several national, state and local governments in developing countries have tried to e-enable their service delivery mechanisms of the rural poor. Most implementations have focused on publishing of information with isolated instances of transactional service delivery through government portals that are no more than a set of links to relevant resources. Some of these implementations have enabled actual delivery of transactional services.¹ However, the consumption of these services has been very low, primarily due to unavailability of connection to the bulk of the population in these countries where the resources are scarce and accountability of public capital is low, investments in surmounting the infrastructural hindrances are risky. Adhocism and inconsistency as well as populism seem to be the nature of many programmes. In this continuum, this work tries to throw light on Indian reality as to e-enabled service delivery at local development.

Core Issues

India is a country with more than a billion people where more than 70% of the population resides in villages. In a democratic setup, people expect speedy and transparent delivery of government services. This in turn helps in creating an environment that is conducive to development and antagonistic to corruption. The government services are delivered to people through different ministries, departments

and independent agencies. The ministries are divided into different departments, sub-departments and functional divisions. The departments have a hierarchical structure consisting of the following levels:

- State
- District
- Subdivision/Taluka/Mandal
- Tehsil

The different e-transactions that people undergo with the government can be broadly classified as shown in the Table:8-1.

Transactions with Payment	Information Payment
Government Payments <ul style="list-style-type: none">• Welfare payments• Tax refunds• Supplier payments Lodgment <ul style="list-style-type: none">• Registration of companies• Registration of dealership• Licenses and permits• Application for caste cert. nativity cert. birth cert., etc	Government Receipts <ul style="list-style-type: none">• Fine payment• Tax payment• Application feesRegistration fees Customer Care <ul style="list-style-type: none">• Help desk service• Call center
	Information <ul style="list-style-type: none">• Tourist info, legal, social and cultural• Business/opportunities Employment availability Publishing government orders, project status,• welfare programmes status, etc.• Disaster announcement

Transactions with Payment		Procurement Payment
<p>Public complaint</p> <ul style="list-style-type: none"> • Registration of birth compliant death Complaint status returns tracking <p>Communications</p> <ul style="list-style-type: none"> • Internal communication • External communication 	<p>Lodgment</p> <ul style="list-style-type: none"> • Registration of birth • Registration of death • Filing tax returns 	<p>Purchasing</p> <ul style="list-style-type: none"> • Electronic catalogues • Horizontal buy portals open bidding • Electronic ordering <p>Tendering</p> <ul style="list-style-type: none"> • Vendor/contractor registration/ qualification • Tender publication • Bidding

Table 8.1. Adapted from Andhra Pradesh Government Website

The problems of the people do not usually apply merely to one single competence or one single public institution. If the person wants to solve his/her problem as a whole, he/she has to apply to several different administrative processes at several different public institutions. For each of them they have to fill in an application and enclose different documents. The data on applications are often duplicated, and so are documents. The office hours of some organizations may complicate and delay the procedure even further. But what is more important is the fact that in a particular situation the citizen alone has to figure out what processes, in which organization and in what order he/she has to apply them. The citizen has to run from one department/office to another department/ office in order to determine the correct procedure and offices for his transaction. The rural folk generally lack the knowledge of complex internal structuring of government processes. They have to make multiple visits to government offices, many of which prove futile.

Simple transactions like grievance redressal also lack accountability. Lack of clear process knowledge compels the villagers

to make repeated visits to offices for lodging complaints. With no guarantee that these issues will be redressed in time. These repeated visits and unaccountability of the delivery process results in wastage of time and money and consequent spiraling of costs for them. This also results in wastage of valuable resources of government.

The research shows that it costs a villager an average of Rs. 1400 for getting certificates like domicile, caste and income while getting a ration card has an average cost of Rs.1800. The electronic delivery of people's services can eliminate these redundant and unnecessary components of costs. For a reasonable fee, various government services can be delivered at remotest of locations. If implemented with proper planning, this will prove beneficial both for the government and the citizen. Following are widely believed to be the key components of the end-to-end people services delivery framework².

- People Interface Coverage
- Connectivity
- Technology Architecture

Each of the different phases of rollout of e-governance will involve several risks. These risks can be broadly classified and enumerated in the Table:8-2.

Implementation Risks	Technology Risks
1. Timely roll out of services	1. Relevance of technology
2. Seamless end-to-end roll out	2. Obsolescence of technology
3. Cost effective roll out	3. Scalability, sustainability and robustness of technology 4. Interoperability

	5. Duplication 6. System maintenance and management
Financial Risks	Operational Risks
1. Timely allocation of Resources	1. Fraud checking
2. Ample allocation of resources	2. Misuse prevention
3. Profitable allocation of resources	3. Revenue Collection
4. Return on investment	
5. Payback Period	

Table:8-2 Classification of Risks Associated with E-Government Implementation

The government or governmental agencies are not always the best possible agencies to take up each phase and bear the consequent risk. These various risks need to be diffused into separate stakeholders. There are several areas where the government and private partners must join their hands to deliver the most cost effective and efficient services. The concept of Public Private Partnership (PPP) essentially arises out of considerations like, the imperative to provide infrastructure of high quality, shortage of public funds and above all, the profit motive driving high efficiencies and quality in the privately managed areas.

The Public Private Partnership provides a wide spectrum instruments like, BOO, BOOT, BOT for specified periods. Special purpose vehicles, concession contracts, joint ventures, private finance initiative, partial privatization through partnering with strategic investor etc. The idea is to arrive at the right combination of public sector accountability with private sector efficiencies and also to share the risk correspondingly.

The People Interface

A robust and secure people centric interface for electronic delivery of people services needs to have the following as key components³.

- Web Portal
- Internet-based application
- Unique National Identity System
- Payment Gateways to enable payments for services

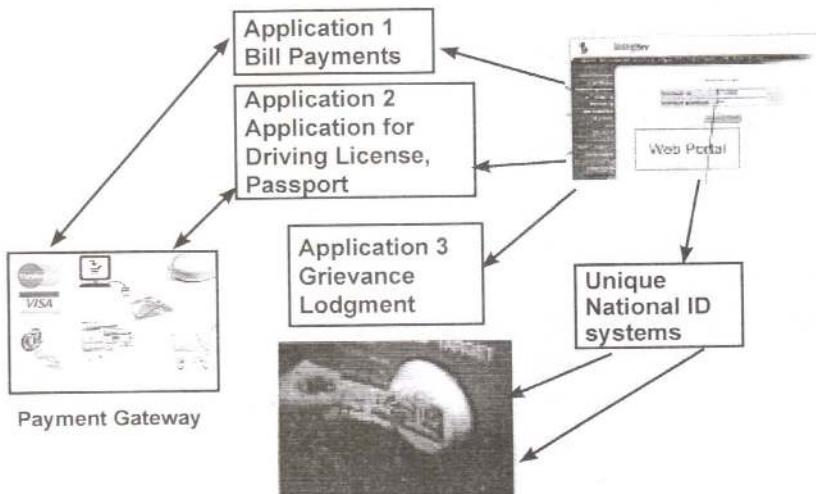

Figure 8.1: The Components of Citizen Interface for E-Governance

The Web Portal

To minimize the repeated visits across departments and wide confusion, India needs an interface, which will simulate a single window clearance of all people requests. Such an interface will make the internal working and file processing of the government departments transparent to the people. The people will not have to deal with

multiple departments. They can enter the service request at a single point and will be notified automatically about further requirements that will facilitate a smooth delivery process. The necessary transfer of data, information and documents within different departments that are involved must happen by internal information flow. The example is the simple process of application for domicile certificate. It involves the following key steps.

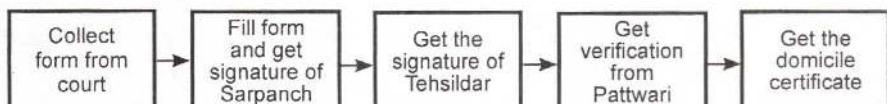

Figure 8-2: Processes Involved in Receiving Domicile Certificate (Present)

In the proposed ideal delivery model the person can fill the form online. The form will automatically be submitted.

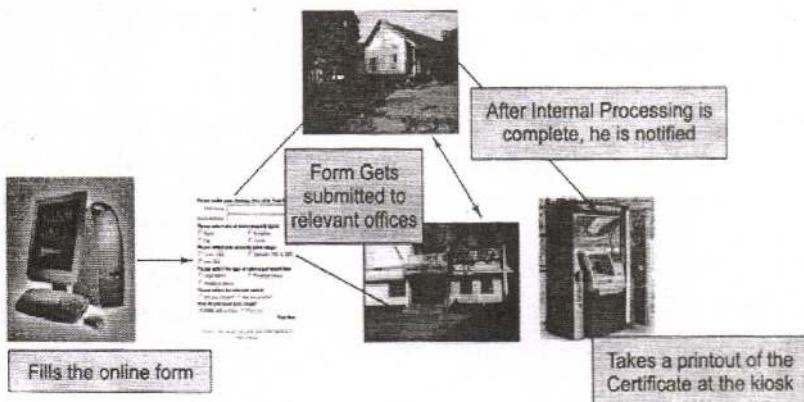

Figure 8.3. Process Involved in Receiving Domicile Certificate (Vision)

The relevant gram panchayat office will then upload the necessary documents using the national unique identity system. This will be verified and authorized by the *Sarpanch* of the village.

The authorized form will be redirected to the Tehsildar who will do the necessary verifications on his part. After that, it will be sent to the *Pattwari* of the village who will certify that he knows the person. After the document is ready, the person will be notified by email. He can then take a print out of the domicile certificate if required. The certificates will always stay online for verification and thus prevent from people producing fake printed certificates. Such a system will require several changes like reorganization of processes and improvement in infrastructure etc. This example thereby tries to hint at an ideal electronic delivery framework for people services.

A mere collection of links to e-government sites is a very superficial implementation of the integrated interface concept; a true one-stop e-governance calls for compilation, presentation and delivery of e-governance services in an integrated manner where searching, finding and accessing the different possible services is effortlessly achieved. The logical steps involved in developing this portal are following:⁴

- a) On a conceptual level, services need to be compiled into service bundles around single real-world situations where they apply.
- b) These service bundles then must be logically presented at the user interface level as responses to single real-world problems
- c) Actually enacted and delivered at the operational level as if they were individual (in contrast to bundled), atomic services

According to Mirko Vintar, Mateja Kunstelj and Anamarija Leben, there are two ways of structuring a portal that are :⁵

- (i) **Single agency transaction model:** This is a simple representation of the government in the form of different departments and functionalities. These also include different independent departments like telecom, industrial development corporation etc. and different local bodies. Every department will have links to the forms, applications, transactions and information that are relevant to that particular department only. People can access different services by following the links to the department that offers that particular service.
- (ii) **Life events model:** The life-event approach considers government operation from the perspective of everyday life. Its main purpose is to overcome the existing structure and complexity of public institutions. One life-event has to comprise all services as well as the corresponding processes needed to solve the customer's problem from the beginning to the end. In this way, all services needed to solve a particular problem or situation, are either linked or integrated into one single service. Accordingly, back-office processes have to be adapted and integrated as well. This system ensures the customers a simple access to all services they need in one place, regardless of the distribution of competences between the different public institutions and businesses. The unified entry point or one-stop shop, either virtual (portal) or physical, represents a kind of an umbrella organization that links all organizations within a government system as well as some businesses. Its main objective is to fulfill the citizen's needs and increase their satisfaction. As a result, the efficiency and effectiveness of services are enhanced as well. So to model a truly user-friendly portal that can minimize the isolated transactions of the individual with government, India should implement the life events model of deploying the portal.

Local Language Interface

Usability and consequent large scale adoption up of these services will define the success of such solutions. The interface must encourage the rural folks to use these services. Hence the solutions must communicate in a language that is comprehensible by the rural folks. Considering the lower educational levels of rural areas of developing countries the local language interface has to be the medium of interaction. In order to have a high degree of impact and acceptance, local language interface for data entry and reports have to be provided. Applications need to be developed using standardized language interface, which also needs to be supported by the database.

Internet-Based Applications

Internet-based applications will enable the different transactions offered at the portal interface. These applications must be developed on a re-usable basis. That means, component wise application development must be done so that these components can be re-used at other similar applications. These applications must be local language enabled. For centrally integrated delivery, these local language applications must be developed on a standardized basis, so that they can interact with applications in different local languages. The applications should be such that they can be accessed via a wide range of access devices like mobile phones, PDAs, Simputers etc. These should be preferably based on open software platforms. The reliability and scalability of such applications must be robust. They must enable seamless transactions across different hierarchical levels. The application development and upgradation can be outsourced to private players on a revenue sharing basis. This will ensure reduced cost of deployment for the government and a constant source of

revenue for the private sector. However, stringent auditing standards for both the application code and the changed business process needs to be put into place before the entire system is outsourced.

Unique National Identity

As more and more people access Internet based government services, a unique identity for the people will be critical. This identity must be used to ensure authentication. When Internet based transactions take place, security will be a critical issue. Role based access need to be provided to the user where the person can sign in as a citizen, an employee or as an administrator to access responsibilities designated for him. When he/ she logs in as a citizen, past transactions can be used to present personalized interface for him/her. In such cases identifying the person who performed the transaction will be critical for curbing fraud and enforcing accountability.

Smart card technology can be used to develop "service cards" that provide the strict authentication required for these services and the high level of security made possible by electronic keys stored on the card. Therefore, one of the most frequently discussed subjects when it comes to e-governance is the development and deployment of smart cards for authentication. In fact, these cards can hold either personal citizen information, electronic keys for digital signature, possibly biometrics information such as retina scans or fingerprints, as well as information needed for the delivery of a variety of services such as social security or healthcare or tax collection. The competence of private players like credit/debit card companies can be leveraged to implement the fast roll out of a national unique identification scheme.

Payment Gateways

Many government services involve some form of financial transaction. Thereby provision must be made for these payment processes. The government payments to citizen like salaries compensation etc., must also be made online. Currently, most e-commerce payments are made by credit cards. But credit card penetration is very low in rural areas. So some other mechanism must be put in place to enable payments by and to people.

One possible mechanism is enabling payments to and from the users bank account or post office savings account via a secure identity system like a smart card. For that the national id scheme has to be enabled.

But there will be people who don't even have a bank account. For such kind of people, there must be a parallel mechanism of hand-to-hand payment, that is complimentary to the online payment process. Making available some government authorized person who can take the payments in exchange of receipts can make this possible. In the e-seva implementation in Andhra Pradesh, direct payment to government officials at the interaction points in government offices is one of the methods of payment for online delivery of services (ref. case in point).

People Access Mechanisms

India has a telecom density of just 3.7%, far below the world average of 10%. Cellular penetration is even lower at 0.1% compared to China at 1.1% or Malaysia at 2%. It also lags behind in PC penetration (5 million), which is a mere 0.3%. India has very poor basic information and communication infrastructure, which is critical in bringing ICT to the masses. The Internet penetration in India is just 1.67%. Moreover,

most of these connections are in urban areas. Government need to facilitate development of infrastructure for cost effective access. Some of the access issues are highlighted below.⁸

- (i) Reach:** Most of India's population resides in villages. Paradoxically, this segment is the farthest from any form of digital access. Therefore, devising a usable interface is not enough. India has to ensure that the citizen also have cost effective means to access these interfaces of communication with government.
- (ii) Payment Process:** As we have seen in the payment related issues, there is a large section of the population, which is unable to perform any form of online payments. After the services come online, to sustain the systems, most of the services need to be revenue based. So a payment mechanism has to be in place for such disadvantaged section of the population, so that they can pay for the services accessed. This can be facilitated if the delivery points reach out to such population where they can make the payments by cash to the authorized personnel at the delivery points, who will be authorized to receive such payments in the cash form.
- (iii) Form of Interaction:** There may be people who won't agree to use a certain form of online interaction. A person may prefer calling up the government call center for a particular query or information instead of searching for the information in the portal by going to the village kiosk. But at the same time a person -with a personal computer and Internet access may search for the information in the portal via packet switched internet technology instead of calling the far off call center which is a circuit switched method and hence may be more expensive.

So the citizen must be provided with different options of

accessing the government services online. They can choose among these services according to their convenience. These access methods can be classified into two broad categories:

I. Personal Access

II. Community Access

I. Personal Access

In the broad sense, personal access will include home access, office access, access from educational institutions and from personal devices like laptops and PDAs. We can define personal access as any form of non-commercial access device or mechanism, which is a property of an individual person or institution. They are normally meant for a particular individual/group of individuals. These include several possible channels as:

- (a) Digital TV:** Set top boxes can be introduced within built logic for interactive digital signal processing. This will provide an entry point to the government portal where citizen interaction can take place.
- (b) Mobile access:** India has a mobile phone user base, which is growing fast. With mobile tariff falling and more and more players coming into play the bandwidth and technology will soon be available for large-scale governmental transaction.
- (c) Personal computers:** Government should consider the option of providing personal computers to the people at lower and affordable costs. Such an initiative has been started by the government of Thailand.
- (d) Other Technologies:** Newer, cost effective technologies like Computer, low cost terminals for net access etc. should also be

options that governments must explore. Providing universal access through personal access devices in a resource constrained country like India any time soon is a far-fetched reality. For immediate implementation of e-governance, the government must try to provide universal access to its delivery interfaces via community access points, in a manner that is sustainable and profitable both for the government and the population.

II Community Access

Community access can be defined as the access mechanism that is meant for a wider group of citizen who do not have any stake in its ownership. Community access can be expanded to reach out to the entire population in several ways. A few of them can be listed as: Call Centers, Online sections at government offices, Kiosks, Post offices etc.

These centers are normally commercial or not-for-profit institutions whose ownership structure can be varied. A few possible forms are:⁹

- (a) Government Owned
- (b) Private agency owned
- (c) Public/private participation

(a) Government Owned

Post offices are spread across the country. In most cases rural population uses them as the electronic communication points. Telegram and telephone facilities are available even in remote post offices. With the upgradation of the communication infrastructure and provision of other necessary infrastructure for digital access-cum-delivery like PCs, printers etc. they can be transformed into Digital

Delivery Centers. Government offices can have online delivery nodes where the users can come and apply for the government services to reap in the benefits of e-governance. The payments can be made there to the government officials for the services delivered.

(b) Private Agency Owned

Investments in information technology by governments have an opportunity cost since there are limited resources of money, time and attention. Investing these in IT would explicitly deny such investments in other development areas like provision of water, sanitation, health, shelter, production technology and skills development. So the option of utilizing private resources in a mutually beneficial manner must be exploited fully.

The use of intermediaries in the form of single- person agencies or small businesses acting as physical contact points for access to government services could be a key component of an access strategy. Entrepreneurs will have to set up these centers with license from the government. The funding of investments will have to borne by the private parties involved. The licensing may be on revenue sharing basis or down payment basis. But revenue sharing seems a more beneficial and accountable option for the government.

(c) Public Private Partnership

Until fully interactive digital TVs are introduced, the telephone will remain the most preferred and high penetration individual communication medium. Though the telephone penetration in Indian context is still very low, the use of telephone will make it easier to access several government services. But for setting up citizen call centers, desperate individual effort by each department may not be the best possible option. The services of different departments need

to be offered together in order to coverage the economies of scale there is a strong case for outsourcing these operations to professional private player.

A Case in Point: E- Seva of Andra Pradesh¹⁰

Initiative

For the Government of Andhra Pradesh, the need to provide business a 'One Stop Shop' for over thirty government to consumer (G2C) and business to consumer (B2C) services in Andhra Pradesh led to the conception of E-Seva. This included the need to enable citizens to pay their utility bills through a single window.

Challenge

The focus of the implementation has been to efficiently run over 200 service counters at over 30 locations in Hyderabad and Secunderabad.

The database and application server choice were key decisions in this project. While the choice of the Oracle Database was an easy one, the Application Server decision was more involved. The efficiency of the system had to be considered along with the scalability and the speed with which the requests could be served. These were the criteria, which the Oracle9i Application Server fulfilled. Moreover, the caching functionality, ease of deployment and the speed of the java web server were critical in the choice for the application server.

Deployment Summary

- E-Seva is a one-stop-shop for over 20 G2C and B2C services in Andhra Pradesh. It is currently operational in Hyderabad and Secunderabad with the plans of moving to over 110 municipalities.

E-Seva offers facilities such as payment of utilities bills, certificates Permits/ Licenses, Transport Department Services- Information & reservation and B2C services like ATM withdrawal

Result

With a Build Own Operate and Transfer (BOOT) model, the project allows the Government of Andhra Pradesh, its developers, and it's System Integrators, the commercial viability to operate this system.

The project, which began in December 1999, was completed in record time with all the critical factors of the project being achieved. The system currently on an average handles about 12,000 transactions per day and this is increasing.

The system gets transferred to the Government after a span of 5 years as per the BOOT model. This system helps citizens pay their bills for electricity, water and telephone, apply for birth and death certificates, and passport apart from 22 such G2C and B2C services. Based on its success, the project will soon cover other parts of Andhra Pradesh with 110 such centers across 7 Zones and the service model will be replicated across the staff.

The Information Architecture ensures consistent and accurate enterprise wide data. It has the ability to work on different operating systems both RISC as well as Intel, and has good tools to handle and manage the database to keep the downtime minimal. With significant improvement in information flow, that is vital to this scale of operations, e governance should take a new turn in reaching out to the nooks and corners of the country, yet running from a robust, cost effective, centralized system.

Key Benefits

- Improvement in processes & information flow
- Quick turnaround time of addressing requests has resulted in improved efficiency
- Significant additional revenue
- Better quality of life for the citizens

Government could also take advantage of the already existing infrastructure of the private sector. In many parts of the country, financial services ATM, post offices, commercial shops, like *paan* shop and even lottery collection offices have better reach than any local or central government office. These present valuable resources that are currently delivering isolated services, which can be tapped for providing an efficient payment mechanism.

Conclusion

In India, most of the states have tried to e-enable the local service delivery processes. But to date, most e-government activity has focused on publishing of information for public use rather than actual delivery of services. Those few services that are online, are being used by only a fraction of the population. To fully harness the transformative powers of ICT in improving efficiency and productivity, bringing more interactive services online and extending their reach to the remotest of locations becomes imperative. In a vast and developing country like India reaching out to the entire population and delivering people services electronically is undeniably a huge task. It will require enormous investments in terms of time, infrastructure and capital. More importantly, complex internal processes and the silo structure of

the government departments need to be realigned to the requirements of such a delivery framework. Vision, appropriate planning and focus on implementation will enable the government to surmount these hindrances and leverage the true power of ICT in transforming the efficiency of service delivery mechanism at local development.

References

1. Cabinet Office, UK. , e.gov: Electronic Government Services for the 21st Century, <http://www.cabinet-office.gov.uk/innovation/2000/delivery/e-gov.pdf>: Cabinet Office, UK, 2000
2. J. Satyanarayana, E-government: Challenges and Opportunities, <http://www.ap-it.com/egvtoppchan.pdf>: 2001
3. Dimitris Gouscos, Giorgos Laskaridis, Dimitris Lioulias, Gregoris Mentzas, Panagiotis Georgiadis, An Approach to Offering One-Stop e-Government Services: Available Technologies and Architectural Issues, <http://www.cb-business.com/>
4. Subhash Bhatnagar, *Unlocking E-Government Potential : Concepts, Cases and Practical Insights*, Sage Publications, New Delhi, 2009, Chap.7.
5. Mirko Vintar, Mateja Kunstelj and Anamarija Leben, *Delivering Better Quality Public Services through Life-Event Portals in Slovenia*, www.vus.uni-lj.si/nispa/paperVintar.doc: 2002
6. Subimal Bhattacharjee, Community Information Centre Project in North East India : Connecting the far-flung. , www.iimand.ernet.in/egov/ifip/aug2002/august2002.doc : BM Ahmedabad, August 2002
7. Pradip Ninan Thomas, *Political Economy of Communication in India: The Good, the Bad and the Ugly*, Sage Publications, New Delhi, 2012.
8. Annual Report-2002, Department of Posts, India, 2013.

E-Enabled Service Delivery: Indian Reality at Local Development

9. G.Aichholzer, 2004, "Scenarios of E-Government in 2010 and Implications for Strategy Design" *Electronic Journal of e-Government*, 2(1):1-10.
10. www.esevaonline.com

Cutting Edge Nationalism: Contemporary Crisis of South Asian Political Economy

A.V.Manivasagar

Tag Line

There has occurred in South Asia (in varying measures in different countries) a transition from democratic nationalism to social nationalism.¹ The transition is significant for the international relations of states in the region. Democratic nationalism is compatible with international order.² The aspiration of social nationalism is pursuit of power³. It articulates its national identity in terms of cultural symbols and opposition to existing inequalities, national and international. This leads to what may be termed as 'radical nationalism'. The State is called upon to perform economic and welfare functions, and this, more than anything else, increasingly justifies its existence for the common man. In the sphere of domestic politics, it is a transition from the predominance of the middle classes to the predominance of the masses, or from liberal democracy to mass democracy. The strategy and operational methods of social nationalism for achieving their international aspirations emphasize on the use of organized political pressure on political and economic institutions of the international system. It attributes backwardness and underdevelopment to unequal political relations.

State and Nation

Those who take this approach fall into two main streams. First, there are those who regard state and nation as synonymous, conceptually or historically. For them international relations

are inter-state relations. They regard the state as the concrete embodiment of the socialized nation. Hence (1) it is for the state singly or, in collaboration with other states, collectively to exercise pressure on both the dominant nations and central institutions of the world economy; and (2) it is for the state to formulate and implement such public policies in the domestic sphere which promote socialization of both physical and human resources of the nation through appropriate strategies of their development, utilization, and allocation. They pursue international policies aimed at restructuring of the international order and modification of its central institutions. Similarly, they follow domestic policies which strengthen the state by defining the underlying nation as characterized by unity in diversity in culture and tradition, and which is immensely sensitive to any external political support to its constituent ethnic or cultural groups.⁴

Secondly, there are those who regard state and nation as separate and differentiated entities. Rather than treating the State as a concrete embodiment of social nationalism – or of the nationalism of the general mass of the people living on its territory – they point out a contradiction between them. They also do not regard social nationalism as an undifferentiated process leading to the solidarity of the socialized nation. For them, social nationalism as a process is characterized by increasing differentiation of ethnic and other socially, culturally definable groups, with ever greater emphasis on the peculiarities of each, and its division with the others. For them, therefore, each ethnic and other culturally definable group is justified in using politics as an instrument of its collective interests and ambitions. It is justified in organizing itself politically, and in using its political arm for highlighting its peculiarities, its divisions with other ethnic or cultural groups, its cultural and social exclusiveness, and,

above all, its economic hardships and underdevelopment as related to its unequal inter-ethnic relations (or its unequal incorporation into the political system). All this political activity would aim at two objectives: first, ever greater socialization of its cultural, economic and human resources, and their exclusive use for the benefit of its members only; and secondly, ever greater access to the central institutions of state power.⁵

International relations for ethnic nationalists are not relations among states alone. It is believed that the differentiated socialized ethnic and cultural groups can forge economic and political relations with other similarly placed 'social ethnics' across state boundaries, and are justified in reacting to fluctuations in their political fortunes in terms of support/ opposition of social ethnics in other countries. The result is an overlaying of international relations with images and perceptions of inter-ethnic friendship and hostility across state borders.⁶

Convergence and Divergence

There is both convergence and divergence between these two perspectives.⁷ Despite differences relating to concepts and focus they have a shared view of political reality, processes and goals. This shared view includes the unity of domestic and international politics⁸ The academic and political forces, within the framework of such a shared view, is on 'coalition-building' (front), 'solidarity of like-minded people', 'rational action in a game-like victory-defeat situation' and (in the sphere of domestic politics) on articulation of attack, in varying measures, on the central political institution, the state, its political arms- the civil service, army, and the police – its economic foundation– public sector undertakings including

production units and construction projects – its intellectual and cultural foundation – universities, the national press, etc. The operating assumptions of such a shared view are that poverty and dominance are the main problems; public policies and political strategies of national parties bypass these problems; and academic disciplines and different professions are colonial legacies and cannot rise up to the task. The political strategy of such a shared view is attack from outside, and weakening of the oppressive institutions from within through debate and struggle.

The two perspectives diverge when one claims the primacy of the state as the institutional embodiment of the social nation consisting of the entire population living within its territorial boundaries, in relation to ethnic and other cultural groups living within the state – a primacy which is denied by those belonging to the other stream. The supporters of the primacy try in the field of international relations to get more resources from the developed nations through trade and aid, and work for reform of the international system in order to find an appropriate place for themselves in it. They emphasize on values of equality and non-interference in inter-state relations, and on co-operation among similarly placed states for their mutual benefit. In the sphere of domestic politics, the supporters of the primacy try to strengthen the state and its supporting institutional spheres, including the underlying social nation by emphasizing on its essential unity in the midst of increasing differentiation along ethnic and cultural lines – a unity based on elements forged generally during the movement for national independence.

Two Levels of Regional Politics

The regional politics in South Asia, when seen in terms of this framework, operates at two levels:

(1) the level of inter-State relations, where the central concern is state-building – a concern which becomes manifest in conflicts relating to border demarcation, and in public policies aimed at strengthening the civil service, the military and other para-military organizations, the economy, and the professions; in attempts at projecting the international rank and status of the State; and, further, in efforts at building international friendships and alliances; and

(2) the level of inter-ethnic relations, coalitions and alliances which project regional inter-state relations in terms of perceptions and images of inter-ethnic friendships, hostilities, and political aspirations. One level aspires for justice in inter-state relations and aims at democratization of international relations. The other level aims at justice in inter-ethnic, inter-group and inter-personal relations, and aims at democratization of domestic societies, politics and economy.

There is no straight-line relationship between the values of justice and democratization at the two levels. The trouble-spots of regional politics are the points of intersection between the two levels; peace and stability in South Asia depends on the capacity of the inter-state level to pursue its autonomy by not getting embroiled in inter-ethnic relations cutting across state boundaries. But the inter-state level lacks such autonomy. The nature and character of regimes in South Asian nations are an issue of political debate and conflict, not only in the domestic politics of the respective nations, but also as a rallying point for transnational mobilization of opinion (and sometimes of support) at the regional level.

The idiom and style of the debates are secular and democratic in some quarters, but are generally of the nature of highly generalized attacks on the leaders of government. The secular idiom is characteristic of those who subscribe to the principles and

ideals of democratic nationalism. For them the central issues are economic, especially those relating to the allocation of opportunities and welfare benefits for self-advancement, and the related right of different social groups and interests to resort to methods of collective bargaining and to stake out demands for incorporation into the decision-making structures of the political system. Political conflicts and debates of this variety are conducted along several axes: secular-communal; democratic-authoritarian and socialist-feudal-capitalist. The style and idiom of generalized attacks are characteristic of those who are the exponents and promoters of social nationalism. They attack the leaders of government for mistaking the identity between their personal interests and the interests of the nation. The action and policies of government are *prima facie* suspect in their view, and are commonly dismissed (by academics, journalists and public supporting this view) as designed by motives for personal gain.

Difficulties arise when inter-state relations do not harmonize with transnational mobilization of opinion against a regime in a neighbouring country. The norms of peaceful inter-state relations are mutual respect for sovereign equality, independence and non-interference. Do these norms preclude a government from extending support to the people of a neighbouring country struggling for their democratic rights against a pro-imperialist oppressive regime? If people's struggles against their governments are supported by the neighbouring states of the region on grounds of the governments being undemocratic and pro-imperialist, would inter-State relations be still peaceful?⁹

Interest Group Participation

Similar problems arise in the context of regional co-operation of any kind. Political instability and lack of consensus in the domestic

policies of different states lead to a situation when inter-state co-operation is interpreted as external commitment and involvement in the ongoing domestic conflicts for political change. Co-operative relations with India, as with other nations, inter-governmental funding organizations and multinational corporations are criticized by political opponents of different shades as promoting external dependencies. This further provides a basis for challenge to the ruling elite. This explains lack of interest in regional trade co-operation. The inter-regional trade is not more than five per cent of the total trade of each of the states. This is so, not only for reasons of politics, but also for reasons of competitive, not complementary, South Asian economies which have over time grown as a result of national industrial planning and investment policies guided by considerations of mutual suspicions and distrust. This situation obtains also for reasons of the realization that the national market still holds out ample scope for industrial development without being dependent on harmonization of industrial and investment policies at the regional level.

This serves as the background for the involvement of domestic interest groups in regional politics. The governments of South Asian nations often offer an explanation for certain features of the domestic situation in terms of external factors. The interest groups often act on these external factors (by organizing opinion, mobilizing support, etc.) in ways favourable to themselves. Such activities of domestic interest groups clearly show up a patch-work of interests in each South Asian nation that compete for attention and action in regional inter-state relations.

In short, the South Asian situation is characterized, on the one hand, by the existence of ethnic groups cutting across state boundaries and activated by the stirrings of social nationalism; on

the other hand, by the involvement of domestic interest groups in regional politics, making it difficult for a government to formulate and implement policy which is contrary to their standpoint. While the latter have generally been more influential in regional inter-State relations than the former, the recent soundings of transition in the primacy of one in relation to the other hold out the prospect of far-reaching changes in the nature of regional politics. These changes would point to an intensification of conflicts and the consequent political instability and disorder.¹⁰

The Way Out

Under the circumstances, the forces of democratic nationalism need to be strengthened. The first step, of course, has to be the strengthening of the constitutive and defining elements of such nationalism. These elements were forged during the years preceding the attainment of national independence or immediately after it. Gradually these elements wore off their lustre. The disruptive forces, including those of social nationalism, took advantage of it and sought to tear the national fabric apart. A well-designed cultural policy, articulated with the need for national integration, and implemented through educational and information services, is an urgent need for each of the nations in the region.

Another need is to develop political systems in the region through institutional differentiation and elaboration in order to maintain political stability without stifling political opposition. The institutional arrangement should be a mechanism of conflict and consensus regulate and channelize political forces, while at the same time mediating them with the imperatives of national unity and development. Such an arrangement has to be a harmonious blend of modern norms with those rooted in tradition. Most South Asian

nations have failed to evolve such an institutional arrangement.

They are increasingly precipitating into crypto and authoritarian states¹¹ which define national identity, not so much within the conceptual framework of State-nations, as in terms of cultural symbols of dominant ethnic groups which during recent years have been increasingly displaying political motives and behaviour patterns of social nations.

In this connection, certain questions arise: should the nations of the region enter into negotiations for identifying the parameters of regional politics in the interest of peace and development? Should neighbouring nations have a role to play if the forces of democratic nationalism are threatened? Should there be an inter-governmental framework for coordination of effort in such contingencies? For an impartial consideration of these questions, it is necessary to emphasize that the nations of South Asia, big and small, have separate and independent national personalities and are equal participants in international relations.

Yet another need for strengthening the forces of democratic nationalism is a well-designed strategy for economic development. The failure of the economic model became evident from— first, the concentration of income in a relatively small sector without this income generating adequate employment opportunities; and, second, the flood of people entering the labour market in search of remunerative employment. Corrective measures were taken. Investment, technology and credit were extended directly to informal and traditional sectors, and the policy implications of the link between employment and income distribution were explored. But a solution of the problem is still not in sight. Poverty continues to be widespread. Experimental projects on alternative approaches to economic development have been launched in most of the South

Asian Countries, but the incorporation of their results into public policies is at best uncertain.¹² The failure to devise and implement appropriate strategies of economic development is most likely to create conditions for a transition to social nationalism.

The recent induction of East-West conflicts in South Asia, the spurt to regional arms race and exacerbation of conflicts, all have an important bearing on the prospects of peace and development in South Asia. And the link with domestic transition is inevitable. But this is not to deny the importance of the inter-state relations in the region. They continue to be the most significant factor in the situation.¹³ In fact, the transition itself is largely a product of the nature of inter-state relations in the region.

Notes and References

1. These forms of nationalism are respectively *polycentric* and *ethnocentric* in nature. Democratic nationalism combines the principle of territoriality with that of democratic unity of different cultural groups. Social nationalism on the other hand is based on feelings of superiority of the underlying cultural group. It also emphasizes on national determinism of individual's political goals and cultural identity, and, as such denies individual freedom in opposing or rejecting the claims of the nation on him.
2. Democratic nationalism is outward-looking, eclectic, and aims at joining the mainstream of civilization as an equal member in the family of nations. The Peace Conference at Versailles after World War I sought to establish post-war peace on the premise that nationally homogeneous States were more democratic, stable and peaceful than multi-national States. It was thought that re-drawing of state boundaries to coincide with nationalist boundaries was the surest way to lay the foundation for future international co-operation on

'international fraternity' in Mazzani's vision. As Iris L. Claude says, "the realization of the ideals of democracy and self-determination was regarded as the essential means of minimizing the element of conflict in international relations. (*Swords into Plowshares*, New York, Random House, 1964, p. 48). In recent times there are cases of the reversal of the model: international competition and conflict lead to ethnic conflict within States. And this, rather than promoting international peace, tends to undermine it.

3. Incisive arguments are advanced by the founder of Sociobiology, E.O.Wilson, *Social Conquest of Earth*, Boston, Harvard University Press, 2012.
4. This coincides with the basic principles of democratic nationalism. The Indian Union was founded on these principles. Cf.: "... the Indian Union was to become a cluster of equally flourishing nationalities having a common economic structure but variegated culture-patterns, that it would be a free, voluntary, co-operative union of various nationalities that constituted the single Indian nation, and, finally, that it would maintain its unity and cohesion on the basis of a voluntary recognition of the basic common interest and bond by those nationalities". (A.R. Desai, *Recent Trends in Indian Nationalism*, Bombay, Popular Prakashan, 3rd ed., 1993, p.67.) But these principles have come to be challenged by communal and regional forces which have now also organized their private armies called *adam senas*.
5. The professional classes, in their struggle for jobs, often play a leading role in such situations. They give their sectional interests a 'national disguise'.
6. The 1974 Conference of the American Political Science Association had a panel on 'Ethnicity and International Relations Theory'. The proceedings of the panel emphasized on the relationship between internal and external conflicts involving ethnic issues. It was a case of border-crossing between comparative politics and international relations, fixed distinctions between domestic and international phenomena. (Suhrke, Astrid and Lela Gamar Noble, eds., *Ethnic Conflict*

in International Relations, New York, Praeger, 1977, Introduction, p.1.)

7. This finds expression in the use of similar frameworks for making a study of the political phenomena. These frameworks are broadly described as 'political economy' (by neo-Marxists) or as 'international asymmetries' (by non-Marxists) or as 'structural imperialism' or 'structural sub-imperialism' (by neo-Marxist peace researchers).
8. Ethno nationalism links internal and external forces of conflicts and co-operation (see Buzan, Barry, People, States and Fear, Chapel Hill, N C: University of North Carolina Press, 1983).
9. The internationalization of the liberation struggle in the former East Pakistan is a case in point.
10. The influence of ethnic lobby groups on foreign policy tends to intensify inter-state conflicts, especially in situations when ethnic and state boundaries do not coincide.
11. Sri Lanka emerges as the most militarized country in the region ranked at 36 followed by Pakistan at 47, Afghanistan 58 and India at 74, Nepal and Bangladesh occupy the 86 and 123 positions respectively (Economic Times, 23-06-2014).
12. Human Development Report – 2014 goes to the extent of insisting a host of initiatives, including universal provision of social services, system of social security benefits and decent jobs. It indicates that the average HDI value for the South Asian region, at 0.588, is below the world average of 0.702.7
13. To characterize the importance of inter-state factors as ethnocentric, as some scholars do, is not correct (see Mohammed Ayoob, ed., *Regional Security in the Third World: Case Studies from Southeast Asia and the Middle East*, London, Croom Helm, 1996).

Decentralized Government in the Developmental Context of India

T.Krishnamohan

Introduction

The Sovereign, Socialist, Secular and Democratic Republic of India came into existence on January 26, 1950 after achieving Independence on 15th August 1947 from the British Colonial Rule. The peculiar feature of the Indian Society is its contrast diversity with an ancient and rich civilization of about five thousand years. At the moment the traditional social norms co-exist with modern liberal democratic institutions in the form of parliamentary democracy which is centralized in nature. The uneasy, ambiguous and contradictory relationship between the tradition and the modernity is the order of the present society. Mahatma Gandhi, the father of the nation, during the freedom struggle in 1940s explained his idea of Village *Swaraj* (Self – Rule) as it is a complete republic, which will be conducted by a *Panchayat* of five persons annually elected by the adult villagers. This *Panchayat* would combine the legislature, executive and judiciary. It is perfect democracy that prevails based on individual freedom.¹ The country has adopted a federal constitution with unitary features. It is governed by a Union government and 30 state Governments, seven union territories and over two million *Panchayati Raj* institutions at the village and about 3,600 town and city councils in urban areas. This article discusses the *Panchayati Raj*- a local decentralised system that is in existence India, and the constitutional security and financial powers vested to it.

1 Gandhi, M.K, 1942, **My Idea of Village Swaraj, Harijan, and Overview of Rural Decentralization in India**, 2000, Volume I, Available on <http://www1.worldbang.org/wbiep/decentralization/saslip/Rural%20decentralization>.

Initiation

In 1947 there were the government created *Panchayats* as units of local government with government defined Judicial and administrative powers based on the recommendations of the Royal Commission on Decentralization in 1907. During 1940s under Quit - India Movement village - based parallel Governments were adopted in some parts of the country opposing the government *Panchayats*. Many of such villages are now declaring self - rule. About 1500 villages in seven states have already declared themselves village republics.² The decentralized framework of rural local government was confined in the constitution to Article 40 of the Directive principle of state policy, which directed the state governments "To take steps to organize village *Panchayats* and endow them with such powers and authority as may be necessary to enable them to function as the units of self - Government".³

In order to implement the rural development programmes of the first five year plan in 1951, in the absence of any measures to organize village *Panchayats*, the government of India divided the whole country into community developmental Blocks and decided to spend the developmental funds through these Blocks. The Community development programme was launched on October 2, 1952.

The Community development programme aimed at the socio-economic uplifting of rural people with several government schemes.

2 Mahapatra Richerd, 2002, **The Second Independence**, Down to Earth, PP.22-36.

3 **The Constitution of India, Part IV, Directive Principles of State Policy**, Available on , <http://www.constitution.org/cons/india/p04040.html>.

In 1953 under the scheme of national extension service, 35,000 blocks were created each comprising about 300 village to function under the supervision of a block development officer. Despite good intention, the government development programmes could hardly evoke any people's participation and as such they could not create a real decentralized system of elected representatives.

Balwantry Mehta

To evaluate the failure of community development programme, a committee was set up on 16th January, 1957 under the chairmanship of Balwantry Mehta, an eminent social worker. The committee attributed the failure of community development programme to the collapse of the village republics. The committee submitted its report in November 1957. The Balwantry Mehta Committee⁴ Recommended to create:

1. A three-tier system of *Panchayati Raj* from the village to the district level with multi-level linkages;
 - *Zilla Parishad* at the district level,
 - *Panchayat Samiti* at the block level and
 - *Grama Panchayat* at the village level.
2. Genuine transfer of powers to these *Panchayati Raj bodies*;

4 Since the mid-1950s, the central government and state governments had been appointing high-powered committees to look into the working of the panchayats and recommend ways and means to improve their functioning. Mention may be made of the Balwantry Mehta Committee of 1957. The discussions and debates such measures generated led to the building up of a positive social climate for radical measures to establish local governments on a firm footing. See for further Detail, **Overview of Rural Decentralization in India**, 2000, Volume I, Available on <http://www1.worldbank.org/publicsector/civilservice/june2004seminar/RuralDecent.pdf>.

3. Adequate transfer of resources to these institutions; and
4. All the developmental schemes at these levels must be channelled through these institutions.

Based on the recommendations of the Balwantray Mehta committee, *Panchayati Raj* was launched on October 2, 1959 in *Nagaur* district in Rajasthan state. In the same year Andhra Pradesh state also introduced the system. Soon after, many states established *Panchayati Raj* Institutions. However, the enthusiasm with which these institutions were created could not be sustained. In the mid-1960s the union Government at New Delhi almost setting aside the local bodies created a district programme, namely integrated rural development programme.⁵

Gradually the concept of local development was withdrawn from the official agenda. Due to the increasing tendency towards centralization in the state and central governments and not providing finances which are due to the local bodies, the *Panchayati Raj* institutions could not participate in the developmental activities. The Political leaders at the state level also lacked political will to transfer powers and finances to these bodies. Further, repeated postponement of elections of these bodies led to inefficiency and ineffectiveness of this first generation *Panchayati Raj* system.

With a view to explore, the possibilities of strengthening *Panchayati Raj* in 1970, the *Janata* Government appointed Asoka Mehta Committee which reported in 1978. But the recommendation could not be implemented due to the downfall of the *Janata* Government in 1980.

⁵ Bhaskara Rao, *Panchayati Raj in India: Local Governance in Action*, in Ravindra Sharma (Ed.), 2005, *Grass-Root Governance: Changes and Challenges in Rural India*, Aalekh Publishers, Jaipur, PP.102-103.

Preparation for the new Panchayat Raj System

The National Front government introduced the 74th Amendment Bill (a combined bill on *Panchayats* and municipalities) on 7th September 1990 during its short term in office but it was never taken up for discussion.

All the political parties had supported a constitutional amendment for strengthening *Panchayats* in their statements and manifestos and a pro-*Panchayati raj* climate prevailed in the country. In September 1991, the Congress Party government introduced the 72nd (*Panchayats*) and 73rd (Municipalities) Constitutional Amendment Bills, which were passed in both chambers in December 1992 as the 73rd and 74th Amendment Acts, and came into power in 1993.

The Constitution (73rd) Amendment Act, 1992 on *Panchayats* and the Constitution (74th) Amendment Act, 1992 on Municipalities have changed the previous relations between the state governments and local bodies. These amendments have ushered in the country an era of democratic decentralization, incorporating specific provisions for the empowerment of local governments. These amendments provide for a Constitutional recognition of local bodies, which was nonexistent in the pre-amendment period, and simultaneously lay out a platform for initiating wide-spectrum reform in such areas as local electoral systems, mechanisms for local planning and development, and state-local relations in matters concerning functional and fiscal powers and responsibility.⁶

The 73rd amendment to the constitution promoted

⁶ Om PrakashMathur, **India's Experiment with Decentralization: A Review**, Available on http://www.apo-tokyo.org/icd/papers/EPublications/01_EffDecforICD/2-04.pdf.

decentralized democracy in the country, reorganized the *Panchayat* as the local level of Government and opened up possibilities for strengthening people's participation in decision making regarding their own development. It also describes a process of providing and building up new leadership among women and weaker sections of the rural community.

The act is to provide constitutional guarantees to safeguard the interest of rural and urban local governments to empower them as effective democratic and self governing institution at grass root level. The act provides a constitutional form to structure mandate to these institutions. The objectives of the act include decentralization of power and ensuring popular participation in planning, management and delivery of civic services.

Legal Framework of Decentralization

Until the passage of the Constitution (73rd) and (74th) Amendment Acts, 1992, the only reference in the Constitution to local bodies was in the Directive Principles of State Policy. The Constitution did not lay down how village *Panchayats* might be constituted. Nor did it prescribe any procedure for determining their powers and authority. The Constitution made no reference to urban local bodies.

The 1992 amendments aim at empowerment of local bodies by requiring the state governments to.

1. establish an adequately-represented electoral base at local levels with a fixed tenure of five years, and a provision for holding elections within six months in the event of pre-mature dissolution of local councils;

2. set up mechanisms for consolidating and coordinating planning and development initiatives and actions of the *Panchayats* and municipalities; and
3. consider expanding the role of the *Panchayats* and municipalities, and correspondingly strengthen their fiscal jurisdiction and power and authority.

Of the mandatory provisions of the *Panchayati Raj Act*, the most critical are those that strengthen the structure of representative democracy and political representation at the local level. The key mandatory provisions are:⁷

1. according to Article 243B, it is stated that the establishment in every state (except those with populations below 2 million) of rural local bodies (*Panchayats*) at the Village, Intermediate and District levels Direct elections to all seats in the *Panchayats* at all levels;
2. according to Article 243E, it is stated that compulsory elections to *Panchayats* every five years with the elections being held before the end of the term of the incumbent *Panchayat*. In the event that a *Panchayat* is dissolved prematurely, elections must be held within six months, with the newly elected members serving out the remainder of the five year term;
3. under the Article 243D, Mandatory reservation of seats in all *Panchayats* at all levels for Scheduled Castes and Scheduled Tribes in proportion to their share of the *Panchayat* population;
4. according to Article 243D, it is stated that mandatory

⁷ **India Constitution**, Available on <http://www.vescc.com/constitution/india-constitution-eng.html>.

- reservation of one-third of all seats in all *Panchayats* at all levels for women, with the reservation for women applying to the seats reserved for Scheduled Castes and Scheduled Tribes as well;
5. according to Article 243C, it is stated that indirect elections to the position of *Panchayat* chairperson at the intermediate and district levels;
 6. according to Article 243D, it is stated that mandatory reservation of the position of *Panchayat* chairperson at all levels for Scheduled Castes and Scheduled Tribes should be in proportion to their share in the state population;
 7. according to Article 243D, it is stated that mandatory reservation of one-third of the positions of *Panchayat* chairperson at all three levels should be for women.

Panchayats and Municipalities

The Constitutional amendments lay down that every state shall constitute *Panchayats* at the village, intermediate and district levels with the proviso that a state having a population not exceeding two million may not constitute a *Panchayat* at intermediate levels. For urban settlements, the amendments further lay down that every state shall constitute:⁸

1. A *Nagar Panchayat* for a transitional area, that is to say, an area in transition from a rural area to an urban area;
2. A municipal council for a smaller urban area; and
3. A municipal corporation for a larger area.

⁸ The Constitution of India, Part IX, The Panchayats, Available on <http://www.constitution.org/cons/india/p09243.html>.

An important provision in the amended Constitution is that every *Panchayat* and every municipality shall have an elected body, which will be elected for a term of five years; if it is dissolved sooner, the Constitution requires that elections be held within six months. The Constitution makes a specific provision for the representation of women and other disadvantaged groups on the local bodies in order to impart participation of those sections of local communities, which had been outside of the mainstream of development. Under the Constitutional amendments, not less than one-third of the total numbers of seats on local bodies are to be reserved for women.

The two amendments not only provide for a constitutionally safeguarded third stratum of government, but also confer uniformity in their structure. The discretion of the state governments in constituting *Panchayats* and municipalities, or in determining their structure, or keeping them under dissolution or suspension for long periods, as was the case in the pre-amendment period, has been done away with in the new Constitutional framework.

The amended Constitution provides for the constitution of district planning committees (DPCs), and metropolitan planning committees (MPCs). Articles providing for the constitution of such committees are a significant step in the direction of initiating a process of planning from below. The DPCs are to be responsible for the consolidation of plans prepared by the *Panchayats* and the municipalities, and preparation of draft development plans. The MPCs are to be responsible for the preparation of draft development plans for the metropolitan areas.⁹ The draft development plans of

9 A metropolitan area means an area having a population of one million or more and consisting of two or more municipalities or panchayats or other contiguous areas, specified and notified as a metropolitan area.

districts are expected to take into account matters of common interest between the *Panchayats* and the municipalities including spatial planning, sharing of water and others physical and natural resources, integrated development of infrastructure, and environmental conservation. The draft development plans of metropolitan areas take into account the overall objectives and priorities that may be set by the Government of India for metropolitan development as also the extent and nature of investments likely to be made in the metropolitan areas by the Government of India or its agencies.

Financial Powers of the Panchayats and Municipalities

Setting appropriate expenditure and tax assignment and other revenue-sharing powers for each tier of government is a crucial component in any decentralization policy. Both theory and experience suggest that it is important to specify expenditure responsibilities as clearly as possible in order to enhance accountability, and reduce unproductive overlap, duplication of authority and legal challenge. In theory, decision-making should occur at the lowest level of government consistent with the principle of subsidiary.

The Constitutional amendments have maintained the erstwhile division of subjects between the Union (central government) and state governments, under which the subject of local government stands assigned to state governments. The amendments maintain that the legislature of a state will continue to have powers to endow the *Panchayats* and municipalities with such powers and authority as it may consider necessary to enable them to function as institutions of self-government. However, two Article, viz. 243 (G) and Article 243 (W) have been incorporated into the Constitution, which comprise a list of functions that are considered appropriate for assignment to

'Panchayats and municipalities.¹⁰ Although illustrative in nature, the two Schedules point to a potentially larger role of local bodies in the country.

In tandem, the Constitutional amendments have maintained the privilege of the state legislature to decide which taxes, duties, tolls and fees should be assigned to local bodies and which of them should be shared between the state and local bodies.¹¹ The Constitution does not lay down a fiscal domain for municipalities. However, recognizing that the state- local fiscal relations in the country have historically been marked by tentativeness, and that there is a need to bring order and stability in their relations, the Constitution has provided for the setting up of a finance commission in every state for the purpose of reviewing the financial position of the *Panchayats* and municipalities, and making recommendations on the principles that would govern.¹²

1. The distribution between the state and *Panchayats* and between the state and
2. Municipalities of the net proceeds of the taxes, duties, tolls and fees may be levyable by the state;
3. The determination of the taxes, duties, tolls and fees which may be assigned to, or appropriated by, the *Panchayats* and municipalities;
4. The grants-in-aid to the *Panchayats* and municipalities from the consolidated fund of the state; and any other measure

10 <http://www.vescc.com/constitution/india-constitution-eng.html>, op. cit.

11 Ibid.

12 Ibid.

that would improve the finances of the *Panchayats* and municipalities.

The new fiscal arrangement has simultaneously effected a major change in the scope of the tasks of the central finance commission which, until the amendment of Article 280 under which central finance commissions are set up, was confined to the distribution of divisible taxes between the Union and the states and of grants-in-aid to states under Article 275 of the Constitution.¹³ The new arrangement requires the central finance commission to suggest measures needed to augment the consolidated fund of a state to supplement the resources of local bodies on the basis of the recommendations made by the finance commission of states.

These provisions in the Constitution envision a major vertical and horizontal restructuring in the state-local and centre-local fiscal relations. It has provided to states a unique opportunity to redesign the existing fiscal system that is coherent and flexible enough to meet the rapidly changing local needs and responsibilities. It has also provided to the central finance commission an opportunity to strengthen the financial base of local bodies.

It needs to be reiterated that notwithstanding the provisions dealing with the spending responsibilities and provisions dealing with the constitution of a finance commission in every state, the absolute rights of the state legislatures over what functions should be assigned to, or devolved on, the *Panchayats* and municipalities, or withdrawn from them, and which taxes should be assigned to them or shared with them have not been altered by the recent amendments. This arrangement, like the system during the pre-amendment period, implies concurrency of functions and tax powers between the states

13 Ibid.

and local bodies. It implies that the *Panchayats* and municipalities do not possess what are referred to as general competency powers, permitting them to take actions not explicitly prohibited or assigned elsewhere; they possess the legally delegated powers and functions under the doctrine of ultra-virus that limit local choice and diversity. They are to take nothing from the general sovereignty except what is expressly granted.

Conclusion

The review of the implementation of the Constitution Amendment Act, 1992 on *Panchayats* and the Constitution Amendment Act, 1992 on Municipalities reveals that the two amendments have come to represent what is seen in the country as a bold experiment in decentralization and empowerment of local governments. The mandatory provisions of the Constitution 73rd and 74th have been incorporated in the state-level *Panchayat* and municipal legislation. Thus, the amended state-level legislatures provide for the constitution of a three-tier *Panchayati raj* system for rural settlements, and three grades of municipalities for urban settlements. These lay down the procedures for election, including the establishment of a state election commission, constitution of a finance commission, and likewise, of the district and metropolitan planning committees. Until the incorporation of these two amendments into the Constitution, decentralization in India was understood in terms of establishing democratically elected governments at local levels, and assigning to them such powers and responsibilities as would enable them to function as institutions of self-government. The implicit assumption in this concept was that the democratically elected local governments compared with other forms of government were in a better position to assess the needs and development priorities of the

areas they represented, and provide an outcome that was closest to the preferences of the people.

Bibliography

Bhaskara Rao, **Panchayati Raj in India: Local Governance in Action**, in Ravindra Sharma (Ed.), 2005, **Grass-Root Governance: Changes and Challenges in Rural India**, Aalekh Publishers, Jaipur

Gandhi, M.K, 1942, **My Idea of Village Swaraj, Harijan, and Overview of Rural Decentralization in India**, 2000, Volume I, Available on <http://www1.worldbank.org/wbief/decentralization/saslip/Rural%20decentralization>.

India Constitution, Available on <http://www.vescc.com/constitution/india-constitution-eng.html>.

Mahapatra Richerd, 2002, **The Second Independence**, Down to Earth

Om PrakashMathur, **India's Experiment with Decentralization: A Review**, Available on <http://www.apo-tokyo.org/icd/papers/EPublications/01.EffDecforICD/2-04.pdf>.

Overview of Rural Decentralization in India, 2000, Volume I, Available on <http://www1.worldbank.org/publicsector/civilservice/june2004seminar/RuralDecent.pdf>.

The Constitution of India, Part IV, Directive Principles of State Policy, Available on , <http://www.constitution.org/cons/india/p04040.html>.

The Constitution of India, Part IX, The Panchayats, Available on <http://www.constitution.org/cons/india/p09243.html>.

கட்டுரை ஒசிரியர்கள் பற்றி.....

செ. சந்திரசேகரம்

யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பொருளியல் துறையில் முதுநிலை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றும் கலாநிதி செ.சந்திரசேகரம் அவர்கள் வரணி மகாவித்தியாலயத்தில் கல்வ கற்று தனது பட்டப்படிப்பினை யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நிறைவெட்டு செய்து முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினை கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்திலும், கலாநிதிப் பட்டத்தை சீனாவில் உள்ள HUST பல்கலைக் கழகத்திலும் பெற்றுள்ளார். பல பொருளியல் நூல்களை தமிழில் வெளியிட்ட இவர் சீனாவையும் இந்தியாவையும் ஒப்பீடு செய்து பொருளாதார அபிவிருத்தி நூல் ஒன்றையும் வெளியீடு செய்துள்ளார். சீனா, ஹோங்கோங், சிங்கப்பூர், மலேசியா, இந்தியா மற்றும் இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை மகாநாடுகளில் சமர்ப்பித்துள்ளார். தேசிய ரீதியிலும் சர்வதேச ரீதியிலும் பல பிரபல்யமான சஞ்சிகைகளில் இவருடைய பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவருடைய பல ஆய்வுகள் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் பல புலமையாளர்களால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவருடைய கலாநிதிப் பட்டத்துக்கான ஆய்வு இலங்கையில் சமூக மற்றும் அரசியல் காரணிகள் எவ்வளவுக்கு பொருளாதார வளர்ச்சியைத் தடுத்துள்ளன என்பதை அளவு ரீதியாகவும் பண்பு ரீதியாகவும் அளவீடு செய்கின்றது.

கோ. அமர்தலங்கம்

கலாநிதி கோபாலபிள்ளை அமிர்தலிங்கம் கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தில் பொருளியல்துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள சம்பூர் மகாவித்தியாலயத்தில் தனது பாடசாலைக் கல்வியினைப் பூர்த்திசெய்த இவர் தனது இளங்கலைமாணிப் பட்டத்தினை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் முதுத்துவியல்மாணிப் பட்டத்தினை நியூடெல்லி ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்திலும் முதுமாணி மற்றும் கலாநிதிப் பட்டங்களை கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றுக் கொண்டார். வரிவிதிப்பு மற்றும் உள்ளாட்டில் இடம்பெயர்ந்தவர்கள் பற்றி தொடர்ச்சியான பொருளாதார ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுவரும் இவர் அமெரிக்கா, கனடா, ஆர்ஜென்டீனா மற்றும் சீனா ஆகிய நாடுகளில் இடம்பெற்ற பல சர்வதேச மகாநாடுகளில் தனது ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்துள்ளார். முக்கியமாக பிரித்தானியாவிலிருந்து வெளிவரும் Journal of Refugee Studies மற்றும் Disasters ஆகிய புகழ் பெற்ற சஞ்சிகைகளில் இவரது ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. அத்துடன் Sri Lanka Economic Journal, Colombo Business Journal மற்றும் பொருளியல் நோக்கு ஆகியவற்றில் வரி விதிப்பு தொடர்பாக இவர் எழுதிய பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. கலாநிதி. அமிர்தவிளங்கம் இலங்கைக்ப் பொருளாதாரம், இலங்கையில் வரிவிதிப்பு: கோட்பாடும் நடைமுறையும் ஆகிய இரண்டு புத்தகங்களையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

தொடர்பு

கலாநிதி தங்கமயிலோன் பவன் கிழக்கு பல்கலைக் கழகத்தில் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகவும் துறைத் தலைவராகவும் கடமையாற்றுகின்றார். இவர் தனது பட்டப்படிப்பினை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நிறைவு செய்து முதுவிஞ்ஞானமாணிப் பட்டத்தினை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், கலாநிதிப் பட்டத்தை சீனாவில் உள்ள HUST பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றுள்ளார். சீனா, ஹாங்கொங் மற்றும் இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை மகாநாடுகளில் சமர்ப்பித்துள்ளார். தேசிய ரீதியிலும் சர்வதேச ரீதியிலும் பல பிரபல்யமான சஞ்சிகைகளில் இவருடைய பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பிரசரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவர் அமெரிக்கா, கனடா மற்றும் இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்கு அலுவல்சார்ந்த பயணங்களை மேற்கொண்டு உள்ளார்.

ர.எம்.எம். முஸ்தபா

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியல் கலைமாணிப் பட்டத்தினை பூர்த்தி செய்த கலாநிதி.ஏ.எம். எம்.முஸ்தபா, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அத்துறையில் முதுகத்துவாமாணிப் பட்டத்தினையும்; யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதி பட்டத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார். தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் வர்த்தக முகாமைத்துவப் பீடத்தில் பொருளியல் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். இவர் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் கல்விசார் விடுதிக்காப்பாளர், மாணவர் ஆலோசகர், மாணவர் நலன்புரிப் பிரிவின் பணிப்பாளர் ஆகிய பொறுப்புக்களை வகித்துள்ளதுடன் வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்புக்கள் மற்றும் தொழில்சார் கற்கைகளுக்கான நிலையத்தின் பணிப்பாளராகவும் செயற்பட்டு வருகின்றார். பல்வேறு ஆய்வுப் பணிகளில் தன்னை இணைத்துள்ள கட்டுரையாசிரியர் தேசிய, சர்வதேச ஆய்வரங்குகளில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்துள்ளதுடன் கல்விசார் நோக்கில் சீனா, ஜூக்கிய அரபு இராச்சியம், இந்தியா, மலேசியா போன்ற நாடுகளுக்கும் விஜயங்களை மேற்கொண்டுள்ளார்.

அப்துல் அஸீஸ் முஹம்மது நுபைல்

கலாநிதி.அப்துல் அஸீஸ் முஹம்மது நுபைல் இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியல்துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். அம்பாறை, கல்முனை கல்வி வலயத்திலுள்ள கழு/ஷம்ஸ் மத்திய கல்லூரியில் தனது பாடசாலைக் கல்வியினைப் பூர்த்தி செய்த இவர் தனது இளங்கலைமாணிப் பட்டத்தினை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் முதுகலைமாணி மற்றும் முதுகத்துவவியல்மாணிப் பட்டங்களை இலங்கை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும்; கலாநிதி பட்டத்தை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றுள்ளார். சர்வதேச மற்றும் பிராந்திய வர்த்தகம் பற்றி தொடர்ச்சியான பொருளாதார ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுவரும் இவர் இந்தியா, இலங்கை மற்றும்

மலேசியா ஆகிய நாடுகளில் இடம்பெற்ற பல சர்வதேச மாநாடுகளில் தனது ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்தும் உள்ளார். ஏ.ஏ.எம். நுபைல் இலங்கைப் பொருளாதார வரலாறு, பிராந்தியவாதம் மற்றும் பிராந்தியப் பொருளாதார ஒத்துழைப்பு (தென்னாசியா) அத்துடன் தேசிய வருமானமும் தேசிய உற்பத்தியும் ஆகிய மூன்று புத்தகங்களின் இணையாசிரியராகவும் உள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அஹமட் நாசீர் அஹமட்

திரு.அஹமட் நாசீர் அஹமட் அவர்கள் தற்போது இலங்கை தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் பிரயோக விஞ்ஞான பீடத்தின் உயிரியல் விஞ்ஞானத்துறைத் தலைவராகவும் அத்துறையில் விவசாயப் பட்சநெறிக்கான சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றி வருகின்றார். தனது பட்டப் படிப்பினை 1981ஆம் ஆண்டு போராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள விவசாய விஞ்ஞான பீடத்திலும், முதுமாணிப் பட்டப்படிப்பினை 1986 ஆம் ஆண்டில் பிலிப்பைஸ்ஸ் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றார். கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் விவசாய பீடத்திலுள்ள விவசாயப் பொருளியல் துறையில் தனது விரிவுரையாளர் பணியை ஆரம்பித்த இவர் அங்கு பல வருடங்கள் கடமையாற்றியதோடு விவசாயப் பொருளியல்துறைத் தலைவராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். பொருளியல் தொடர்பான நான்கு புத்தகங்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளதோடு பல்வேறு விவசாயப் பொருளியல் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை உள்ளாடு மற்றும் சர்வதேச ஆராய்ச்சி மாநாடுகளில் சமர்ப்பித்தும் உள்ளார். மேலும் பல மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கமலகுமார் கருணாநிதி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளியற் சிறப்புப் பட்டத்தாரியாகிய திருமதி கமலகுமாரி கருணாநிதி தனது பொருளியல் முதுத்துவமாணிப் பட்டத்தினையும் அங்கேயே பெற்றுக் கொண்டார். பட்டப்பின் படிப்பு டிப்ளோமாவை இந்திய முகாமைத்துவ நிறுவனத்தில்(IMT) பெற்றுக் கொண்டு, தற்போது

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராக கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தின் திருகோணமலை வளாகத்தில் வியாபார முகாமைத்துவத் துறையில் கடமையாற்றும் இவர், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் வந்தாறுமூலை வளாகத்திலும் கடமையாற்றியுள்ளார். திருகோணமலை வளாகத்தில் துறைத் தலைவராகவும் பணிபுரிந்த இவரது ஆய்வுப் பரப்பினுள் பெண்களும் அபிவிருத்தியும், பெண்களும் முயற்சியாண்மையும், பால்நிலை சமத்துவம், நிதிச் சீர்திருத்தங்கள், சேமிப்பு நடத்தை போன்றன அடங்குகின்றன. இவ்விடயங்கள் தொடர்பில் ஆய்வரங்குகளிலும் தேசிய மற்றும் சர்வதேச சஞ்சிகைகளிலும் தனது ஆய்வுக்கட்டுரைகளை சமர்ப்பித்துள்ளார்.

வஜ்தா ரவ்சங்கர்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியல் துறையில் முதுநிலை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றும் திருமதி விஜிதா ரவிசங்கர் தனது கலைமாணி மற்றும் முதுதத்துவமாணிப் பட்டப் படிப்புக்களை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நிறைவு செய்துள்ளார். இவர் தனது ஆய்வுப் பரப்பினை அபிவிருத்திப் பொருளியலில் கொண்டுள்ளார். குறிப்பாக நுண் நிதி மற்றும் அபிவிருத்தி தொடர்பாக பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார். இவ் ஆய்வுகள் ஆய்வரங்குகளிலும் தேசிய மற்றும் சர்வதேச சஞ்சிகைகளிலும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

எஸ்.எஸ்.உதயகுமார்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளியல் துறையின் தலைவரும் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளருமான திரு.எஸ்.எஸ்.உதயகுமார் தனது கலைமாணி, முதகலைமாணி மற்றும் முதுதத்துவமாணிப் பட்டப் படிப்புகளை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நிறைவு செய்துள்ளார். பொருளாதார வளர்ச்சி அபிவிருத்தி, இலங்கைப் பொருளாதாரம், கைத்தொழில் பொருளியல், உளவியல் பொருளியல், வடக்கு கிழக்கு பொருளாதாரம் ஆகிய துறைகளில் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை தேசிய மற்றும் சர்வதேச கருத்தரங்குகளில் சமர்ப்பித்துள்ளார்.

A.V.Manivasagar

Professor Manivasagar awarded B.A.Hons. (Peradeniya) and M.A.,Ph.D.(Banaras). He is the Professor and Head in the Department of Political Science, University of Jaffna and Director, South Asian Social Science Trust in India. He is widely travelled and has published books and articles in Sri Lanka and aboard.

Thanabalasingam Krishnamohan

Dr.Krishnamohan awarded B.A.Hons.(Jaffna); M.A. (Peradeniya); Ph.D.(Jaffna). He is a Senior Lecturer in Political Science in the Department of Social Science, Eastern University of Sri Lanka. He was the former head of the concerned department too. He has a number of books and articles to his credit nationally and internationally.

Tharmini Narendranathan.

Miss.Tharmini has awarded B.A.Hons.(Jaffna). She was formerly and a Reader in M.Phil., Assistant Lecturer in the Department of Political Science, University of Jaffna and currently a Visiting Lecturer in OUSL. She has few papers and a text in her research field.

கின்று பேராசிரியர் வி.மி.சிவநாதனின் பங்களிப்பு, அமர் பேராசிரியர் நா.யாலகிஞருவ்னன் போன்றே, கலைப் பீடாதியதி மட்டத்துக்குத் தரமுயர்ந்துள்ளது. ஏற்கெனவே அவர் தமது சேவையில் தமக்குரிய தனித்துவத்தை நிலைநாட்டி முத்திரை பதித்துள்ளார். எந்த ஒரு விடயத்தையும் ஆரப்பிரப்போ, ஆரவாரமோ கின்றி அதே நேரத்தில் உணர்ச்சி வசப்படாமல் அமைதியாகவும், நிதானமாகவும் எடுத்த விடயத்தை அனுகுவது அவரது தனியான யண்பு. அவர் ஓய்வு நிலையை அடைவதற்கு முன்னதாகவே பல்துறை முக்கியத்துவம் பெறும் அவருடைய சிறப்பான சேவையையும் பங்களிப்பையும் அங்கீரித்து, அவரைக் கொள்ளவிக்கும் வகையில் கிந்த நூலைக் கலாநிதி செ.சந்திரசேகரம் பதிப்பித்திருப்பது பெரிதும் பாராட்டுதற்குரியது. கீவ்வாறான உயர்ந்த குறிக்கோள் கொண்ட கிந்த நூலுக்கான அணிந்துரையை வழங்குவதையிட்டு நான் பெருமிதம் அடைகின்றேன்.

வி.நித்தியானந்தம்
ஓய்வு நிலைப் பொருளியற் பேராசிரியர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
கிலங்கை

ISBN : 978-955-44890-7-3

விலை:1000.00

அபி வெளியீடு

9789555448907